

NORA ROBERTS

Bilgeliğin Anahtarı

epsilon

Nora ROBERTS

Bilgeliğin Anahtarı

Çeviren: Mine Atafırat

Epsilon Yayıncılık

Nora Roberts
(Anahtar Üçlemesi) Cilt2
Bilgeliğin Anahtarı

Orijinal Adı: Key Of Knowledge
Yazarı: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa
Çeviri: Mine Atafırat
Düzenleme: Gülen İşık
Kapak Tasarımı: Hediye Boran
Film-Grafık: Ebru Grafik
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

1. Baskı: Haziran 2006 ISBN: 975 331 923-1

Yayımlayan: Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. 24/4 34437 Taksim/İstanbul .
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım: Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

BİRİNCİ BÖLÜM

Dana Steel, kendini uyumlu, açık fikirli biri olarak görürdü. Oldukça sabırlı, hoşgörülü ve şakacıydı. Bazıları onun hakkında böyle düşünmeyebilirdi, ama onlar Dana hakkında ne biliyorlardı ki?

Bir ay içinde, kendisinin hiçbir hatası olmadığı halde, hayatı keskin bir dönüşle tamamıyla yabancı ve gizemli bir alana kayıvermişti. Öyle ki, genç kadın, nasıl bir yol izleyeceğini ya da neden değiştiğini kendi bile bilmiyordu.

Akıntıya kapılmış gidiyor muydu ne?

Kötü niyetli kütüphane müdürü Joan, yeğeninin karısını daha bilgili, daha güvenilir ve daha zeki olan diğer kütüphane elemanlarından üstün bir konuma getirdiğinde; Dana bunun hiç üstünde durmamış, durumu sineye çekip işine devam etmişti, değil mi? Kadının terfi ettirilmesi ve hak etmediği bir ücret almaya başlaması, ondan daha başarılı olan bazı görevlilerin çalışma saatlerinde indirim yapılmasıyla sonuçlanmış; bu kişilerin eline geçen para azalmıştı. Dana da bu kişlerden biriydi, ama o alçak Joan'e ya da şımarık ve küstah Sandi'ye saldırıp kafasını gözünü yarmaya kalkmış mıydı? Hayır!

Hayır, bunların hiçbirini yapmamıştı. Bu da onun ne kadar sabırlı olduğunu gösteriyordu. En azından, kendisi böyle düşünüyordu.

Gelirindeki azalmayla birlikte, kan emici bir sülükten farksız olan ev sahibi de kirasını artırmıştı. Bu durum karşısında, onun sıska gırtlağını, gözleri yuvalarından oynayana kadar sıkmış mıydı?

Hayır. Yine bir kahraman gibi kendini kontrol etmeyi bilmişti.

Bu erdemlere sahip olmak bile bir ödüldü, ama Dana kendisine daha faydalı olacak ödülleri tercih ederdi.

Bir kapı kapanınca, yeni bir kapı açılır sözünü kim söyle-mişse, bu kişinin Kelt tanrıları hakkında pek bir şey bilmediği belliydi. Dana için yeni bir kapı açılmak şöyle dursun, onun kapısı menteşelerinden ayrılmış, kapı diye bir şey kalmamıştı.

Dört haftadan beri yaşadığı, tanık olduğu olaylara rağmen, şu anda, ağabeyinin arabasının arka koltuğuna uzanmış olarak, Warrior's Peak'teki büyük taş malikâneye giden virajlı yokuşu tekrar tırmanmakta olduğuna inanamıyordu.

Orada kendisini nelerin beklediğine de...

Hava sakindi, Rowena ile Pitte'nin, kendisinden başka iki kadına daha gönderdikleri o şaşırtıcı davetiyeyi aldıktan sonra, bu eve ilk gittiği günkü gibi fırtınalı değildi. Üstelik yalnız da değildi. Ve, diye düşündü, bu kez benden ne beklendiğini biliyorum.

Dalgın bir tavırla, kucağındaki deftere yazdığı, Warrior's pcak'e ilk gittiği gün dinlediği hikâyenin özetini okumaya başladı.

İlerde kral olacak olan genç Kelt Tanrısı, töreler uyarınca, deneyim edinmek için fanilerin dünyasına konuk olduğu sırada ölümlü bir kıza âşık olur. (Bunun yarıyıl tatili gibi bir şey olduğu kanısındayım.) Delikanlının annesiyle babası oğullarının isteğine boyun eğip, kurallara karşı gelerek, ölümlü hzı, Düşler Perdesi ya da Güç Perdesi diye adlandırılan perdenin diğer yanına, tanrıların dünyasına getirmesine izin verirler.

Bazı Tanrılar bunu hoşgörüyle karşılar, diğerleri ise öfkelenirler.

Bu olayı, savaş, politik oyunlar ve entrikalar izler.

Genç tanrı kral olur ve ölümlü karısını kraliçe yapar. Üç kızları olur.

Yarı-tanrıça olan üç kızdan her birinin özel bir yeteneği vardır.Biri sanat, diğeri bilgi ya da gerçeklik, üçüncüsü ise cesaret ve yiğitlik konusunda hünerlidir.

Kardeşler birbirlerine çok bağlıdır. Tanrı kral, erkek bir savaşçıyı onları korumakla, kadın bir öğretmeni de onları eğitip göz altında tutmakla görevlendirir. Kızlar bu iki kişinin gözetimi altında mutlu ve neşeli bir çocukluk geçirerek büyüyüp birer genç kız olurlar.

Bu arada, öğretmenle savaşçı birbirlerine âşık olunca gözleri başkasını görmez olur ve kızları eskisi kadar dikkatle kollayamazlar.

Beri yandan, karanlık güçler iş başındadır. Kendi değerli dünyalarında -özellikle de önemli mevkilerde- ölümlü ya da yarı ölümlülere yer olmadığı kanısında olan kötü yaratıklar haince planlar hazırlamaktadırlar. Kötü ruhlu bir sihirbaz harekete geçer -büyük bir olasılıkla kütüphaneci Joan 'un akrabasıdır. Savaşçı ile öğretmen dünyayı pespembe görürken, kızlara lanetli bir büyü yapılır. Kızların ruhları çalınır ve Ruhlar Kutusu adı verilen bir kutuya kilitlenir. Bu kutu ancak ölümlü eller tarafından, üç anahtarla açılabilecektir. Tanrılar anahtarların yerini bildikleri halde, hiçbiri büyüyü bozup, kızların ruhlarını kurtaramayacaktır.

Öğretmenle savaşçı, Tanrıların dünyasından kovulup, Düşler Perdesi'nin öteki tarafına, ölümlülerin dünyasına gönderilirler. Orada, her kuşakta, anahtarları bulup laneti sonlandırma olanağına sahip üç ölümlü kadın doğacaktır. Öğretmen ve savaşçı bu kadınları bulmak ve anahtarları aramayı

kabul ya da reddetme konusunda özgür bir tercih yapmalarına izin vermek durumundadırlar.

Buna karşılık, ölümlü kadınların her birine anahtarı arayıp bulmak için belirli bir süre verilecektir. Bu, yeni ayın doğuşundan büyüyüp tekrar küçülerek yok oluşuna kadar geçen bir aylık süre olacaktır. İlk anahtarı bulmakla görevlendirilen kişi başarısız olursa, oyun bitmiş sayılacak, bir sonraki kuşakta doğacak kızlar beklenecektir. Ama başarısızlık cezasız kalmayacak, anahtarı arayıp bulamayan kızlar.

Hayır. Yine bir kahraman gibi kendini kontrol etmeyi bilmişti.

Bu erdemlere sahip olmak bile bir ödüldü, ama Dana kendisine daha faydalı olacak ödülleri tercih ederdi.

Bir kapı kapanınca, yeni bir kapı açılır sözünü kim söyle-mişse, bu kişinin Kelt tanrıları hakkında pek bir şey bilmediği belliydi. Dana için yeni bir kapı açılmak şöyle dursun, onun kapısı menteşelerinden ayrılmış, kapı diye bir şey kalmamıştı.

Dört haftadan beri yaşadığı, tanık olduğu olaylara rağmen, şu anda, ağabeyinin arabasının arka koltuğuna uzanmış olarak, Warrior's Peak'teki büyük taş malikâneye giden virajlı yokuşu tekrar tırmanmakta olduğuna inanamıyordu.

Orada kendisini nelerin beklediğine de...

Hava sakindi, Rowcna ile Pitte'nin, kendisinden başka iki kadına daha gönderdikleri o şaşırtıcı davetiyeyi aldıktan sonra, bu eve ilk gittiği günkü gibi fırtınalı değildi. Üstelik yalnız da değildi. Ve, diye düşündü, bu kez benden ne beklendiğini biliyorum.

Dalgın bir tavırla, kucağındaki deftere yazdığı, Warrior's Peak'e ilk gittiği gün dinlediği hikâyenin özetini okumaya başladı.

İlerde kral olacak olan genç Kelt Tanrısı, töreler uyarınca, deneyim edinmek için fanilerin dünyasına konuk olduğu sırada ölümlü bir kıza âşık olur. (Bunun yarıyıl tatili gibi bir şey olduğu kanısındayım.) Delikanlının annesiyle babası oğullarının isteğine boyun eğip, kurallara karşı gelerek, ölümlü kızı, Düşler Perdesi ya da Güç Perdesi diye adlandırılan perdenin diğer yanına, tanrıların dünyasına getirmesine izin verirler.

Bazı Tanrılar bunu hoşgörüyle karşılar, diğerleri ise öfkelenirler.

Bu olayı, savaş, politik oyunlar ve entrikalar izler.

Genç tanrı kral olur ve ölümlü karısını kraliçe yapar. Üç kılları olur.

Yarı-tanrıça olan üç kızdan her birinin özel bir yeteneği vardır.Biri sanat, diğeri bilgi ya da gerçeklik, üçüncüsü ise cesaret ve yiğitlik konusunda

hünerlidir.

Kardeşler birbirlerine çok bağlıdır. Tanrı kral, erkek bir savaşçıyı onları korumakla, kadın bir öğretmeni de onları eğitip göz altında tutmakla görevlendirir. Kızlar bu iki kişinin gözetimi altında mutlu ve neşeli bir çocukluk geçirerek büyüyüp birer genç kız olurlar.

Bu arada, öğretmenle savaşçı birbirlerine âşık olunca gözleri başkasını görmez olur ve kızları eskisi kadar dikkatle kollayamazlar.

Beri yandan, karanlık güçler iş başındadır. Kendi değerli dünyalarında -özellikle de önemli mevkilerde- ölümlü ya da yarı ölümlülere yer olmadığı kanısında olan kötü yaratıklar haince planlar hazırlamaktadırlar. Kötü ruhlu bir sihirbaz harekete geçer -büyük bir olasılıkla kütüphaneci Joun 'un akrabasıdır. Savaşçı ile öğretmen dünyayı pespembe görürken, kızlara lanetli bir büyü yapılır. Kızların ruhları çalınır ve Ruhlar Kutusu adı verilen bir kutuya kilitlenir. Bu kutu ancak ölümlü eller tarafından, üç anahtarla açılabilecektir. Tanrılar anahtarların yerini bildikleri halde, hiçbiri büyüyü bozup, kızların ruhlarını kurtaramayacaktır.

Öğretmenle savaşçı, Tanrıların dünyasından kovulup, Düşler Perdesi'nin öteki tarafına, ölümlülerin dünyasına gönderilirler. Orada, her kuşakta, anahtarları bulup laneti sonlandırma olanağına sahip üç ölümlü kadın doğacaktır. Öğretmen ve savaşçı bu kadınları bulmak ve anahtarları aramayı kabul ya da reddetme konusunda özgür bir tercih yapmalarına izin vermek durumundadırlar.

Buna karşılık, ölümlü kadınların her birine anahtarı arayıp bulmak için belirli bir süre verilecektir. Bu, yeni ayın doğuşundan büyüyüp tekrar küçülerek yok oluşuna kadar geçen bir aylık süre olacaktır. İlk anahtarı bulmakla görevlendirilen kişi başarısız olursa, oyun bitmiş sayılacak, bir sonraki kuşakta doğacak kızlar beklenecektir. Ama başarısızlık cezasız kalmayacak, anahtarı arayıp bulamayan kızlar.

hayatının rasgele bir yılını kaybedecektir. Bunun hangi yıl olacağı belli değildir. Birinci anahtarı arayan kız başarılı olursa, arkadan gelen kız ikinci anahtarı aramaya başlayacak, onu üçüncü kız izleyecektir.

Dört haftalık süre başlarken, öğretmenle savaşçı, bu üç şanslı kadına -şifreyi andıran- üstü kapalı bir ipucu vereceklerdir; bu onlara yapabilecekleri tek yardımdır.

Eğer anahtarların üçü de bulunursa, Ruhlar Kutusu açılacak ve Cam Kutudaki Kızlar özgürlüğe kavuşacak, anahtarları bulan''kadınların her birine birer milyon dolar ödül verilecektir.

Dana, bunun masal değil de gerçek olduğunu, Ruhlar Kutusu 'mı açabilme yeteneğine sahip üç kadından birinin de kendiniz olduğunu anlayana kadar, güzel bir hikâye, diye düşündü.

Ama, neyin ne olduğunu anlayınca, iş sarpa sarıyordu. Buna bir de Tanrının, Kane adını verdiği karanlık güçlerle donatılmış sihirbaz eklenince işler iyice çatallaşıyordu. Üstelik bu sihirbaz, sizin başarısızlığa uğramanızı istiyor, gerçek olmayan şeyler görmenizi -ve gerçekleri görmemenizi- sağlayabiliyordu.

Bu olayın olumlu yanlan da vardı elbette. O ilk gece tanıştığı iki genç kadın, gerçekten ilginç insanlardı. Kısa bir . süre sonra, onları çok eskiden beri tanıdığı hissine kapılmıştı. Üstelik, üçü birlikte iş hayatına atılmaya karar vermişlerdi.

Ve, bu iki kadından biri, ağabeyinin hayatının aşkı oluvermişti.

Göğsünde bir sanatçının yüreğini taşıyan, düzenli ruh Malory Price, binlerce yıl yaşamış olan sihirbazı atlatmakla kalmayıp, anahtarı bularak kilidi açmış ve Kane'i pusuya düşürmüştü.

Bunu dört haftadan kısa bir süre içinde yapmıştı.

Dana ve her ikisinin de arkadaşı olan Zoe'nin bu başarıyı geride bırakmaları kolay olmayacaktı.

Aslında, ne Zoe ne de kendisi dikkatlerini dağıtacak ro10 mantik bir ilişki içindeydi. Dana'nın Zoe gibi, sorumluluğunu taşıdığı bir çocuğu da yoktu.

Hayır, Dana" Steel tamamen özgür ve romantik hayallerden uzaktı. Ödülü kazanmak için anahtarı ararken ayağına dolaşacak hiçbir şey yoktu.

Bu maçta kalecilik sırası Dana'ya gelmişse, Kane'in topa çok sert vurması gerekecekti.

Pencereden ağaçları seyrederken defterini kapattı. Romantik ilişkilere karşı olmadığını düşündü. Erkeklerden hoşlanırdı.

Yani, erkeklerin birçoğundan. Milyonlarca yıl önce bir erkeğe âşık bile olmuştu. Bu, elbette bir gençlik budalalığının sonucuydu. Şimdi ise çok daha olgundu.

Jordan Hawke, birkaç hafta önce vadiye dönmüş ve anahtar macerasının bir parçası olmayı başarmış olabilirdi, ama artık, Dana'nın dünyasının bir parçası değildi.

Onun dünyasında yeri yoktu. Ona ancak, korkunç bir kaza geçirip acı içinde kıvranıyor olduğunda ya da çaresiz bir hastalığın pençesinde inim inim inlerken ilgi gösterebilirdi.

Ağabeyi Flynn'ın onunla arkadaşlık edecek kadar zevksiz olmasına üzülüyordu. Yine de bunu hoş görebilir, hatta sadakati yüzünden ağabeyine puan verebilirdi. Çünkü Flynn ve Jordan çocukluklarından beri yakın arkadaştı.

Üstelik, şöyle ya da böyle, hem Brad, hem de Jordan bu işle bağlantılıydı. Macera sona erene kadar onun varlığına katlanmak zorundaydı.

Flynn, malikânenin bahçesinin demir kapılarından içeri girmek için sağa dönünce, Dana doğruldu ve evin girişini koruyan iki savaşçı heykelinden birine bakmak için başını kaldırdı.

İriyarı, yakışıklı ve tehlikeli, diye düşündü. Bu tür erkeklerden hoşlanırdı -heykel bile olsalar.

Başını kaldırmıştı ama uzun bacakları koltuğun üzerindeydi. Bir arabanın arka koltuğunda yolculuk ederken ancak böyle rahat edebiliyordu.

Uzun boylu bir kadındı. Amazonları andıran bir vücut ya11 pisi vardı. Savaşçı heykeline uygun bir eş olabilirdi. Parmaklarını uzun, koyu kumral saçlarının arasına daldırdı. Şu anda işsiz bir kuaför olan, son zamanlardaki en yakın arkadaşı Zoe'nin, yeni bir şekil verip röfleler kondurduğu saçları, hiç uğraşmaya gerek kalmadan, çan biçiminde başını çevreliyor, bu da sabahlan ona vakit kazandırıyordu. Dana buna bayılıyordu, çünkü en çok sabah vaktini severdi. Üstelik saçının kesimi çok güzeldi ve ona yakışıyordu.

Koyu kahverengi gözleri, Warrior's Peak'teki, siyah taştan yapılmış zarif eve dikilmişti. Kısmen şato, kısmen kale, kısmen hayal görünümünde olan bina, tepenin üstünde, siyah camı andıran gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Pencerelerinde ışıklar oynaşıyordu, ama Dana bir an, gölgelerin pek çok sır sakladığını düşündü.

Yirmi yedi yıllık hayatı aşağıdaki vadide geçmişti ve bu tepe onu hep büyülemiş, etkilemişti. Yaşadığı küçük güzel kasabanın üstünde yükselen gölgesiyle, bu ev ona peri masallarından fırlamış gibi gelirdi. Ancak şimdi dinlediği masallar, huzur verici, kansız masallar değildi.

Orada oturmanın, o evin odalarında, koridorlarında dolaşmanın, bahçesinde gezinmenin ya da bir kulesinden aşağıdaki kasabayı seyretmenin; bu kadar yüksekte, bu kadar muhteşem bir yalnızlık içinde, heybetli dağların ve bahçe kapısının birkaç adım ötesindeki ormanın yanı başında yaşamanın nasıl bir şey olacağını her zaman merak etmişti.

Şimdi oturduğu yerde sağa sola dönüp dışarıya bakıyor, Malory ile Flynn'ın başlarının arasından evi seyrediyordu.

Flynn ile Malory'nin birbirlerine çok yakıştıklarını düşündü. Flynn iyi geçinilebilecek biri gibi görünmesine rağmen aslında öyle değildi. Malory ise düzene âşıktı. Başka türlü yaşayamazdı. Flynn'ın yemyeşil, Malory'nin cin gibi bakan, kocaman mavi gözleri vardı. Mal her zaman, şık ve uyumlu giyinirdi. Flynn ise birbirinin eşi olan iki çorap bulmuşsa kendini şanslı sayardı.

Evet, Dana onların birbirlerine fevkalade uygun olduklarına karar vermişti.

Koşullar ve kaderin oyunu yüzünden Malory'yi kız kar-deşiymiş gibi görüyordu. Eh, yıllar önce, Dana'nın babasıyla Flynn'in annesi evlendiğinde o da kaderin oyunuyla ağabeyi olmamış mıydı?

Babası hastalandığında Flynn onun en büyük desteği olmuştu. Aslında, iki kardeş birbirlerine birçok kez destek olmuşlardı. Doktorlar, Dana'nın babasının daha sıcak bir iklimde yaşaması gerektiğini söylediğinde, Flynn'ın annesi gazetenin sorumluluğunu, hiç düşünmeden genç adamın sırtına yüklemiş ve Flynn gazetecilik yeteneklerini New York'ta sergileme hayallerinden vazgeçmek zorunda kalarak küçük bir kasaba gazetesinin yayımcısı oluvermişti. O zaman da destek olma sırası Dana'ya gelmişti.

Sonra, sevdiği genç Dana'yı terk ettiğinde...

Evlenmeyi düşündüğü kadın Flynn'ı terk ettiğinde...

Evet, acı ve tatlı günlerde hep birlikte olmuşlardı. Şimdi, ikisinin hayatında da Malory vardı. Bu, olayları yumuşatıyordu.

Dana ellerini onların omuzlarına koydu. "İşte," dedi. "Baştan başlıyoruz."

Malory, Dana'ya dönüp gülümsedi. "Sinirli misin?"

"Pek sayılmaz."

"Bu gece görev sırası ya sana ya da Zoe'ye gelecek. Seçilmek istiyor musun?"

Dana midesindeki spazma aldırmadan omuz silkti. "İkinci anahtarın aranmasına bir an önce başlanmasını istiyorum. Bu törene ne gerek var, anlamıyorum. Ne yapılması gerektiğini nasıl olsa biliyoruz."

Flynn, "Bedava yemek var," diye hatırlattı.

"Evet, bu doğru. Zoe'nin gelip gelmediğini merak ediyorum. Ev sahipleri Rowena ve Pitte'nin hazırlattıkları yiyecekleri mideye indirdikten sonra, hemen işe başlamalıyız."

Flynn arabayı durdurur durdurmaz Dana aşağı atladı. Ellerini beline koyarak evi seyretmeye başladı. O sırada beyaz saçlı ihtiyar uşak arabanın anahtarlarını almak için, koşarak onlara doğru geliyordu.

Malory, Dana'nın yanına gelip koluna girdi.

"Sen sinirli olmayabilirsin," dedi, "ama ben sinirliyim."

"Niçin? Sen sıranı savdın."

Malory, kulelerden birinin üstünde dalgalanan beyaz bayrağa baktı. Üzerinde bir anahtar amblemi vardı. "Evet ama, diğer iki anahtarın bulunması hepimizi ilgilendiriyor."

"Olumlu düşün yeter." Dana derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

Malory, uzanıp Flynn'ın elini tuttu. "Sen hazırsan, ben de hazırım, Dana."

Evin girişindeki dev kapıya doğru yürüdüler. Onlar yaklaşınca kapının kanatları kendiliğinden ardına kadar açıldı.

Bir ışık seli içinde Rowena duruyor, alev rengi gür saçları, kadife elbisesinin omuzlarına dökülüyordu. Dudakları, onlara 'hoş geldiniz' diyen bir gülümsemeyle kıvrılmış, egzotik yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Kulaklarında, bileklerinde ve parmaklarındaki pırlanta taşlar ışık saçıyordu. Neredeyse beline kadar gelen uzanan bir zincirin ucunda, bir bebek yumruğu büyüklüğünde, su gibi saydam bir kristal sallanıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi. Sesi kısık ve ahenkliydi. Perilerin yaşadığı ormanların ve mağaraların gizemini taşıyordu. "Sizi gördüğüme sevindim." Ellerini Malory'ye uzattı; sonra eğilip genç kadını iki yanağından öptü. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öylesin. Her zamanki gibi."

Rowena hafifçe gülüp elini Dana'ya uzattı. "Sen de öyle. Mmm... ceketin çok güzel." Parmaklarını genç kadının krem rengi yumuşacık deri ceketinin kolunda gezdirdi. Ama konuşurken kapıya bakıyordu. "Moe'yu getirmediniz mi?"

Flynn, "Bu toplantının, kocaman hantal bir köpeğe göre olmadığını düşündüm," diye açıkladı.

Rowena ayak parmaklarının ucunda yükselerek Flynn'ın yanağını okşadı. "Moe her yere gelebilir," dedi. "Gelecek sefere onu da getireceğine söz ver."

Sonra Flynn'ın koluna girdi. "Gelin. Salonda daha rahat ederiz."

Mozaik zeminin üzerinde ilerleyerek büyük antreyi arkalarında bıraktılar. Geniş kemerin altından geçerek dev şöminede yanan ateşin alevleri ve düzinelerle beyaz mumun ışığıyla aydınlanmış olan salona girdiler.

Pitte şöminenin yanında ayakta duruyordu. Elindeki kadehin içinde kehribar rengi bir içki vardı. Dana, kapıdaki savaşçı, diye düşündü. Uzun boylu, esmer ve tehlikeli bir biçimde yakışıklıydı. Üstündeki zarif siyah takım elbise kaslı bedenini saklayamıyordu. Onu, elinde kılıcıyla, bir zırhın

içinde ya da iri bir siyah atın üstünde, hayvanın her sıçrayışında uçuşan bir pelerin giymişken hayal etmek güç değildi. İçeri girdiklerinde, Pitte onları hafifçe başını eğerek selamladı.

Dana konuşmaya başlamıştı ki, hareket eden bir şey görür gibi oldu. Yüzündeki sevecen gülümseme kayboldu. Kaşları çatıldı; bakışlarından tedirginliği belli oluyordu.

"Onun burada ne işi var?"

Jordan, kadehini havaya kaldırarak, sakin bir sesle, "O," dedi; "buraya davet edildi."

Rowena, Dana'nın eline bir kadeh şampanya tutuşturdu. "Elbette," dedi. "Pitte ile ben, bu gece hepinizi burada görmekten çok mutluyuz. Lütfen keyfinize bakın. Malory, bana galerinle ilgili planlarını anlatmalısın."

Rowena, Malory'ye de bir kadeh şampanya verip genç kadını hafifçe kanepeye doğru itti. Flynn ise, kız kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce çareyi Rowena ile Malory'ye sığınmakta buldu ve onları izledi.

Dana geri çekilmeyi kabul etmedi ve elindeki kristal kadehin üstünden Jordan'a pis pis bakmaya başladı. "Artık senin bu olayla ilişkin yok."

"Belki var, belki de yok. Ama ne olursa olsun, çok güzel bir kadından bir akşam yemeği daveti alınca, özellikle de bu kadın bir tanrıçaysa, daveti kabul ederim. Ceketin güzel." Parmağıyla Dana'nın ceketinin manşetine dokundu.

"Dokunma bana." Dana kolunu çekip tepsiden bir kanepe aldı. "Ve yoluma çıkma."

"Senin yoluna çıkmış değilim." Genç adamın sesi yumuşaktı. Yavaşça, kadehinden bir yudum şampanya içti.

Dana yüksek topuklu çizmeler giymişti ama .Tordan yine de ondan uzundu. Jordan'ın genç kadını tedirgin etmesinin bir nedeni de buydu. O da Pitte gibi, kapıdaki savaşçı heykellerinden biri için poz vermiş gibiydi. Uzun boylu ve iri yapılı, düzgün vücutluydu. Saçları daha düzgün olabilirdi ama bu dalgalı, dağınık ve uzunca saçlar onun güçlü yüz hatlarına yakışıyordu.

Her zaman son derece yakışıklı bir adamdı. Siyah kaşları-' nın altındaki parlak mavi gözleri, uzunca burnu, büyük ağzı ve güçlü kemikleri bir araya gelip, genç adamın amacı doğrultusunda, çekici ya da itici bir ifade oluştururdu.

Dana, daha da kötüsü, diye düşündü, o kaya gibi kafatasının içinde, saat gibi çalışan, zeki bir beyin ve otuz yaşına gelmeden son derece başarılı bir

romancı olmasını sağlayan Allah vergisi bir yetenek var.

Genç kadın bir zamanlar onunla bir hayat kuracaklarını düşünmüştü, ama o -ana'ya kalırsa- ünü ve serveti tercih etmişti. Ve Dana bu yüzden, kalbinin derinliklerinde adamı asla affetmemişti.

Genç adam, ona, "İki anahtar daha var," diye hatırlattı. "Eğer onları bulmak senin için önemliyse, bu yardım kimden gelirse gelsin, müteşekkir olmalısın."

"Senin yardımına ihtiyacım yok. İstediğin zaman New York'a dönebilirsin."

"Bu iş bitene kadar bir yere gitmeyeceğim. Kendini buna alıştırsan iyi olur."

Dana suratını asıp bir kanape daha aldı. "Bu iş seni niye ilgilendiriyor?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Dana omuz silkti. "Umurumda değil, ama, bana kalırsa, senin gibi duygusallıktan uzak biri bile, Flynn'ın evinde kalarak çifte kumruları rahatsız ettiğini fark edebilir."

Jordan, Dana'nın bakışlarını izleyerek Malory'nin yanında oturan Flynn'a baktı. Genç adam, dalgın dalgın genç kadının sarışın buklelerinin ucuyla oynuyordu.

"Onlardan uzak duruyorum. Malory, Flynn için biçilmiş kaftan."

Dana'nın Jordan hakkında söyleyebileceği pek çok şey vardı, ama onun Flynn'ı sevdiğini inkâr edemezdi. Bu yüzden, acı duygularının geri kalanını yuttu ve üstüne büyük bir yudum şampanya içti.

"Evet, öyle. Birbirlerine uygunlar."

"Flynn'ın evine taşınmak istemiyor."

Dana gözlerini kırpıştırdı. "Flynn ona yanına taşınmasını mı teklif etti? Birlikte yaşamalarını önerdi, öyle mi? Ve Ma-lory hayır mı dedi?"

"Tam olarak değil. Ama hanımefendinin şartlan var."

"Ne gibi şartlar?"

"Oturma odasına eşya alınacak ve mutfakta tadilat yapılacak."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Jordan'ın söyledikleri Dana'ya hem komik gelmiş, hem de duygulandırmıştı. "Tam bizim Mal'e göre bir şey. Flynn farkına bile varmadan, sadece kapıları ve pencereleri olan, karton kolilerle dolu bir bina yerine gerçek bir evde yaşamaya başlayacak."

"Tabak çanak aldı. Kullanıp atılan cinsten değil, kullandıktan sonra yıkanan cinsten."

Dana neşelenmişti. Yanaklarında derin gamzeler oluştu. "İnanmıyorum!"

"Çatal bıçak da aldı. Plastik değil."

"Aman Tanrım! Sıra mutfak ve bahçe gereçlerinde..."

Dana bir kahkaha atarak kadehini arkası dönük olan ağabeyine doğru kaldırdı. "Çengel, çamaşır ipi, balık oltası için kurşun!"

Jordan, "Bunu özlemiştim," diye mırıldandı. "Buraya döndüğümden beri ilk kez güldüğünü görüyorum."

Dana hemen ciddileşti. "Gülüşümün seninle ilgisi yok."

"Bilmez miyim!"

Genç kadın ağzını açmaya vakit bulamadan, Zoe McCourt telaşla içeri girdi. Birkaç adım arkasından Bradley Vane geliyordu. Genç kadın, sinirli, tedirgin ve utanmış görünüyordu.

Dana, kötü bir gün geçirmiş olan albenili bir orman perisine benziyor, diye düşündü.

"Özür dilerim. Geç kaldığım için özür dilerim." Uzun kollu, kısa etekli daracık siyah elbisesi, ince bede- -ninin kıvrımlarını 'ortaya çıkarıyordu. Siyah ve gür saçları kısacık kesilmişti. Uzun kirpikli, bal rengi gözleri badem gibiydi.

Onun arkasındaki Brad ise, İtalyan yapımı bir takım elbise giymiş, altın bir masal prensi gibi görünüyordu.

Dana onları görünce, -Zoe'nin sinirli yüz ifadesi ve Brad'in gergin duruşu hariç- ne kadar güzel bir çift olduklarını düşündü.

"Saçmalama." Rowcna ayağa kalkmış onlara doğru yürüyordu. "Hiç de geç kalmadın."

"Kaldım. Arabam yüzünden. Arabam sorun çıkardı. Tamir etmiş olmaları gerekiyordu ama... Allah'tan Bradley oradan geçiyordu da... beni görünce durdu."

Dana, onun hiç de müteşekkir görünmediğini fark etti. Sesi öfkeliydi ve konuşmasında belli belirsiz hissedilen Batı Virginia şivesi öfkeli sesine şirinlik katıyordu.

Rowena, Zoe'yi bir koltuğa doğru götürüp ona şampanya ikram ederken, tatlı tatlı mırıldanıyordu.

Zoe, "Sanırım, arabayı tamir edebilirdim," diye söylendi. "Olabilir;" Bradley, büyük bir memnuniyetle, kendisine ikram edilen şampanya kadehini aldı. "Ama elbisen yağ içinde kalacaktı. O zaman eve gidip üstünü değiştirmek isteyecek ve büsbütün geç kalacaktın. Seninle aynı yere giden bir tanıdığının arabasına binmek o kadar da kötü bir şey olmasa gerek."

Zoe cevabı yapıştırdı. "Minnettar olduğumu söyledim." Derin bir nefes aldı. Odadakilere hitaben, "Üzgünüm," dedi. "Kötü bir gün geçirdim. Üstelik sinirliyim. Umarım geç kalışım sorun yaratmamıştır."

Rowena genç kadının omzunu okşadı. "Hiçbir sorun yok.

Tam zamanında geldin."

O sırada kemerin altında beliren hizmetçi yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

Dana gecenin büyük bir kısmını Jordan'ı yok sayarak, geri kalan zamanı da ona öldürücü darbeler indirerek geçirdi. Genç adam ise, konu kendisi olduğunda Dana'nın böyle davranmasını olağan buluyordu. Buna alışmalıydı. Tedirgin olmak kendi sorunuydu. Tekrar arkadaş olmalarını sağlayacak bir çözüm bulmak ona düşüyordu.

Bir zamanlar arkadaştılar. Hatta çok daha fazlası... Şimdi arkadaş olmamaları ise Jordan'ın suçuydu ve genç adam cezasını çekmeye razıydı. Ama insan bir ilişkiyi bitirdi diye ne zamana kadar bedel ödemek zorunda olabilirdi? Sınırlamalarla ilgili bir kural yok muydu?

Kahveyle konyak içmek için yeniden salonda toplandıklarında, Jordan onun harika göründüğüne karar verdi. Dana'yi zaten her zaman beğenirdi; yaşına göre çok uzun boylu, tombul yanaklı bir çocuk olduğu zamanlar bile onu güzel bulurdu.

Artık yanaklarında tombulluktan eser yoktu. Hiçbir tarafında tombulluktan eser yoktu. Bedeninde muhteşem kıvrımlar vardı, o kadar.

Jordan onun saçlarındaki değişikliği de fark etmişti. Dana, her ne yapmışsa, koyu kumral saçlarının gizemli bir ışıkla aydınlanmasını sağlamıştı. Bu saç rengi gözlerini daha koyu ve daha derin gösteriyordu. Tanrım... Genç adam, kaç kez bu çikolata rengi gözlerin içinde kaybolup gitmişti. O gözlerin etkisinden kurtulmak kolay mı olmuştu?

Her şeye rağmen, daha önce söylediğinde ciddiydi. Jordan geri dönmüştü ve Dana, buna ve genç adamın bu anahtar arama olayının bir parçası olmasına alışjnak zorundaydı.

Onunla karşılaşmaktan kaçınamazdı ve Jordan mümkün olduğu kadar sık karşılaşmalarını sağlamaya çalışmaktan büyük bir zevk duyacaktı.

Rowena ayağa kalktı. Hareketleri "ve görünüşü Jordan'a ne olduğunu çıkaramadığı bir şeyler hatırlattı; sonra Rowena öne doğru birkaç adım attı, gülümsedi ve o duyguyu kaybetti.

"Hazırsanız başlayalım. Bana kalırsa, akşama diğer salonda devam etmemiz daha uygun olacak."

"Ben hazırım." Dana ayağa kalktı, Zoe'ye baktı. Ya sen

?'

"Hazırım." Zoe hafifçe sararmış olmasına rağmen gelip Dana'nın elini tuttu. "İlk seferinde sıranın bende olmasını istememiştim ama şimdi bilmiyorum."

"Ben de."

Geniş antreden geçerek diğer salona girdiler. Jordan'ın duruma hazırlıklı olması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Genç adam resimden ilk gördüğü andaki gibi etkilendi, içine daldı.

Parlak renkleri, konunun neşe ve güzelliği; Dana'nın yüzünü ve bedenini görmek, Dana'nın gözlerinin tuvalden ona bakışı!

Cam Kutudaki Kızlar.

Kızların birer ismi vardı ve Jordan artık bu isimleri biliyordu. Niniane, Venora, Kyna. Ama resme baktığında orada Dana, Malory ve Zoe'yi görüyordu.

Kızların etrafında güneş ışınları ve çiçeklerden oluşan bir dünya vardı.

Malory lacivert bir elbise giymişti. Altın rengi bukleleri ' beline kadar geliyordu. Zoe, pırıltılı yeşil giysisiyle incecik ve dimdikti. Kucağında bir köpek yavrusu, belinde bir kılıç vardı. Dana'nın kahverengi gözleri neşe saçıyordu. Ateş kırmızısı bir elbise giymişti. Oturuyordu. Kucağında, bir tomar parşömen ve elinde bir tüy kalem vardı.

O anda, Düşler Pcrdesi'nin arkasındaki o mücevher gibi parlayan dünyada, üçü bir bütün gibiydi, ama bu sadece bir andı ve o sırada bile kaçınılmaz son pusuda bekliyordu.

Ormanın yeşil derinliklerinde bir erkeğin gölgesi fark ediliyor, yerdeki gümüş rengi taşların üstünde bir yılan kayarak ilerliyordu.

Arka planda, bir ağacın zarif ve koruyucu dallarının altında âşıklar kucaklamıyordu. Öğretmen ve muhafız, birbirlerine, kızları bekleyen tehlikeyi fark edemeyecek kadar âşıktı. Gözleri başka bir şey görmüyordu.

Üç anahtar da, kurnazca resmin içine saklanmıştı. Biri, masmavi gökyüzünde kanat açmış bir kuştu; diğeri kızların arkasındaki pınardan akan suya yansımış, üçüncüsü de ormanın ağaçları arasına gizlenmişti.

Jordan, Rowena'nın bu resmi yaparken belleğinden yararlandığını ve genç kadının belleğinin çok güçlü olduğunu biliyordu.

Malory'nin yaşadıklarından ve keşfettiklerinden de, bu resimdeki andan sadece birkaç dakika sonra kızların ruhlarının çalınıp, bir kutuya kilitlendiğini öğrenmişti.

Pitte tahtadan oymalı bir tahta kutuyu eline alıp kapağını açtı. "Kutunun içinde, birinin üstünde anahtar amblemi bulunan iki haka var," dedi. "Üzerinde anahtar amblemi olan halkayı seçen, ikinci anahtarı arayacak."

"Geçen seferki gibi yapalım, olur mu?" Zoe, Dana'nın elini sıktı. "Birlikte bakalım."

'Tamam." O sırada Malory yanlarına gelip elini önce Dana'nın, sonra Zoe'nin omzuna koydu. Dana derin bir nefes aldı "Önce sen seç, Zoe."

"Peki." Zoe, gözlerini kapatarak elini kutunun içine uzattı ve halkalardan birini seçti.

Dana'nın gözleri açıktı. Duvardaki tabloya bakıyordu. Kutuda kalan halkayı aldı.

Sonra ikisi de ellerindeki halkaları gösterdiler.

Zoe önce kendi elindeki halkaya, sonra da Dana'nın elindekine baktı. "Eh," dedi. "Anlaşılan, ben son perdeyi oynayacağım."

Dana parmağıyla halkanın üstündeki anahtar amblemine dokundu. Bu ucunda helezoni bir çıkıntı olan küçük bir anahtardı. Basit ve sade bir görünüşü vardı, ama Dana onun gerçeğini, ilk anahtarı Malory'nin elinde görmüştü. Pırıl pırıl parlayan som altından anahtarın, hiç de basit bir şey olmadığını biliyordu.

"Tamam. Sıra bende." Oturmak istiyordu ama titreyen bacakları kıvrılmıyordu. Dört hafta, diye düşündü. İki yeni ay arasındaki dört hafta içinde, imkânsız değilse de fantastik olanı gerçekleştirmek zorundaydı.

"Bir ipucu alacağım, öyle değil mi?"

"Evet öyle." Rowena eline bir parşömen kâğıdı alıp okudu. "Geçmişi biliyor ve geleceği arıyorsun. Olmuş olan, olmakta olan ve olacak olan tüm hayatın deseni olarak dokunmuştur. Güzelliğin yanında yok edici âfetler, bilginin yanında bilgisizlik ve cesaretin yanında korkaklık vardır. Karşıtı olmadıkça, her biri değerinden kaybeder. Anahtarı görebilmek için akıl yüreğin hakkını teslim etmeli ve yürek aklı kutlamalıdır. Onun yalanlarında gerçeğini ve hayallerde gerçek olanı bul. Bir tanrıçanın yürüdüğü yerde, bir diğeri bekler ve düşler sadece geleceğe ait hatıralardır."

Dana konyak kadehini aldı ve midesindeki düğümleri çözebilmek için içti. "Bir dilim pasta istiyorum," dedi. n ikinci bolum

A yTcDonald's Big Mac'i 1968'de piyasaya sürdü."

XVxDana, kütüphanedeki masasının başında, oturduğu yerde tembel tembel gerindi. "Evet, Bay Hertz, eminim. Big Mac, McDonald's zincirinin bütün dükkânlarında, 1969'da değil, 1968'de satılmaya başladı. Özetle, içeriği bir sır gibi saklanan domates salçasından, zannettiğinizden bir yıl daha fazla yemiş oluyorsunuz. Bu konudaki iddiayı Bay Foy kazandı, öyle değil mi?" Güldü; başını salladı. "Yarın şansınızın daha iyi olmasını dilerim."

Telefonu kapattı ve Hertz ile Foy'un günlük iddialaşmalarını listesinden sildi. Sonra, özenle tuttuğu başka bir listeye kimin kazandığını dikkatle yazdı.

Geçen ay, Bay Hertz, Bay Foy'u yenmişti. Bu, Ana Cadde Lokantasında Bay Foy'un hesabına yenen bir yemek demekti. Ama yıllık sonuçlar göz önüne alındığında Foy, iki puan öndeydi. Böyle giderse, yıllık ödül olan, Mountain View Inn'de yemek ve içkiyi o kazanacaktı.

Aralarında çok az fark vardı. Sonuç henüz belli değildi. Her ay kazananı ve yıl sonunda şampiyonu ilan etmek, Dana'nın göreviydi.

Bu iki adam, yaklaşık yirmi yıldan beri bu küçük yarışmayı sürdürürlerdi. Üniversiteyi bitirip kasaba kütüphanesinde çalışmaya başladığından beri, genç kadın, bu yarışmanın bir parçası olmuş ya da kendini öyle hissetmişti.

Kütüphaneye istifasını verdikten sonra, bu günlük şöleni özleyecekti.

O sırada, Sandi, sarı at kuyruğunu sallayarak, dudaklarından hiç eksik olmayan güzellik müsabakası yarışmacısı te-bessümüyle önünden rüzgâr gibi geçip gitti. Dana, bazı şeyleri de hiç özlemeyeceğini düşündü.

Aslında, istifa ettikten iki hafta sonra işten ayrılabileceğine göre, bu durumu kütüphane müdürlüğüne çoktan haber vermiş olması gerekirdi. Kütüphanedeki çalışma saatleri haftada yirmi beş saate indirilmişti, ama bu zamanı başka bir yerde çok daha yararlı bir şekilde harcayabilirdi.

Zoe ve Malory ile birlikte kurduğu şirkette kendisine düşen kısımdaki kitapçı dükkânını bir iki aya kadar açmak durumundaydı. Bu iş için, sadece satın aldıkları binada kendisine ait alanı düzenlemek ve dekore etmekle kalmayıp, siparişlerini de vermesi gerekiyordu.

Gereken tüm izinler için müracaat etmiş, yayımcıların kataloglarını taramış, kitaptan başka neler satabileceğini, neler yapabileceğini düşünmüştü. Zaman içinde, okuma, şarkı ve imza günleri gibi küçük toplantılar düzenleyecekti. Bu onun her zaman yapmak istediği ama başarabileceğini düşünmediği bir şeydi.

Rowena ile Pitte bunu, sadece ona yirmi beş bin dolar nakit para vererek değil, Malory ve Zoe ile bir araya gelmesini sağlayarak mümkün kılmışlardı.

Warrior's Pcak'te tanıştıkları gece, üç kız da hayatlarının dönüm noktasındaydı. Dönemeci dönüp, yola birlikte devam etmeye karar vermişlerdi.

Böyle bir işe, kendisiyle aynı durumda olan iki arkadaşla -iki ortakla- birlikte başlamak, tek başına harekete geçmek kadar ürkütücü değildi.

Sonra bir de, anahtar vardı. Elbette onu unutamazdı. Mallory'nin birinci anahtarı bulması yaklaşık dört hafta sürmüştü. Bu dört hafta eğlence ve oyunla da geçmemişti doğrusu; tam tersi... Ancak, şimdi daha çok şey biliyorlardı. Ne ile mücadele ettiklerinin, ne gibi tehlikelerle karşı karşıya ol24

:> duklannın bilincindeydiler. Bu da, ikinci anahtarı ararken bir avantaj olacaktı.

Ne var ki, anahtarların nereden geldiğini, ne işe yaradıklarını ve onların bulunmasını kimin istemediğini bilmek, anahtarı bulmaya hiçbir biçimde yardımcı olamazdı. Bunu da hesaba katmak gerekiyordu.

Dana arkasına dayanıp gözlerini kapattı ve Rowena'nın kendisine verdiği ipucunu düşündü. Söyledikleri, geçmiş, şimdiki zaman ve gelecekle ilgiliydi. Ne büyük yardım!

Doğal olarak, bilgi... Yalan ve gerçekler... Yürek ve beyin... Bir tanrıçanın yürüdüğü yerde...

Malory'nin ipucunda bir tanrıça, şarkı söyleyen bir tanrıça vardı. Ve ressam olmanın hayalini kuran Malory anahtarını bir resmin içinde bulmuştu.

Eğer diğer iki anahtar da aynı temayı izliyorsa, mantık, bir kitap âşığı olan Dana'mn anahtarını kitapların arasında bulması gerektiğini söylüyordu.

"Uykusuz geçirdiğin saatleri mi telafi ediyorsun, Dana?"

Dana birden gözlerini açtı ve Joan'in eleştiren bakışlarıyla karşılaştı. Onun gözlerinin içine bakarak, "Hayır, düşünüyordum," dedi.

"Eğer yapacak işin yoksa, Marilyn'e yardım edebilirsin."

Dana'mn yüzünde güneş gibi bir gülümseme belirdi. "Elbette ederim. Sandi'ye benim yerime geçmesini söyleyeyim mi?"

"Sorulardan ve kitap taleplerinden bunalmışa benzemiyor sun!"

Dana, kıçımdan ayrılmadığına göre, sen de bürokrasiden ve yöneticilikten bunalmış görünmüyor sun, diye düşündü.

"Özür dilerim." Dana'mn masasının önünde bir kadın belirmişti. Yanında on iki yaşlarında bir erkek çocuk vardı. Kadın çocuğu kolundan sıkı sıkı tutuyordu. Bu, Dana'ya, Flynn'ın Moe'nun kayışını tutuşunu hatırlattı. Kadın çocuğu kontrol edebilmeyi umuyor ama onun ilk fırsatta elinden kaçacağını biliyordu.

"Acaba bize yardım edebilir misiniz? Oğlumun bir ödev

hazırlaması gerekiyor. Yarına kadar." Bu son cümleyi öyle bir sesle söylemişti ki, çocuk omuzlarını havaya kaldırarak kamburunu çıkardı. "Ödevin konusu, 1774 ile 1781 yılları arasındaki Amerikan Meclisi. Bu konuda en fazla yararlanabileceği kitapları söyleyebilir misiniz?"

"Elbette." Joan bir bukalemun gibi tavır değiştirdi. Yüzündeki buz gibi ifade birden sıcacık bir gülümsemeye dönüştü. "Size Birleşik Devletler Tarihi bölümümüzde birçok kitap göstermekten mutluluk duyarım."

"Özür dilerim..." Dana, kendini tutamayarak asık suratlı çocuğun omzuna dokundu. "Yedinci sınıfta mısın? Amerikan Tarihi öğretmenin Bayan Janesburg mu?"

Çocuğun somurtan dudağı iyice sarktı. "Evet."

"Onun ne istediğini biliyorum. Bir iki saat çalışırsan tam not alırsın."

Çocuğun annesi Dana'nın eline bir can simidi gibi sarıldı.

"Gerçekten mi? Bu bir mucize olur."

"Bayan Janesburg benim de Amerikan ve Dünya Tarihi öğretmenimdi." Dana küçük oğlana göz kırptı. "Onun zaaflarını bilirim."

"Sizi Bayan Steel'in yetenekli ellerine bırakıyorum." Joan hâlâ gülümsüyordu ama dişlerini gıcırdatarak konuşmuştu.

Dana öne doğru eğilerek, çocuğa fısıldadı, "Patrick Henry'nin 'Bana Özgürlüğümü Ver' başlıklı konuşmasından söz ederken hâlâ gözleri yaşarıyor mu?"

Çocuğun neşesi yerine gelir gibi olmuştu. "Evet, bu konuyu anlatırken durup burnunu silmek zorunda kaldı."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor. Pekâlâ. Senin ihtiyacın olan bu."

On beş dakika sonra, oğlu yepyeni kütüphane kartıyla kitaplarını alırken anne, kütüphaneden çıkmadan önce Dana'nın masasının önünde durdu. "Size tekrar teşekkür etmek istedim. Adım Joanne Reardon. Büyük oğlumun hayatını kurtardınız."

"Bayan Janesburg serttir ama oğlunu öldürmez, korkmayın."

"Hayır, onu öldürecek olan bendim. Mat'e bu ödevi yapması için cesaret verip onu, heveslendirdiniz. Belki de öğretmenin zayıf noktalarını bilip onu

bir şekilde kandırmak fikri hoşuna gitmiş olabilir."

"Önemli olan ödevi hazırlaması."

"Ben de öyle düşünüyorum. Size çok teşekkür ederim. İşinizi çok iyi yapıyorsunuz."

"Teşekkür ederim. İyi şanslar."

Dana, işini çok iyi yaptığını biliyordu. Bu kesindi. Hain Joan ve dişlek yeğeni bundan sonra Dana Steel'i itip kaka-mayacaklan için üzüleceklerdi. Çünkü Dana burada olmayacaktı.

Çalışma saatleri sona erince, Dana masasını topladı, kütüphaneden birkaç kitap ödünç aldı. Özleyeceği şeylerden biri de çalışma saatlerinin sonunda, eve gitmek üzere dışarı çıkmadan önce ortalığı toparlamak, raflara, masalara, kitaplara son bir kez bakmak olacaktı.

İş yerinden evine kadar süren kısa ve zevkli yürüyüşü de özleyecekti. Flynn evini satın aldığında, Dana'ya birlikte oturmayı teklif etmişti. Genç kadının ağabeyini reddetme nedenlerinden biri de bu kısa yürüyüştü.

İki millik bir yürüyüşü göze aldığında, yeni iş yerine de yürüyerek gidebilirdi, ama bu pek sık yapabileceği bir şey değildi. Bu nedenle, şimdilik elindeki fırsatı değerlendirmekle yetinmeliydi.

Eve giderken yolda, mevsimine ve yılına göre, neler göreceğini çok iyi biliyor ve bu ona zevk veriyordu. Şimdi sonbahar alabildiğine egemendi. Sokaklar ağaçların arasından süzülen altın rengi güneş ışınlarıyla donanmıştı. Çevredeki dağlar ise, tanrılar tarafından dokunmuş bir halı gibiydi.

Okuldan çıkmış ama henüz ödevlerini yapmak üzere eve hapsolmamış çocukların seslerini duyuyordu. Kütüphane ile Dana'nın oturduğu bina arasındaki küçük parkta koşuşurken, bağrışıp duruyorlardı. Hava serinceydi. Hafif rüzgâr, belediye binasının önündeki çiçek tarhlarından güzel kokular taşıyordu.

Meydandaki büyük yuvarlak saat 16:05'i gösteriyordu.

Joan gelmeden önce, eve yaklaştığında bu saatin 18:35'i gösterdiğini hatırlayarak sinirlendi.

Boş ver. İş saatlerinin kısalmış olmasının ve bu güneşli akşamüstünde yaptığın güzel yürüyüşün tadını çıkar.

Cadılar Bayramı'na haftalar vardı ama balkonlara bal kabakları istiflenmişti bile. Ağaçların dallarına gulyabaniler asılmıştı. Dana, küçük kasabalar bayramlara değer veriyor, diye düşündü. Günler kısalıyor ve serinliyordu ama hâlâ yeterince sıcak ve uzun sayılırdı.

Dana, vadinin en güzel zamanının sonbahar olduğu kanısındaydı. Amerika, en güzel resimlerde bile ancak bu kadar güzel görünebilirdi.

"Hey, Uzun Bacak, kitaplarını taşımamı ister misin?"

Genç kadının o güzelim mutluluk balonu patlayıverdi. Terslenmesine vakit kalmadan, Jordan kitapları koltuğunun altından çekip almıştı.

"Kitaplarımı geri ver."

"Aldım bir kere. Harika bir akşamüzeri, değil mi? Ekim ayında hiçbir yer burası kadar güzel olamaz."

Genç adamın sözlerinin kendi aklından geçenleri yansıtması hiç hoşuna gitmemişti. "Ben bu şarkının adını 'Ncw York'ta Sonbahar' sanıyordum."

"O da güzeldir." Jordan, kitapların adlarını okuyabilmek için durdu. Kitaplardan biri Kelt'ler, diğeri yoga hakkındaydı. Üçüncüsü ise Stephen King'in en son romanıydı.

"Yogayla mı ilgileniyorsun?"

Biraz da olsa utandığı bir şeyin üstüne parmağını basmak tam Jordan'a göre bir şeydi. "Evet, ne olmuş?"

"Hiçbir şey. Sadece seni ejderha pozisyonunda düşünemiyorum, o kadar." Kısılmış mavi gözlerde haince bir ışık parladı. "Ama iyice düşününce..."

"Beni sinirlendirmek için kütüphanenin çevresinde saklanıp yolumu kesmekten başka yapacak işin yok mu?"

"Kütüphanenin çevresinde saklanmıyordum. Kitaplarını taşımam da yolunu kestiğim anlamına gelmez." Genç adam, çok uzun sürmüş bir yakınlığın verdiğirahatlıkla adımlarını Dana'ya uydurdu. "Seninle evine kadar ilk kez yürümüyorum."

"Nasıl olduysa, son birkaç yıldır, sen olmadan da evimin yolunu bulmayı başardım."

"Birçok şey basardın. Baban nasıl?"

Dana tam kötü bir şey söyleyecekken vazgeçti. Jordan'ın, bütün kusurlarına rağmen, bu soruyu samimi bir endişeyle sorduğunu biliyordu. Joe Steel ile Jordan Hawke çok iyi anlaşırdı.

"İyi. Keyfi yerinde. Arizona'ya taşınmak ona iyi geldi. Bu değişikliğe ihtiyacı vardı. Liz'le onun güzel bir evleri ve güzel bir hayatları var. Babam, ekmek ve kek yapmaya merak sardı."

"Ne? Joe kek mi yapıyor?"

"Sandviç ve çeşitli ekmekler de yapıyor." Dana, elinde olmadan gülümsedi. Babası iriyarı, maço bir adamdı. Onu, ne zaman önünde önlük, kek hamuru karıştırırken düşünse içinden gülmek geliyordu. "İki ayda bir

bana bir paket gönderiyor. İlk birkaç paketin içindekiler taş gibiydi ama geçen yıldan beri işi kavradı. Güzel şeyler yapıyor."

"Onunla konuştuğunda selamlarımı söyle."

Genç kadın omuz silkti. Jordan Hawke'ın adını ancak küfür ederken anabilirdi. Oturduğu binanın kapısına geldiklerinde, "Yolun sonu," dedi.

"İçeri gelmek istiyorum."

"Bu, ne bu hayatta, ne de başka bir hayatta mümkün olabilir." Kitapları almak için uzandı ama Jordan onları kaçırdı.

"Kes şunu, Jordan. On yaşında değiliz."

"Konuşmamız gereken şeyler var."

"Hayır, yok."

"Evet var. Bana kendimi on yaşındaymışım gibi hissettirme." Jordan, derin bir nefes alarak içinden, Tanrım, sen bana sabır ver, diye geçirdi. "Bak, Dana, bizim ortak bir geçmişimiz var. Bu geçmişle yetişkin kimseler gibi yüzleşclim."

Allah kahretsin, yoksa Dana'nın olgun olmadığını mı ima

ediyordu? Aptal herif. "Tamam. Şimdi sana geçmişimizle nasıl yüzleşeceğimizi göstereceğim. Kitaplarımı ver ve buradan git."

"Dün gece Rowena'nın söylediklerini duydun mu?"

Dana bu ses tonunu tanıyordu. Büyük bir kavga başlamak üzereydi.

"Dikkatle dinledin mi? Geçmişin, şimdiki zaman ve geleceğin... Ben senin geçmişinin bir parçasıyım. Bunun bir parçasıyım."

"Sen benim geçmişimde kalacaksın. Seninle hayatımın iki yılını harcadım, ama oldu bir kere. O iş çoktan bitti. Buna dayanamıyor musun, Jordan? O korkunç egon seni unuttuğum gerçeğini kabul edemiyor mu? Evet, seni çoktan unuttum."

"Bu işin benim egomla ilgisi yok, Dana." Kitapları genç kadına verdi. "Bana kalırsa, sorun senin egon. Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

Jordan uzaklaşırken, Dana, "Seni bulmak istemiyorum," diye mırıldandı.

Allah kahretsin, Jordan kavgadan kaçmazdı. Öfkelendiğini yüz ifadesinden ve ses tonundan anlamıştı. Ne zamandan beri içindeki canavara hâkim olup onu dizginleyebiliyordu? Dana kavgaya hazırlanmıştı ve şimdi öfkesini kusabileceği bir yer yoktu. Bu çok, ama çok haince bir şeydi.

Dairesine girer girmez, kitapları masanın üstüne bırakıp dosdoğru çikolatalı kurabiye hamurukutusuna koştu. Biraz sonra, yeni açtığı kutudan kurabiye hamuru yiyerek, öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Serseri... Sinsi hergele... Beni sinirlendirdikten sonra defolup gitti. Bu kaloriler onun suçu."

Kaşığı yaladıktan sonra tekrar kutuya daldırdı. "Ama ne kadar da lezzetli..."

Kendine gelmiş, canlanmıştı. Eşofmanlarını giydi. Kahve makinesinin düğmesine bastı ve en sevdiği koltuğa oturarak Keltler hakkındaki kitabı okumaya başladı.

Geçen ay bu konuda okuduğu kitapların sayısını bilmiyordu. Ama Dana için okumak, kurabiye hamuru yemek kadar zevkli ve nefes almak kadar yaşamsal bir şeydi. > •

İşte ve evde, çevresi kitaplarla doluydu. Kitaplarla dolu rafları ve masalarıyla, yaşama alanı bu ilk büyük aşkının kanıtı gibiydi. Dana, onları sadece, bilgi, eğlence ve huzur, hatta ruh sağlığı kaynağı olarak değil, aynı zamanda sanatsal bir dekorasyon olarak görürdü.

Sıradan bir göz, raflardan taşıp, masaları dolduran kitaplara bakınca etrafın düzensiz olduğunu düşünebilirdi; ama Dana'nm içindeki kütüphanesi bir sistem kurmuştu.

Genç kadın, ihtiyacı olan ya da o anda okumak istediği her kitabı, dairesinin hangi odasında olursa olsun, elini attığı anda bulurdu.

Dana, o, kitaplar, içlerindeki hikâyeler, bilgiler ve dünyalar olmadan yaşayamazdı. Şimdi bile; kendisini bekleyen göreve ve saatin tik-taklarına rağmen, elindeki kitabın sayfalarında kaybolmuş; tanrıların yaşamlarının, aşklarının, savaş-, larının ve küçük sıkıntılarının içine düşmüştü.

Kitaba dalmışken, kapı zilinin çalmasıyla yerinden fırladı. Gözlerini kırpıştırarak gerçek yaşama döndü ve kendisi Dağda, Epona ve Lug'u ziyaret ederken güneşin batmış olduğunu fark etti.

Elinde kitapla kapıyı açmaya gitti. Malory'yi görünce kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu?"

"Eve gitmeden sana uğrayıp ne durumda olduğunu görmek istedim. Bugün çevrede yaşayan birkaç ressam ve sanatkârla görüştüm. Sanının galerim için iyi parçalar toplayarak işe başlıyorum."

"Güzel.Yanında yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum."

"Bir kutu konserve ve yarım ekmek var."

Dana, "Bu yetmez," kararını verdi. "Ben yemlenmeye gidiyorum. Sen aç mısın?"

"Hayır, sen karnını doyur." Malory, Dana'nın peşinden mutfağa doğru yürürken, "Parlak bir fikrin var mı? Zoe ile benim yapmamızı istediğin

herhangi bir şey..." diye sordu.

"Ne kadar parlak olduğunu bilmiyorum... Hey makarna varmış! Şu işe bak!" Dana buzdolabından bir gün önceden kalma bir kâse makarna çıkarmıştı. "İster misin?"

»

"Yok, hayır."

"Şarap da var."

"Şarap içerim. Bir kadeh..." Malory, Dana'nın mutfağında evindeymiş gibi rahat hissediyordu. Şarap kadehlerini çıkardı. "Parlak olsun ya da olmasın, fikrini söyle."

"Kitaplar. Biliyorsun, onlar bilginin kaynağıdır. Geçmiş, şimdiki zaman ve geleceğe gelince, eğer benimkinden söz ediyorsak, hepsi kitaplarla ilgilidir." Bir çatal buldu ve makarnayı kâseden yemeğe başladı. "İşin can daman ise, aradığımızın hangi kitap ya da ne çeşit bir kitap olduğu."

"Bunu biraz daha açıklayabilir misin?"

"Ne? Anlamadın mı?" Dana kâsenin içindeki makarnaya baktı. "Niçin?"

"Nedeni yok." Malory, Dana'ya bir kadeh şarap verdi; bir kadeh de kendisi aldı. Sonra, mutfaktan çıkıp masanın başına oturdu. "Bir kitap, ya da kitaplar, kısmen de olsa bir anlam taşıyor. Sana ilerleyeceğin yol konusunda bir ipucu veriyor. Ama..." Etrafa bakındı. "Sadece senin kitaplarını taramak bile haftalar sürer. Sonra, vadide yaşayan herkesin kitapları, kütüphane, kitapçı dükkânı, alışveriş merkezi ve başkaları var.

Doğru... Bir de şu gerçek var ki, ben haklı bile olsam, ' anahtarın bir kitabın içinde olması gerekmez. Sembolik olarak var olabilir ya da bir kitabın içindeki herhangi bir şey, anahtarın yerini işaret ediyor olabilir." Dana omuz silkti ve çatalını tekrar soğuk makarnaya daldırdı. "Pek parlak bir fikir olmadığını söylemiştim."

"Ama, iyi bir başlangıç noktası. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek..." Malory dudaklarını büzdü. "Bu, çok uzun zaman alır."

"Tarihsel, çağdaş ve futuristik. Bu sadece romanlarda olabilir."

"Ya kişisel bir ipucuysa?" Malory eğilip dikkatini Dana'nın yüzünde odakladı. "Benimki kişiseldi. Beni anahtara götüren yolda Flynn, ona ve kendime karşı hissettiklerim, nereye gitmek istediğim, sonumun ne olacağı gibi düşünceler

vardı. O dönemde yaşadıklarım -onların rüya olduğunu söyleyemeyiz- çok kişiseldi."

"Ve korkunçtu." Dana elini Malory'nin elinin üstüne koydu. "Biliyorum... Ama sonunda basardın. Ben de başaracağım. Belki benim ipucum da kişiseldir. Benim için özel ve kişisel anlamı olan bir kitap olabilir."

Çatalı tekrar eline alırken düşünceli düşünceli bakmıyordu. "Bu da çok geniş bir alanı kaplıyor."

"Ben başka bir şey düşünüyordum. Aklıma Jordan gelmişti."

"Onun bu işle ne ilgisi olabilir ki?"

Malory bir şey söylemek için ağzını açarken, Dana, "Bak," diye devam etti; "Onun ilk dönemin bir parçası olduğu kesin. Rowena'nın yaptığı tabloları Brad ile o satın almış. Flynn onu çağırdığı için, Jordan, o tabloyla birlikte kasabaya döndü. Bu da onu ilk dönemin bir parçası yaptı, ama senin anahtarının bulunmasıyla onun işi bitmiş olmalıydı. Yine de... onun Flynn'la bağlantısı, seninle onun arasında da bir bağ oluşturuyor."

"Seninle de Dana."

Dana makarnayı çatalıyla eşeledi ama karnı doymuş gibiydi. "Artık benimle hiçbir ilişkisi yok."

Malory onun yüzündeki inatçı ifadeyi tanımıştı. Başını salladı. "Peki. İlk okuduğun kitabı hatırlamaya ne dersin Dseni içine alan ve bir okur yapan o ilk kitabı?"

"Ruhlar Kutusu'nun sihirli anahtarının Yeşil Yumurtalar ve Jambon adlı kitabın içinde olacağını sanmıyorum." Dana sırıtarak kadehini kaldırdı. "Yine de bir kere bakarım."

"Bir yetişkin olarak okuduğun ilk kitap neydi?"

"Besbelli Bendeniz Sam'deki acımasız mizah senin gözünden kaçmış." Gülüyordu ama bir yandan da parmaklarıyla masaya vurarak düşünüyordu. "Her neyse, büyüdükten sonra ilk okuduğum kitabı hatırlamıyorum. Sürekli kitap okurdum. Okumadığım bir zamanı hatırlamıyorum." Bir an kadehine bakarak daldı. Sonra çabucak bir yudum şarap içti. "O beni terk etti. Ben yoluma devam ettim."

1

Malory, yine Jordan 'a döndük, diye düşünerek başını salladı. "Peki..'."

"Bu, ondan, az bulunur, muhteşem bir tutkuyla nefret etmediğim anlamına gelmiyor ama bu tutku hayatımı yönlendirmiyor. Son yedi yıl içinde onu birkaç kez gördüm." Omuz silkti ama bu Malory'ye kararsız bir hareketmiş gibi göründü. "Ben kendi hayatımı yaşıyorum, o da kendi hayatını yaşıyor ve artık hayatlarımız çakışmıyor. O sadece tesadüfen Flynn'ın arkadaşı."

"Onu sevdin mi?"

"Evet. Çok güzel zamanlardı. Serseri..."

"Üzgünüm."

"Bak, böyle şeyler olur." Dana'mn bunu kendisine de hatırlatması gerekiyordu. Bu bir hayat memat meselesi değildi. Genç kadın onun arkasından göz yaşı dökmeye devam edtmi-yordu. Kırılmayan kalp varlığını nasıl belli ederdi?

"Arkadaştık. Annem Flynn' in babasıyla evlenince Flynn' la ben kardeş gibi olduk. Bu güzel bir şeydi kanımca. Jordan ile Brad de Flynn'ın arkadaşlarıydı. Çoğu zaman, üç başlı bir vücut gibi yaşarlardı. Bu nedenle ben de onlarla arkadaş oldum."

Malory neredeyse, onlar hâlâ senin arkadaşın, diyecekti ama dilini tutmayı başardı.

"Jordan'la ben arkadaştık ve ikimiz de okumaya düşkündük. Bu da aramızda ikinci bir bağ oluşturuyordu. Yaşımız büyüyünce şartlar değişti." Boş bardağını havaya kaldırarak, "Bir kadeh şarap daha ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben içeceğim." Dana kalkıp mutfaktan şarap şişesini aldı."Jordan kasabadan ayrılıp üniversiteye gitti. Penn State Üniversitesi'nden yarım bir burs almıştı. Jordan'la annesi, onun eğitimi için gerekli olan paranın geri kalanını ve üniversitede okurken harcayacağı parayı toparlayabilmek için eşek gibi çalıştı. Annesi harika bir kadındı. Zoe bana biraz onu hatırlatıyor."

"Gerçekten mi?"

"Görünüşü değil. Gerçi Bayan Hawke da gerçekten güzel bir kadındı ama daha uzun boylu ve kıvraktı, dansçıya benzerdi."

"Genç yaşta mı öldü?"

"Evet, daha kırklarındaydı..." O günleri hatırlayınca hâlâ yüreği burkuluyordu. "Hem o hem de Jordan korkunç şeyler yaşadı. Sonunda hepimiz hastaneye kamp kurduk ama o zaman bile..."

Silkindi. Derin bir soluk aldı. "Anlatmak istediğim bu değildi. Zoe'nin bana Bayan Hawke'ı hatırlattığını söylemek istemiştim. Zoe'nin annelik duyguları da çok güçlü. Ne yapması ve nasıl yapması gerektiğini bilen ve görevini yaparken sızlanmayan, yaptığı işi ve çocuğunu seven bir kadın. Jordan'la annesi, Simon'la Zoe gibi, birbirlerine çok bağlıydılar. İkisi yalnızdı. Babası hiç ortada yoktu. En azından ben hatırlamıyorum."

"Bu Jordan için güç olmuştur."

"Bana kalırsa, annesi böyle bir kadın olmasaydı, dediğin gibi olabilirdi. Bayan Hawke, eline bir beysbol sopası alıp oyuna katılabilir ve kurabiye hamurunu da aynı beceriyle yo-ğururdu. Jordan'a babasının yokluğunu hiç hissettirmedi."

Malory, "Onu sen de severmişsin..." dedi.

"Evet severdim. Hepimiz severdik."

Dana oturdu. İkinci kadeh şarabını yudumlamaya başladı. "Her neyse, Hawke, kasabadan ayrılıp üniversiteye gitti ve masraflarını karşılamak için iki ayrı işte çalışmaya başladı. İlk yıl boyunca onu fazla görmedik. Yazları geliyor, Tony'nin garajında çalışıyordu. İyi bir tamircidir. Vakit bulduğunda da Flynn ve Brad'le buluşuyordu. Dört yıl sonra üniversiteyi bitirdi. Bir buçuk yıl da lisans üstü eğitim aldı. O sırada bazı kısa hikâyeleri yayımlanmaya başlamıştı. Sonra, kasabaya döndü."

Uzun bir soluk verdi. "Ulu Tanrım, ilk bakışmamızda bombalar patlar gibi oldu. Bu da neyin nesi, diye düşündüm. Bu benim can ciğer arkadaşım Jordan. Onunla sarmaş dolaş olmak isteyecek değilim ya. "

Güldü. Bir yudum şarap daha içti. "Daha sonra, Jordan bana aynı şeyleri kendisinin de hissettiğini söyledi. Dur bakalım, demiş kendi kendine. Bu Flynn 'in küçük kız kardeşi. Ona elini süremezsin. Böylece, iki ay, içimizde bombalarla birbirimizin etrafında dolaşıp durduk. Ya kışkırtıcı sözlerle birbirimize takılıyor, ya da çok kibar davranıyorduk." Dana susunca, Malory, "Peki sonra?" diye sordu. "Sonra Jordan bir gece Flynn'ı görmek için bize uğradı. Ama Flynn bir kızla çıkmıştı. Annemle babam evde yoktu. Onunla kavgaya tutuştum. İçimdeki ateşle bir şeyler yapmak zorundaydım. Sonunda ikimiz oturma odasındaki halının üstüne yuvarlanıyorduk. Birbirimize doyamıyorduk. Böyle bir şeyi ne daha önce, ne de daha sonra yaşadım. İnanılır gibi değildi. Aklımız başımıza gelip de Liz ile Joe'nun güzelim Şark halısının üstünde çırılçıplak olduğumuzu fark edince hissettiklerimizi düşün." "Peki ne yaptınız?"

"Hatırladığım kadarıyla, bir dakika kadar ölü gibi yattık- tan sonra, çok yoğun bir savaştan çıkmış iki kişi gibi bakıştık. Sonra kahkahalarla gülerek sarmaş dolaş olduk."

Şakacıktan kadeh kaldırır gibi yaptı, "O günden sonra hep birlikteydik. Dana ve Jordan, Jordan ve Dana. Nasıl söyler-! sen söyle bu iki isim tek bir kelime gibiydi."

İnanamıyorum Tanrım! Malory, arkadaşının o günleri, o yakınlığı özlediğini fark etmişti. "Hiç kimse beni onun gibi güldüremezdi. Ve

hayatım boyunca beni ağlatan tek erkek odur. Evet, Tanrı şahittir ki o hergeleyi sevmiştim." "Peki, ne oldu?"

"Küçük şeyler, büyük şeyler. Annesi öldü. Of, hiçbir şey bu kadar korkunç ve acımasız olamaz. Babam hastalandığında bile bu kadar üzülmemiştim. Yumurtalık kanseriydi. Teşhiste çok geç kalınmıştı. Ameliyatlar, tedaviler, dualar; hiçbiri işe yaramadı. Kayıp gidiyordu." Dana yumuşak bir sesle, "Birinin ölümüne dayanmak güç," diye ekledi; "...ama yavaş yavaş ölmesini izlemek daha da korkunç."

"Bunu düşünemiyorum." Malory'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben kimseyi kaybetmedim."

J

"Ben annemin ölümünü hatırlamıyorum. Çok küçüktüm, ama Bayan Hawke'ı kaybedişimizi en ince ayrıntılarına kadar hatırlıyorum. Belki de Jordan'ın içinde bir şeyin kırılmasına neden olan budur. Bilmiyorum. Hiç belli etmedi. Annesi öldükten sonra, Jordan küçük evini ve bütün eşyalarını sattı -her şeyi. Benimle de ilişkisini bitirdi; zengin ve ünlü olmak için New York'un yolunu tuttu."

Malory, "Bu kadar basit olamaz," dedi.

"Bu kadar basit olmayabilir ama öyle görünüyordu. Gitmesi gerektiğini söyledi. Burada ihtiyacı olan şey -her ne ise- yokmuş. Yazı yazmak için olmasa bile -ki yazmadan duramazdı- bunu yapmahymış. Vadiden uzaklaşmak zorundaymış. Böyle söyledi ve söylediğini yaptı -birlikte geçirdiğimiz iki yıl, onun hayatında ufacık bir ayrıntıydı sanki." Şişenin dibindeki şarabı bardağına doldurdu. "Allah onu da, en çok okunan kitaplar listesindeki kitaplarını da kahretsin."

"Belki bunu duymak istemiyorsun -en azından şimdi- ama sorunun çözümü bu konuyu onunla konuşmaktan geçebilir."

"Neyin çözümü?"

"Dana!" Malory ellerini Dana'nın ellerinin üstüne koydu. "Onu hâlâ seviyorsun."

Dana'nın elleri titriyordu. "Hayır, sevmiyorum. Kendime bir hayat kurdum. Âşıklarım oldu. Bir mesleğim var; şu anda pek parlak durumda değil ama göreceksin, kitapçı dükkânında Anka kuşu gibi kendi küllerinden yeniden doğacak."

Dilinin dolaştığını hissederek sustu. "Bu kadar beceriksizce benzetmeler yapıyorsam artık şarap içmemeliyim. Jordan Hawke benim için, eski haber. O benim ilk sevdiğim erkek ama, sonuncusu olacağı anlamına gelmez. Ona

bu zevki tat-tırmaktansa, kızgın bir çubukla kendi gözlerimi dağlamayı tercih ederim."

"Biliyorum." Malory hafifçe gülümseyerek Dana'nın ellerini okşadı. "Bu nedenle, senin onu hâlâ sevdiğini de biliyorum. Birlikte yaşadıklarınızı anlatırken, yüz ifadenden ve sesinden anladım."

Bu iğrenç bir şeydi. Yüzünde nasıl bir ifade belirmiş, sesi

nasıl çıkmış olabilirdi? "Şarap beni duygulandırmış olacak. Bu demek değildir ki..."

Malory, kuru bir sesle, "Ne demek olursa olsun," dedi. "Bu işi yapacaksan iyice tartman gereken bir şey "bu, Dana. Çünkü şöyle ya da böyle, Jordan, senin hayatının ve bu işin bir parçası."

Dana, "Bunu istemiyorum," dedi, "ama eğer öyleyse de, sorun- değil. Daha başlamadan geri çekilmek istemiyorum. Bu işin riskleri var."

"Hah şöyle. Artık gitmeliyim."

Ayağa kalktı ve Dana'nın saçlarını okşadı. "Ne hissediyorsan ya da düşünüyorsan bana söyleyebilirsin. Zoe'ye de. Söylemek istediğin bir şey olursa, ya da söyleyecek bir şeyin olmasa da yanında birinin olmasını istiyorsan, tek yapacağın şey telefon etmek."

Dana başını salladı ve genç kadın kapının önüne gidene kadar bekledi. Sonra, "Mal," dedi. "O gittiğinde kalbimde bir „, delik açılmış gibi oldu. Böyle bir delik insana hayat boyu yeter."

"Düşünmelisin. Yarın görüşürüz."

UÇUNCU BOLUM

Gizemli bir anahtarın PleasantValleyKütüphanesi'ndeki binlerce kitaptan birinin içinde olması hem uzak bir olasılıktı hem de cesaret kırıcıydı. Ama bu, Dana'nm onu kitapların arasında aramayacağı anlamına gelmiyordu.

O zaten, kitap raflarının arasında olmaktan, çevresinde kitaplar görmekten hoşlanırdı. Eğer zihnini açarsa, kitaplardan mırıltılar geldiğini bile duyabilirdi. Bunlar, fantastik dünyalarda ve bizim dünyamızda yaşayan insanların sesleriydi. Sadece raftan bir kitap alarak, bu dünyalardan birinin içine dalabilir ve orada yaşayan biri olabilirdi.

Dana, gizemli anahtarlar ve ruhları çalan büyücüler, diye düşündü. Ne kadar inanılmaz ve korkunç olurlarsa olsunlar, bir kitabın sayfalarındaki kelimelerin gücü yanında soluk kalıyorlardı.

Görevini seven biri olarak rafları düzenlerken, oyun oynamak için burada bulunmadığını hatırlattı kendine. Bir yandan da gözlerini birkaç metre ötedeki danışma masasından ayırmıyordu. Bu bir deneydi. Belki elini bir

kitabın üstüne koyacak ve parmaklarında bir karıncalanma, bir sıcaklık hissedecekti.

Kim bilir?

Ancak mitoloji kitaplarının bulunduğu rafları tararken parmaklarında hiçbir değişiklik hissetmedi.

Cesareti kırılmamıştı. Eski uygarlıklarla ilgili kitapların bulunduğu raflara yöneldi. Geçmiş, diye düşündü. Cam Kıttudaki Kızlar geçmişten geliyordu. Ama, kim geçmişten gelmiyordu ki?

Bir süre canla başla çalıştı. Yerleri değiştirilmiş olan kitapları düzene soktu, yerlerine koydu. Eski İngiltere'yi anlatan kitabı iş saatinde açıp bakmaması gerektiğini biliyordu ama birden kitabı elinde buldu ve yuvarlak taşlardan söz eden bölüm onu alıp rüzgârlı düzlüklerde ayın gökyüzünde yükselişine götürdü.

Müzik sesleri ve şarkılar, açık havada yakılan büyük ateşler ve tanrıların nefesi olan mırıltılar...

"Hay Allah, Dana, senin bugün çalışmadığını bilmiyordum."

Dana dişlerini gıcırdatarak, bakışlarını elindeki kitaptan Sandi'nin neşeli yüzüne kaydırdı. "Çalışıyorum. Rafları düzenliyorum."

"Gerçekten mi?" Genç kızın iri mavi gözleri büyüdü. Altın rengi uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Bana okuyormuşsun gibi geldi. Çalışmadığını, yine özel bir araştırma yaptığını sandım. Son zamanlarda pek çok araştırma yaptın, değil mi? Sonunda doktoraya mı başlıyorsun?"

Dana sinirli bir hareketle kitabı yerine koydu. Masamın çekmecesinde/d gümüş rengi makası alıp, şu kızın sinir bozucu bir biçimde sallanıp duran at kuyruğunu kesmek ne eğlenceli olurdu, diye düşündü. Böyle yaparsa, kızın yüzündeki o dişlek sırıtışın yok olacağına bahse girebilirdi. "Terfi ettin, ücretin arttı; sorunun nedir, Sandi?" "Sorun mu? Hiçbir sorunum yok. Çalışma saatleri içinde kitap okuma konusundaki kuralı hepimiz biliyoruz. Masanda oturup görevini yapacağına, okuyormuşsun gibi geldi bana." "Masamla ilgileniyorum." Dana, bardak taşmca, çaresine bakmak gerekir, diye düşündü. "Benim ne yaptığımı düşünerek, rafların arasında peşimde dolaşarak ve ben kütüphanenin daimi ziyaretçilerinden biriyle konuşurken kulak kesilerek çok fazla vakit harcıyorsun."

Sandi'nin kendinden emin tebessümü, alaycı ve küçümseyen bir gülümsemeye dönüştü. "Senin konuşmalarını kesin-likk dinlemiyorum."

"Palavra." Dana bunu o kadar sakin ve tatlı bir ses tonuyla söylemişti ki Sandi'nin oyuncak bebeklerinkinc benzeyen gözlen hayretle açıldı.

'Haftalardır peşimden ayrılmıyorsun. Sen terfi ettin, benim çalışma saatlerim düşürüldü, ama sen benim amirim değilsin. Defol git başımdan."

Sandi'yi, tükürüklerini saçarak anlaşılmaz bir şeyler söylenirken bırakıp gitmek, at kuyruğunu kesmek kadar zevkli olmasa da, Dana'yı rahatlatmıştı.

Masasının başına oturdu ve iki ziyaretçiyle öyle neşeli bir tavırla ve dostça konuştu ki, ikisi de kütüphaneden gülümseyerek ayrıldılar. Telefona şarkı söyler gibi cevap verdi. "Pleasant Valley Kütüphanesi. Danışma Masası. Size nasıl yardım edebilirim? Selam, Bay Foy. Uyandınız mı? Bakın şu işe. İyi bir soru." Günün sorusunu yazarken gülüyordu. "Bir dakika sürer. Sizi ararım."

Dans eder gibi rafların yanına gitti. Sorunun cevabını bulabileceği kitabı aradı. Onu alıp, Bay Foy'a telefon etmek üzere masasına döndü.

"Buldum." Parmağıyla kitap sayfasının satırlarını izliyordu. "Kutuplarda yaşayan deniz kırlangıçları her yıl en uzağa göç eden kuşlardır. Kuzey Kutbu ile Güney Kutbu arasındaki yirmi bin mile kadar ulaşan mesafeyi uçarak aşarlar. İnsan, kuş beyinlerinden neler geçtiğini merak ediyor, değil mi?"

Sandi'nin elinde trampetle bandonun önünde yürüyen kızlardan biri gibi, kendisine yaklaştığını görünce telefonu eline aldı. "Hayır, üzgünüm, Bay Foy. Bugün American Tourister marka bavul takımını kazanamadınız. Kutuplarda yaşayan deniz kırlangıcı, her yıl, yırtıcı bir deniz kuşu olan stercorarius't'dn iki bin mil daha uzağa uçuyor. Gelecek sefere daha şanslı olmanızı dilerim Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattı, ellerini kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak Sandi'ye baktı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Joan seninle yukarıda görüşmek istiyor." Sandi çenesini havaya kaldırarak, kusursuz burnuna baktı. "Hemen."

"Tamam." Dana, Sandi'yi incelerken saçım kulağının arkasına attı. "Eminim ilkokuldayken tek bir arkadaşın vardı ve o da senin kadar küstahtı," dedikten sonra yerinden kalktı.

İlkokuldan söz etmek gerekirse, Dana kütüphaneyi geçip, yönetimin bulunduğu üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başlarken, okulda müdürün odasına çağırılmış gibi heyecanlanıl işti. Bunu düşündü. Yetişkin bir kadın için küçültücü bir duyguydu. Bunu hep hissederdi ve bu duygudan bıkmıştı.

Joan'ın odasının kapısında derin bir nefes alıp omuzlarını dikieştirdi. Kendini altı yaşındaki suçlu bir çocuk gibi hissedebilirdi, ama öyle

görünmemeliydi.

Kapıyı vurdu ve cevap beklemeden açıp içeri girdi. "Beni görmek istemişsin."

Joan masasının başındaydı. Arkasına dayandı. Seyrek saçlarını küçük bir topuz yaparak ensesine toplamıştı ve inanılır gibi değil, ama bu ona yakışmıştı. Beyaz bluzunun üstüne, düğmelerini boğazına kadar iliklediği koyu renk bir yelek giymişti. Kumaşın duruşundan kadının hiç göğsü olmadığı belliydi. Çerçevesiz yarım gözlükleri altın bir zincirin ucunda boynunda sallanıyordu. Ayakkabıları görünmüyordu ama -Dana kısa topuklu ve sağlam ayakkabılar olduğunu biliyordu. ..

Kara kuru ve sıkıcıydı. Dana, kadının, çocukları kütüphanelerden uzaklaştıran klasik kütüphaneci tipinin en iyi örneği olduğuna karar verdi.

Joan'un dudakları bir çizgiye dönüşmüş olduğundan, Dana bunun neşeli bir görüşme olmasını beklemiyordu.

"Kapıyı kapat, lütfen. Dana, görünüşe bakılırsa, burada uyguladığım yeni düzen ve kurallara uyum sağlamakta güçlük çekiyorsun."

"Demek Sandi hiç vakit kaybetmeden buraya gelip benim kitap okuduğumu sana yetiştirdi. Bir halk kütüphanesinde işlenecek suçların en büyüğü!"

"Saldırgan tavrın sorunlarımızdan sadece biri."

"Rafları düzenlerken, bir kitabın bir iki sayfasına baktım diye kendimi savunacak değilim. Görevlerimden biri kitaplar hakkında bilgi sahibi olmaktır, sadece nereye gideceklerini göstermek ve çabuk olmaları için dua etmek değil benim işim ve ben işimi yapıyorum, Joan. Senden önceki müdürün hakkımdaki değerlendirmeleri her zaman örnek bir kütüphaneci olduğum doğrultusundaydı."

"Ben eski müdür değilim."

"Çok doğru. Sen işe başladıktan sonra altı hafta bile geçmeden, benim ve uzun süredir burada çalışan iki kişinin iş saatlerinde ve ücretlerinde yaklaşık yarı yarıya indirim yaptın. Yeğenin ise terfi etti ve aldığı ücret arttı."

"Beni bu kurumu mali çöküntüden kurtarmam için buraya getirdiler. Ben de bunu yapıyorum. İdari kararlarımı sana izah etmek zorunda değilim."

"Hayır, izah etmene gerek yok. Ben anlıyorum. Benden hoşlanmıyorsun. Ben de senden hoşlanmıyorum, ama yanında ya da birlikte çalıştığım herkesten hoşlanmak zorunda değilim. İşimi yapmaya devam edebilirim."

"Kurallara uymak senin görevin." Joan bir. dosyayı açtı. "Özel telefonlar, kütüphane malzemelerini özel işler için kullanmak, diğer işleri ihmal edip bir ziyaretçiyle yirmi dakika konuşmak yasaktır."

"Dur bakalım." Öfke bir gayzer gibi boğazından fışkırmak üzereydi. "Dur bir dakika. Bu kız ne yapıyor? Benim hakkımda günlük raporlar mı veriyor?"

Joan dosyayı kapattı. "Kendini çok önemsiyorsun."

"Ha anladım. O senin kişisel casusun. Ortalıkta dolaşıp kural dışı davranışlar arıyor."

Dana, ah evet, diye düşündü; insanın sabrı taşınca kesinlikle işi uzatmamak gerekir. "Belki kütüphanenin bütçesinde iniş çıkışlar oldu, ama burası her zaman güler yüzlü bir yerdi. Sıcak bir ortamı vardı. Şimdi ise bir gestapo kumandanı ve onun kişisel ajanı tarafından yönetiliyor. Bu nedenle ikimize de bir iyilik yapacağım. İşten ayrılıyorum. Bir hafta hastalık iznim var, bir hafta da tatilim. Böylece on beş gün önceden ayrılacağımı haber vermiş oluyorum."

"Pekâlâ. Çalışma saatinin sonunda istifanı yazılı olarak masama bırakabilirsin."

"Boş ver. İstifamı verdim bile." Derin bir nefes aldı. "Senden daha zekiyim, daha gencim, daha güçlüyüm ve daha güzelim. Devamlı ziyaretçiler beni tanır ve sever -çoğu seni tanımıyor, tanıyanlar da hoşlanmıyor. Bunlar buraya geldiğin günden beri bana düşman olmanın nedenlerinden bazıları. Gidiyorum Joan, ama kendi isteğimle gidiyorum. Bana kalırsa, uzun zaman geçmeden sen de gideceksin -ama seni yönetim kurulu sepetleyecek."

"Benden tavsiye mektubu bekliyorsan ya da başvuracağın herhangi bir iş için beni referans olarak göstermeyi düşünüyorsan..."

Dana, kapıda durdu, "Joan, ilişkimizi bitirirken, sana referans mektubunu nerene sokabileceğini söylememi ister misin?"

Dana'nın öfkesi çalışanların dinlenme odasına kadar sürdü. Oradan ceketini ve bir avuç kişisel eşyasını aldı. İş arkadaşlarıyla konuşmak için durmadı. Mümkün olduğu kadar çabuk dışarı çıkmazsa ya hıçkıra hıçkıra ağlamaya ya da duvarları yumruklamaya başlayacaktı. Her iki seçenek de Joan'i • güçlendirirdi. Bu nedenle arkasına bakmadan dışarı çıktı. Durmadan yürüyordu. Bunun işten eve yaptığı son yolculuk olduğunu düşünmeyi reddediyordu. Bu hayatının sonu değildi. Sadece bir köşeyi dönmüştü.

Öfkeli yaşların gözlerini yaktığını hissedince, çantasından güneş gözlüğünü çıkardı. Sokakta ağlayarak kendini küçük düşürecek değildi. Ama oturduğu binanın kapısına geldiğinde hıçkırmaya başlamıştı. Anahtarlarını çıkarıp dairesine girdi. İçeri girer girmez yere çöktü.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, ben ne yaptım!"

Bağlarını kesmişti. İşi yoktu. Kitapçı dükkânını açmasına haftalar vardı. Üstelik, bir kitapçı dükkânı işletmek de nereden gelmişti aklına? Kitapları bilmek ve sevmek onu tüccar yapmazdı. Hayatı boyunca perakendecilik alanında hiç çalışmamıştı. Şimdi birdenbire bir dükkân işletmeye başlayacaktı, öyle mi? Bu adımı atmaya hazırlıklı olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi, gerçekle yüz yüze gelince, pek de hazırlıklı olmadığını hissediyordu.

Paniğe kapılarak ayağa fırlayıp telefona koştu. "Zoe sen

misin? Zoe, ben, biraz önce... Şey, seninle konuşmalıyım. Tanrım... Benimle orada, satın aldığımız evde buluşabilir misin?"

"Tamam. Dana ne oldu? Sorun ne?"

"Şey, ben... biraz önce... işten ayrıldım. Sanırım bir endişe nöbeti geçiriyorum. Şey... anahtarları alıp, Malory'yi bulur musun? Birlikte gelebilir misiniz? Size ihtiyacım var."

"Tamam şekerim. Derin bir nefes al. Haydi, nefesini içine çek. Rahatla. Haydi canım... Yirmi dakika sonra buluşalım. Yirmi dakikaya kadar orada oluruz."

"Teşekkürler. Tamam. Teşekkürler, Zoe..."

"Nefes almaya devam et. Uğrayıp seni almamı ister misin?"

"Hayır." Gözyaşlarını eliyle sildi. "Hayır. Oraya gelirim."

Zoe, "Yirmi dakika sonra," diye tekrarladı ve telefonu kapattı.

Arabasını arkadaşlarıyla birlikte satın aldığı güzel ahşap evin önüne park ettiğinde, hiç değilse görünüşte daha sakindi. İki hafta içinde satış anlaşmasını imzalayacaklardı. O zaman başlayacaklardı -neye başlayacaklarsa!

Dekor, renk, plan, boya ve tadilat konusunda Zoe ile Malory'nin birçok fikri vardı. Evin önündeki verandanın ve girişin rengini seçmek üzere, kafa kafaya verip boya örneklerini incelemeye başlamışlardı bile. Dana, Zoe'nin pazarları ve ikinci el satışları gezip bir sürü süprüntü topladığını, sonra da bunları birer hazineye dönüştürdüğünü biliyordu. Kendisinin de fikirleri vardı.

Ona ayrılan alanın, bir kitapçı/kafe haline geldiğinde nasıl görüneceğini genel olarak hayalinde canlandırabiliyordu. Rahat ve sıcak. Gel bana gömül diyen kaliteli koltuklar ve birkaç masa. Ama ayrıntıları gözünün önüne getiremiyordu. Koltuklar nasıl olacak, ne tür masalar kullanacaktı?

Joan'e 'canın cehenneme' derken düşünmediği birçok şey olduğunu şu anda itiraf etmek zorunda olduğu gibi, kendi kitapçı dükkânına sahip olma rüyasına balıklama dalarken düzinelerle şeyi düşünmemiş olduğunu da kabul etmeliydi.

İçini çekerek, içgüdü, gurur ve öfke diye düşündü. Tehlikeli bir bileşim... Şimdi bunlara baş eğmiş olmanın sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Arabadan indi. Midesi hâlâ rahat değildi. Eliyle karnını ovuşturarak binaya baktı. Güzel bir yerdi. Bunu hatırlamak önemliydi. Zoe ile birlikte kapıdan içeri girdiği anda evden hoşlanmıştı. Malory anahtarı bulmadan en çok bir hafta önce -ortak düşmanları Kane sayesinde- bu evin içinde yaşadıkları korkunç deneyim bile buranın insana verdiği huzuru bozamıyordu.

Dana şimdiye kadar bir eve ya da başka bir mülke sahip olmamıştı. Gerçek bir binanın ve arazisinin üçte birine sahip olmak gibi yetişkinlere has bir duyguyu yaşamalıydı. Sorum- luluktan korkmuyordu -bunun farkında olmak iyi bir şeydi. Zihinsel ya da bedensel çalışmadan da korktuğu yoktu. Ama, başarısızlığa uğramaktan korktuğunu yeni fark etmişti.

Verandaya doğru yürüdü, merdivene oturdu ve düşünceye daldı.

Malory ile Zoe, Malory'nin arabasıyla geldiklerinde öylesine dalmıştı ki, yerinden bile kıpırdamadı. Malory arabayı park edip aşağı indi ve başını yana eğdi. "Şanssız bir gün, öyle mi?" diye sordu.

"Daha beteri olamaz. Geldiğiniz için teşekkürler. Gerçekten."

"Eli boş gelmedik." Zoe'yi ve elindeki pasta kutusunu gösterdi, Malory.

Dana çok sevinmişti. Havayı kokladı. "Çikolatalı mı?"

"Biz kızız, değil mi?" Zoe, Dana'nın yanına oturarak tek koluyla ona sıkı sıkı sarıldı. "Çikolatalı ekler. Üçümüze de birer tane kocaman, şişko ekler!"

Bu kez Dana'yı duygusal gözyaşları tehdit ediyordu. "Sizden iyisi olamaz."

"Birkaç lokma ye. Etkisini göstermesini bekle. Sonra neler olduğunu anlat bize." Malory, Dana'nın diğer tarafına oturmuş, arkadaşlarına birer kâğıt peçete veriyordu.

Dana, çikolata, hamur ve kremayla sakinleşmeye çalışırken, hikâyesi lokmaların arasından süzülüyordu.

"İşten ayrılmamı istiyordu." Kaşlarını çatarak dudağının kenarına sürünmüş olan bir parça Bavyera kremasını yaladı. "Birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri, aramızda sürüp giden bir düşmanlık vardı. Ne bileyim, sanki eski bir hayatta birbirimizin can düşmanıydık. Ya da, Tanrı korusun, evli filandık. Kütüphaneyi askerî bir karargâh gibi yönetmesi bir yana -ki bu yeterince kötü bir şeydi- bana özellikle baskı yapıyordu. Küçük yılışık köpeği Sandi de benim peşimdeydi."

"Bunun güç bir durum olduğunu biliyorum, Dana. Seni kimse benden iyi anlayamaz!" Malory anlayışlı bir tavırla Dana'nın omzunu okşadı. "Ama sen zaten birkaç haftaya kadar istifa etmeyi planlıyordun."

"Biliyorum, biliyorum... Ama bunun yumuşak bir biçimde olmasını istiyordum. Arkadaşlarım için küçük bir veda partisi düzenleyecek ve güzel bir şekilde ayrılacaktım. Üstelik, ücretlerimizde indirim yapılmasına rağmen maaşım işime yarıyordu. Hatta işe yaramaktan da öte, onunla geçiniyordum. Böyle ani bir kararla işten çıkmasaydım, kütüphaneden elime geçecek para birçok açığı kapatacaktı."

"O kadına 'canın cehenneme' diyebilmek buna değer." Zoe, arkadaşına duyduğu sadakatle, suratını buruşturarak, "O bir cadı ve biz ondan nefret ediyoruz," diye ekledi. "İş yerimiz açılıp, kitapçı dükkânı bütün kasabanın dilinde dolaşmaya başlayınca, o cadı kıskançlıktan çatlayacak."

Dana, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Evet, bu doğru. Sanırım boş yere paniğe kapıldım. Hep kütüphanelerde çalıştım -lise kütüphanesinde, üniversite kütüphanesinde, sonra da burada. Birden bunun sona erdiğini artık kendi dükkânımda perakendeci olarak çalışacağımı düşünüp korkmuş olmalıyım."

Nemli ellerini dizlerine sürttü. "Kasa kullanmayı bile bilmiyorum."

Zoe, "Ben sana öğretirim," dedi. "Bu işi birlikte yapacağız."

"Bu işi yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum. Anahtar işini de yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum. Bütün bunlar birden zihnime üşüştü ve paniğe kapıldım herhalde."

Malory, kendi eklerinden kalan parçayı da Dana'ya ikram etti. "Biraz daha tatlı ye. Sonra içeri girip ciddi ciddi plan yapmaya başlarız."

Zoe, "İki saat vaktim var," dedi. "Sonra eve gitmeliyim. Anahtarları aldığımızda emlakçiye sordum. Zamanımızı ve paramızı riske etmeyi göze alırsak boya işlerine başlayabileceğimizi söyledi. Son anda binayı satın

alma konusunda bir sorun çıkacağından korkmazsak, verandayı boyayabiliriz."

Dana Malory'nin ikram ettiği ekleri silip süpürdü. Heves-lenmişti. "Tamam, tamam," dedi "Haydi içeri girip boya örneklerine bakalım."

Biraz tartıştıktan sonra parlak bir okyanus mavisinde karar kıldılar. Bu rengin binayı komşularından farklı kılacağında ve görünümüne kaliteli bir hava katacağında görüş birliğine varmışlardı. Bu heyecanla mutfağa geçip burada yapılacak değişiklikleri konuşmaya başladılar.

Zoe, elini beline ayamış, parmaklarıyla kalçasının üstünde trampet çalıyordu. "Fazla rustik bir görünüm olmamalı," dedi. "Rahat ve sıcak bir yer olmasını istiyoruz, ama aynı zamanda insanları etkileyip, teslim almalı, değil mi? Yani, fazla şık ve soğuk olmasın ama köy evine de benzemesin."

"Senin mutfağın gibi olabilir!" Malory başını sallayarak kendi etrafında döndü. Zoe'nin söylediklerini hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. "Duvarlar o nane yeşilinden olabilir. Güzel ve cana yakın bir renk. Dolaplar kırık beyaza boyanabilir. Dana, burayı en çok sen kullanacaksın."

"Söylediklerine katılıyorum. Devam et." Elini salladı. "Siz ikiniz bu işleri benden iyi biliyorsunuz."

"Tezgâhlan kırmızı yapsak nasıl olur? Pembe değil. Daha koyu ve güçlü. Sağa sola küçük sanat eserleri koyarız. Bunlar galeri bölümünden sağlanabilir. Sonra, Zoe'nin daha önce

sözünü ettiği, kuaför salonunun yan ürünlerinden bazılarını burada sergileyebiliriz -aromaterapi ürünleri, mumlar gibi. Dana'nın mutfağmdakilere benzer bir şeyler de koyabiliriz."

"Yani burayı abur cuburla mı dolduracağız?"

Malory, Dana'ya bakıp güldü. "Hayır, kitaplarla. Şu tarafa bir pastacı vitrini ya da mutfak dolabı koyup üstüne kitaplar, içine benim galerimden bazı parçalar, Zoe'nin kuaför salonundan parçalar dizebiliriz. Pahalı el kremleri ve sabunlar. Böylece burada üç işletme bir arada sunulmuş olur."

"Bu iyi bir fikir." Dana derin bir nefes aldı. "Kendimi yeniden iyi hissetmeye başlıyorum."

Zoe, kolunu Dana'nın beline doladı. "Harika olacak. Tezgâhın üstüne o pahalı çay kutularından birkaç tane dizebilirsin."

Dana, "Bir masa da koyabiliriz," dedi. "O küçük yuvarlak masalardan. İki de iskemle. Tamam, şimdi şu ana kadar verdiğimiz kararları yazalım. Bakalım, daha başka ne gibi kararlar alabileceğiz. Buradan, Home Makers'a

gidip gerekli olan her şeyi alacağım." Sonra ekledi, "Sanırım boyalarda gelecek hafta ucuzluk olacak."

"Öyle mi?" Dana'nın yanaklarında gamzeler belirdi. "Benim Home Makers'ta ayrıcalığım var. Brad'e telefon edip bize bugünden indirim yapılmasını sağlarım."

Birkaç kilo boya, Dana'nın bir yere odaklanmasını sağlamış, bir amacı oluvermişti. Genç kadın, eğer kütüphane ve oradaki hayatım geçmişte kaldıysa, bu şirket ve onun kuruluşu şimdiki zaman değil mi, diye düşündü. Geleceğe gelince, onun nasıl olacağını nereden bilebilirdi ki? Ama gelecek hakkında düşünecek ve anahtarın yeriyle gelecek arasında bir bağlantı arayacaktı.

Brad'den yüzde otuz indirim koparmak güç olmamıştı. Dana, Home Makers mağazasının dev boyutlu rafları arasında dolaşırken, eski arkadaşının yaptığı indirimden yararlanarak boyadan başka daha neler alabileceğini düşünüyordu.

Fırçalar ve boya ruloları da gerekecekti. Boya püskürten

alet de işe yarayabilirdi. Yere çömelerek bir püskürteci inceledi, nasıl çalıştığını anlamaya çalıştı.

Ne kadar zor olabilirdi ki? Eski usulde fırçayla boya yapmaktan çok daha çabuk ve çok daha kolay olduğu kesindi.

"Badanacı olmayı düşünmüyorsanız bu aygıt sizin için biraz fazla."

Genç kadının çenesindeki kas seğirdi. Bu Jordan Hawke 'in sesi, diye düşündü. Bir de, daha beteri olamaz, diye düşünmüştü. Başını kaldırmadan, "Demek Brad sana acıdı ve işe aldı," dedi. "Göğüs cebinin üstünde küçük beyaz bir ev amblemi bulunan o mavi gömleklerden de giyecek misin?"

"Onu indirim istemek için aradığında bürosundaydım. Benden mağazaya inip sana yardım etmemi rica etti. Aslında kendisi gelecekti ama tam ayağa kalkarken telefonu çaldı."

Dana'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Boya satın almak için yardıma ihtiyacım yok."

"Eğer o püskürteci gerçekten satın almak istiyorsan, yardıma ihtiyacın olduğu kesin."

"Sadece bakıyordum." Dudaklarını büzerek parmağıyla aleti gösterdi. "Üstelik sen bu makine hakkında ne biliyorsun?"

"Bildiklerimi söylersem, sırf bana inat olsun diye onu sa-' tın alacağından eminim."

"Bu çok tahrik edici ama dayanacağım." Jordan eğilip, onu ayağa kaldırmak için koltuğunun altından tuttu. "Bu günlük yeterli mücadele vermişsin sanırım. İşinden ayrıldığını duydum."

Bakışları sevecendi. Her zamanki gibi hain ve muzip değil, teselli eden, anlayışlı bakışlarla kadını süzüyordu. "Ne? Yoksa Sandi sana da mı casusluk yapıyor?"

"Üzgünüm, listemde böyle bir isim yok." Kızın kolunu kafifçe okşadı ve o anda ikisi de bu eski hareketi hatırlayıp birer adım geri çekildiler. "Fısıltı gazetesi, Uzun Bacak... Vadiden haberlerin nasıl yayıldığını bilirsin."

"Evet, biliyorum. Bunu senin hatırlamana şaşırdım."

"Hatırladığım birçok şey var. O kütüphanede çalışmaktan ne kadar zevk aldığın da bunlardan biri."

1

"Bana iyi davranmanı istemiyorum." Boya püskürtecini incelemek için döndü. "Moralimi bozuyorsun."

Jordan, öfkeli ya da çok meşgul olursa bu olayı daha kolay atlatacağını biliyordu. Başını salladı. "Söylesene bana, niçin mağaza sahibi arkadaşının sana yaptığı indirimden daha fazla yararlanmana yardım etmemi istemiyorsun? Brad'i söğüşle-mek her zaman zevklidir. Sonra bana hakaret edebilirsin. Bu seni daima keyiflendirir."

"Evet, doğru." Aksi bir suratla püskürteci tekmeledi. "Bu pek sağlam görünmüyor."

"Gel sana seçeneklerden bazılarını göstereyim."

"Niçin Flynn'ın evine dönüp, orada kartondan insanlar yaparak yeni bir roman çatısı kurmuyorsun?"

"Bak, kendini daha iyi hissetmeye başladın bile."

"Öyle olduğunu itiraf etmek zorundayım."

Brad'in, Dana'ya tavsiye etmesini söylediği otomatik rulo makinesine doğru yürürken, "Bu otomatik bir boya rulosu," dedi, Jordan. "Küçük, kullanılması kolay ve verimli."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Brad bunu sana göstermemi söylerken bu sıfatları kullandı. Doğrusunu istersen, ben şimdiye kadar sadece bir odayı babadan kalma badana fırçasıyla boyadım, o da..." Durakladı. "Çok uzun zaman önceydi."

Dana hatırlıyordu. Jordan, annesi ilk hastaneye yattığında onun odasını boyamıştı. Dana ona yardım etmiş, doğramalara bulaşan boyaları temizleyip moralini düzeltmeye çalışmıştı. Oda aydınlık ve huzurlu olsun

diye, duvarları yumuşak bir maviye boyamışlardı. Dört aydan kısa bir süre sonra da Bayan Hawkc ölmüştü.

Dana yumuşak bir sesle, "Ne kadar hoşuna gitmişti," dedi. "Senin onun için bunu yapman çok hoşuna gitmişti."

"Evet." Bu anı birçok bakımdan acı olduğundan, Jordan eski konuya döndü. "Tadilat projenizi daha zevkli hale getirmek için Brad bir ürün ve alet listesi yaptı. İşte burada."

"Tamam. Artık Brad'i bir kenara bırakalım."

Genç kadın, Jordan'ın varlığının, mağazayı dolaşırken

daha çok zevk almasına ve daha fazla ilgi duymasına yardımcı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bir zamanlar arkadaş ve sevgili olduklarını hatırlamak ise çok kolaydı.

İki yılı sevgili olarak geçirmiş olmaları kadar, hayat boyu birbirlerini tanımış olmalarından kaynaklanan bir ahenk, bir anlaşma da vardı aralarında.

Jordan, Dana'nın listesini gözden geçirirken, "Bu bir renk adı mı?" diye sordu. "Ada! Nasıl bir renk bu ada?"

"Yeşile çalan mavi. Yani buna benzer bir şey." Renk numunesini ona uzattı. "Gördün mü? Sorun ne?"

"Bir sorun olduğunu söylemedim. Ancak, bu renk bana bir kitapçı dükkânını hatırlatmıyor."

"Sadece kitapçı olamayacak ki... şey de olacak... Allah kahretsin!" Dana renk numunesini yukarı kaldırdı. Aşağı doğru tuttu. Uzun uzun baktı. Ama, hâlâ kendisine ayrılan alanın duvarlarını o renge boyanmış olarak gözünün önüne getiremiyordu. "Bu rengi Malory seçti. Ben kırık beyaz isti- -» yordum ama Malory ve Zoe üstüne saldırdılar."

"Beyaz her zaman güzel durur."

Genç kadın tıslamaya benzer bir ses çıkardı. "İşte bak, onlar da erkek gibi düşündüğümü söylediler. Erkekler renk seçmezmiş. Onlar renkten korkarlarmış."

"Yok canım." , "Ncw York'taki oturma odan ne renk?" -i Jordan ona ters ters baktı. "Bunun konumuzla ilgisi yok."

"Bence var. Nedenini bilmiyorum ama bence var. Bu yeşile çalan maviyi istiyorum. Eninde sonunda bir duvar boyası. Hayat boyu sürecek bir taahhüt değil. Malory süslemeler için de kahverengi ve sarı kullanmamı önerdi."

"Kahverengi ve sarı mı? Şekerim bu çok çirkin olur."

"Hayır. Teşhir rafları da gül kurusu olacak. Pembe ve kahverengiye çalan bir kırmızı."

.Tordan sırıtarak, "Pembe ve kahverengiye çalan bir kırmızı," diye tekrarladı. "Bu çok tanımlayıcı olur."

"Kapa çeneni. Geri kalan yerler açık krem rengi olacak." Malory ile Zoe'nin işaretlediği numuneleri salladı. "Allah

kahretsin, bilmiyorum. Sanırım ben;4&-TdîİdföfldfenS biraz korkuyorum." ' :'"Senin erkek olmadığın kesin."

"Bunun için yatıp kalkıp Tanrı'ya şükrediyorum. Mal bal peteği rengini seçti. Zoe'ninkinin adı begonya ama bunu pek anlamadım. Çünkü, begonyalar pembe ya da beyazdır. Bu ise daha çok mora benziyor."

Parmaklarını, sağ gözüyle kaşının arasına bastırdı. "Galiba bütün bu renkler başımı ağrıtıyor. Her neyse, Zoe metrekareye göre hesap yapıp, ihtiyacımız olan boya miktarını belirledi. Listem nerede?"

Jordan listeyi ona geri verdi. "Brad, Zoe'nin niçin seninle gelmediğini merak ediyordu."

"Efendim? Ha, Zoe'nin eve gidip Simon'a yetişmesi gerekiyordu da ondan gelemedi." Listeyi inceledikten sonra hesap yapmaya başladı. Birden, başını kaldırıp, "Neden ?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Niye merak etti?"

"Sence neden olabilir?" Jordan kızın omzunun üstünden listeye bakarken Dana kâğıdı çevirdi ve genç adam listenin arka sayfada da devam ettiğini görüp şaşırdı.

"Şimdi söyleyeceklerimi duyunca düşüp bayılacaksın. Brad lise günlerine döndü ve sana, Zoe'nin kendisi hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sormamı istedi."

"Hayır, söylemedi ama bana bir pusula verirse, yarın kütüphanede onu seve seve Zoe'ye veririm."

"Kendisine söylerim."

Boyalan ve diğer malzemeleri el arabasına yüklediler. Dana, Brad'in yaptığı indirime rağmen öyle büyük bir meblağ ödemek zorunda kaldı ki, kasanın önünde şok geçirdi ve içinden Brad'e teşekkür etti. Ama mağazadan dışarı çıkana kadar karşılaşacağı gerçek sorundan haberi yoktu.

"Bütün bunları arabama nasıl sığdıracağım?"

"Bütün bunları kendi arabana sığdırmak zorunda değilsin. Onları senin arabanla benimki arasında bölüştüreceğiz."

"İçeride alışveriş ederken neden bana bütün bunların arabama sığmayacağını söylemedin?"

"Çünkü eğleniyordun. Bunları nereye koyacaksın?" "Tüh!" Dana ne yapacağını şaşırmıştı. Eliyle saçlarını düzeltti. "Bunu hiç düşünmedim. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Jordan onun ne yapacağını bilmez, şaşkın halini seyretmenin çok zevkli olduğunu düşündü -kızın kendisinden nefret ettiğini unutmuştu.

"Bunların hepsi benim evime sığmaz. Binanın anahtarının bizde kalıp kalamayacağını da unuttum. Anahtar bizde kalsa oraya koyabilirdik. Şimdi ne yapacağım?" "Flynn'ın evinde bol bol yer var."

Dana, "Evet," diyerek içini çekti. "Evet var. Sanırım onun evine koymak zorundayız. Flynn buna kızamaz çünkü Malory kirpiklerini kırpıştırdı mı onu macun gibi eritir."

Malzemeleri ikiye bölüp arabalara yüklediler. Flynn'ın M evine giderken yolda, Dana nasıl olup da Jordan'la bir saate yakın bir süre birlikte oldukları halde kavga etmediklerini düşündü. Jordan hiçbir kabalık yapmamıştı, bu da pek sık yaşadıkları bir şey değildi. Ancak itiraf etmek zorundaydı ki, kendisi de ona kaba davranmamıştı. Jordan söz konusu olduğunda, bu da pek sık olan bir şey değildi. Belki, sadece belki, kısa bir süre için, bir arada olup, işbirliği yapabilmeyi becerebilirlerdi. Eğer bütün arkadaşlarının ısrarla söylediği gibi, Jordan da anahtar arama macerasının bir parçası ise, ona ihtiyacı olacaktı. Üstelik, Jordan akıllı bir adamdı ve akıcı bir hayal gücü vardı. Bu nedenle, bu süreçte can sıkıcı bir unsur olmaktan öte, yararlı olabilirdi.

Flynn'ın evine vardıklarında, Dana, yük katın görevini üstlenip kilolarca boyayı ve badana için gereken malzemeyi taşımaya razı olan bir erkeğin varlığının çok yararlı olduğu kabul etmek zorunda kaldı.

Dana, taşıdığı ağır yük nedeniyle zorlanarak, "Yemek odasına," dedi. "Orayı hiç kullanmıyor." Jordan eve girip yemek odasına yöneldi. "Evet ama kullanacak," dedi. "Malory'nin önemli planları var."

"O hep plan yapar. Ağabeyimi mutlu ediyor."

"Orası kesin."

Jordan elindekileri yemek odasına bırakıp, arabadan başka şeyler almak için geri dönmüştü. Flynn'ın eski nişanlısından söz ederek, "Lilly onun gururunu yaralamıştı," dedi.

"Sadece gururunu kırmakla kalmadı." Dana, boya ruloları, fırçalar ve parlak madenî malalarla dolu bir torbayı arabadan indirdi. "Onun canını

yaktı. Onu üzdü. Biri seni bırakıp giderse, üzülürsün."

"Ama bu Flynn için iyi oldu -yani, Lily'nin onu bırakıp gitmesi."

"Mesele bu değil." Genç kadının içinde acı, öfke ve isyan duyguları kabarıyordu. Bunu içinden atmaya çalışarak arabadan boya kutularını indirmeye başladı. "Mesele, duyulan acı, ihanet ve kayıp."

Geri kalan malzemeleri yemek odasına taşırken Jordan başka hiçbir şey söylemedi. Her şeyi bir köşeye yığdıktan sonra dönüp kızın karşısında durdu ve "Ben seni terk etmedim," dedi.

Dana ensesindeki saçların diken diken olmaya başladığını hissediyordu. "Her söylediğimi üstüne alınma."

Jordan, "Gitmek zorundaydım," diye devam etti. "Oysa sen burada kalmalıydın. Hâlâ üniversiteye gidiyordun."

"Bu beni yatağa atmana engel olmamıştı."

"Hayır, olmadı. Hiçbir şey buna engel olamazdı. Seni çok arzuluyordum, Dana. Kimi zaman seni öpemezsem öleceğimi sanıyordum."

Dana geriye doğru bir adını atıp, genç adamı tepeden tırnağa süzdü. "Görünüşe bakılırsa, son birkaç yılda arzularını iyice tatmin etmişsin."

"Bu seni düşünmemi engellemedi. Sen benim için önemliydin."

"Canın cehenneme." Kız bunu öfkeyle değil, sakin bir sesle söylemişti. Bu, söylediklerine daha güçlü bir anlam veriyordu. "Senin için önemliydim öyle mi? Bir çift ayakkabı da insan için önemli olabilir. Ben seni sevmiştim."

Genç kadın onun suratına bir yumruk atsa, Jordan daha az şaşırırdı. "Sen... sen bunu bana hiç söylemedin. Bu sözcükleri bana tek bir kez bile söylemedin."

"Çünkü önce senin söylemeni bekledim. Bunu önce erkek söyler."

"Dur bir dakika. Bu bir kural mı?" Panik Jordan'm boğazını asit gibi yakıyordu. "Bu nerede yazılı?"

"Bu böyledir -bir yerde yazılı olması gerekmez, salak serseri. Seni seviyordum. Seni beklerdim ya da seninle gelirdim. Ama sen bana, 'Bak, Uzun Bacak, ben kuyruğumu toplayıp New York'a gidiyorum. Seninle birlikte olmak eğlenceliydi. Görüşürüz," dedin."

"Bu doğru değil, Dana. Öyle söylemedim."

"Buna yakın bir şey söyledin. Hiç kimse canımı o kadar yakmamışu. Bunu tekrar yapma fırsatını sana asla vermeyeceğim. Ve, biliyor musun, Hawke, sen benim sayemde erkek oldun."

Arkasını dönüp dışarı çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jordan, pek çok koşulda yalnız kalmayı gayet iyi başaran biriydi. Çalışırken, çalışmayı düşünürken, çalışmamayı düşünürken SoHo'daki dairesine kapanırdı. Böylece, penceresinin dışında, sokaktaki hayat, gürültü, hareket ve renk, ruhsal durumuna göre seyredeceği ya da yok sayacağı bir çeşit filme dönüşürdü. Çoğunlukla, bir parçası olmaktansa, camın arkasından seyretmek hoşuna giderdi. New York onu, çok gerçek bir biçimde kurtarmıştı. Genç adamı, hayatta kalmaya, birinin oğlu, birinin arkadaşı, herhangi bir öğrenci olarak değil de, kendinden başka güvenecek hiç kimsesi olmayan bir erkek olup, bir erkek gibi yaşamaya zorlamıştı. Onu sabırsız ve keskin parmaklarıyla itip kakmış, belirsizlik ve ruhsal çırpınışlarla geçen o ilk yıl boyunca, günbegün battığının ya da çıktığının umurunda bile olmadığını hatırlatmıştı. Jordan, batmamak için yüzmeyi öğrenmişti. Gürültünün, hareketin ve insanlığın baskısının değerini öğrenmişti. Kentin bencilliğine, cömertliğine ve kuşu dış dünyaya uçurma eğilimine bayılıyordu. Ancak, öğrendikçe, gözlemledikçe ve kente uyum sağladıkça, kalbinin derinliklerinde hâlâ bir küçük kasaba çocuğu olduğunu da anlamıştı. New York'a sonsuza dek minnet duyacaktı.

Çalışırken, o dünyanın içine giriyordu -penceresinin dışındaki dünyanın değil, kafasının içindeki dünyanın. O zaman artık o dünya bir film olmaktan çıkıyor, saatler boyunca, gerçekten de daha gerçek, hayatın ta kendisi oluyordu. Bu

dünyalar arasındaki farkı anlamış, inceliklerini ve boyutlarını kavramıştı. Eskinin güvenlik ağını yırtıp, yeni hayata balıklama dalmamış olsaydı, bunun hiçbir zaman mümkün olamayacağını biliyordu.

Yazmak onun için hiçbir zaman monoton bir işe dönüşmemiş, sürekli bir sürpriz olmayı sürdürmüştü. Bir kere yazmaya başladı mı, kısa bir süre içinde ne kadar eğlenceli bir iş haline geldiğini görmek, onu her zaman şaşırtmıştı. Ne kadar zor olduğunu fark etmek de daima şaşırtmıştı genç adamı. Yazı yazmak, kaprisli, muhteşem ve çoğunlukla kötü ruhlu bir kadınla yoğun ve insanın aklını başından alan bir aşk macerası yaşamaya benziyordu. Bu işin her anı ona zevk veriyordu.

Yazmak, annesini kaybettiğinde, acıların en büyüğünü atlatmasını sağlamıştı. Ona bir yön ve bir amaç vermiş, acılardan ve battığı çukurdan kurtulmasını mümkün kılan mücadele gücünü sağlamıştı. Yazarlık ona neşe ve hainlik aşılamış, büyük bir kişisel tatmin vermişti. Bunun da ötesinde, işi

sayesinde, hiçbir zaman sahip olmadığı ve olacağını düşünmediği parasal bir güç kazanmıştı. Paranın önemli olmadığını söyleyenler, hiç para sıkıntısı çekmemiş olanlardı.

Şu anda yalnızdı ve hâlâ Dana'nın söylediği acı sözlerin etkisindeydi. Yalnızlığının zevkine varamıyor, kendi kabuğuna çekilip çalışmaya başlayamıyordu.

Bir insanın en yalnız anı, geçmişle kuşatıldığı an olmalı, diye düşündü.

Yürüyüşe çıkmanın da bir anlamı yoktu. Bir sürü kişi onu tanıyacak, durup onunla konuşacaklar; sorular sorup, olur olmaz şeyler söyleyeceklerdi. Bu kasabada, New York'taki gibi kaybolamazdı. Burayı hem terk etmesinin hem de geri dönmesinin nedenlerinden biriydi bu. Evden çıkıp, arabayla dolaşmaya karar verdi. Böylece, Dana'nın duvarlardan yankılanan sesinden kurtulmuş olacaktı.

Seni sevmiştim.

Tanrım! Tanrım! Nasıl olmuş da anlamamıştı? Jordan bu kadar anlayışsız mıydı? Ya da Dana bu kadar mı hislerini

belli etmeyen bkiydi? Dışarı çıkıp, Thunderbird'üne atladı. Gaza bastı. Hıza ihtiyacı vardı. Amacı, menzili belli olmayan, uzun, hızlı bir araba gezintisiydi. CD çaların düğmesine bastı. Sesi iyice açtı. Ne çaldığı önemli değildi. Ses olsun, yeterdi. Clapton'un büyülü gitarı onunla birlikte kasabadan uzaklaşıyordu.

Yıllarca önce Dana'yı üzdüğünün bilincindeydi. Ama, asıl sorunun kızın kırılan gururu olduğunu sanmıştı. Jordan'ın amacı da buydu. Onu kızdırdığının farkındaydı -kız bunu açıkça belli etmişti- ama genç adam bunun gururla ilgili olduğunu sanmıştı.

Eğer, onun kendisini sevdiğini bilseydi, daha yumuşak bir şekilde ayrılmanın çaresini bulurdu.

Bulur muydu?

Tanrım, bulmuş olmayı isterdi. Bir zamanlar arkadaştılar. Birbirlerine tutkun oldukları sırada bile arkadaştılar. O hiçbir zaman bir arkadaşını bilinçli olarak yaralamazdı. Jordan genç kıza layık olmadığını düşünmüştü. Hayatının o döneminde kimseye yararı olamazdı. Dana'dan ayrılmasının genç kız için iyisi olacağı kanısındaydı. Dağlara yöneldi ve virajlı yolu tırmanmaya başladı. Dana onu sevmişti ve artık bu konuda Jordan'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. O zaman da yapabileceği herhangi bir şey olduğundan emin değildi zaten. O günlerde 'Büyük Aşk'a hazır değildi. Bu konuda ne düşüneceğini, onu nasıl tanımlayacağını bilmiyordu.

Allah kahretsin, Dana konusunda hiçbir zaman düşünmemiş, düşünmeyi becerememişti. Üniversiteden kasabaya döndüğünde ona tek bir kere bakması iştahının kabarmasına yetmişti. Bundan da çok korkmuştu. Şimdi, Dana'ya gösterdiği ilk tepkinin onu nasıl şaşırttığını, beyninde en yakın arkadaşının kız kardeşi hakkında fanteziler oluştuğu için duyduğu suçluluğu hatırladığında gülümseyebiliyordu. Dehşete düşmüş, başı dönmüş ve büyük bir tutkuya kapılmıştı. Gök gürlemesini andıran kahkahası, sorgulayan zekâsı, aniden fışkıran öfkesiyle, uzun boylu, yuvarlak hatlı, sivri dilli Dana Steel.

Kızın her şeyi ona çekici geliyordu. Allah kahretsin, hâlâ öyleydi.

Kasabaya dönüp de onu tekrar gördüğünde, genç kadın Flynn'm evinin kapısını açıp, ona hırladığında, Dana'ya duyduğu aynı arzu bedenini kavurmuştu yine. Eğer tekrar arkadaş olabilseler, tekrar o bağı, aralarında her zaman var olan o sevgiyi bulabilseler, belki daha güçlü bir şeye doğru ilerleyebilirlerdi. Daha güçlü şeyin, ne olduğunu bilmiyordu, ama Dana'nın tekrar hayatına girmesini istediği bir gerçekti. Onunla tekrar aynı yatağa girmek istediğini de inkâr edemezdi. Bugünkü alışveriş sırasında yeniden arkadaş olmaya doğru bir adım atmışlar, bir süre sanki aradaki yıllar yokmuş gibi, birbirlerine karşı rahat davranmışlardı.

Ama elbette vardı o yıllar. Jordan ve Dana o yılları hatırlayınca, arkadaşlığa doğru attıkları adım geri tepmiş, dört nala uzaklaşıp kaybolmuştu. Diğer şeylerin yanı sıra, anahtarın aranması Jordan'a bir kapı açıyordu. Genç adam bunu kullanmaya kararlıydı. Birden kendini Warrior's Peak'te buldu. Arabayı yolun kenarına çekip durdu.

Gençliklerinde, Flynn ve Brad ile bu yüksek duvara nasıl tırmandıklarını hatırladı. Ormanda kamp yapmışlar, çaldıkları altı kutu birayı içip bitirmişlerdi. Oysa, yasalara göre, yaşları bira içmeye uygun değildi. O sırada Warrior's Peak'teki büyük, muhteşem ve korkunç malikâne boştu. Midelerini birayla şişirmiş üç çocuk için daha çekici bir yer olamazdı. Arabadan inerken, o gecenin ayın on dördü olduğunu hatırladı. Gökyüzü siyah camdan yapılmış gibiydi. Hafif rüzgâr yaprakların hışırdamasına ve aralarında fısıldaşmalarına yetiyordu.

Şu anda, her şeyi, o gün olduğu gibi belirgin bir biçimde görebiliyordu. Belki de daha iyi görüyorum, diye düşündü. Şimdi yaşı daha büyüktü ve son derece soğukkanlıydı. Anıları biraz süslediğini de itiraf etmesi gerekiyordu. Burayı, yerden yükselen hafif bir sis tabakasıyla kaplı olarak düşünmek hoşuna gidiyordu. Ay ise o kadar büyük ve o kadar yuvarlaktı ki,

sanki camdan gökyüzüne kazınmıştı. Yıldızlar okların uçları gibi sivriydi. Bir baykuş alçak sesle, ürkütücü bir biçimde

1 sesleniyor, yüksek otların arasında gece kuşlarının çıkardığı hışırtılar duyuluyordu. Uzaklarda, bir köpeğin gecenin içinde yankılanan ulumasını duydu. İlk önemli kitabında o evi ve o geceyi kullanırken, bu ayrıntılara da yer vermişti.

Ama, Hayalet Avı'm yazarken hayal gücünü zorlamaya hiç gerek duymadığı bir şey vardı. Çünkü gerçekti. Jordan onu görmüştü. Şu anda otuzunu geçmiş bir adamdı. O genç çocuğun saflığından eser yoktu artık onda. Ama yine de o zaman gördüklerine inanıyordu.

Bembeyaz ay ışığında duvarın yanından geçmişti. Bir hayalet gibi gölgelerin arasında kayboluyor, sonra yine ortaya çıkıyordu. Saçları uçuşuyor, pelerini -evet bir pelerin giydiğinden emindi- dalgalar halinde onu izliyordu.

Gece ona aitti sanki. Jordan o zaman da öyle düşünmüştü, şimdi de öyle düşünüyordu. O, gecenin kendisiydi. Kadın ona bakmıştı. Jordan hatırlıyordu. Demir kapılara doğru yürüyüp, bahçenin içinde yükselen evi seyrederken bunları düşünüyordu. Onun yüzünü görememişti ama kadın gözlerinin içine bakmıştı. Zarar vermekten çok uyaran bu bakışların gücünü bir darbe gibi hissetmişti. Bu bakış beyninde yankılanmış ve hiçbir şey -ne bira ne gençlik ne de duyduğu şaşkınlık- o anda hissettiği zevk ve heyecanın anısını solduramamıştı.

Jordan duvara bakarken, anılar yeniden canlandı. Evet, o, Jordan'ı tanımıştı.

Flynn ve Brad onu görmemişlerdi. Jordan'in aklı başına gelip de onlara seslenene kadar, kadın ortadan kaybolmuştu. Bu olay onları ürkütmüştü elbette, ama zevk de vermişti. Hayaletler ve masal yaratıklarının amacı ürküterek zevk vermek değil midir? Gerçi, yıllarca sonra bir romanında ondan söz ettiğinde, bir hayalet olarak anmıştı, ama şimdi olduğu gibi o zaman da, o kadının kendisi gibi canlı bir insan olduğunu biliyordu.

"Her kim olursan ol," diye mırıldandı; "Yazın alanında adımı seninle duyurdum. Bu nedenle, teşekkürler."

Orada duruyordu. Elleri ceplerindeydi. Demir çubukların arasından bahçeyi ve evi seyrediyordu. Bu ev onun geçmişinin bir parçasıydı ve çok garip ama onu geleceğini 4e bir parçası yapmayı düşünmüştü. Flynn ona genç înginy kralı Arthur'un resmi için telefon etmeden birkaç gün önceVr /nlak-çiye telefon edip, evin satılık olup olmadığını sorma| geçirmişti

aklından. Resme gelince; beş yıl önce, onu, Maı y'nin çalıştığı galeriden ani bir kararla satın almıştı, ancak sırada Malory ile tanışmamıştı. Malory'nin anahtarı bulmasında bu resmin önemli bir rolü olduğu gibi, Cam Kutudaki .\/r tablosu, Brad'in yıllarca önce başka bir yerden satın ak tablo ve Genç Arthur'un tablosunun, yüzyıllarca önce Rona tarafından yapılmış olduğunu da keşfetmişlerdi.

Hayatının şimdiki zamanı olan New York, Jorda\ ı ilgili amacını gerçekleştirmişti. Genç adam değişikliğe -ç1 dönmeye- hazırdı. Ve, Flynn bunu kolaylaştırmıştı.

Flynn'in telefonu ona, doğup büyüdüğü kasabay ninesi, buradaki havayı koklaması ve kendi duygularınıa .aması için fırsat sağlamış, Apalaş Dağları'nın muhteşem nzara- _ sini görür görmez, bir daha ayrılmamak üzere bura; & savuşmak istediğini anlamıştı. Bu kez -sürpriz!- bir daha Ödemek üzere dönmüştü. S1

Bu dağların arasında yaşamak istiyordu. Son «ardaki isyanlarını, yazın cömertçe yeşillenmelerini özlerrı - Kışın donup bembeyaz olmalarını, ilkbaharın dokunuşuy\lf? canlanmalarını seyretmek istiyordu.

Vadinin güzel sokaklarını ve turistlerini, onu geı .jğinden beri tanıyan aşina yüzleri, arka bahçelerde yapılan }n peküle-rin kokusunu ve yerel dedikoduları özlemişti. Ark Sarıyla birlikte olmak, onların yanında rahat etmek, onlara birlikte eğlenmek istiyordu. Kutu içinden birlikte pizza yr' ,ek, verandada hep birlikte bira içmek, çocukluk arkaoYe rından başka kimsenin gülmeyeceği şakaları paylaşmak 'dy özlediği şeylerdendi. Bunların, onun hayatında bambaş bir yeri vardı. vmuı. . , ai« •

Jordan, hafifçe gülümseyerek, o evi satın alm; hala istediğim düşündü. On altı yaşındayken, dünyayı ftme hayalleri arasında bu eve sahip olmak da vardı. Arr.u hayal

hiçbir zaman gççmişe mal olmamış, hep canlı ve dipdiri kalmıştı.

Bunun için uygun bir zaman bekleyecek ve Rowena ile Pitte'nin yollarına devam ederken, bu evi ne yapacaklarını öğrenmeye çalışacaktı.

Buradan başka bir yere gidecekleri zaman...

Belki de bu ev, onun hem geçmişi, hem de geleceğiydi.

Rowena'nm Dana'ya verdiği ipucunu düşündü. Kendisi Dana'nın geçmişinin ve ister istemez, şimdiki zamanının bir parçasıydı. Büyük bir olasılıkla, şöyle ya da böyle, geleceğinin de parçası olacaktı.

Bu durumda, Dana anahtarı ararken, Jordan'ın ve bu evin, bu arayışta ne gibi bir rolü olacaktı? Kendisinin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmek,

olayları kendine yontmak anlamına gelmez miydi? Sakin bir sesle, "Belki de öyle," diye mırıldandı. "Ama şu anda bunda bir sakınca görmüyorum."

Eve son bir kez daha baktıktan sonra, dönüp arabasına doğru yürüdü. Flynn'ın evine dönüp biraz düşünecek, olayları ölçüp biçecekti. Sonra düşüncelerini Dana'ya aktaracaktı. Genç kadm, söyleyeceklerini duymak istese de istemese de Jordan konuşmakta kararlıydı.

Bradley Vane'in de kendine göre düşünceleri ve planlan vardı. Zoe onun için bir bilmeceydi. Sözleriyle insanı iğneleyen, kavgacı bir genç kadın resmi çizerken, bir an sonra son derece kibar biri oluveriyor; ya da tam tersi, kibar ve suskun görünürken saldırganlaşıveriyordu. Kızın kapısını çaldığında, kapı aralanıyor, Brad neşeli ve tatlı pırıltılar hissederken, kapı hızla suratın kapanıyor, rüzgârı yüzüne vuruyordu.

Şimdiye Kadar hiçbir kadına ilk görüşte itici gelmemişti. Onu itici bulan ük kadının, kendisine bu denli çekici gelen bir kadın olıasına özellikle sinirleniyordu.

Satın aldığı şu tabloyu; Rowena'nm yaptığı Cam Kutudaki Kızlar serisinin ikincisi olan Büyüden Sonra tablosunu ilk gördüğü andn t>eri -üç yıldır- onun yüzü gözlerinin önünden hiç githıemiStl63 sinin bir parçasıydı ve çok garip ama onu geleceğinin de bir parçası yapmayı düşünmüştü. Flynn ona genç İngiltere kralı Arthur'un resmi için telefon etmeden birkaç gün önce, emlak-çiyc telefon edip, evin satılık olup olmadığını sormayı geçirmişti aklından. Resme gelince; beş yıl önce, onu, Malory'nin çalıştığı galeriden ani bir kararla satın almıştı, ancak o sırada Malory ile tanışmamıştı. Malory'nin anahtarı bulmasında bu resmin önemli bir rolü olduğu gibi, Cam Kutudaki Kızlar tablosu, Brad'in yıllarca önce başka bir yerden satın aldığı tablo ve Genç Arthur'un tablosunun, yüzyıllarca önce Rowena tarafından yapılmış olduğunu da keşfetmişlerdi.

Hayatının şimdiki zamanı olan New York, Jordan'la ilgili amacını gerçekleştirmişti. Genç adam değişikliğe -eve dönmeye- hazırdı. Ve, Flynn bunu kolaylaştırmıştı.

Flynn'in telefonu ona, doğup büyüdüğü kasabaya dönmesi, buradaki havayı koklaması ve kendi duygularını sınaması için fırsat sağlamış, Apalaş Dağları'nın muhteşem manzarasını görür görmez, bir daha ayrılmamak üzere buraya kavuşmak istediğini anlamıştı. Bu kez -sürpriz!- bir daha gitmemek üzere dönmüştü.

Bu dağların arasında yaşamak istiyordu. Sonbahardaki isyanlarını, yazın cömertçe yeşillenmelerini özlemişti. Kışırİ donup bembeyaz olmalarını,

ilkbaharın dokunuşuyla canlanmalarını seyretmek istiyordu.

Vadinin güzel sokaklarını ve turistlerini, onu gençliğinden beri tanıyan aşina yüzleri, arka bahçelerde yapılan barbeküle-rin kokusunu ve yerel dedikoduları özlemişti. Arkadaşlarıyla birlikte olmak, onların yanında rahat etmek, onlarla birlikte eğlenmek istiyordu. Kutu içinden birlikte pizza yemek, verandada hep birlikte bira içmek, çocukluk arkadaşlarından başka kimsenin gülmeyeceği şakaları paylaşmak da özlediği şeylerdendi. Bunların, onun hayatında bambaşka bir yeri vardı.

Jordan, hafifçe gülümseyerek, o evi satın almayı hâlâ istediğini düşündü. On altı yaşındayken, dünyayı fethetme hayalleri arasında bu eve sahip olmak da vardı. Ama bu hayal

hiçbir zaman geçmişe mal olmamış, hep canlı ve dipdiri kalmıştı.

Bunun için uygun bir zaman bekleyecek ve Rowena ile Pitte'nin yollarına devam ederken, bu evi ne yapacaklarını öğrenmeye çalışacaktı.

Buradan başka bir yere gidecekleri zaman...

Belki de bu ev, onun hem geçmişi, hem de geleceğiydi.

Rowena'nın Dana'ya verdiği ipucunu düşündü. Kendisi Dana'nın geçmişinin ve ister istemez, şimdiki zamanının bir parçasıydı. Büyük bir olasılıkla, şöyle ya da böyle, geleceğinin de parçası olacaktı.

Bu durumda, Dana anahtarı ararken, Jordan'ın ve bu evin, bu arayışta ne gibi bir rolü olacaktı? Kendisinin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmek, olayları kendine yontmak anlamına gelmez miydi? Sakin bir sesle, "Belki de öyle," diye mırıldandı. "Ama şu anda bunda bir sakınca görmüyorum."

Eve son bir kez daha baktıktan sonra, dönüp arabasına doğru yürüdü. Flynn'ın evine dönüp biraz düşünecek, olayları ölçüp biçecekti. Sonra düşüncelerini Dana'ya aktaracaktı. Genç kadın, söyleyeceklerini duymak istese de istemese de Jordan konuşmakta kararlıydı.

Bradley Vane'in de kendine göre düşünceleri ve planlan vardı. Zoe onun için bir bilmeceydi. Sözleriyle insanı iğneleyen, kavgacı bir genç kadın resmi çizerken, bir an sonra son derece kibar biri oluveriyor; ya da tam tersi, kibar ve suskun görünürken saldırganlaşıveriyordu. Kızın kapısını çaldığında, kapı aralanıyor, Brad neşeli ve tatlı pırıltılar hissederken, kapı hızla suratına kapanıyor, rüzgârı yüzüne vuruyordu.

Şimdiye kadar hiçbir kadına ilk görüşte itici gelmemişti. Onu itici bulan ilk kadının, kendisine bu denli çekici gelen bir kadın olmasına özellikle sinirleniyordu.

Satın aldığı şu tabloyu; Rowena'nm yaptığı Cam Kutudaki Kızlar serisinin ikincisi olan Büyüden Sonra tablosunu ilk gördüğü andan beri -üç yıldır- onun yüzü gözlerinin önünden hiç gitmemişti.

Camdan bir tabut içinde üç bin yıl uyuyan tanrıçada Zoe'nin yüzü... Ne kadar saçma olursa olsun, Brad tablodaki kadına ilk görüşte âşık olmuştu. Gerçek hayattaki genç kadın çok çetin cevizdi. Ancak Vane'ler mücadeleci kişilikleri ve kazanma konusundaki kararlılıklanyla ünlüydüler. Eğer Zoe o gün öğleden sonra mağazaya gelseydi, Brad programını değiştirip ona mağazayı gezdirecekti. Bu ona genç kadınla birlikte biraz vakit geçirme olanağı sağlayacak ama ona karşı arkadaşça davranıp, alışveriş konusunun dışına çıkmayacaktı.

Warrior's Peak'e davetli oldukları gün, Zoe'nin arabası bozulduğunda, Brad tesadüfen oralardaydı ve ona birlikte gitmelerini teklif etmişti. Bu da iyi başlangıç olabilirdi -arkadaşça ve havadan sudan konuşarak gidebilirlerdi.

Ancak, hiç de öyle olmamıştı. Kızın üstündeki gece elbisesiyle arabasını tamir etme fikrini Brad yanlış bulmuştu. Kendisi de takım elbisesiyle motoru tamir etmeye yanaşmayınca, Zoe kızmış ve suratını asmıştı, O günü hatırlayınca Brad'in canı sıkılıyordu. Tamirci çağırmayı teklif etmişti aslında. Orada on dakika genç kadınla tartışmış, tek çözümün Warrior's Peak'e Brad'in arabasıyla gitmek olduğunu, aksi halde ikisinin de davete geç kalacaklarını anlatmaya çalışmıştı.

Zoe sonunda arabaya binmeyi kabul etmişse de, tepeye varana kadar yüzünde buz gibi soğuk bir ifadeyle hiç konuşmadan oturmuştu.

Genç adam onun için çıldırıyordu. Zoe'nin oturduğu caddenin köşesini dönerken, "Hastasın," diye mırıldandı. "Sen hastasın, Vane."

Kızın küçük evi, caddeden biraz içerdeki çimlerle kaplı küçük bir bahçenin içindeydi. Zoe güneş alan sol tarafa sonbahar çiçekleri ekmişti. Neşeli bir sarıya boyanmış olan evin doğramaları bembeyazdı. Ön bahçede kırmızı bir çocuk bisikleti duruyordu. Bu, Brad'e Zoe'nin bir oğlu olduğunu hatırlattı. Onu henüz görmemişti.

Brad yepyeni Merccdcs'ini kızın on yıllık arabasının arkasına park etti. Arabanın bagajına doğru yürüdü. Suların

akışını lehine çevireceğini umduğu hediyeyi çıkartmak üzere bagajı açtı. Evin ön kapısına gelince sinirli bir hareketle saçlarını düzelttiğinin farkına vardı. Oysa kadınlar yüzünden hiç sinirlenmezdi. Kendine kızdı ve kapıyı çaldı.

Kapıyı küçük bir oğlan çocuğu açtı ve Brad, hayatında ikinci kez, bir yüze hayran oldu. Ufaklık annesine benziyordu -siyah saçlar, badem gözler, güzel, belirgin hatlar. Saçları karmakarışık, bakışları kuşkulu ve uzaktı. Ama bunlar çocuğun egzotik güzelliğini bozmaktan uzaktı.

Brad'in bir sürü kuzeni ve yeğenleri vardı. Sekiz dokuz yaşlarındaki bir çocuğun gelecekte nasıl olacağını tahmin edebilirdi. On yıl sonra, bu oğlan, kızları çevresinden sopayla kovalamak zorunda kalacaktı.

"Sen Simon'sın, değil mi?" Brad, ben zararsızım, bana güvenebilirsin, der gibi gülümsedi. "Ben Brad Vane. Annenin arkadaşıyım," dedi. "Kendisi burada mı?"

"Evet, burada." Gerçi oğlan Brad'i tepeden tırnağa şöyle bir süzmüştü, ama Brad enine boyuna incelendiğini ve hakkında henüz bir karar verilmediğini hissetmişti. "Burada beklemek zorundasınız. Çünkü tanımadığım kimseleri içeri almam yasak."

"Önemli değil."

Kapı yüzüne kapandı. Brad, anne oğul birbirlerine benziyorlar, diye düşünürken çocuğun seslendiğini duydu.

"Anne kapıda bir adam var. Bir avukata filan benziyor."

Brad gökyüzüne doğru bakarak, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra, kapı tekrar açıldı. Zoe'nin yüz ifadesi üç belirgin aşama geçirerek, meraktan şaşkınlığa, sonra da hafif bir tedirginliğe dönüştü.

"Aa, demek sendin. Şey... senin için ne yapabilirim?"

Brad, dudaklarımı boynuna değdirerek kulağının arkasına kadar uzanmama izin vermekle başlayabilirsin, diye düşündü. Ama kendinden emin bir tavırla gülümsemeyi sürdürdü. "Bu gün öğleden sonra Dana mağazaya geldi ve bazı malzemeler satın aldı."

"Evet, biliyorum." Zoe elindeki bulaşık bezinin ucunu kot pantolonunun beline soktu. Bez, yandan aşağı sallanıyordu. "Bir şey mi unuttu?"

"Pek sayılmaz. Sadece, bunun işinize yarayabileceğini düşündüm." Evin yan duvarına dayadığı hediyeyi aldı ve Zoe'nin hayretle gözlerini kırpıştırdıktan sonra gülmeye başladığını görüp sevindi. Gerçekten gülüyordu. Brad onun gülüşünün sesine ve bu gülüşün, yüzüne, gözlerine yayılışına bayıldı.

"Bana bir merdiven mi getirdin?"

"Ev ya da iş yerinde yapılacak bir tadilat projesi için gerekli bir alet."

"Evet, doğru. Benim vardı." Bunu söyler söylemez ne kadar ayıp ettiğini anlamış olacaktı ki kızardı ve telaşla, "Ama... eski," diye ekledi. "Bunu kesinlikle kullanabiliriz. Gerçekten çok düşüncelisin."

"Home Makers mağazası olarak yaptığınız işi takdirle karşılıyoruz. Bunu nereye koymamı istersin?"

"A... şey..." Arkasına baktı ve içini çeker gibi oldu. "İçeri koyuver," dedi. "Nerede duracağına daha sonra karar veririm." Geri çekildi ve arkasında duran oğlana çarptı.

"Simon, bu Bay Vane. Flynn'm eski bir arkadaşı."

"Bana senin arkadaşın olduğunu söyledi."

"Bunu sağlamaya çalışıyorum." Brad merdiveni içeri taşıdı. "Selam Simon. Ne haber?"

"Fena değil. Merdiven taşıdığına göre, niçin takım elbise giyiyorsun?"

"Simon!"

"Güzel bir soru." Brad, Zoe'yi duymazdan gelerek, çocukla konuşmaya devam etti. "Bugün, buraya gelmeden önce iki toplantım vardı. Takım elbise daha etkileyici oluyor."

"Takım elbise giymek hiç hoşuma gitmiyor. Geçen yıl, Jo-leen Teyze'nin düğününe giderken annem bana takım elbise giydirdi. Kravat bile taktım. Bogus marka."

"Moda raporu için teşekkürler." Zoe, kolunu Simon'ın boynuna dolayınca çocuk sırıttı.

Sonra ikisi birbirlerine gülümsediler ve Brad'in gözleri İcamaştı. .<"Ev ödevi?"

"Bitti. Şimdi video oyunu zamanı." ?;

"Yirmi dakika." :>

"Kırk beş."

"Otuz."

"Yaşa!"

Çocuk boynuna dolanmış olan koldan kurtularak şimşek gibi televizyonun yanına fırladı.

Zoe, boş kalan ellerini nereye koyacağını şaşırmıştı. Birini Brad'in getirdiği merdivene dayadı. "Gerçekten güzel bir merdiven. Fiberglastan yapılan merdivenler o kadar hafif ve kullanışlı ki."

"Değerli ve kaliteli. Home Maker's ürünlerinin logosu."

Birden bir beysbol maçının televizyondan yükselen sesleri odayı doldurdu. Zoe, "En sevdiği oyun," diyebildi. "Gerçek hayatta olsun,

videoda olsun, beysbol oynamayı nefes almaya tercih eder." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünüyordu. "E... sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Elbette. Kolayda ne varsa."

"Tamam." Allah kahretsin. "Şey... otursana. Şimdi geliyorum."

Mutfağa giderken, Bradley Vane ile ne yapabilirim, diye düşünüyordu. Adam evine gelmiş, pahalı ayakkabılarıyla oturma odasında dolaşıyordu. Akşam yemeğine bir saat vardı.

Durdu ve ellerini gözlerine bastırdı. Brad'in burada olmasının hiçbir sakıncası yoktu. Adam düşünceli davranmış, tadilat için kullanabilecekleri bir hediye getirmişti. Kendisi de buna karşılık ona içecek bir şey ikram edecek ve birkaç kelime konuşacaktı. O kadar.

Ona ne söylemesi gerektiğini hiç bilemiyordu. Onun gibi erkekleri - gerçekten parası olan ve daha fazla kazanmak için bir şeyler yapan, bir yerlere giden erkekleri- anlayamıyordu.

Üstelik bu adamla karşılaştığında tam bir budala gibi sinirleniyor ve savunmaya geçiyordu.

Ona bir kadeh şarap mı verseydi? Hayır, hayır. Genç adam araba kullanıyordu. Zaten iyi bir şarabı da yoktu. Kahve? Çay? Tanrım. Sabrı tükenmek üzereydi. Buzdolabını açtı. Meyve suyu ve süt vardı.

Haydi bakalım, Pennsylvanialı, gerçekten zengin ve önemli Vane ailesinden, IV. Bradley Charles Vane, bir bardak inek sütü iç ve yola koyul.

Derin bir nefes aldı. Dolaptan bir şişe gazoz çıkardı. Raftan en güzel bardağını alıp lekeli olup olmadığına baktı ve içine buz doldurdu. Fazla doldurmamaya dikkat ederek gazozu bardağa koydu.

Kot pantolonunun üstüne giymiş olduğu svetşörtü çekiştirdi, ayaklarındaki kalın gri çoraplara baktı. Brad geldiğinde, bit pazarından henüz satın aldığı bir şemsiyeliği temizliyordu. Bu iş için kullandığı macunun kokusunun üstüne sinmemiş olmasını diledi. Omuzlarını dikleştirdi. Adamın üstünde takım elbise olsa da olmasa da, beni kendi evimde etkileyemez, diye düşündü. Ona gazozunu verecek, kibarca konuşacak ve kapıyı gösterecekti. Brad'in, Zoe'nin oturma odasında oturup, gazoz içerek dokuz yaşındaki bir çocuğun videoda beysbol oynamasını seyretmekten daha heyecan verici uğraşları olmalıydı.

Bardağı eline alıp oturma odasına doğru yürüdü ve kapıda kalakaldı. Şaşırmıştı. IV. Bradley Charles Vane, Simon'ın oyununu seyretmiyor, takım elbisesiyle yere oturmuş, oğluyla birlikte oynuyordu.

"İki vuruş, bebeğim. Mahvoldun sen." Simon kıkırdayarak poposunu oynattı ve bir sonraki vuruş için hazırlandı.

"Sen hayal görüyorsun, oğlum. Benim adamımı görüyor musun? Şimdi sayı yapacak!"

Zoe odaya girmişti ama ikisi de kendilerini oyuna kaptırdıklarından genç kadını fark etmediler. Simon, şarkı söyler gibi, "Yakaladı, yakaladı, yakaladı," diye fısıldıyordu. "Evet, evet, enayinin topunu yakaladı."

"Koşucu da peşinden gidiyor. Baksaıta, sanki uçuyor. İşte atıyor ve koşmaya başlıyor... ye..." Oyun Bitiyor!

Brad, Simon'ı koluyla dürttü. "Gördün mü, ahbap?"

"Yaşına göre fena sayılmazsın." Simon güldü. "Şimdi kaybetmeye hazırlan."

"Özür dilerim. Sana gazoz getirmiştim."

"Ara veriyoruz." Brad dönüp Zoe'ye gülümsedi. "Teşekkürler. Şimdi diğer taraf vurucu konumunda olacak. Oyun bitene kadar oynamamızın sence bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Elbette yok." Zoe bardağı kahve sehpasının üstüne koydu ve şimdi ne yapmalıyım, diye düşündü. "Ben mutfaktayım. Yemek hazırlamaya başlamam gerekiyor."

Brad onun gözlerinin içine öyle bir baktı ki, Zoe kendi ağzından çıkan sözleri duyunca dehşet içinde kaldı. "İstersen yemeğe kalabilirsin. Sadece tavuk var."

"Harika."

Oyuna devam etmek için döndü. Brad, gül ve şampanyayı boş ver, diye düşündü, bu hanımefendinin kilidinin anahtarı tadilat ve tamirat gereçleri. Bunu kafasına yazdı.

Zoe mutfağında, mütevazı bir tavuğu nasıl şık bir yemek haline getirebileceğini düşünürken, Dana da ısmarladığı piz-zayı yiyerek tatmin olmaya çalışıyordu. Jordan'a onu sevdiğini söylemek aklında yoktu. Hiçbir zaman. Ona, kendisiyle alay etmesi için bir neden daha vermek istemezdi. Soğuk biranın eşliğinde pizzasını mideye indirirken, söylediği sözler karşısında Jordan'ın alaycı bir tavır takınmadığını kabul etmek zorunda kaldı -aksine, sanki onun tam alnının ortasına bir kurşun sıkmış gibi olmuştu.

Dana'nın bir zamanlar ona âşık olduğunu duyunca, ne böbürlenmiş ne de memnun olmuştu. Görünüşe bakılırsa, önce çok şaşırmış, sonra üzülmüştü. Aman Tanrım, bu belki daha da kötüydü. Suratını astı. Akşamları okuduğu

kitap, masanın üstünde açık olarak duruyordu ama tek bir kelime bile okumamıştı. . .•:.-': . ' .(;». -- . •'-.„., .r-.iyr, ;'yv.".

Bunu kafasında çözmesi gerekiyordu. Jordan konusunda takıntılı olması yanlıştı. Yapacak başka şeyleri olmasının yanı sıra, takıntılı olmak sağlıksız bir şeydi. Genç adamın birkaç hafta daha buralarda olacağı açıkça belliydi. Onu görmemek için, Flynn ve Brad'le görüşmemesi gerekiyordu. Çünkü üçü, sürekli birlikte olacaklardı. Bu durumda Jordan'ı sık sık görmesi kaçınılmazdı. Eğer geçen ay olanların hepsini, öğrendiklerinin tümünü kabul ediyorsa, Jordan'ın geri dönüşünün de insanüstü güçler tarafından önceden planlanmış olması gerekiyordu. O, bu olayın bir parçasıydı.

Üstelik, Allah kahretsin, yararlı da olabilirdi. Kafası iyi çalışır, ayrıntıları gözden kaçırmaz ve unutmazdı. Bu, Jordan'ı bu kadar güçlü yapan becerilerden biriydi. Off! Dana, nasıl olmuş da bir zamanlar onu sevdiğini itiraf etmişti! Dili kop-saydı da o sözleri söylemeseydi.

Ama Jordan o kadar yetenekliydi ki.

O yeteneği Dana'ya tercih etmişti ve bu, genç kadına hâlâ acı veriyordu. Ancak anahtarı bulmasına yardım edecek olursa, Dana bu acıyı unutmak zorunda kalacaktı. Hiç olmazsa bir süre için. İlerde adamın poposuna bir tekme atma olanağı her zaman için mevcuttu.

Sinirleri yatışır gibi olmuştu. Biraz daha pizza yedi. Yarın yeni bir başlangıç yapacaktı. Yapması gereken şeyleri uygulamaya koyması için önünde koca bir gün, koca bir hafta, koca bir ay vardı. Çalar saati kurmasına, sabahleyin işe gitmek üzere giyinmesine gerek yoktu. İsterse bütün günü üstünde pijamayla geçirebilir, araştırmalarına dalabilir, bir plan yapabilir, yeni veriler bulabilmek için internette dolaşabilirdi. Zoe ve Malory ile konuşarak bir zirve toplantısı yapacaktı. Birlikte gayet iyi ve uyumlu çalışıyorlardı.

Satın aldıkları -ya da almak üzere oldukları- binanın tadilatına başlayabilirlerdi. Bedensel çalışma zihni açardı. Birinci anahtarın o binada bulunduğu söylenebilirdi. Ancak, Malory'nin onu tablonun içinden alabilmesi için, önce resmini yapması gerekmişti. Belki ikinci anahtar da bu binanın içindeydi ya da hiç değilse bu binayla bir bağlantısı vardı. Her

ne olursa olsun, daha önceden yapılmış bir plana göre akıyordu olaylar. Bu elle tutulabilecek kadar somut bir şeydi.

Pizza kutusunu kenara iterek, önce Malory'ye telefon etmek üzere yerinden kalktı. Sonra, bütün bir gün boya yapma düşüncesiyle Zoe'yi aradı. "Selam. Ben Dana. Şimdi Mal'le telefonda konuştum. Yarın evdeki büyük

tadilata başlıyoruz. Sabah, saat dokuzda. Malory sekizde başlamaktan yanaydı, ama ben maaş almadıkça, asla o kadar erken kalkıp işe başlamam."

"Dokuz uygun Dana." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bradley burada."

"Ha, öyle mi? O zaman seni meşgul etmeyeyim. Bak. "Hayır, hayır. Onunla ne yapacağım?"

"Aman Zoe! Ben ne bileyim. Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Zoe sesini hafifçe yükseltip tekrar alçalttı. "Bunun nasıl olduğunu anlayamadım, ama içerki odada, üstünde takım elbisesi, Simon'la videoda beysbol oynuyor."

"Simon takım elbise mi giymiş?" Dana yanaklarını şişirdi. "Allah Allah! Sizin ev fazla resmî."

"Kes şunu." Ama hafifçe güldü. "Takım elbiseyi giymiş olan o, yani Bradley. Elinde bir merdivenle kapıya geldi ve ben neye uğradığımı anlayamadan..."

"Neyle geldi? Ne için? Damındaki olukları temizlemen için mi? Kötü bir şey ima etmek istediğini hiç sanmam. Düşünüyorum da, kaliteli ve güzel bir merdiven olmalı."

"Onu bana..." Telaşla düzeltti, "Bize, yeni binamızda tadilat yaparken kullanmamız için getirdi. Badana, boya işleri için işimize yarayacağını düşünmüş."

"İnce bir davranış. Brad iyi çocuktur."

"Mesele bu değil. Bu tavukla ne yapacağım?" -r"Brad sana tavuk mu getirdi?" . . '

"Hayır." Kız kahkahalarla gülüyordu. "Biri baca niçin ta« vuk getirsin?"

"Ben de bunu merak etmiştim."

"Yemek fçin buzdolabından tavuk çıkarmıştım. Şimdi ne yapacağım o tavukla?"

"Yerinde olsam pişirmeyi denerdim. Aman Zoe, sakinleş biraz. Brad yabancı değil ki. Tavuğu bir tencereye koy yanına da biraz pirinç ya da patates at, biraz da yeşillik ekle. Pişince de bir tabağa koyup sofraya götür. Brad yemek seçmez."

"Bana onun yemek seçmediğini söyleme." Yine fısıltıyla konuşuyordu. "Bu evde cordon bleu pişmiyor. Ben cordon hleu'nün ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum. Kolunda bir Audemars Piguet var. Audemars Piguet'nin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Dana eski arkadaşı Brad'in Zoe gibi aklı başında bir kadını, ne yapacağını şaşırmış bir çılgına çevirdiğini görmenin gerçekten pek hoş olduğunu

düşündü. "Peki. Söyle bakalım Audemars Piguet nedir ve gerçekten seksi midir?"

"Bir saat. Benim evimden daha pahalı bir saat. Ya da yaklaşık o kadar. Her neyse." Zoe uzun uzun içini çekti. "Kendi kendimi delirtiyorum. Aptallık bu."

"Aksini söyleyemeyeceğim."

"Yarın görüşürüz."

Dana başını sallayarak telefonu kapattı. Şimdi yarın sabahı sabırsızlıkla beklemek için bir nedeni daha vardı. Bu da, Zoe ile Brad'in tavuk yemekten başka neler yaptıkları konusunda duyduğu meraktı. Ama şimdi vites değiştiriyordu. Küvete girip okuduğu kitabı eline alacak, uzun ve sıcak bir banyo yapacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dana banyoyu önemli bir tören haline getirmeye karar verdi. İşsizliğin ilk gerçek lüksü olacaktı bu. İşimden ayrıldım diye ağlayacağıma bu olayı kıtlayabilirim, diye düşündü. Tropikal iklimi hatırlatan bir koku olarak mangoyu seçti. Kokulu banyo köpüğünü, akan suyun altına bol bol boşalttı. Mumları yaktı ve bir şişe biranın bu ortama uyacağına karar verdi.

Soyunmuştu. Çıplaktı. Yine de dayanamayıp mutfağa gitti ve bir bardağa bira doldurdu. Banyoya döndüğünde saçlarını tepesine topladı ve yüzüne nemlendirici krem sürdü. Zoe bu konuda ısrarlıydı. Dana'yı da ikna etmişti. Yüzüne krem sürmenin bir zararı olmazdı. Arkadaşının dediğini yapacaktı.

Önemli bir eksiklik hissederek, gidip CD'lerini karıştırdı. Eski bir Jimmy Buffet CD'si buldu. Adalara gitmenin vaktinin geldiğini düşündü ve Jimmy'nin sesi evi doldururken, Dana sıcak, kokulu sulara gömüldü. İlk beş dakika kendini güneşin altında kavruluyormuş gibi hissetti, sıcak suya ve kokulara teslim oldu. Görevlerini yapmalarını bekledi.

Üstünde Joan'in resmi olan büyük beyaz top sıçradı, alçalmaya başladı ve kayalara çarparak hız kazanıp yuvarlanarak uçurumdan aşağı düştü. O ana kadar sıkıntılı ve tedirgin görünen Joan'in yüz ifadesi değişti. Kadın dehşete düşmüş gibiydi.

Onu, sallanan sarı bir at kuyruğu izledi. Gerginlik, damla damla azalıyor, yerini rehavete bırakıyordu. Dana bundan memnundu. "Hoşça kalın," diye mırıldandı.

Doğrulup yüzündeki kremi bir lifle sildi ve banyodan çıktığında yüzüne tekrar krem sürmeyi unutmaması gerektiğini düşürdü. Ayak parmaklarına bakarak yüzünü buruşturup başını çevirdi. Pedikür yaptırma zamanı gelmişti. Şu anda işsiz olan ve çok yakında girişimci olacak olan bir kadına yakışacak özgür bir oje rengi seçebilirdi. İnsanın güzellik uzmanı olan bir arkadaşı ve ortağı olması çok yararlı bir şeydi.

Şölenin ikinci aşamasına hazır olduğuna karar vererek, küvetin kenarından kitabını aldı. Bir yudum bira içip, sayfayı çevirince kendini hikâyeye kaptırdı. Tropikal bir iklimde geçen bu aşk ve entrikalarla dolu hikâye şu andaki gereksinimleri için biçilmiş kaftandı. Kelimelerin peşine takılarak denizin koyu mavi sularını ve kumların şeker beyazı pırıltılarını görüyordu. Derisinde sıcak nemli esintiler hissediyor, denizin kokusunu alıyor, geniş balkondaki zambak saksılarından yükselen güçlü kokuyu

duyuyordu.

Güneşten ısınmış olan tahtaların üstüne basarak, ateş gibi yanan kumlara ulaştı. Yukarıda uçuşan martılar çığlıklar atıyorlardı. Bu sesler bir şarkı gibi yankılanıyordu.

Çıplak ayaklarının altında kumları hissediyor, ipek pareo-su bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. İstediği yere gidebilir ya da hiçbir yere gitmeyebilirdi. Sorumluluk ve çalışma, program ve zorunluluklarla dolu yıllar geride kalmıştı.

O hayatın çok önemli olduğuna inanmıştı hep. Niçin?

Sular küçük dalgalar halinde kıyıya doğru geliyor, aralarındaki köpükler dantel gibi görünüyordu. Sonra içlerini çekerek kendi kalplerine dönüyorlardı. Oyun oynayan yunus balıklarının gümüş rengi sıçrayışlarını gördü. Arkada, çok ötede ufuk çizgisi uzanıyordu.

Ortam, kusursuz, huzur dolu ve çok güzeldi. Yalnız olduğunu bilmek ona müthiş bir özgürlük duygusu veriyordu. Aslında istediği ve kendi seçtiği bir dünyada yalnız olmak varken, niçin o kadar çok çalışmayı, yapılacak ve yapılması gereken işler hakkında sürekli endişelenmeyi tercih ettiğini bilmiyordu.

Hiç şaşırmadan, zorlanmadan anladığı, bir düşünce ya da

bir kaprisle değiştirebileceği bir dünya... Kendisi istemedikçe aşk acısı çekmeyecek, kendisi seçmedikçe etrafında insanlar olmayacaktı. Hayatı -renk ve hareket, sessizlik ve ses- hiçbir zaman bitmek zorunda olmayan bir kitabın sayfaları gibi akıp gidecekti. Yanında birinin olmasını isterse -bir arkadaş ya da sevgili- hayalinde canlandırması yeterli olacaktı.

Gerçekten, kendisinden başka kimseye ihtiyacı yoktu. İnsanlar sorun, sorumluluk ve yük getiriyorlardı. Bunların hiçbiri ona ait değildi. Hayat yalnızken çok daha güzeldi. Kıyıda palmiyelerin ve dalları meyve dolu ağaçların yemyeşil gölgesine doğru yürürken dudakları mutlukla kıvrılmıştı. Kumsalda sadece kendi ayak izleri vardı.

Gölgeler daha serindi, çünkü Dana öyle olmasını istiyordu. Şimdi ayaklarının altında yumuşacık çimenler vardı. Güneşin ışıkları dalların arasından süzülüyor, kuşların mücevher rengi tüyleri pırıltılar saçıyordu. Bir daldan bir meyve kopardı -doğal olarak, mango- ve ısırdı. Meyve parlak güneşin sıcağından etkilenip ısınmamıştı; Dana'nın sevdiği gibi soğuktu. Buz gibi.

Kollarını kaldırdı ve güneşten yanmış ve buğulu bir altın rengine döndüklerini gördü. Önüne bakınca tırnakları canlı bir pembeye boyanmış olan ayak parmakları gözüne çarptı ve gülümsedi. Tam istediğim gibi, diye düşündü. Ayak tırnaklarımı bu renge boyamayı düşünüyordum. Deniz kıyısında dolaşırken, bir yandan da düşünüyor, mavi sularda altın rengi balıkların dans edişini seyrediyordu. Balıklar yakut rengi kırmızı olmalıydılar diye düşündü ve birden, o renge dönü-şüverdiler.

Bu parlak rengi, suyun içinde görmek onu güldürdü. Kuşların sesi -onlar da birer değerli taştı- kusursuz bir kubbe gibi yükselen gökyüzünde dalgalanıyordu.

Sonsuza dek burada, istediği şeyi, istediği anda değiştirerek yaşayabilirdi. Burada, bir daha hiç acı çekmeyecek, karşılayamadığı ihtiyaçları olmayacak ya da hayal kırıklığına uğramayacaktı. Her şey onun istediği gibi olacaktı... değiştirmek isteyene kadar.

Mangoyu ısırmak için tekrar kaldırdı ve aklına bir şey geldi. Ama burada sürekli olarak ne yapacağım? Her gün? Sesler duyar gibiydi -çok uzaklardan gelen mırıltılar. Rüzgâr bu sesleri alıp götürürken arkasına dönüp baktı.

Yemyeşil asmalar çiçeklerle bezenmişti. Üzümler ağaçların narin dallarından sallanan birer mücevher gibiydi. Denizin sesi, baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi havada titreşiyordu. Dana, kendi yarattığı cennetin içinde tek başınaydı.

"Hayır."

Bunu, bir deneme yapar gibi, yüksek sesle söylemişti. Bu doğru değil. Ben bu değilim, benim istediğim bu değil.

Elindeki meyve parmaklarının arasından kayarak yere düştü ve parçalandı. Çirkin bir görüntüye dönüştü. Dana'nın yüreği hopladı. Genç kadın, meyvenin içinin çürük olduğunu görmüştü. Çevresindeki renklerin çok sert, dokuların dümdüz olduğunu fark etti. Her şey, sonsuz bir oyun için düzenlenmiş süslü bir sahne dekoru gibiydi.

"Bu bir tuzak." Çürük meyvenin çevresinde öfkeli eşek arılan vızıldamaya başlamışltı. "Bu bir yalan!"

Dana bu sözleri bağırarak söylerken, mavi gökyüzü simsiyah oldu. Rüzgâr çığlıklar atıyor, yapraklan koparıp savuruyor, çiçekleri ve meyveleri dallarından sökerek önüne katıp sürüklüyordu. Hava buz gibi olmuştu.

Soğuk yağmur damlaları yüzüne iğne gibi batıyor, bedenini saran ipek örtüyü ıslak bir muşamba gibi bacaklarına yapıştırıyordu. Bu bir tuzak olsa

da, olmasa da, vahşi ve acımasız bir dünyada artık yalnız olmadığını biliyordu. Fırtınanın çığlıkları arasında koşmaya başladı. Kenarları jilet gibi keskin yapraklar, rüzgârda savrularak sert parmaklar gibi kollarına ve bacaklarına yapışıyordu.

Nefes nefese ve korku içinde kıyıya yöneldi. Deniz bir karabasan gibiydi. Yağlı, simsiyah sular duvar gibi yükseliyor, doymak bilmez bir biçimde, kıyıyı lokma lokma yutuyordu. Arkada palmiye ağaçları devrilirken, beyaz kumlar, çökmekte olan bir dünya gibi, büzülerek içine çekiliyordu. O soğuk ve karanlıkta bile, üstüne düşen gölgeyi hissetti. Duyduğu

acı o kadar büyüktü ki, bu acının etkisiyle doğruldu ve düşe kalka ilerlemeye başladı. Bu arada, bir şeyin çekilip içinden alındığını hissetti. İçi oyulur gibiydi.

Bütün gücünü, bütün iradesini toplayarak seçimini yaptı ve denizin kudurmuş sularına atıldı. jfc#sjc

Nefes almaya çalışarak, titreyerek ve boğazını yırtan çığlıklar atarak suyun yüzüne çıktı. Kendini evindeki banyo küvetinin içinde buldu. Soğumuş olan sular küvetten dışarı taşıyordu. Kitabı suyun üstünde yüzüyordu. Mumlar erimiş, sönmek üzereydi. Büyük bir korkuya kapıldı ve emekleyerek küvetten çıktı. Kısa bir süre, titreyerek banyo halısının üstünde büzülüp kaldı.

Büyük bir çaba göstererek ayağa kalktı. Dişleri birbirine vuruyordu. Bornozunu giydi. Birden, çıplak olmak onu büsbütün korkuttu. Sendeleyerek banyodan çıktı. Kalbi hâlâ göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bir daha asla ısınamayacağını sanıyordu.

Kane, diye düşündü.. Tanrıların kralına baş kaldırıp, yarı ölümlü olmaları onu incittiği ve Rüyalar Perdesi'nin diğer yanında egemen olmak istediği için, kralın kızlarının ruhunu çalan kara büyücü Kane. İşte o, Dana'yı başka bir dünyaya çekmişti.

Ruhlar kutusunu üç kilitle güvenceye almıştı. Bu üç kilidi hiçbir tanrı açamazdı. Genç kadm, nefes almaya çalışırken, bunun haince bir şaka olduğunu düşündü. Ölümlü bir kadına âşık olacak kadar zevksiz olan bir tanrıya dilini çıkarmak gibi bir şey.

Kane'in Rüyalar Perdesi'nin arkasında yaptığı büyü, üç bin yıl bozulmamıştı. Bu onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Biraz önce de, Dana'ya, zorlu bir darbe indirmiş ve genç kadına, onu izlemekte olduğunu hatırlatmıştı. Kadının beyninin .içine girmiş ve onu kendi fantezilerinden birinin içine çekmişti. Dana ısınabilmek için kollarını

göğsünde ka77 vuştururken, ne kadar süre boyunca? diye düşündü. Ne kadar süre, ruhu bedeninden çıkmış olarak, orada çırılçıplak ve çaresiz yatmıştı?

Artık hava tamamen kararmıştı. Gölgelerde onu neyin beklediğini bilmediğinden, korku içinde ışıkları açtı. Ama oda boştu. Hayalindeki sahilde olduğu gibi yapayalnızdı.

Ön kapının hızla vurulduğunu duyunca bağırmaya başladı. Çığlıklarını engellemek için elini boğazına götürdü ve kapıya doğru atıldı. Kapıdaki kim olursa olsun, yalnız olmaktan iyiydi. Daha doğrusu, Jordan'ı görene kadar böyle düşünüyordu. Of Tanrım! Keşke Jordan olmasaydı. Bunun hiç sırası değildi.

Onu, "Ne istiyorsun?" diye tersledi. "Git buradan. İşim var."

Kapıyı kapatmasına vakit kalmadan, Jordan ona engel oldu.

"Seninle konuşmak istiyorum... Dur bir dakika, ne oldu ,» sana?" Genç kadın hayalet gibi bembeyazdı. Kara gözleri büyümüştü ve cam gibi bakıyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ben iyiyim." Bu kez daha da şiddetle titremeye başlamıştı. "İstemiyorum... Of, Allah kahretsin. Yine de senin burada olman yalnız olmaktan iyidir."

Ve Jordan'ın kollarına yığıldı. "Üşüyorum. Çok üşüyorum."

Genç adam kızı kucaklayıp kaldırdı ve ayağıyla kapıyı kapattı. "Kanepeye mi uzanmak istiyorsun, yatağına mı?"

"Kanepeye. Titreme nöbeti geliyor. Engel olamıyorum."

"Geçer. Geçer." Oturup Dana'yı kucağına aldı ve hafif hafif sallamaya başladı. "Şimdi ısınırsın." Kanepenin arkasında duran örtüyü çekip onun üstüne örttü. "Bana sarıl."

Kızın sırtını, kollarını ovdu sonra kendi kollarını onun bedenine dolayarak vücut ısısının onu ısıtmasını beklemeye başladı. "Niçin ıslaksın?"

"Banyo küvetindeydim. Sonra birden oradan uzaklaştım. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum." Eliyle Jordan'ın ceketini sımsıkı tutuyor ve titremesine engel olmaya çalışıyordu. "O

boktan yaratık beynime girdi, insan nasıl olduğunu bile anlayamıyor. Kendiliğinden oluveriyor... Birkaç dakika daha anlaşılmaz şeyler söyleyeceğim galiba."

"Önemli değil. Sanırım ben söylediklerini anlayabiliyorum." Genç kadını okşayan elleri başına bağladığı banta değince, hiç düşünmeden çözdü ve saçlarını parmaklarıyla düzeltti. "Kane miydi? Buraya mı geldi?"

"Bilmiyorum." Kız perişandı. Başını Jordan'ın göğsüne dayadı. Nihayet rahat nefes almaya başlamıştı. Dört nala koşan kalbini sıkan el gitmişti. "Söylediğim gibi, nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir banyo yapıp rahatlamak istemiştim."

Jordan kızın başka bir şey düşünmesini sağlamak için ensesini kokladı. "Harika kokuyorsun. İştah açıcı bir koku. Nedir bu?"

"Mango. Kapa çeneni." Ama genç adamın kucağından kalkmak için herhangi bir hareket yapmadı. "Her zamanki gibi köpüklü banyo yapacaktım. Mumları yaktım, banyo küvetinde okuduğum kitabı aldım. Kitap Karayip adalarında geçiyor. Buffet ve mangonun nedeni bu. Bir Buffet CD'si çalmaya başladım."

Dana konuşurken hâlâ tekliyordu, ama Jordan onun içini boşaltması için sabırla dinlemeye devam etti.

"Buffet, bira ve kitapla birlikte köpüklü sıcak sulara gömüldüm. Kitap romantik bir polisiye; güzel, hızlı bir temposu, sert diyalogları var. Okuduğum sahne kadın kahramanın bir dinlenme anındaki bakış açısını yansıtıyordu. Kadın tropikal iklimli bir yerdeki balkonundaydı. Bu balkon... Her neyse, önemli değil."

Gözlerini kapattı. Jordan'ın saçlarını okşamayıp durması genç kadını sakinleştirmişti. "Evet, orada duruyor ve denizi seyrediyor. Körfez ayaklar altında, hafif bir esinti var ve martıların sesleri duyuluyor. Yazar, güzel bir görüntü çizmiş; ben de onu görüyordum. Sonra birden, bu görüntüyü sadece hayalimde ya da kelimelerde görmenin ötesinde, yaşamaya başladım. Ama her şeyin değiştiğinin, kafamın içindeki hayale daldığımın farkında bile değilim. İşin en korkutucu yanı bu. Farkında olmuyorsun."

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Kalkmalıyım." Örtüyü üstünden atıp ayağa kalktı. Sonra, birden aklına gelmiş gibi, bornozunun kuşağını sıktı. "Kumsaldaydım. Bu sadece bir hayal, bir düşünce değildi. Sadece o ortamın gözlerimin önünde canlanması değildi. Ben oradaydım. Suyun ve çiçeklerin kokusunu duyabiliyordum. Birden kumlarda yürümeye, güneşi ve rüzgârı tenimde hissetmeye başlamak beni hiç şaşırtmadı. Ayaklarım çıplak, ayak parmaklarımın tırnakları boyalıydı. Belime uzun ipek bir pareo dolamıştım. Bacaklarımda oynaşmasını hâlâ hissediyorum."

"Eminim, çok güzel görünüyordun."

Dana, genç adama, içeri girdiğinden beri ilk kez baktı. Yanaklarında gamzeler belirdi. "Tekrar sapıtmama engel olmaya çalışıyorsun."

"Kesinlikle evet, ama anlattığın kıyafetle çok güzel olduğuna da eminim."

"Elbette güzeldim. Bu benim fantezimdi. Sadece bana ait w olan, benim tropiklerdeki adam. Hava harika, deniz masmavi, kumlar bembeyaz ve yapyalnızdım. Kumsalda dolaşırken, önceleri, sorumluluklarla ilgili endişelere kapılarak ne kadar aptallık ettiğimi düşünüyordum. Artık istediğimi yapabilir, istediğime sahip olabilirdim."

"Ne istiyordun, Dana?"

"O anda mı? Sanırım yalnız olmak ve hiçbir konuda endişe duymamak, hain Joan'in beni manipule etmesi sonucu çok sevdiğim işimden ayrıldığıma ne kadar üzüldüğümü ve Dana'nın hayatının ikinci perdesine başlamaktan biraz da olsa korktuğunu düşünmemek istiyordum."

"Bu insani bir şey. Normal."

"Evet öyle." Dana, kendisini o koyu mavi gözleriyle seyretmekte olan, iriyarı, yakışıklı Jordan Hawke'a baktı. Genç adam onun anlamsız teselli ve merhamet sözleri aramadığını anlıyordu.

"Evet öyle," diye tekrarladı. Jordan'ın okşayışları kadar anlayışı da onu sakinleştiriyordu. "Palmiyelere ve meyve ağaçlarına doğru yürüdüm. Bir mango kopardım. Yerken ta80 dini duyuyordum." Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Yürümeye devam ediyordum. Aklımdan, işte hayat bu, diye geçti. Ama hayat bu değildi. Bu, benim hayatım değildi. İstediğim bu değildi -tam olarak değil."

Genç kadın dönüp kanepeye oturdu. Bundan sonrasını anlatacak olursa, dizlerinin yine titremeye başlayacağından korkuyordu. "Aklıma gelen düşünce buydu -sonra sesler duydum. Uzaklardan gelen ama tanıdık sesler. Ve, bu gerçek değil, diye düşündüm. Bu sadece bir tuzak. İşte o zaman olup bitti her şey. Of Tanrım!" Göğsü yine sıkışmaya başlamıştı. Yumruklarını göğüslerinin arasına bastırdı. "Tanrım!"

"Sakin ol." Jordan ellerini onun ellerinin üstüne koydu. Genç kadınla göz göze gelene kadar hafifçe sıktı. "Acele etme."

"Fırtına çıktı. Bu kelime anlatmaya yetmez; çok hafif kalır. İçinde bulunduğum dünyanın gerçek olmadığını fark ettiğimde ortalık cehenneme döndü. Rüzgâr, yağmur, karanlık ve soğuk. Jordan, o kadar soğuktu ki. Koşmaya başladım. Oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, çünkü yalnız değildim. O, oradaydı ve benim peşimden geliyordu. Kumsala döndüm ama okyanus çıldırmış gibiydi. Simsiyah sulardan oluşan yüksek

yüksek duvarlar vardı. Düştüm. Onun üstümde, çevremde olduğunu hissediyordum. O soğuk... O acı... O korkunç acı..."

Sesi kesik kesik çıkıyor, genç kadın buna engel olamıyordu. "Ruhumu benden koparıp alıyordu. Buna razı olmaktansa her şeye katlanabileceğimi biliyordum. Bu yüzden, denize atladım."

"Buraya gel. Buraya gel. Yine titremeye başladın." Jordan onu yanına çekti.

"Uyandım ya da kendime geldim. Küvetin içinde, nefes almaya çalışıyordum. Küvetin suyu soğumuştu. Ne kadar süre uzaklaştığımı bilmiyorum, Jordan. Ne kadar süreyle o bana sahip oldu, bilmiyorum."

"Sana sahip olmadı." Genç kadın başını reddedercesinc sallarken, Jordan, "Böyle bir şey olmadı," diye tekrarladı ve

yüzünü görebilmek için, kadını kendinden biraz uzaklaştırdı. "Senin bir parçanı alıp götürdü, hepsi bu. Bütününü ele geçiremez, çünkü o bütünü göremez. Senin de dediğin gibi, sadece bir hayal. Bu olay böyle gelişiyor. Zihninin bir kısmının tekrar yüzeye çıkıp, hayal dünyasından kurtularak durumu sorgulayamayacağı ve işin içyüzünü anlayamayacağı kadar derinlere sürükleyemez seni."

"Belki de yapamaz bunu, ama insanı korkutmak için ne kadar ileri gitmesi gerektiğini çok iyi biliyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok korkmamıştım."

"Bu duygular yerini öfkeye bırakınca, kendini daha iyi hissedeceksin."

"Evet, haklı olabilirsin. Bir içki istiyorum." Jordan'ı iterek ondan uzaklaştı.

"Su ister misin?" .Tordan, genç kadının dudak büktüğünü görünce kendine gelmekte olduğunu anlamıştı.

"Bira istiyorum. Banyoda biramı içemedim." Kalktı. Du- raklar gibi oldu. "Sen de ister misin?"

Genç adam onu seyrediyordu. Nabzını ölçer gibi, parmaklarını kendi bileğine koydu. "Olur."

Dana mutfağa yönelmeden önce garip bir ses çıkararak alaycı bir gülüşle ona baktı. Dana için normal bir gülüş. Ama Jordan'ın kollarına yığılması normal değildi.

Ya buraya gelmemiş olsaydı... ama gelmişti ya, önemli olan buydu. O buradaydı ve genç kadın yalnız değildi. Krizi atlatmıştı.

.Tordan ayağa kalktı ve içeri girdiğinden beri ilk kez etrafa, Dana'nın evine baktı. Tam Dana'ya göre bir yer, diye düşündü. Güçlü renkler, rahat

mobilyalar ve kitaplar. Genç kadının arkasından gidip, duvara dayandı. Mutfakta da kitaplar vardı. Dana'dan başka kim Nitche'yi mutfağa koyabilirdi? "Evine ilk kez geliyorum."

Dana, iki bira açarken Jordan'a arkası dönüktü. "Eğer başıma bunlar gelmeseydi, bu kez de içeri giremezdin."

"Pek sıcak karşılanmamış olmama rağmen evinden hoşlandım. Sana yakışıyor, Uzun Bacak. Bu ev sana bu kadar

uygun olduğu için, daha bir süre Flynn'ın evine taşınmayacağını sanıyorum. Ama eğer ben orada kaldığım için kardeşinin evine taşınmak istemiyorsan, ben Brad'e taşınabilirim."

Dana, yavaşça ona döndü. "Sinir krizi geçirdiğim için mi benim kalacağım yer hakkında bu kadar endişelisin?"

"Bunu kendini güvende hissetmen, güvende olman için söylüyorum."

"Başka yere taşınmana gerek yok."

"Sen benim için önemlisin." Kız yanından geçip gidecekti, ama Jordan yolunu kesti. Genç adamın yüzünde ani bir öfke ifadesi belirmiş ve aynı hızla kaybolmuştu.

Dana, bu öfke nerede saklanıyordu, diye merak etti. Ve onu nasü bu kadar çabuk saklayabildi?

"Sana önem veriyorum, Dana. Bir dakika, sadece bir dakika ilişkimizin nasıl bittiğini unut. Birbirimiz için önemliydik. Ve eğer ağabeyinin evinde kendini daha güvendei hissede-ceksen, ben yolundan çekilirim."

"New York'a kadar mı gideceksin?"

Jordan biralardan birini onun elinden alırken, ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Hayır."

Onu terslemek, itip dürtmek haksızlık olabilirdi, ama Jordan söz konusu olduğunda adalet Dana'nın umurunda bile değildi. "Sen orada olsan da olmasan da Flynn'ın evinde kendimi daha güvenli hissetmem. Kapıyı çaldığın zamanki durumuma rağmen kendime bakabilirim. Zaten ilk şoktan sen gelmeden önce kurtulmuştum. Ve hiç kimse, ne sen, ne de o iblis Kane beni evimden çıkaramaz."

"Anlaşıldı." Birasından bir yudum aldı. "Görüyorum ki bu akşamki eğlencenin öfke aşamasına geçtin."

"Yönlendirilmekten hoşlamam. Kane benim kendi düşüncelerimi bana karşı kullandı, sen de eski duyguları kullanıyorsun. Birbirimize önem veriyorduk, öyle mi?" diye söylendi. "Belki öyleydi, ama unutma, geçmiş

zamanda. Eğer iyi bir insan olarak yolumdan çekilmek istiyorsan, şimdi çekil. Kuru kalabalıktan başka bir şey değilsin."

"Sana söyleyeceklerim var. Bunları dinlemen için yolunu

r kesmem gerekecekse, öyle yapacağım. Beni sevdiğini bilmiyordum. Bu neyi değiştirirdi bilmiyorum, ama bir şeyleri değiştireceğinden eminim. Ama, o zaman buna hazır olmadığımı da biliyorum. Ne o kadar akıllı, ne de o kadar tutarlıydım."

"Ama, istediğini yapacak kadar akıllı ve tutarlıydın."

"Bu kesinlikle doğru." Jordan kızın gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Kendime dönük, karamsar ve tedirgindim. O zaman bende ne buluyordun ki?"

"Sen salağın birisin." Ağzının tadı kaçtığı için birasını kenara bıraktı. "Her kız hayatında en az bir defa, biraz önce tarif ettiğin gibi bir adama âşık olur. Buna senin gözü pekliğini, zekânı, yakışıklılığını, aramızdaki çekimi ekle. Sana âşık olmaktan başka hiçbir şansım yoktu. İnsanların yarısını anlamadığın halde, nasıl oluyor da onlar hakkında yazarak hayatını kazanıyorsun?"

Onu itip oturma odasına geçmek istedi ama genç adarru Dana'nm kolunu yakaladı. Kızın ona bakışı ise çeliği bile eritebilirdi.

"Söylediklerimden bir ipucu çıkar, Hawke," dedi Dana "Sana, kızlar âşık olur, dedim. Genellikle bu kızlar olgunlaşıp akıllı ve tutarlı kadınlara dönüşürler, sonra da kendine dönük serseriler gibi çocukça şeylerden vazgeçerler."

"Bu güzel. Kadınları tercih ederim." Jordan birasını tezgâhın üstüne koydu. "Ben her zaman seni tercih ettim."

"Bu kalbimin gümbür gümbür atmasına mı neden olacak sanıyorsun?"

"Senin kalbin kolay kolay gümbür gümbür atmaz, Uzun Bacak. Ama, bir de bunu dene." Genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinden fışkıran öfkeyi görmekten sapıkça bir zevk alarak onu dudaklarından öptü. Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü. Tanrıya şükürler olsun ki kız kendine gelmişti ve Jordan, Dana'nın beti benzi solmuş, eli ayağı titrerken asla yapamayacağı şeyi, onun öfkeli anında yapabilmişti.

Bu kadar özlediği bir lezzet hiç olmamıştı. Onu bu ka84 dar özleyeceğini düşünüp hiç endişelenmemiş, özlediğinin de farkına varmamıştı. Ama özlemişti işte. Dana bu yüzden onun derisini yüzebilirdi, ama genç adamın umurunda değildi. Hem kendisine, hem de ona kanıtlamak istediği bir şey vardı.

Yumuşak ve şefkatli değildi. Dana hiçbir zaman onun yumuşak ve şefkatli olmasını beklememişti. Kızı duvara dayayıp hırsla öpmeye devam etti. Genç kadının bedenini, biraz önceki dehşet verici soğuktan daha beter bir sıcaklık kapladı. Kendisine yalan söylemesinin hiçbir anlamı yoktu. Bu teslimiyeti, bu benlik bilincini, bu gereksinimi tekrar hissetmeye ihtiyacı vardı. Ama Jordan'a yalan söylemek bambaşka bir şeydi. Bu nedenle onu itti; kendisiyle mücadele etti. Hem kendisine, hem de ona teslim olmayı kabul etmedi.

Jordan elini onun kalbinin üstüne koydu. Ağızlan birbirinden bir nefes uzaktı. Kızın gözlerinin içine baktı. "Evet, kalp atışların yükselmiş," dedi.

"Şunu kafana koy. Bu bir daha asla olmayacak."

"Birisi, bir zamanlar, 'söz geçmişe aittir,' demiş."

"Bunu Shakespeare söylemiş, cahil herif."

"Doğru." Genç adamın gülen gözleri hayranlıkla parladı. "Sen böyle şeyleri her zaman benden daha iyi hatırlarsın. Ama sürekli eskiyi hatırlamak niyetinde değilim. Birbirimize ne kadar çok benzersek benzeyelim, bu kadar farkımız olması normal. Artık aynı insanlar değiliz, Dana. İlişkimizin bugünkü halimizle nasıl olacağını merak ediyorum."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Bunun seni de ilgilendirdiğinden eminim. Senin de meraklı bir beynin vardır ve bunu sen de benim gibi merak ediyorsun. Ama, belki benimle birlikte olunca kendini kontrol edemeyeceğinden korkuyorsun."

"Lütfen! Küstah domuz."

"Peki o zaman, bir gün buluşup kendine hâkim olup olamayacağını sınayalım."

Onu iyice kızdırmayı başarmıştı.

"Ne yapalım?"

"Bir kadınla bir erkeğin buluşmasının ne anlama geldiğini hatırladığından eminim, Dana. İki kişinin, önceden kararlaştırılmış bir yere gitmesi demektir." Kızın bornozunun yakasını başparmağı ile işaretparmağı arasına almış, oynuyordu. "Ha, anladım. Sen doğrudan yatağa atlayıp dans edeceğimizi sandın. Eğer bunu istiyorsan..."

"Kapa çeneni." Dana hem şaşırmış, hem kızmış hem de genç adamın söylediklerini çok komik bulmuştu. Onu dirse-ğiyle iterek, "Aklıma cinsellik gelmemişti," dedi. Bu, tam bir yalan olduğu için, sesi uzaktı. "Kısa ve öz bir biçimde belirttiğin gibi, yatak dansı olmayacak. Buluşma fikri ise sadece gülünç."

"Niçin? Bedava yemek yiyeceksin. Üstelik sana iltifat ettiğimde beni tersleme ve cinsel açıdan allak bullak edip eve gönderme zevkini tadacaksın."

"Evet, bunun belli bir çekiciliği var."

"Cumartesi gecesi, saat yedi buçukta seni alırım."

"Cumartesi gecesi başka biriyle buluşmayacağımı nereden biliyorsun?"

Jordan sırıttı. "Flynn'a erkek arkadaşın olup olmadığını sordum. Araştırmalarımı nasıl yapacağımı bilirim, Uzun Bacak."

Jordan yanından uzaklaşırken, genç kadın "Flynn her şeyi bilmez," diye cevap verdi. "Dur bakalım." Arkasından koşup onu kapıda yakaladı. "Bazı şartlarım var. Yemek, abur cubur yenen bir yerde veya ana caddedeki lokantada değil, gerçek bir lokantada yenecek. Sonra, beni yedi buçukta alacağını söylediğine göre, buraya yedi kırk beşte değil, tam yedi buçukta geleceksin."

"Anlaştık. Burada kalıp kanepede yatmamı isteyip istemediğini boşuna sormuyorum. İstersen Malory'ye telefon et. O gelene kadar beklerim."

"Ben iyiyim."

"Sen hep böylesin, Uzun Bacak. Görüşürüz."

Dana, onun arkasından düşünceli bir yüzle kapıyı kilitledi. Sonra mutfağa gidip, ısınmış olan birayı lavabonun içine döktü. Anlaşılan bu gece bira içemeyecekti.

Bunlardan herhangi biri onu anahtara yaklaştırıyor muydu, bilmiyordu. Ama, bu akşam kesinlikle yeni şeyler öğrenmişti. Kane onun ikinci anahtarı aradığını biliyordu ve darbesini indirmekte gecikmemişti. Kendisini izlemekte olduğunu Dana'ya hissettirmek istemişti. Bu, Kane'in kızın anahtarı bulabileceğini düşünüp endişelendiğini göstermiyor muydu?

Evet, mantığa uygundu. Malory onu yenilgiye uğratmıştı. Bu nedenle, belki bu kez, Kane eskisi kadar kendinden emin olmayacak, ama daha acımasız davranacaktı.

Jordan ise ruhunun derinliklerinde hâlâ kibar, ince ve iyi bir adamdı. Onun bu yanı Dana'ya her zaman çekici gelmişti. Genç kadın korkmuş, korkudan neredeyse hastalanmıştı. Jordan ise onun kendisini bir budala gibi ya da zayıf hissetmesine fırsat vermeden gerekeni yapmıştı. Bu konuda onu takdir etmesi gerekiyordu.

Dana darmadağınık bıraktığı banyoyu toplamaya giderken, bencil davrandığını itiraf etmesi de dürüstlüktü, diye düşündü. Bu yüzden, ondan nefret etmeye devam edecekti, ama hatasını kabul edişini de saygıyla

karşılamalıydı. Banyoya girmek için epey çaba harcaması gerekti. Kitabın hâlâ küvetin içinde yüzdüğünü görünce ürperdi.

Kane 'in, evin bu en mahrem yerini işgal etmesinin sembolik bir anlamı olmalı, diye düşündü. Bu da, anahtar bulunana ya da bu ay sona erene kadar, kendisinin hiçbir yerde güvende olmayacağını gösteriyordu. Küvetin tıpasını çekti ve suyun akıp gidişini seyretti.

"Benimle mücadele etmek zorunda kalacaksın," dedi. "Bir dahaki sefere, beni korkutmak bu kadar kolay olmayacak. Seninle, kendimle ve Jordan'la mücadele edeceğim. Bu akşam bir şey daha öğrendim. Allah kahretsin, bu serseriye hâlâ âşığım."

Bunu yüksek sesle söylemek, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı, ama banyoyu toparlamasına yardımcı oldu. Yatak odasına giderken, evim, eşyalarım, hayatım, diye düşündü. Jordan'a gelince, büyük bir olasılıkla onun anısına

tâşıktı -ilk aşkı, o genç, yaralı çocuk. îlk gerçek aşkı her kadının zayıf noktası değil midir?

Yatağının üstüne oturdu. Komodinin çekmecesinden geceleri yatakta okuduğu kitabı çıkardı. Kitabın üstü kaplanmıştı. Jordan Hawke'ın Soğuk Hikâye adlı romanını açtı. Jordan, Dana'nın onun son kitabını okuduğunu, hele her kelimesinden ayrı bir zevk aldığını bilse ne kadar gururlanırdı. Belki hâlâ o genç çocuğun anısına âşıktı, ama, sümüklüböcek yemeyi, Jordan'in, onun her kitabını okuduğunu öğrenmesine tercih ederdi.

İki kez tercih ederdi.

ALTINCI BOLUM

Verandada çalışmaya başladılar. Sonbaharın ılık havası ve Zoe'nin deneyimleri işlerini kolaylaştırıyordu. Dana ile Malory onu çoğunluğun oyuyla tadilat kraliçesi seçmişti. Üstlerinde en eski giysileri ve ellerinde yeni aletleriyle, Zoe'nin kumandasında verandayı boyamaya hazırlıyorlardı. Malory bedeninin ağırlığını topuklarına vererek tırnaklarını incelerken, "Manikürümü mahvettim," dedi. Sonra Zoe'ye bakarak, "Daha birkaç gün önce yapmıştın," diye ekledi.

"Tekrar yaparım. Verandanın boyası kabarmış. Onu kazıyıp zımparalamazsak, üstüne süreceğimiz boya iyi tutmaz, kabarır. İyice kazıyıp düz bir yüzey oluşturmazsak, ilkbaharda yeniden boyamak zorunda kalırız."

Dana, Zoe'ye, "Önünde eğiliyoruz," dedi. Onun elektrikli zımpara aletini kullanışını seyrediyordu. "Ben, boyayı sürüp kurumasını beklemekten

başka yapacak bir iş olmadığını sanırdım."

"İşte böyle düşündüğün için benim önümde eğiliyorsun."

Dana, "İltifatlar aklını başından aldı," diye homurdanarak elindeki aletle kabarmış boya kıvrımlarına saldırdı.

"Zevkle seçilmiş küçük zarif bir taca itiraz etmem!" Zoe konuşurken, bir yandan da yardımcılarını denetliyordu. "Çok güzel olacak, göreceksiniz."

Malory, "Bu ağır ve sıkıcı işi yaparken bizi eğlendirsene," diye önerdi. "Haydi bize, dün akşam yemekte Brad'le aranızda geçenleri anlat."

"Önemli bir şey olmadı. Simon'la video oyunları oynayıp yemek yedikten sonra gitti. Bu kadar heyecanlanmam gereksizdi. Uzun süredir eve bir erkek gelmemişti. Bu yüzden heyecanlanmış olacağım. Milyarderlere yemek pişirmeye alışık değilim. Sofrada parmak yıkayacak küçük taslarım filan yoktu."

Dana, "Brad öyle biri değildir," diye itiraz etti. "Zengin bir adam da normal olabilir. Küçüklüğümüzde Brad her zaman bizim evde yemek yerdi. Bizde de parmak yıkayacak küçük taslar hemen hemen hiç kullanılmazdı."

"Aynı şey değil. Bir kere, biz onunla beraber büyümedik. Sonra senin ailenle onun ailesinin daha fazla ortak yanları var. Batı Virginia'da, treylerde büyümüş bir kuaförün, bir Amerikan ticari imparatorluğunun veliahtına söyleyecek fazla bir şeyi olamaz."

Malory, "Ona da, kendine de haksızlık ediyorsun," dedi.

"Etmiyor olabilirim. Sadece gerçekçi davranıyorum. Her neyse, beni tedirgin ediyor. Onun yanında geriliyorum. Bu, sadece para yüzünden değil. Jordan da zengin; yazdığı kitaplar onu zengin etmiş olmalı, ama beni huzursuz etmiyor. Arabamı tamir etmeye geldiğinde tatlı tatlı sohbet ettik."

Dana şaşırdı ve başparmağına kıymık battı. "Arabanı mı?" Yüzünü buruşturmuş, vargücüyle parmağını emiyordu. "Jordan senin arabanı mı tamir etti?"

"Evet. Eskiden tamircilik yaptığını bilmiyordum. Motordan da anlıyor. Geçen gün öğleden sonra aletleriyle geldi ve arabama bakabileceğini söyledi. Gerçekten çok tatlı bir insan."

Dana sırıtarak, "O kocaman bir şekerli kurabiyedir," dedi ve dişlerini sıktı.

Zoe, elindeki zımpara makinesini durdurarak başını çevirdi. "Böyle konuşma, Dana," dedi. "Hiçbir mecburiyeti yokken arabamı tamir etmek için iki saat uğraştı ve iki bardak buzlu çaydan başka hiçbir şey kabul etmedi."

"Eminim ki, sen buzlu çay getirmek için eve girerken, arkandan güzel poponu seyretmiştir."

<~~ıS>

"Olabilir." Zoe gülmemek ve ciddi yüz ifadesini korumak için çaba harcıyordu. "Ama tam bir aile dostu gibi davrandı. Böylece popomun bir erkek tarafından arkadan seyredilmesi gibi çok küçük bir bedel ödeyerek arabayı tekrar tamirciye götürmekten kurtuldum. Doğrusunu istersen, arabamı satın aldığımdan beri bu kadar iyi çalışmamıştı. Aldığımda da bundan çok daha kötü durumdaydı."

"Evet, araba- tamirinden çok iyi anlar." Dana içinden, Jordan'ın arkadaşlarının arabalarını tamir etmek için her zaman cömertçe vakit harcadığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Evet, haklısın. Düşünceli davranmış."

Malory, anlamlı bir bakışla Dana'ya bakarak, "Ve çok şeker," diye ekledi.

"Simon okuldan döndüğünde de yanında durup seyretmesine izin verdi." Zoe zımpara makinesini çalıştırıp işine döndü. "Simon'ı bir erkekle birlikte vakit geçirirken görmek hoşuma gidiyor. Bradley'nin de Simon'a iyi davrandığını söylemek zorundayım. Bunu da takdir ettim."

Dana merakla, "Demek ikisi de Simon'in annesine asılmadı, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır." Zoe hafifçe gülerek biraz ileride çalışmaya başladı. "Elbette hayır. Jordan, sadece bir arkadaşa iyilik yapıyordu. Ama Bradley... onunki farklı."

Dana tekrar çalışmaya başlarken, "Hmm," diye bir ses çıkararak düşüncesini belirtti.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, veranda Zoe'nin teftişine hazır olacak şekilde hazırlanmıştı. Yorgun kaslarını dinlendirmek için çalışmaya ara verdiler ve tozlu ahşap merdivenlerin üstüne oturarak ton balıklı sandviçlerini yemeye başladılar.

Sabah saatlerini çalışarak geçirmişlerdi. Güneş, gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Keyifleri yerindeydi. Dana, o gece yaşadıklarını anlatmak için uygun zaman olduğunu düşündü.

"Haberiniz olsun... dün gece Kane'le kısa bir karşılaşma yaşadım," dedi.

Malory az daha boğuluyordu. Öksürdü ve su şişesine sal91 dırdı. "Ne? Ne? Üç saatten fazla bir zamandır buradayız ve sen bize bunu ancak şimdi söylüyorsun, öyle mi?"

"Güne onunla başlamak istemedim. Üçümüzün de moralinin bozulacağını biliyordum."

"Bir şeyin yok ya?" Zoe elini Dana'nın koluna koydu. "Sana bir şey olmadı, değil mi?"

"Hayır. Ama şunu söyleyeyim ki onunla daha önceki küçük rastlaşmam bunun yanında hiç kalır. Sana olanları biliyordum Mal, ama yine de tam olarak kavrayamamıştım. Şimdi anlıyorum."

"Anlat." Malory yerini değiştirdi. Şimdi Zoe ve o, Dana'nın iki yanında oturuyorlardı. Bu kez anlatmak daha kolaydı. Yaşadıklarını, Jordan'a aktarırken olduğundan daha soğukkanlı bir şekilde ve daha ayrıntılı anlattı. Yine de, ara sıra sesi hafifçe titriyor, kahve termosuna uzanmak zorunda kalıyor, boğazını ıslatmak için bir yudum içiyordu.

"Küvetin içinde boğulabilirdin." Zoe kolunu Dana'nın omzuna doladı.

""Bunu düşündüm. Ama sanmıyorum. Eğer bizi devre dışı bırakabilecek olsa, bir uçurumdan aşağı ya da bir kamyonun önüne atlamamızı sağlayabilir veya buna benzer bir şey yapabilir."

"Aman bu eğlenceli bir fikir!" Zoe, caddeye baktı bir araba geçerken hafifçe irkildi. "Bundan söz ettiğine o kadar sevindim ki!"

"Yapma. Ciddi söylüyorum. Bana öyle geliyor ki, Kane ancak bu kadar ileri gidebiliyor. Malory ile olduğu gibi. Seçim yapmak bize kalıyor -kendi içimize uzanmak, hayali fark edebilecek kadar kendimize tutunmak ve o hayali reddetmek..."

Zoe, "Ama yine de sana acı verdi," dedi. "Hem de nasıl." Dana, duyduğu acıyı hatırlayarak, eliyle kalbinin üstünü ovaladı. "Şunu söyleyeyim ki, bu acı bir hayal bile olsa görevini yaptı. Acıdan daha kötüsü, bu acının ne demek olduğunun bilinci, ruhumu benden alabileceği korkusuydu."

"Bizi aramalıydın." Malory'nin sesinde ilgiden çok bitkinlik vardı. "Dana, beni ya da Zoe'yi aramalıydın. Hatta ikimizi de. Bu hayallerden birine yakalanmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yalnız kalmak zorunda değildin."

"Yalnız değildim. Gerçekten. Yani olaydan sonra, demek istiyorum. Telefon edecektim. Hatta, yatak odasında ayakta durup, var gücümle ikinize seslenecektim, diyebilirim. Ama o sırada Jordan kapıyı çaldı."

"Ya!"

Dana, dik dik Malory'ye baktı. "Öyle anlamlı anlamlı 'Ya!' demeni gerektirecek bir şey değil. O anda o gulyabaninin bana yaklaşmasını engelleyecek iki başlı bir cüce bile gelse içeri alırdım."

Malory kirpiklerini kırpıştırarak, "Tuhaf bir rastlantı," dedi. "Kaderin unsurları ve ilişkiler göz önüne alınınca, çok tuhaf."

"Bana bak, sen Flynn'a sırılsıklam âşıksın diye dünyadaki bütün insanların kendin gibi olduğunu sanma. Jordan tesadüfen uğradı ve çok nazik davrandı. Yani başta..."

Zoe, "Sonra neler olduğunu anlat," diye ısrar etti.

"Brad'in aksine, Jordan bir kadına asılmakta tereddüt etmez. Mutfakta beni köşeye sıkıştırdı."

"Gerçekten mi?" Malory içini çekti. "Flynn da beni ilk olarak mutfakta öpmüştü."

"Her neyse, cumartesi akşamı onunla yemeğe çıkıyorum." Bekledi ve kimse bir şey söylemeyince yüzünü buruşturdu. "Eee?"

Zoe dirseğini baldırına, çenesini de yumruğuna dayadı. "Ben de, ikinizin yeniden hiç değilse arkadaş olmanızın ne kadar güzel olacağını, başka bir açıdan da, tekrar arkadaş olmanızın anahtarı bulmak için yapman gereken şeylerden biri olduğunu düşünüyordum."

"Anahtarı aramaya başlamadan önce bunu enine boyuna düşünmem gerekiyor sanırım. Jordan'la tekrar arkadaş olabilir miyim bilmiyorum. Çünkü ona hâlâ âşık gibiyim."

"Dana!" Malory onun elini tuttu ama genç kadın elini çekerek, merdivenlerden aşağı doğru kaçtı.

"Ona ya da yıllarca önce âşık olduğum Jordan 'a hâlâ tutkun sayılır mıyım, bilmiyorum. Belki de onun hayaline âşığım. Ama bu artık sadece bir hayalden başka bir şey değil ve benim bunu anlamam gerek, değil mi?"

"Evet." Zoe getirdiği kakaolu kekleri çıkardı ve birini Dana'ya verdi. "Bunu anlaman gerek."

Dana, "Eğer ona âşıksam, bunu yenebilirim," derken, kekinden kocaman bir parça koparıp ağzına attı. "Daha önce de yenmiştim. Eğer âşık değilsem, her şey normale dönecek. Ya da anahtarı bulana kadar, mümkün olduğunca normale dönecek."

Malory, "Peki, o ne hissediyor?" diye sordu. "Onun duyguları da önemli değil mi?"

"Bir zamanlar olaylar onun istediği gibi gelişti. Bu kez sıra bende." Omuz silkti, bu sözleri söyleyince üzerinden bir yük kalkmıştı sanki. "Haydi verandamızı boyayalım."

Onlar fırçalarını ve boya rulolarını çıkarırken, Jordan, Fl-ynn ile Brad'e, Dana'nm yaşadıklarını anlatıyordu. Flynn'ın oturma odasında toplanmış

bunu konuşuyorlar, bu konudaki düşüncelerini paylaşıyorlardı. Jordan, konuşurken bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu; Flynn'ın köpeği Moe, onun her an mutfağa, kurabiyelerin yanma yönelebileceğini düşünerek, genç adamın her hareketini umutla izliyordu. Arada sırada, Jordan kapıya yaklaşır gibi olunca, Moe'nun siyah kuyruğu sevinçli bir beklenti içinde dikilip sallanmaya başlıyordu. Şu ana kadar, bu hareket ona kurabiye sağlamış değildi ama Fl-ynn ayağıyla birkaç kez sırtını okşamıştı.

Flynn, "Onu niçin buraya getirmedin?" diye sordu. "Evet getirebilirdim. Ancak onu bir yumrukta yere sererek bayıltmam ve elini ayağını bağlamam gerekirdi. Sanırım, Dana'dan bahsediyoruz."

"Tamam, tamam. Anladım. Ama bunu bana dün gece söyleyebilirdin."

"Söyleyebilirdim elbet. Sen de oraya koşardın. Bu da onu tedirgin ederdi. Sen, onu buraya gelmesi için zorlayacaktın. Bunun sonuncunda da ikiniz kavgaya tutuşacaktınız.

<>

Dana'nın yaşadıklarının bir gece için yeterli olduğunu düşündüm. Ayrıca, bu olayı, Malory burada olmadığı bir sırada ikinize birden anlatmak istiyordum."

Brad, "Şimdi olayı öğrendiğimize göre," diye söze karıştı. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Evet, sorun bu." Jordan, kanepeye doğru yürüdü ve kahve sehpası olarak kullanılan sandığın üstüne oturarak, Moe'nun kurabiye hayallerini yıktı. "Kızların hiçbirini bu işin içinden çekip alamayız. Bunu yapabilecek durumda bile olsak, yapmamız doğru olmaz sanırım. Birçok şeyi tehlikeye atmış oluruz."

Brad, "Üç ruh," diye mırıldandı. "Henüz bu fikre alıştığımı söyleyemem. Malory'nin başına gelenleri bilmeme rağmen, mantığım bunu kabul etmiyor. Ama sizinle birlikte bu işin sonuna kadar gideceğim. Onları bu işten vazgeçiremeyiz. Bu yüzden, sorun ikiye ayrılıyor. Onların güvenliğini sağlamak için ne yapabiliriz ve onlara anahtarları bulmaları için nasıl yardım edebiliriz?"

Flynn, "Onların hiçbirini gerektiğinden fazla yalnız bırakmamalıyız," diye söze başladı. "Gerçi, Kane'in Malory'ye Dana ile Zoe yanındayken yanaştığını biliyoruz ama bu tedbiri almak zorundayız."

"Dana buraya taşınmaz, Flynn. Ona buradan gidebileceğimi söyledim ama yine de kabul etmiyor." Jordan dalgın dalgın çenesini ovaladı ve tıraş

olmadığını hatırladı. "Ama, birimiz onun yanına taşınabiliriz. Hiç değilse, geceleri onunla kalabiliriz."

Flynn, Jordan'ı kastederek alay etmişti, ama Jordan, "Ah, tabii, Dana da bunu hemen kabul edecektir," dedi. "Geceleri onun evinde kalacağımı söylediğim anda, ya dikenlerini çıkaracak ya da eline geçen ilk aletle beynimi dağıtacaktır. Senin ya da Brad'in onun yanında kalmanızı da kabul etmeyeceğini adım gibi biliyorum."

"Ben Moc'yu düşünüyordum."

Flynn'ın yüzündeki hoşnutsuz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Moe'yu mu?"

1

Moe adını duyunca sevinçle sıçradı. Flynn'in kucağına çıkmadan önce, kuyruğunu sallayarak sandığın üstündeki dergileri yere itti.

"Kane, binaya girip Malory'yi Dana ile Zoe'den ayırdığında, Moe'nun, Kane'in varlığını, en azından tehlikeyi hissettiğini söylemiştin."

"Evet, doğru." Flynn olayı hatırlayarak, Moe'nun iri başını okşadı. "Ve karşısına çıkanı boğazlamak üzere merdivenlerden yukarı fırlamıştı. Öyle değil mi, vahşi adam?"

"Bu durumda Moe, erken uyarı sistemi görevini yerine getirip anlattığın gibi davranacak olursa, komşuları da uyarabi-lir. Bu Dana'nın hayal âlemine kaymasını engelleyecektir."

Brad, "Bu iyi bir fikir," diye onayladı. Bir yandan da pantolonuna yapışan Moe'nun tüylerini temizliyordu. "Ama Dana'yı Moe ile evini paylaşmaya nasıl ikna edeceksiniz?"

Flynn, "Ben bunu yapabilirim," dedi. Kendinden emin görünüyordu. "Ona yanına taşınacağımı bildiririm. Beklenece- ği gibi kavgaya tutuşuruz. Ben teslim olup, hiç olmazsa bir taviz verip Moe'yu yanına almasını, böylece geceleri daha rahat uyuyabileceğimi söylerim. Bana acıyacak ve haince davranmamak için razı olacaktır."

Brad, "Her zaman senin sinsi ve saman altından su yürüten yöntemlerine hayranlık duymuşumdur," dedi.

"Gözünü amaçtan ayırmayacaksın. Bu da bizi tekrar anahtar konusuna götürüyor."

Jordan, "Benim bol bol vaktim var," diye söze başladı. "Bu konuyu eşelemek için istediğim kadar zaman harcayabilirim. Araştırma, beyin fırtınası, tabana kuwet dolaşma..." Flynn'a, "Bir gazeteci olarak senin kaynakları var," dedi; "Artı, Malory seninle çalışmaya istekli ve bunu yapabilecek becerisi var. Kadınlar erkekleri ne kadar aralarına alabilirse

Dana ile Zoe de seni o kadar aralarına almış durumdalar. Brad'in Home Makers'ın sahibi olma avantajı var. İstediği zaman onların çalıştıkları binaya gidebilir. 'İşler nasıl gidiyor, bayanlar? İyi görünüyor. Size yardım edebilir miyim?' filan işte." 96

"Bunu yapabilirim. Belki sen de Zoe'ye sıradan bir şey söyler gibi, benim ne eskiden ne de şimdi baltalı bir katil olmadığımı açıklayabilirsin."

Flynn, "İlk konuşmamızda bunu araya sıkıştırmaya çalışacağım," diye söz verdi.

Dana, Kane'in içine ektiği çaresizlik tohumlarını yok etmek için kollarını sıvayıp olumlu bir şeyler yapmaya başlaması gerektiğini düşünüyordu. Bu tohumların kök salmasına fırsat verirse mahvolurdu. Eğer onun anahtarı bilgiyse, akıllı davranacaktı. Bilginin aranacağı yer kütüphaneden başka neresi olabilirdi?

Oraya, orada çalışan biri olarak değil de bir ziyaretçi olarak gitmek midesini bulandırıyordu, ama safrasını yutup, bu işi yapacaktı. Önce eve uğrayıp üstünü değiştirme zahmetine katlanmadı. Hayatında anahtar görevi yapmış olan yere, boyalı giysileriyle gitti. Kokuyu hemen hissetti: Kitaplar. Kitaplardan oluşan bir dünya. Ama duygusallığını içine gömdü. Bilgisayar merkezlerinden birine doğru yürürken, cevapların kitapların içinde olduğunu hatırladı.

Keltler hakkında bulabildiği her şeyi okumuştu. Şimdi bu konudaki bilgisini genişletebilirdi. Büyücülükle ilgili başlıkları kapsayan bir arama yaptı. Düşmanını tanı, diye düşünüyordu. Bilgi sadece bir savunma değildir, bilgi güçtür.

Seçtiği başlıkları not ettikten sonra, Rowena'nın ipucun-daki ana şifreler olarak düşündüğü kelimeleri kullanıp başka aramalar yaptı. İyi bir başlangıç yaptığı için memnundu. Raflara doğru yürüdü.

"Bir şey mi unuttun?" İnsanı tedirgin eden dişil gülümse-mesiyle Sandi karşısına çıkmıştı.

"Unutmaya çalışıyorum ama sürekli karşıma çıktığın için zor oluyor, defol yanımdan, Sandi." Bunları en tatlı sesiyle söylemişti.

"Burada böyle konuşulmasından hoşlanmıyoruz."

Dana omuz silkti. Kızın çevresinden dolaşarak yoluna devam etti. "Ben de senin kullandığın keskin gül kokulu esanstan hoşlanmıyorum, ama sen sürmeye devam ediyorsun."

"Sen artık burada çalışmıyorsun." Sandi peşinden koşarak onu kolundan yakalamıştı. .....

"Burası umuma açık bir bina ve benim kütüphane kartım var Şimdi elini kolumdan çek, yoksa babanın emmim avuç dolusu para ödediği o bembeyaz incileri dökerim.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bir an önce kitaplarını alıp dışarı çıkmaktan başka bir şey istediği yoktu. Kütüphaneden kitap ödünç aldığımı utanmadan koşup Joane haber versene. Ama belki de Joan, Oz'da korkuluklara sal-dırmakla meşguldür."

"Polis çağırabilirim." . .

"Yapsana şunu! Yerel kütüphanede kart sahibi ziyaretçilere nasıl davranıldığı konusunda yarın ağabeyimin gazetede yazdıklarını okumak ilginç olurdu."

Elini Sandi'nin yüzüne karşı, havada sallayarak rafların arasına daldı. "Korkma, senin adını doğru yazmasını sağlarım

Dana kitaplann. seçmeye başlarken, ağzına gelen saira yi yutmanın tahmin ettiğinden daha zor olduğunu duşundu Buraya bir ziyaretçi olarak geldiğinde bile kotu muamele görmek hem acı verici hem de çıldırtıcıydı. Ama, bandonun önünde davul çalarak uygun adım yürüyen ponpon kızların kraliçesi tarafından kovulmaya göz yumacak değildi. Kararlı ve azimli bir büyücü de onu korkutamayacaktı.

Dana'ya göre, ponpon kızla Kane'ın birçok ortak yanı vardı. İkisi de, dışarı taşan ve başkalarına ac, veren kıskançlığın pençesine düşmüşlerdi.

Dudaklarını büzerek, kıskançlık, diye duşundu Yalan doğrunun karşısında, korkaklığın cesaretin karşısında olduğu gibi, bu da bir bakıma sevginin zıddıydı. Başka bir açı olduğuna karar verdi ve kıskançlık ffj Othello'yu raftan almak için geri döndü. Aldığı kitapları kayıt ettirmek üzere, kitap alma masasına doğru yürürken, orada oturan, yıllarca birlikte çalıştığı kadınlardan birine gülümsemeyi başardı. "Selam, Annie. Ne haber?'

"İyi. Güzel." Annıe abartılı bir hareketle sag tarafa baktı ve hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

Dana onun bakışlarını izleyince, kollarını göğsünde kavuşturmuş onları izlemekte olan Sandi'yi gördü. Kısık bir sesle, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

"Üzgünüm, Dana. Olanlar için çok üzgünüm." Annie alçak sesle bunları söylerken, kitapları tarayıp üst üste koydu.

"Canını sıkma." Genç kadın kütüphane kartını çantasına tıktıktan sonra kitaplarını kucakladı; Sandi'ye bakıp otuz iki dişini göstererek gülümsedi ve

dışarı çıktı.

Flynn'a göre yetişkin bir erkeğin bir kadınla ilişkisinin iç açıcı ve güzel yanlarından biri akşamları işten gelince onu evde bulmaktı. Onun kokusu, görüntüsü, varlığı, her şeyi daha güzel gösteriyordu. Bu güzel, çekici ve büyüleyici kadın, yemek de pişiriyorsa, güne ayrı bir lezzet katıyordu. Ocakta pişen yemeğin ne olduğunu bilmiyordu. Buna aldırdığı da yoktu. Moe masanın altında dönüp dururken, Malory'nin ocağın üstündeki tencereyi karıştırdığını görmek yeterliydi.

Flynn, Malory Price hayatına girdiğinden beri yaşantısının gerçek ritmini bulduğunu düşünüyordu. Arkasına geçip, kollarını onun beline doladı ve dudaklarıyla ensesinin yanına dokundu. "Sen hayatıma girmiş olan en güzel şeysin."

"Kesinlikle öyleyim." Malory, erkeği dudaklarından öpmek için başını çevirdi. "İşler nasıl?"

"İşler iyi." Daha uzun, daha doyurucu bir öpüş için onu kendine çevirdi. "Şimdi daha iyi. Yemek pişirmen gerekmezdi, Mal. Bütün gün çalıştığını biliyorum."

"Sadece hazır soslu makarna yaptım."

"Buna da gerek yoktu." Kızın ellerini tuttu ve avuçlarını açıp baktı. "Bu ne?"

"Birkaç nasır oluştu. Kendime bunların benim için iyi olduğunu telkin ediyorum. Çalıştığımı gösteriyor."

Flynn kızın avuçlarının içini öptü. "Hafta sonuna kadar bekleseydin sana yardım edebilirdim."

"Bu işleri gerçekten kendimiz yapmak, hiç olmazsa başlamak istiyoruz. Ellerimde birkaç nasır oluştu, bir kot pantolonum berbat oldu, ama şu anda vadinin en güzel boyanmış

verandasına sahibiz. Yine de bana bir kadeh şarap verirsen sevinirim."

Flynn bir şarap şişesiyle Malory'nin satın aldığı kadehlerden ikisini çıkardı. Geçen sefer baktığımda, dolapta daha az bardak vardı, diye düşündü.

Malory buraya hep bir şeyler taşıyordu. Bardaklar, yumuşacık havlular, Flynn'ın kullanmakta tereddüt ettiği güzel kokulu sabunlar. Evde bir kadın olmasının garip ve ilginç yanlarından biri de buydu.

"Jordan bana Dana'mn başına gelenleri anlattı." "Anlatacağını tahmin etmiştim." Malory hava karanlık olmadığı halde, masaya koymak için eline aldığı oval mumu yaktı. "İkimiz de, Dana'mn yaşadıklarının ne kadar

korkunç olduğunu tahmin edebiliyoruz. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum, Flynn. Dana'yı ben de seviyorum. Sürekli yanında olamayacağımıza göre, onu nasıl koruyabiliriz?"

"Büyük bir olasılıkla koruyanlayız ama bir fikrimiz var." Kadehlere şarap koydu ve ona Moe'dan yararlanma düşüncesinden söz etti.

Malory "Harika bir fikir," dedi ve horul horul uyumakta olan Moe'ya bakıp güldü. "Dana bunu kesinlikle kabul edecektir. Hiç değilse geceleri kendini yalnız hissetmez." Şarabından bir yudum içtikten sonra, musluğun önüne gidip, makarnayı haşlamak için tencereye su doldurdu. "Herhalde Jordan sana cumartesi akşamı yemeğe çıkacaklarını söylemiştir."

Flynn, mutfakta kullandığı eski piknik masasının üstünde alevi titreyerek yanmakta olan muma bakarak, onun orada bulunmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu. "Kim yemeğe çıkıyor?" Kızın söylediklerinin anlamını kavrayınca ağzındaki şarabı aceleyle yuttu. "Jordan ile Dana mı? Yemeğe mi çıkıyorlar?"

"Jordan sana söylemedi mi?" "Hayır, bu konu açılmadı."

Malory, tencereyi ocağa koyarken, "Ve," diye devam etti; "bu fikir senin pek hoşuna gitmedi."

"Bilmiyorum. Bu işe bulaşmak istemiyorum. Allah kahretsin, birbirlerini tekrar üzmelerini istemem." Flynn, .Tordan'in üst katta çalışmakta olduğunu bildiğinden, tavana baktı. "Ortada olan insan daima her iki tarafın da tekmesini yer. Bu da ben olacağım."

"Dana onu hâlâ seviyor."

"Kimi seviyor?" Genç adamın gözlerinde büyük bir şaşkınlık belirmişti. "Onu mu seviyor? Jordan'ı mı? Onu seviyor öyle mi? Saçma... Çok saçma... Bunları bana niçin söylüyorsun?"

"Çünkü âşık olan insanlar böyle yapar, Flynn." Çekmeceden üç tane örgü servis örtüsü alıp masanın üstüne koydu. Flynn bunların daha önce o çekmecede olduğundan emin değildi. "Âşık olan insanlar, birbirlerine her şeyi söylerler. Senden, koşup bunu Jordan'a söylemeni beklemiyorum."

"Hay Allah!" Flynn bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Eliyle saçlarını sıvazladı. "Bak, bana bunu söylememiş olsaydın, her ikisine de hiçbir şey söylememek konusunda düşünmek zorunda kalmayacaktım. Güzel bir cehalet balonunun içinde var olmaya devam edecektim."

"Ve sanırım, Zoe de -son derece isteksiz olarak, elinde olmadan- Brad'e ilgi duyuyor."

"Kes şunu. Bu haber selini hemen kes."

"Sen gazetecisin." Malory eğleniyordu. Daha önce hazırladığı salatayı çıkardı ve sosunu koyup karıştırdı. "Haber senin hayatın olmalı."

Genç adam bu salata kâsesini ya da Malory'nin salatayı karıştırmakta kullandığı tahta kaşıkları daha önce hiç görmemişti. "Başım ağrımaya başlayacak."

"Hayır, başlamayacak. Arkadaşlarının mutlu olmasını istersin, değil mi?"

"Elbette."

"Biz mutluyuz, değil mi?"

Flynn daha tedbirli bir sesle, "Evet," dedi.

"Biz mutluyuz ve birbirimize âşığız. Arkadaşlarının da mutlu ve birbirlerine âşık olmalarını istersin, değil mi?"

"Bu retorik bir soru. Buna cevap vermektense senin dikkatini dağıtacağım."

"Yemek pişerken ve Jordan da yukarı katta çalışırken seninle sevişemem."

"Bu aklıma gelmemişti, ama fikir gerçekten hoşuma gitti. Ancak ben, senin dikkatini dağıtmak için, mutfakçıların tadilata başlamak üzere pazartesi geleceklerini söyleyecektim."

"Gerçekten mi?" Flynn'ın tahmin ettiği gibi, kızın aklındaki bütün düşünceler uçup gitti. "Gerçekten mi?" diye tekrarladı ve bir sıçrayışta genç adamın yanına gitti. Boynuna atıldı. "Ah, bu harika! Çok güzel!"

"Bunun işe yarayacağını tahmin etmiştim. Peki, buraya taşınacak mısın?"

Kız, dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdi. "Mutfağın tadilatı bitince bunu bana tekrar sor."

"Çetin cevizsin, Malory."

Dana, bütün gün çalıştıktan sonra, yeni kaynak kitaplara" dalmadan, küveti doldurup sıcak bir banyo yapmayı özlüyor-du, ama bunu yapacak cesareti yoktu. Bunun farkına varmak da onu perişan ediyordu. Bu nedenle, başka şeyler düşünmeye ve bir gün satın alacağı evin hayalini kurmaya karar verdi. Sessiz bir yerde büyük' bir ev ve ambar büyüklüğünde bir kütüphane.

Eliyle ağrıyan sırtını ovuştururken, bir de jakuzisi olacak, diye düşündü. Ama o mutlu güne kadar, dairesinde yaşayacaktı. Evinden memnundu. Banyo da dahil olmak üzere bütün odalarını seviyordu.

Akşamı araştırma yaparak geçirmek üzere kitaplarının başına otururken, bir spor salonuna üye olabilirim, diye düşündü. Aslında terli insanlarla, jakuzide geçireceği zamanı paylaşmak isteyen çıplak insanlarla dolu olan

spor salonlarından nefret ederdi. O gerginliği yaşamaya değmezdi. En iyisi kendi jakuzili evini satın alabilecek duruma gelene kadar beklemekti. Elbette, o zaman, sırtı ağrıyana kadar duvar kazıyarak ve boya yaparak sekiz saat geçirmesi de pek mümkün olmayacaktı. ! :>:

Kendisini oturmaya zorladı ve Othello'yu okumaya başladı. Shakespeare'in yazdığı bütün kitaplar gibi, bu kitap da kendisinde vardı elbette. Ama farklı bir baskı olsun istemişti. Yeni bir şey gibi, diye düşündü. İago'yu yönlendiren kıskançlık ve hırstı. O, Othello'nun içine 'kanından beslendiği eti kemiren o yeşil gözlü canavarı' ekmiş, sonra da onun kendini yok edişini seyretmişti.

Kane'i yönlendiren de kıskançlık ve hırs olmuş ve o da canavarı kendini yok ederken seyretmişti. Bir insanı ya da bir tanrıyı ruhsuz yapan şeyin ne olduğunu bundan anlayabiliriz, diye düşündü. Tam okumaya başlamıştı ki kapı çalındı.

"Bu da kim?" diye homurdanarak kalkıp kapıyı açmaya gitti. Karşısında Jordan'ı görünce büsbütün tedirgin oldu.Bu bir alışkanlık haline gelmese iyi olurdu. "Gel, biraz arabayla gezelim."

Dana kapıyı genç adamın yüzüne çarpacaktı, ama Jordan bunu önceden tahmin ettiği için elini dayayıp ona engel oldu. "Bak, başka türlü söyleyeyim. Warrior's Peak'e gidiyorum? Benimle gelmek ister misin?"

"Oraya niçin gidiyorsun? Bu olayda sen seyircisin." "Bu bakış açısına göre değişir. Oraya gidiyorum, çünkü sormak istediğim bazı sorular var. Zaten, bu akşam yemekten sonra, muhabbet kuşlarını baş başa bırakmak için, Flynn'ın evinden biraz uzaklaşmaya karar verdim." Duvara dayanmış konuşuyor ama kapıyı eliyle iterek açık tutmaya devam ediyordu. "Birden kendimi kasabanın dışına yönelmiş, tepeye çıkan yokuşu tırmanırken buldum. Yoluma devam edip, Pitte ve Rowena ile küçük bir sohbet yapmaya karar verdim. Sonra kendi kendime dedim ki, bunu ona haber vermeden yaparsam, Dana kızar. Bu yüzden geri döndüm ve sana geldim." "Sanırım bunun için sana puan vermemi bekliyorsun." Jordan'ın dudakları kıvrıldı. "Eğer hesap tutuyorsan..." "Onlarla konuşacak bir şeyin olduğunu sanmıyorum." "Doğrusunu istersen, sen gelsen de, gelmesen de ben oraya gidiyorum." Doğruldu. Elini kapıdan çekti. "Ama gelirsen arabayı sen kullanabilirsin." ....; . , "

"Çok önemli."

"Benim arabamı."

Dana'nın gözlerinin önüne, Jordan'ın muhteşem ve erkeksi klasik arabası geldi. Ağzının suyunun aktığını belli etmemek için bilinçli bir çaba göstermesi gerekti. "Kaçak dövüşüyorsun."

Genç adam, cebinden anahtarlarını çıkarıp salladı.

Dana üç dakikalık bir iç savaştan sonra anahtarları onun elinden kaparken, "Ceketimi alayım," dedi.

Pek çok kusur vardı, ama Tanrı biliyor ki, Jordan Hawke arabalardan anlıyordu. Thunderbird tepeleri bir dağ kedisi gibi, güçlü ve zarif bir biçimde tırmanıyordu. Dönemeçlerde zemine yapışıyor, düz yollarda kükreyerek koşuyordu. Bazı kimseler onu bir araç, bazıları da bir oyuncak olarak görebilirlerdi. Ama, Dana, arabanın birinci sınıf bir makine olduğunu biliyordu.

Direksiyonun başında olmak, insana neredeyse cinsel bir zevk vermekle kalmıyordu. Dana'nın dururnu, bu arabada" vites değiştirmek kadar kolayca taraf değiştirmesine de yaradı. Şimdi ipler onun elindeydi. Warrior's Peak'e gitmek Jordan'ın fikri olabilirdi ama, Tanrı'nın yardımıyla, direksiyon Dana'nın kumandasındaydı.

Serin bir akşamdı. Yükseklere tırmandıkça hava daha da serinliyordu, ama tepe güneye bakıyordu. Soğuk parmaklar ve rüzgârın ısırışından kurtulup, açık havada büyük bir zevkle sakin sakin ilerlemek Dana'nın hoşuna gitti.

Ağaçlar coşmuştu. Batmakta olan güneş, onların güçlü renklerine altın rengini katarak pırıltılar oluşturuyordu. Dökülen yaprakları, ışık ve gölgelerin dans ettiği yollarda uçuşuyordu. Bir hikâyenin içinde ilerlemek gibi, diye düşündü. Bir sonraki virajı dönünce her şey olabilirdi.

Jordan, "Arabayı nasıl buldun?" diye sordu.

"Kendine göre bir tarzı var. Çok zarif ve güçlü."

"Ben de senin için hep böyle düşünürdüm."

Dana ona alaycı bir bakışla baktı; sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. Bu arabayı kullanmak çok hoşuna gidiyordu ama bu Jordan'a sataşamayacağı anlamına gelmezdi.

"Kamu taşımacılığının çok verimli olduğu büyük bir şehirde yaşadığın halde böyle bir arabaya niçin gerek duyduğunu anlamıyorum."

"iki nedeni var. Bir kere, şimdi olduğu gibi, kent dışına çıktığımda işime yarıyor. İkincisi bu arabayı büyük bir tutkuyla istiyordum."

"Evet." Onu haksız bulmuyordu. " '57, ThunderBird'in tavana vurduğu yıldı."

"Çok doğru. Bir tane de '63 Stingray'im var."

Kızın gözleri cam gibi oldu. "Yalan."

"Dört vitesli, 327. Enjeksiyonlu."

Dana kasıklarında bir ıslaklık hissetti. "Kapa çeneni."

"Hızını 120'ye kadar çıkardım. Daha da hızlanabilirdi, ama birbirimizi yeni tanıyorduk." Bir an durdu. "Şimdi gözüm '59 model üstü açık Caddy'de. Çok tatlı bir şey. Karbüratörlü."

"Senden nefret ediyorum."

"Bana bak. İnsanın hobileri olmalı."

" '63 Stingray benim hayalimdeki araba. Bir gün, rüyalarım gerçek olduğunda, ona sahip olacağım."

Jordan, hafifçe gülümsedi. "Ne renk?"

"Siyah. Ciddi, resmî araba siyahı. Dört vitesli. 327 olması şart değil. Bu pastanın kreması olurdu. Ama üstünün açık olması gerek. Tek kapılı olanını istemem."

Birkaç dakika susup, kendini arabayı kullanmanın zevkine bıraktı.

"Zoe arabasını tamir ettiğinden söz etti."

"Ona uğramıştım. Arabasına da baktım. Önemli bir şeyi yoktu. Bakım vakti geçmişti ve karbüratörde bir sorun vardı o kadar.

Kız, kendini zorlayarak, "İyi yapmışsın," dedi.

"Vaktim vardı." Jordan omuz silkerek bacaklarını öne doğru biraz daha uzattı. "Yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Dana birden anladı. Küçük bir oğlan... O anda Jordan'm Zoe'nin evine gittiğini ilk duyduğunda gösterdiği tepkiden

utandı. Küçük bir oğlan çocuğunu tek başına yetiştiren çalışan anne. Tıpkı kendi annesi gibi. Elbette ona yardım etmek için oraya gitmişti.

Dana, "Çok makbule geçmiş," dedi ve daha fazla üstelemedi. "Senin onu Brad gibi huzursuz etmediğini söylüyor." "Öyle mi? Kendimi hakarete uğramış hissettim. Artık onu huzursuz etmek için elimden geleni yaparak şerefimi kurtaracağım."

"Kol saatinin markası ne?"

"Saat mi?" Jordan şaşırarak bileğini çevirdi. "Bilmiyorum. Zamanı gösteriyor."

Saçlarını arkaya atıp güldü. "Böyle söyleyeceğini biliyordum. Üzgünüm, onu asla huzursuz edemeyeceksin." Bahçe kapılarına yaklaşınca, Dana isteksizce yavaşladı. Sonra durdu ve çantasında saç fırçasını ararken kapıların arkasından eve baktı. Rüzgârın dağıtıp birbirine karıştırdığı

saçlarını fırçalarken, "Ne bina!" dedi. "İnsan böyle bir evde oturursa, klasik-bir 'Vette'i olabilir. Onu layık olduğu gibi, merkezi ısıtmalı, büyük bir garaja koyar. Merak ediyorum, Rowena ve Pitte araba kullanıyorlar mı?" "Bu anlamsız bir soru."

"Hayır. Hiç de değil. Düşünsene bir kere. Onların kişiliği farklı, bu doğru. Daha kimsenin aklında yakımlı motorun olmadığı zamanlardan çok daha öncesinden beri varlıklarını sürdürüyorlar. Birçok şeyi yapabilirler, ama ikisinden biri direksiyon dersi almış, motor muayenesi için sıraya girmiş ya da sigorta sorunlarıyla uğraşmış olabilir mi?"

Fırçayı çantasına koydu. Dönüp Jordan'a baktı. Onun da saçları rüzgârdan dağılmıştı ama dağınık ve bakımsız görünmüyordu. Sadece çekiciydi.

Dana, "Nasıl yaşıyorlar?" diye devam etti. "Sıradan, yani insanlara özgü şeyler söz konusu olduğunda, aslında, ne yaptıklarını bilmiyoruz. Televizyon seyrederler mi? İskambil oynarlar mı? Alışveriş merkezinde dolaşırlar mı? Kimlerle görüşürler? Arkadaşları var mıdır?"

"Arkadaşları varsa bile sürekli değişiyor olmalı. Arkadaşları insan olacağına göre, ölmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardır."

Dana yine eve baktı. Alçak sesle, "Bu doğru," dedi. "Çok yalnız, acı verecek düzeyde yalnız olmalılar. Sahip oldukları güç, onların bizlerden biri olmalarını sağlayamıyor. O muhteşem evde yaşamak, orayı onların yuvası yapamıyor. Tanrılara acımak çok tuhaf, değil mi?"

"Hayır. Bu sezgisel bir şey, içinden geliyor. Anahtarı bulmana yardım edecek olan da bu. Onları ne kadar iyi tanır, ne kadar iyi anlarsan, bulmacanın sana düşen kısmını çözmeye o kadar yaklaşmış olacaksın."

"Olabilir." Birden demir kapılar ardına kadar açıldı. "Sanırım içeri davet ediliyoruz."

Alacakaranlıkta, arabayı büyük taş binaya doğru sürdü.

Dana'nın kâhya olduğunu düşündüğü yaşlı adam, genç kadının kapısını açmak için telaşla arabaya doğru yürüdü. "Hoş geldiniz, arabayı park edeyim, küçükhanım."

"Teşekkürler." İhtiyarın yaşını tahmin edebilmek için onu dikkatle süzdü. Yetmiş mi? Seksen mi? Üç bin iki mi? Ona, "Adınızı bilmiyorum," dedi.

"Bendeniz Caddock, küçükhanım."

"Caddock. Bu bir İskoç ya da İrlanda ismi mi?"

"Galya. Bendeniz aslında Galler bölgesindenim."

Rowena gibi, diye düşündü. "Pitte ile Rowena'nın yanında uzun süredir mi çalışıyorsunuz?"

"Evet, elbette." Dana, ihtiyarın gözlerinde pırıltılar görür gibi oldu. "Yıllardan beri onların hizmetindeyim." Uzaklara bakıp başını salladı. "Ne güzel bir görüntü, değil mi?"

Dana döndü ve yeşil otlakların bitip ormanın başladığı noktada duran dev boyuttaki erkek geyiği gördü. Sisli alacakaranlıkta sırtı gümüş rengiydi, butları bembeyaz parlıyordu.

Jordan, "Geleneksel sembolizm," dedi. Ama o da, geyiğin ihtişamı karşısında Dana kadar etkilenmişti. "Arayan kişi, arayışın başında beyaz bir geyik ya da yabani tavşan görür."

Dana'nın boğazına sanki bir şey düğümlenmişti. "Malory de onu görmüştü," dedi. "Buraya geldiğimiz ilk gece. Ama

ben ve Zoe görmemiştik." Birkaç adım adıp Jordan'ın yanında durdu. "Bu, ilk anahtarı Malory'nin arayacağının daha önceden kararlaştırılmış olduğunu mu gösteriyor? Kura çekişimizin bu işte hiçbir rolü olmadı mı? Bu göstermelik bir şey miydi?

"Ya da bir şölendi. Yine elinizi kutunun içine uzatıp seçmek durumundaydınız. Geyiği izlemek ya da arkanı dönüp gitmek arasında bir seçim."

"Ama bu gerçek mi? Geyik gerçekten orada duruyor mu, yoksa biz hayal mi görüyoruz?"

"Bu da senin karar vereceğin bir şey." Jordan, geyik gölgelerin arasında kaybolana kadar bekledi. Sonra döndü.

İhtiyar adamla araba ortalıktan kaybolmuştu. Önce şaşırdı, sonra ellerini ceplerine soktu. "Onun çok güzel olduğunu kabul etmek zorundasın."

Evin ön kapıları açıldı. Rowena tam karşılarında duruyor, girişteki avizenin ışığı alev rengi saçlarına vurarak üstündeki gümüş rengi uzun elbiseye yansıyordu. "Sizleri görmek ne güzel," diyerek ellerini onlara doğru uzattı. "Ben de birileri gelse diye düşünüyordum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Pitte salondaydı. Siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Rowena'nın her zamanki zarif şıklığını yansıtır gibiydi.

Dana, onların her an bu kadar güzel olup olmadıklarını merak ediyordu. Bu da üstünde düşünülecek şeylerden biriydi. Örneğin, saçlarının kötü olduğu, midelerinin bozulduğu ya da ayaklarının şiştiği bir gün olmaz mıydı? Ya da bu gibi şeyler, ölümlülerin dünyasında yaşayan tanrılara göre değil miydi?

Rowena, "Şöminede yanan ateşi seyrederek birer kadeh şarap içiyorduk. Bize katılır mısınız?" dedi.

"Elbette katılırız. Teşekkürler." Sıcak Dana'nın hoşuna gitmişti. Çıtırdayan ateşe doğru yürüdü. "Bunu her gece yapar mısınız?"

Pitte kadehlere şarap koyuyordu. Durdu. Kaşlarını çatarak genç kadına baktı. "Neyi yapar mıyız?"

"Yani, böyle muhteşem giysilerle, adı neydi... Bacarat kristali kadehlerden şarap içer misiniz?"

"Sanırım öyle." Kadehleri doldurdu ve birini Dana'ya uzattı. "Genellikle günün sonunda birlikte dinlenmek için bir iki saat ayırırız."

"Geri kalan zamanda ne yapıyorsunuz? Vaktinizi burada dolaşarak mı geçiriyorsunuz?"

"Anladım. Kendimizi oyalamak için ne yaptığımızı merak ediyorsunuz." Rowena oturdu ve yanındaki yastığı sıvazladı. "Bildiğiniz gibi, ben resim yapıyorum. Pitte vaktini mali işlerimizle uğraşarak geçirir. O, para oyunundan hoşlanıyor. İkimiz de okumaya meraklıyız. Senin kitaplarını çok beğendik, Jordan."

"Teşekkürler."

Rowena, sevgilisine şefkat dolu bir bakışla bakarak, "Pitte film seyretmeyi sever," dedi. "Özellikle birçok şeyin etkileyici patlamalarla havaya uçtuğu filmleri."

Dana, "Demek sinemaya gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Genel olarak hayır. Evde oturup canımızın istediği filmi seyretmeyi tercih ederiz."

Pitte, "Multiplex sinemalar," diye mırıldandı. "Onlara bu adı veriyorlar. Art arda eklenmiş küçük kutulara benziyorlar. Yazık ki büyük sinemaların modası geçti."

"Siz ikiniz de moda değişimlerini çok yaşamışsınızdır. İki bin yılda ne çok değişimler olmuştur kim bilir."

Rowena Dana'ya bakıp kaşını kaldırdı. "Evet, gerçekteru öyle."

Dana, "Havadan sudan konuşur gibi göründüğümün farkındayım ama," diye devam etti; "Olayları bir yerinden yakalamaya çalışıyorum. Bana öyle geliyor ki benimle ilgili her şeyi biliyorsunuz. Bütün hayatımı seyretmiş gibisiniz. Seyrettiniz mi?"

"Elbette. Doğduğun andan itibaren bize çok ilginç geldin." Rowcna konuşurken parmaklarıyla, boynundaki değerli taşlarla bezenmiş zincirle oynuyordu. "Hiçbir şeye karışmadık ya da müdahale etmedik. Şimdi senin de bizimle ilgilenmeni anlıyorum. Biz sana, senin düşünebileceğinden çok daha fazla ve hayal edemeyeceğin kadar az benziyoruz. Biz, senin insana özgü zevkler dediğin şeyleri de yaşayabiliriz ve yaşıyoruz. Yemek, içmek, sıcaklık, boş gurur, cinsellik. Biz," Uzanıp Pitte'nin elini tuttu; "sizin kadar samimiyetle sevebiliriz. Sizin dünyanızın sunduğu nimetlerden zevk alırız. İnsan ruhunun esnekliğini ve cömertliğini kutlar, karanlık yanları için yas tutarız."

"Ama burada olduğunuz sürece ne tam olarak bu dünyaya ne de diğer dünyaya aitsiniz; öyle değil mi?" Jordan, bu ikilinin birbirlerine dokunuşlarında farklı bir şey olduğunu düşündü. Sanki bu küçük temas olmasa yanıp kül olacaklardı. "İstediğiniz gibi, ama belli sınırlar içinde yaşayabilirsiniz. Bu boyutun sınırlan içinde. Buna rağmen, buraya ait değilsiniz. Isıyı hissedebilir ama yanmazsınız. Gece uyuyabilirsiniz, ama sabah uyandığınızda yaşlanmış olmazsınız. Saatler sizi değiştirmiyor. Milyonlarca saat bile bunu yapamaz."

Pitte, "Bu çeşit bir ölümsüzlüğü bir armağan olarak mı görüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, görmüyorum." Jordan'ın bakışları Pitte'nin yüzüne kaydı ve orada odaklandı. "Bunu bir lanet olarak görüyorum. Kendi dünyanızdan kovulup milyonlarca yılı burada geçirmekte oluşunuz bir ceza olmalı."

Pitte'nin yüz ifadesi değişmedi ama bakışları derinleşir, ısınır gibi oldu. "O halde çok güçlü bir gözlemcisiniz."

"Başka bir şeyi de belirgin olarak görüyorum. Eğer Dana anahtarı bulamazsa, bunun bedeli olarak hayatının bir yılını verecek. Malory ve Zoe de hayatlarından birer yıl verecekler. Sizin açınızdan, bunun hiçbir önemi yok. Ama, yaşam süresi sınırlı olan ölümlüler için durum farklı."

Pitte kolunu şöminenin rafına dayadı. "Ah," dedi. "Demek anlaşmamızı yeni baştan konuşmaya geldiniz, öyle mi?"

Dana ağzını açıp, Jordan'a onun işine burnunu sokmamasını söyleyecekken, genç adam ona sus der gibi baktı. "Hayır, çünkü anahtarı bulacak ve böyle bir sorun ortaya çıkmayacak."

Rowena, "Kadınına güveniyorsun," dedi.

Dana hemen, "Ben onun kadını değilim," diye söze karıştı. "Kane de hayatımızın başlangıcından beri yaşantımızı izledi mi?"

Rowena, "Buna cevap veremem," dedi ve Dana'nın şüpheci yüz ifadesi karşısında elini salladı. "Bunu söyleyemem. Jordan'ın dediği gibi, ötesine geçemeyeceğimiz bazı sınırlar var. Ancak bir şeyler değişti. Bunu biliyoruz, çünkü Kane, Malory ile Flynn'ı rüyaların içine çekmeyi ve Flynn'a zaili rar vermeyi başardı. Eskiden bunu yapamıyordu; ya da belki yapmak istemiyordu."

"Onun sana yaptıklarını anlatsana."

Jordan bunu sert bir sesle, emir verir gibi söylemişti. Dana'nın gözleri öfkeyle parladı, ama Jordan'ı azarlamasına fırsat kalmadan Rowena genç kadının koluna girdi.

"Kane mi? Ne oldu?"

Dana onlara olayı baştan sona anlattı ve bu kez konuşurken sesinin titremediğini, fark etti. Kendimi olanlardan uzaklaşmış hissediyorum, diye düşündü. Ve korkum da azalmış. Ancak, Rowena'nın yüzünde bir korku ifadesinin belirdiğini görünce ürktü. Bir tanrıyı korkutabilecek şeyin ne olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ama gerçek bir tehdit yoktu, değil mi?" Derisi karıncalanıyor, küçük böcekler buz tutmuş bacaklarıyla hızla sırtından aşağı doğru yürüyorlardı. "Yani, denize atladığımda boğula-mazdım, çünkü gerçekte deniz yoktu."

Pitte, "Ama vardı," diye düzeltti. Yüzü buzdan bir heykel gibiydi. Dana, yüksek bir noktadan bir çarpışmayı izleyen ve kılıcını çekeceği anı bekleyen bir askerin yüzü, diye düşündü.

Ve, aşağıda, cephede, kanlı bir savaş vermekte olan kendisiydi.

"Deniz önce senin hayalinde oluştu, sonra korkunla şekillendi. Bunlar onu daha az gerçek yapmaz."

Dana, "Bu akla yakın değil," diye ısrar etti. "Kane, Malory'yi hayal dünyasına çektiğinde, Malory resim yaparken biz onu görebiliyorduk. Hepimiz, tavan arasında onu gördük."

"Bedeni, belki de bilincinin bir kısmı -onun güçlü bir beyni var- gerçek hayatta kalmış olabilir. Gerisi ise..." Rowena derin bir nefes aldı. "Onun varlığının geri kalan kısmı diğer dünyaya geçmişti. Eğer ona bir zarar gelecek olsaydı..." Rov/ena elini öne doğru uzatarak konuşuyordu. "Yani, bedenine ya da özüne zarar gelseydi..." Diğer elini de öne doğru uzattı. "Bu zarar bütün varlığını kapsayacaktı."

"Yani bir yanda elini kesecek olsa, öteki yanda eli kana-yacaktı, öyle mi?"

"Kane istese bunu önleyebilir." Rowena'nın endişeli olduğu belliydi. Biraz daha şarap almak için ayağa kalktı. "Örneğin ben, sana bir hediye vermek istesem ve bu zararsız bir hayal olsa, seni rüyalar âlemine gönderebilirim, ama sana bir zarar gelmesini önlemek için başında beklerim. Oysa Kane'in yaptıkları zararsız değil. O bunları insanları tahrik etmek, dehşete düşürmek için yapıyor."

"Ben hayallere dalmışken niçin başımı küvetteki suyun içine itmedi?"

"Onun da yapabileceklerinin sınırı var. Gerçek bedenine dokunursa, hayalin devam etmesini sağlayamaz. Hayalin dokusunu yaratan senin beynin olduğu için de, seni kendine zarar vermeye yönlendiremez. Yalan söyleyebilir. Aldatıp korkutabilir, hatta ikna edebilir ama senin iradenin onaylamayacağı bir şeyi yapamaz."

"Demek Dana, bu sayede kendini kurtarabildi." Jordan bu sözlerinin onaylanmasını bekliyordu. "Önce onun bir tuzak olduğunu fark etti, sonra senin dediğin gibi, içinde bulunduğu yalancı dünyanın dokusunu değiştirdi. Cennet yerine bir karabasan oluştu."

Pitte, "Dana'nın anlayışı ve korkusu ile Kane'in öfkesi, evet," diye onayladı, sonra Dana'ya, "Yere düşürdüğün meyve," dedi; "Beynin o zaman onun içini çürük olarak gördü. Burası senin cennetin değil hapishanendi."

Jordan, "Kane'in onun varlığını ele geçirmesinden, cenneti ya da karabasanı kabul etmektense, denize dalarak kurtulmuş oldu," diye ekledi. "Bu demek oluyor ki, Dana'nın Kane'e karşı silahı, onun bütün girişimleri karşısında kendine sadık kalmaktır."

Pitte, "Basit bir biçimde ama çok doğru söyledin," diye onayladı.

Rowena başını salladı. "Fazla basit. Kane'i küçümsemeyin. O hilekâr ve kurnazdır. İnsanı baştan çıkarır."

"O Dana'yı küçümsedi. Öyle değil mi, Uzun Bacak?"

"Ben kendimi koruyabilirim." Jordan'ın ona olan güveni genç kadını sakinleştirmişti. "Biz onun bana zarar vermesinden korkup, bunu

düşünürken, Zoe'ye saldırmasına nasıl engel olabiliriz?"

"Henüz Zoe, onun için önemli değil, ama tedbir alınabilir." Rowena parmağıyla kadehinin kenarında tempo tutarak düşünüyordu. "Sırası gelene gelen kadar, onu belli bir ölçüde koruyabiliriz."

Pitte, "Eğer sıra ona gelirse," diye düzeltti.

Rowena gülümsedi. "Pitte yapı olarak karamsardır," dedi. "Benim inancım daha fazla." Tekrar kanepeye doğru yürüyüp, bazı kadınların doğuştan sahip oldukları zarafetle, koltuğun koluna oturdu ve Dana'nın yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Gerçeği işittiğin zaman tanırsın. Ama kulağını tıkayıp, zihnini ona kapatabilirsin. Benim erkeğim nasıl karamsarsa, sen de yapısal olarak inatçısın."

.lordan, "Çok doğru ifade ettin," diye mırıldandı.

"Ama işitmeyi seçtiğinde, gerçek kulaklarında belirgin bir biçimde çınlar. Senin yeteneğin, armağanın bu. Sen izin vermedikçe Kane seni aldatamaz. Zaten bildiğin bir şeyi kabul ettiğinde dinleneceksin."

"Biraz daha açık konuşamaz mısın?"

Rowena'nın ağzının köşelerinde bir tebessüm belirdi. "Şimdilik düşüneceğin yeteri kadar şey var."

Daha sonra, yalnız kaldıklarında, Rowena, kanepenin üstünde, Pitte'nin yanına kıvrıldı. Başını onun omzuna dayadı ve şöminenin ateşini seyretmeye başladı. Alevlerde, gecenin içinde, kasabaya doğru, yokuş aşağı araba süren Dana'yı ve onun direksiyonu kavrayan becerikli ellerini seyrediyordu. Tanrılarda ve insanlarda beceriye hayranlık duyardı.

Alçak sesle, "Dana onu endişelendiriyor," dedi.

Pitte de ateşi ve içindeki hayalleri seyrediyordu. "Kimi endişelendiriyor? Ruh hırsızını mı, hikâye yaratıcısını mı?"

Rowena dalgındı. Yanağını Pitte'nin omzuna sürttü. "İkisini de. Bu kesin, ikisi de ona acı verdi. Ama sadece biri bunu bilinçli yaptı. Bir sevgilinin açtığı yara, herhangi bir düşmanın açtığı yaradan çok daha derindir. Dana, Kane'i endişelendiriyor, ama Jordan, Dana için endişeleniyor."

"Aralarında sıcak bir akım var." Pitte başını çevirip, dudaklarını Rowena'nın saçlarına değdirdi. "Onun yatağına girip bu sıcaklığın eski yaraları onarmasını sağlamalı."

"Erkekler için yatak her zaman, her şeyin cevabıdır, değil mı.;

"îyi bir cevaptır." Pitte onu hafifçe itti ve genç kadın ikisinin paylaştığı büyük yatağa düştü.

Rowena kaşını kaldırarak erkeğe baktı. Gümüş giysisi erimişti. Şimdi çırılçıplaktı. Pitte'nin böyle ilginç alışkanlıkları olduğunu biliyordu.

"Sıcaklık yeterli değildir." Kollarını açtı ve o anda düzinelerle mum yandı. "Yaralı kalbi şefkat onarır, aşkım. Benim biricik aşkım."

Kollan hâlâ iki yana açıktı. Doğrulup oturdu ve erkeğini çağırdı.

Dana, Jordan'ın kapıdan içeri girmesini engelleyerek evine yeni girmişti. Othello'yu eline alıp okumaya başlamış, zihnini boşaltmış, sadece kitapla ilgilenmeye yönelmişti ki, kapı çalındı. Jordan'ın içeri girebilmek için yeni numaralar yapmaya hazırlanarak geri döndüğünü düşünen Dana, yerinden bile kımıldamadı.

Bu kitabı iki saat okumaya, bakış açısını kavramaya, sonra Warrior's Peak'e yaptıkları ziyaretle orada konuşulanlar ve dönüş yolunda konuşulmayanlar üstünde düşünmeye karar vermişti. Eğer Jordan hakkında düşünecekse, bunu yanın-dayken yapmayacağı kesindi. O Dana'nın ne düşündüğünü hemen anlardı, düşüncelerini, kan emen bir vampir gibi kendine çekerdi.

Kapı, bu kez daha ısrarlı olarak, tekrar çalındı. Genç kadın sadece dişlerini gıcırdattı ve oyunu okumaya devam etti.

Sonra birden köpek havlaması dikkatini çekti. Kapıyı açmayarak bir yere varamayacağını anlayıp kapıya gitti. "Burada ne işiniz var? Bu soru ikiniz için de geçerli." Flynn'a bakarak yüzünü buruşturdu; Sonra Moe'nun sarkık kulaklarını okşamak ve öpücük sesleri çıkarmak için ona doğru eğildi. "Malory seni kovdu mu? Zavallı bebek." Doğrulup ağabeyine bakarken, şefkatli ses tonu buz gibi oldu. "Burada kalmaya niyetlenme sakın."

"Öyle bir niyetim yok."

"Öyleyse elindeki torbada ne var?"

"Öte beri." Köpeği ile kız kardeşinin çevresinden dolanarak içeri girmeyi başardı. "Dün geceyi kötü geçirdiğini duydum."

"Benim için bir tecrübe oldu. Ama şimdi sana anlatmak içimden gelmiyor. Saat onu geçiyor. Çalışıyorum. Sonra da uyuyacağım."

Dana, dün gece yaptığım gibi, evdeki bütün ışıkları yakarak, diye düşündü.

"Güzel. Bunlar ona ait."

"Kime ait?"

"Moe'ya. Yarın büyük bir torba köpek maması alırım ama bu sabah kahvaltısına yeter."

"Sen neden söz ediyorsun?" Flynn'ın eline tutuşturduğu kâğıt torbanın içine baktı. Bir tenis topu. Karmakarışık bir ip, bir kutu köpek kurabiyesi ve birkaç kilo kuru köpek maması vardı."

"Bunlar da ne demek oluyor?"

Flynn, neşeli bir sesle, "Onun eşyaları," dedi. Ama, Moe sıçrayıp patilerini omuzlarına koyunca, homurdandı. "Moe senin yeni ev arkadaşın. Eh, artık girmeliyim. Yarın görüşürüz."

"Hayır bunu yapamazsın." Dana kesekâğıdını bir koltuğun üstüne atıp Flynn'ı kapıdan çıkmadan yakaladı ve önüne geçip dışarı çıkmasını engelledi. "Bu kapıdan ancak bu köpekle beraber çıkabilirsin."

Genç adam, yüzünde tamamıyla masum ve soran bir gülümsemeyle kardeşine baktı. "Buraıia tavsayacağımı söy lemistin." '.<;-:

"Kalamazsın. O da kalamaz."

"Bak şimdi, onun kalbini kırdın." Üzgün bakışlarla Moe'ya baktı. Köpek, burnunu torbanın içine sokmaya çalışıyordu. "Üzülme, koca adam. Öyle demek istemedi."

"Beni rahat bırak."

"Sen köpeklerin ne kadar anlayışlı olduğunu bilmezsin. Bilimsel testler yetersiz." Kız kardeşinin yanağını okşadı. "Moe bir iki hafta seninle kalacak ve bekçi köpeği rolü yapacak."

"Bekçi köpeği mi?" Moe'nun kâğıt torbayı çiğnemekte olduğunu görmüştü. "Sana beni rahat bırak dedim."

Moe besbelli kahverengi kâğıdın tadını beğenmemişti. Vazgeçerek başka bir şey bulmak umuduyla yerleri koklamaya başladı. Flynn oturup bacaklarını uzattı. Stratejisini takrar düşünmüş ve Dana'yı kesinlikle etkileyeceğine bir kere daha inanmıştı. "Peki. Moe'ya güvenin olmadığına göre, belki köpeği rolünü üstlenmek üzere ben burada kalacağım. Haydi, yatak için yazı tura atalım."

"Yatağımda sadece ben uyuyacağım. Ve şu anda kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan bu koca herife senden fazla güvenirim. Moe! Evimi kırıp dökmeden kes şunu."

Moe, kendi kuyruğunu yakalayabilmek için sonuç vermeyen bir girişimde bulununca, masaya çarptı. Masanın üstündeki kitaplar yere saçılınca, Dana'nın içinden saçını başını yolmak geldi.

Moe şaşkın bir havlayışla Flynn'in yanına giderek ona sığındı.

"Git buradan, Flynn. Sakar köpeğini de beraber götür."

Flynn bacağını kaldırdı ve Moe'nun sırtına koydu. "Seçeneklerimizi gözden geçirelim," diye söze başladı. Yirmi dakika sonra, Dana mutfağa girdi ve olduğu yerde kalakaldı. Çöp tenekesinin içindeki her şey yere dökülmüş, mutfağın her yanına saçılmıştı. Genç kadın, dişlerini sıkarak tısladı. Moe bu pisliğin üstüne yayılmış, neşeli bir tavırla, bir mutfak havlusu rulosunu kemiriyordu.

"Bunu nasıl yapar? Beni nasıl kandırdı?" Bunların Flynn Hennessy'nin gizemi oloduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. İnsan nasıl olup da onun seçimlerinin köşesine sıkıştığının farkına bile varmazdı.

Çömeldi ve burnunu Moe'nun burnuna dayadı. Moe onunla göz göze gelmemek için bakışlarını yana kaydırmıştı. Dana, eğer köpekler ıslık çalabilseydi, bu köpeğin ağzından 'Kötü bir şey yapmıyordum,' melodisini duyacağına yemin edebilirdi-. "Tamam arkadaş, şimdi sen ve ben, bu evin kurallarını konuşacağız."

Moe, bu sözlere, genç kadının yüzünü yalayarak cevap verdi. Sonra arka üstü yatıp, Dana'nın göbeğini okşamasını bekledi.

Uyandığında, güneş yüzünü yıkıyordu. Bacakları ise felç olmuştu. Güneşi açıklamak kolaydı. Perdeleri kapatmayı yine unutmuştu. Bir an paniğe kapıldıktan sonra da, bacak-» lanının felç olmadığını anladı. Moe'nun heybetli vücudunun altında ezilmişlerdi.

"Güne böyle başlayamayız." Doğrulup köpeği hızla itti. "Sana köpeklerin yatağa giremeyeceğini söylemiştim. Bu kuralı açıkça anlattım."

Moe inledi. O kadar insancıl bir ses çıkarmıştı ki, Dana'nın dudakları kıvrıldı. Sonra Moe, tek gözünü açtı. Sonra o göz manyakça bir neşeyle parladı. "Hayır!"

Ama çok geç kalmıştı. Moe bir sıçrayışta onun üstüne çıktı. Patileri, karnının, göğüslerinin, bacaklarının üstünde dolaşıyor, sanki dans ediyordu. Bir yandan da ümitsiz bir aşkla kızın yüzünü yalıyordu.

"Dur! Aşağı in! Tanrım beni kurtar!" Bir yandan köpekle boğuşurken, bir yandan da isterik kahkahalar atıyordu. Sonunda, Moe yataktan aşağı atladı ve odadan çıktı.

"Öfff!" Saçlarını düzeltti. Bu şekilde uyanmayı asla tercih etmezdi. Ama bugün bir istisna olabilirdi. Şimdi kahve içme-liydi. Hemen.

Yorganı açmaya fırsat bulamadan, Moe, tekrar yatağa çıktı.

"Hayır bunu yapmayacaksın! O iğrenç topu bu yatağa sokamazsın."

Yatmadan önce bir Valium içtiği için, normal sabah hızı kaybolmuş, bir sümüklüböcek kadar yavaş hareket eder olmuştu. Ama Moe'nun ağzındaki tenis topunu görünce, Olimpiyat şampiyonu bir atlet gibi yerinden fırladı. Ayakları yere öyle hızlı bastı ki Moe'nun yön değiştirmesine ve kaymasına neden oldu. Yatağa çarptı ve yılmayarak gelip topu, Dana'nın ayaklarının dibine bıraktı.

"Evin içinde top oynanmaz. Ben çıplakken -ki çıplak olduğumu görüyorsun- top oynanmaz. Ben kahve içmeden top oynanmaz."

Moe kibarca başını yana eğip patisini kaldırdı.

"Bazı tavizler vermek zorundayız. Önce ben çıplaklıktan kurtulacağım." Sabahlığını almak için dolaba doğru yürüdü. "Sonra ilk kahvemi içeceğim. Ondan sonra da çiş yapıp rahatlaman için seni çok kısa bir gezintiye çıkaracağım ve seninle tam üç dakika top oynayacağım. îster kabul et, ister etme."

Moe'nun bunu nasıl başardığını bilmiyordu -her köpek efendisine benzer, diye düşündü. Yirmi dakikadır parkta Moe ile oyun oynuyordu.

Kendi sabah düzenine hiçb benzemiyordu. Sabah düzeni Dana için kutsaldı. Ancak, bu salak köpekle oynadıktan sonra daha enerjik ve daha neşeli olduğunu itiraf edebilirdi. Ama, bunu ne Moe'ya, ne de başkasına söyleyecek değildi.

Dana kahvaltısını ederken, Moe da kendi kahvaltısını mideye indirdi. Sonra, kısa bir sabah uykusuna daldı. Genç kadın da, şu sıralar okumakta olduğu kahvaltı kitabı yerine Otkello'yu eline alıp okumaya başladı. Beynini fazla yük-lememek ve okuduklarını iyice özümsemek için, yarım saat sonra vites değiştirerek, büyücülük üstüne yazılmış kitaplardan birini seçti. îago ne kadar hilekâr ve ahlaksız olursa olsun, Kane ondan beterdi. Üstelik onun gücü vardı. Belki Dana anahtarı ararken, onu başarısızlığa uğratmanın ya da zayıflatmanın bir yolunu bulabilirdi. Elindeki kitapta, kara büyü ve beyaz büyü, sihirbazlık ve falcılık hakkında yazılanları olanları okudu. Notlar alırken, insanın okuduğu fantastik şeylerin gerçek olduğunu bilmesi çok farklı bir şey, diye düşündü. Hayal değil. Yalan değil. Gerçek. Kitabı kapatırken, aklından, bunu unutmamak gerek, diye geçirdi.

Dana, yeni, binanın tadilatında çalışırken, böyle bir şey yapmanın, duvarı taze beyaz boyayla boyamanın ne kadar tatmin edici olduğunu keşfetti.

Bizim binamız, diye düşündü.

Üç genç kadın, duvarları boyarken, Dana arkadaşlarına, Jordan ile birlikte Warrior's Peak'e yaptıkları ziyareti ve öğrendiklerini anlattı. Zoe,

Malory'nin elindeki otomatik boya rulosuna biraz daha boya koyarken yüzünü buruşturarak, "Demek bize zarar verebilir," dedi. "Ya da biz kendimize za- rar verebiliriz. Bana kalırsa, bizim kendimize zarar vermemiz daha olası."

Dana, "Evet," diyerek onayladı. "Gerçekten fazla uzakla-şırsak bu olabilir. Bence o bize ancak o zaman zarar verebilir."

Malory, "Ama biz izin vermedikçe bize zarar veremez," diye söze karıştı. "Bize zarar vermesini önlemenin yolu ona izin vermemek. Ama bu da o kadar kolay değil."

"Bunu benden iyi kimse bilemez." Kane ile karşılaşmanın anısı Dana'yı ürpertti. "Sorun sadece son iki anahtarı bulmak değil; aynı zamanda kendimizi korumak."

Zoe, "Ve yakınlarımızı," diye ekledi. "O Flynn'a da sataştı. Eğer Simon'a bir şey yapmaya kalkışırsa, hayatımın geri kalan bolünü onu kovalamakla geçiririm."

Dana uzanıp Zoe'nin omzunu okşadı. "Endişelenme Annecik," dedi. "Senin sıran gelince, hepimiz Simon'a göz kulak olacağız." Sonra havayı hafifletmek için, "Moe onu koruyabilir," diye ekledi. Buz gibi bakışlarla Malory'e baktı. "Gerçek bir arkadaş telefon edip, evime bir köpeğin yerleşmek üzere olduğunu haber verebilirdi."

"Gerçek arkadaş, yatağının yanında bir köpek horlarken, senin daha rahat uyuyacağını biliyordu."

"Yatağın yanında öyle mi? Sen onu popoma anlat. Ben uyurken yatağa çıktı. Bu da şu demek oluyor ki, dün gece bir deprem yaşadım. Çünkü, o, çekingen ya da saman altından su yürüten bir köpek değil. Evi onun zarar veremeyeceği hale getirmek, herhangi bir yere burnunu sokmasını engellemek de mümkün değil. Btütn bunlara, oturduğum binada köpek beslemenin yasak olduğunu da eklemeliyim."

Malory, "Sadece birkaç hafta ve daha çok geceleri kalacak," diye hatırlattı. "Gerçekten de daha iyi uyumuşsun. Halinden belli."

"Doğru olabilir. Her neyse, size anahtarla ilgili olarak neler yaptığımı anlatayım.

Birinci odayı bitirince, ikinciye geçtiler. Burada yapmaları gereken daha ince işler vardı. Malory, tavanı boyama görevini üstlenmişti. Brad'in hediye ettiği yeni merdivenin üstünde duruyordu. "Kıskançlık, büyücülük, Kane'i anlamaya çalışmak; bu çok akıllıca."

"Bence de. Cevap bir kitabın içinde. Öyle olmalı. Seninki resimle ilgiliydi. Kızlardan biri, sana benzeyeni de sanatçı. Yani, müzisyen ama o da bir sanat."

Zoe, onlara baktı, "Umarım sıra bana gelince, eskrim öğrenmek zorunda kalmam. Çünkü bana benzeyen kızın kılıcı var."

Malory, "Ama onun küçük bir yavru köpeği de var," diye ekledi.

"Şu anda bir köpek alamam. Biliyorum, Simon buna bayılırdı ama -ah beni kılıç fikrinden uzaklaştırmaya çalışıyordun."

"Bak, anladın."

Dana, bedeninin ağırlığını topuklarına vererek gerindi. 'Köpek yavrusu, kılıç... bunlar birer sembol. Zamanı gelince öğreneceğiz. Ama, Malory'nin anahtarı resimle ilgiliydi. Malory'nin hayali ressam olmaktı ama yeteneği yoktu..."

Sustu, dilini ısırmayı düşündü. "Özür dilerim. Bu söz fazla sert kaçtı."

"Hiç de değil. Doğruyu söyledin." Malory tavana bakıyordu. Boyacılığa yeteneği olduğu belliydi. "Resim yapma konusunda yetenekli olmadığım için, başka bir biçimde sanat dünyasının bir parçası olabileceğim bir meslek seçtim. Bunu söylemen beni incitmez, Dana."

"Peki ama istersen, bunun için, daha sonra bir serbest atış kullanabilirsin. Kane, Malory'i diğer âleme çekmek, onu anahtar aramak fikrinden uzaklaştırmak için, resim yapabilme isteğini kullandı. Ama kahramanımız onun kandıramayacağı kadar zeki çıktı ve oyunu bozdu."

Malory bif kraliçe edasıyla başını hafifçe yana çevirdi ve, "Bu kısmı hoşuma gitti," dedi.

Zoe, "Benim de en hoşuma giden yerlerden biri burası," diye onayladı. "Yazı yazmayı sever misin, Dana?"

"Hayır." Dana bir an dudaklarını büzdü ve düşündü. "Hayır, sevmem. Ama kitaplara yakın olmam, etrafımda kitaplar" olması gerek. Onları yazan insanlara hayranım."

"Buna Jordan da dahil mi?"

"O konuya girmeyelim. Hiç değilse şimdilik. Söylemek istediğim şu: Sanat Mal için neyse, kitaplar da benim için öyle -çok kişisel. Bu nedenle, anahtarımın kitaplarla ilişkili olduğunu sanıyorum. İçimden gelen bir ses bana, onun okuduğum bir kitapla bağlantısı olduğunu söylüyor. Bu da yine kişisel bir şey. Şimdi, 'anahtar' kelimesini kullanarak yeni bir başlık taraması yapacağım. Bakalım karşıma hangi kitaplar çıkacak." Kaşlarını

çatarak düşündü. "Anahtar kelimesinin geçtiği başlıkları tarama çok basit olabilir. Ama bu bana başka bir arama yapmak için ipucu verecek."

Malory, "İncelenmen gereken kitapları bölüşebiliriz," diye önerdi. "Aradığının içlerinden biri olduğunu düşündüğün kitapların listesini yaparsan, bunları üçe bölüp paylaşabilir, birer deste alırız."

Dana, "Bu yararlı olur. Ne aradığımızı bilmiyoruz," diye devam etti. "Ama gördüğümüzde aradığımızın o olduğuna inanmalıyız."

A

Malory, "Başlığında 'tanrıça kelimesi bulunan kitapların da bir listesini yapsan işe yarayabilir," dedi. "Rowena'nın verdiği ipucunda benim anahtarım şarkı söyleyen tanrıçalarla bağlantılıydı. Seninki de, ipucuna göre, yürüyen ya da bekleyen tanrıçalarla bağlantılı olabilir."

"İyi düşündün." Dana, duvarın kendisine ait olan kısmının boyanmasını bitirerek ayağpa kalktı. "Tanrım, gözlerimiz kan çanağına dönecek. Başka bir şey de var." Boş durmak istemiyordu. Boya rulosunu tekrar eline aldı. "Senin anahtarın bu binayla bağlantılıydı, Mal. O -a da sen- burayı hayalindeki eve dönüştürmüş, bir aile, bir atölye eklemiştiniz. Benimki ise tropiklerde boş bir adaydı. Onun kökünü burada, vadide bulacağımı sanmıyorum."

"Bir daha sefere nereye gideceğini bilemezsin."

Dana çalışmaya başlamıştı. "Aman, bu ne güzel bir fikir!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gerci Dana şu anda işsizdi ama hiç bu kadar çok ça-VJhştığını hatırlamıyordu. Günün erken saatlerinde işe başlıyor, geç saatlere kadar çalışıyordu. Üstelik Moe ile de uğraşmalıydı. Onun, yüz kiloluk bir bebekten farkı yoktu.

Doyurulması, gezdirilmesi, azarlanması, eğlendirilmesi ve sürekli göz hapsinde tutulması gerekiyordu.

Günün belli saatlerini boya yaparak geçiriyordu. Bu o kadar yorucu bir işti ki, Dana bu işi yaparak hayatını kazanan kişilere şimdi daha fazla saygı duymaya başlamıştı. Ancak, Moe'nun yanında oluşu genç kadına hem huzur veriyor ve eğlendiriyor, hem de köpeğe bakmak onu tatmin edip gurur veriyordu.

Binanın boyanması fazla ilerlememişti. Çünkü duvarlara renkli boya sürmeden, üç odaya da astar çekmeye karar vermişlerdi. Ama yine de, üç kadının kararlı çalışmaları sonucu, hatırı sayılır bir ilerleme görülüyordu. Birkaç aya kadar başlayacağı iş için planlar yapmış, bir strateji çizmişti. Çok uzun kitap listeleri hazırlamış, çekici yan ürünler bulmuş, raflar ve masalar, bardak ve fincanlar için modeller seçmişti.

Yatağın üstünde duran elbiseyi aldı. Düz siyah bir elbiseydi. Çok sade görünüyordu. Ama giyince her şey değişiyordu. Elbiseyi giydi. Şöyle bir düzeltti. Sonra aynanın önünde birkaç kez döndü.

Dana'nın göğüsleri kumaşın içini doldurup hafifçe dışarı taşınca elbisenin bir kepçeyi andıran yakası birden değişti.

Genç kadının en küçük bir hareketiyle açılıverip bacağını boydan boya gösteren yırtmaç, dümdüz bir sütün gibi duran eteğe baştan çıkarıcı bir hava veriyordu. Ayakkabılarını ayağına geçirdi. Uzun topukların, boyunu altı santim daha uzatması çok hoşuna gitmişti. Uzun boylu olmak onu hiçbir zaman rahatsız etmemiş, aksine bundan hep hoşlanmıştı. Saçları için Zoe'ye teşekkür borçluydu. Saçlarını sol kulağının altında taşlı bir tokayla, gevşek olarak toplamıştı. Dana, bu çok hoş ve baştan çıkarıcı oldu, diye düşündü. Toka'nın pek bir rolü yoktu ama orada duruyor ve parlıyordu.

Köprücük kemiğine, göğüslerini arasındaki vadiye ve bileklerine parfüm sürdü. Sonra başını salladı. "Sen ölmüş bir adamsın, ahpap. Bir cesetsin."

Bu akşamı sabırsızlıkla beklediğini fark etti. Bir buluşma için hazırlanmayalı haftalar olmuştu. Üstelik, Jordan'ın nasıl davranacağını; birbirlerine nasıl davranacaklarını merak ettiğini de itiraf etmeliydi. Artık

ikisi de yeniyetme olmadıklarına göre, bir erkekle bir kadın olarak, bir buluşma şöleni içinde, onunla birlikte olmak nasıl olacaktı?

Heyecan verici olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Üstelik, Dana, Jordan'ın kendisini tekrar kazanmaya niyetli olduğundan emindi. Ancak kendisinin kazanılmaya hiç niyeti yoktu. Bu daha da heyecan vericiydi.

Aynaya doğru eğildi. Dudaklarına can alıcı kırmızılıkta bir ruj sürdü ve ruju çantasına attı. Ağzını kapatıp açtı. Hafifçe dilini çıkararak, "Oyun başlasın," dedi.

Jordan, saat tam yedi buçukta kapıyı çaldığında, gösterdiği tepki, tam da Dana'nın tahmin ettiği gibi oldu.

Gözbebekleri büyüdü ve kararır gibi oldu. Genç kadın onun boğazındaki damarın attığını gördü. Sonra duran kalbinin tekrar çalışmasını sağlamak ister gibi, yumruğuyla iki kez göğsüne vurdu.

"Canımı yakmaya çalışıyorsun, öyle değil mi?"

Kız başını yana eğdi. "Kesinlkle. Başarılı mıyım?"

"Öldürücü bir atış. Ağzımın suları akıyor mu?"

Dana sırıttı ve paltosunu almak için döndü. Jordan onun

arkasından içeri girerek yerlere kadar eğilip sağı solu koklamaya başladı. "Eğer inlersem... şeye..." Kitapları görünce sözü yarım kaldı. Kanepenin arkasında deste deste, yığın yığın kitaplar, kahve sehpasının üstünde bir yığın daha ve yemek masasının üstünde de kitaplardan oluşan bir deniz vardı.

"Tanrım! Dana, senin tedaviye ihtiyacın var."

"Bunlar sadece okumak için değil -hoş, öyle de olabilir ya. Bunlar, çalışmak ve araştırma yapmak için. Anahtar olayına belli bir açıdan bakmayı deniyorum ve bir kitapçı dükkânı açmaya hazırlanıyorum."

Paltosunu giydi. Şimdi Jordan'ın kendi görüntüsünden çok kitaplarla ilgilenmesinden olumsuz etkilenmemeye çalışıyordu.

"Rebecca'nın Anahtarı, Anahtar Tanık, Anahtarı Olmayan Ev. Ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Cinsel Doyumun Anahtarı mı?" Genç kadına alaycı bakışlarla baktı.

"Kapa çeneni. Yemeğe gidiyor muyuz?"

"Evet, evet. İşin senin için biçilmiş kaftan." Yere çömelip sayfaları çevirmeye başladı. "Bu kitaplardan birkaçını almamı ister misin?"

"Seçtiğim kitapları Malory ve Zoe ile paylaştık." Dana, Jordan'ın bir an sonra okumaya başlayacağını biliyordu. Kendini tutamayacaktı. Bu bakımdan ikiz gibiydiler.

"Bu kadar yeter. Ben acıktım."

"Başka yeni bir yer var mı?" Elindeki kitabı kalın bir destenin üstüne bıraktı. Sonra doğruldu ve kızı tekrar uzun uzun süzdü. "Wowzer."

"Ah, çok tatlı. Oraya mı gidiyoruz?"

.Tordan öne geçip kapıyı açtı. "Moe nerede?"

"En yakın arkadaşıyla parkta geziyor. Flynn eve giderken onu benim evime bırakacak. Nerede yemek yiyoruz?"

"Arabaya bin, kafası tek bir şeye çalışan Bayan. Karnını doyuracaksın, merak etme." Arabaya binip direksiyonun başına geçince, "Boyacı alayının çalışmaları nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Büyük bir ciddiyetle çalışıyoruz. Gerçekten. O kadar

ilerledik ki inanamıyorum. Vücudumdaki ağrılar da bunu kanıtlıyor." j:

"Masaj yapmamı istersen hemen söyle."

"Ne kadar iyisin! Bu hiç de bencilce bir teklif değil!"

"Ne kadar iyi bir adam olduğumu bilirsin!"

Eteğinin yırtmacından baldırının görünmesine özel göstererek, bacak bacak üstüne attı. "Teşekkürler ama bu işi Chris yapıyor."

Jordan'ın bakışları yukarıdan aşağı kayıp genç kadının ayakkabısının topuklarına kadar indi. Sonra tekrar yukarı çıkarak, "Chris de kim?" diye sordu. Bu soruyu kaba bir tavırla sormamıştı ama sesi hırlar gibi çıkmıştı.

"Mmm... şeyyy..."

"Chris kim?"

"Sihirli elleri olan, çok yetenekli bir masajcı." O sihirli eller bedeninde dolaşıyormuş gibi hafifçe inledi. Jordan'ın nefesinin hızlandığını hissedince, ah, evet, diye düşündü. Ona karşı kullanabileceği yeni silahlan vardı.

"Zoe tavsiye etti," diye ekledi. "Zoe'nin güzellik salonunda çeşitli uygulamalar olacak."

"Bu kişinin adı Christine mi, Christopher mı?"

Dana omuz silkti. "Bu gün öğleden sonra bana boyun ve omuz masajı yaptı, dedi. Bir çeşit deneme olarak. Bu denemeyi başarıyla atlattı." Araba kasabanın dışına yönelince, "Yemeği kasabada yemeyecek miyiz?" diye sordu.

Jordan, genç kadının onu çıldırtmak için sürdüğü kokuyu duymadan nefes alamıyordu. Dana'nın kulaklarına kadar uzanan bacakları olduğunu unutmuş olsa bile, genç kadının bunu ona hatırlatmak için tarzının dışına çıktığı da açıkça görülüyordu.

Sesi biraz boğuk çıktıysa, bunun haklı nedenleri vardı. "Karnını doyurup faturayı ödeyecek olan benim. Venue'yü seçtim."

"Kıyafetime ve iştahıma uygun bir yer olsun. Yoksa, sadece faturayı ödemekle kalmazsın."

"Senin ne kadar iştahlı olduğunu unutmadım." Jordan

kendisine sakin olmayı telkin ediyordu. Dana canavarca bir oyun oynuyor olabilirdi ama topa vurma sırası henüz genç adama gelmemişti. "Söyle bakalım, cinsel doyumun anahtarı nedir?"

"Kitabı oku. Söylesene, edebiyatta 'anahtar' kelimesi sana neyi hatırlatıyor?"

"Kilitli kapı polisiye romanlarını."

"Hmm. Bu da başka bir bakış açısı olabilir. Peki mitoloji dışındaki tanrıçalar?"

"Senin famme fatal kişiliğini. Malta Şahini romanındaki esrarengiz kadın gibi."

"Nasıl oluyor da onu bir tanrıça olarak düşünebiliyorsun?"

"Cinsellik, güzellik ve yalanlarla bir erkeği büyüleme gücü var."

"Ha!" Bilinçli olarak, parmaklarıyla kulağının yanındaki uzun saç buklesine dokundu. "Fena değil. Bu konuda düşünmek gerek." Bunları söylerken, saat ve yön kavramlarını yitirmişti. Sonra kendine geldi. Saat sekize geliyordu ve ya-makçta büyük beyaz bir ev görünüyordu.

Jordan kızın gözbebeklerinin büyüdüğünü görünce, topa vurma sırası bende, diye düşündü.

"Luciano's ha! Oraya mı gidiyoruz?" Genç kadının ağzı açık kalmıştı. Yılın bu döneminde orada ancak bu lokantanın sürekli müşterisi olan biri yer bulabilir. Ölü sezonda, haftalar önceden rezervasyon yaptırarak yer bulabilirsin. Ama Ekim ayında, kan bağışlayarak bile orada yer bulmak mümkün değildir."

"Bu sorun bahşiş yoluyla çözümlenebilir." Genç adam arabadan inip anahtarlarını kapıdaki görevliye uzattı.

"Her zaman burada yemek yemek istemişimdir. Ama benim olanaklarımın çok dışında bir yer."

"Bir kere, senin doğum günün için burada yer ayırtmak istemiştim. Bana gülmediler ama ona yakın bir tepkiyle karşılaşmıştım."

"O zaman burası senin ödeme gücünün üstündeydi..."

Dana sustu. Bir an önce binaya girip içini görmek istiyordu. Bu tam Jordan 'a göre bir davranış, diye düşündü. Kıt kanaat geçinirken,

sevgilisinin doğum günü için burada yer ayırtmaya kalkışmak! Beklenmedik, pervasız bir davranış. "Güzel bir düşünce," diyerek genç adamın yanağını öptü.

"Bu kez becerdim." Jordan, Dana'nın elini dudaklarına görürerek onu şaşırttı. "Doğum günün kutlu olsun. Hiç olmayacağına geç olsun."

"Bana ne kadar nazik davranıyorsun? Niçin böyle yapıyorsun?"

"Senin kıyafetine böylesi uygun da ondan." Kızın elini bırakmadı ve birlikte merdivenlerden yukarı çıktılar.

Lokantanın bulunduğu bina, bir zamanlar zengin ve nüfuzlu bir Pittsburghlu ailenin dağ eviydi. Dana bu evin malikâne sınıfına girip girmediğini bilmiyordu ama, sütunları, balkonları ve kapı önündeki süslemelcriyle, bir villa olduğu kesinlikle söylenebilirdi.

Çevre çok güzeldi. İlk baharda, yazın ve sonbaharın ilk günlerinde, müşterilerin, harika yemeklerin yanı sıra bahçelerin ve manzaranın güzelliğinin tadına varabilmeleri için, açık havada da yemek servisi yapılırdı. Binanın için restore edilmiş, ancak, zevkle döşenmiş bir ev ambiyansı korunmuştu.

Girişte döşemeler mermerdi, italyan sanat eserleri duvarları süslüyordu. Sıcak ve samimi oturma birimleri vardı. Dana, ışığı ve renkleri özümsemeye fırsat bulamadan, şef garson onları karşılamaya koştu.

"Bay Hawke bu gece misfirimiz olacağınıza çok sevindik. Signorina, Luciano's'a hoş geldiniz. Hemen oturmak isterseniz, masanız hazır. Ya da isterseniz, sizi salonumuza alabilirim."

"Hanımefendinin karnı aç. Bu yüzden, masaya oturacağız. Teşekkürler."

"Memnuniyetle. Mantonuzu alabilir miyim?"

"Elbette."

Ama Jordan şef garsondan önce davranarak genç kadının

paltosunu aldı. Bunu yaparken parmakları hafifçe kızın omuzlarına değmişti. Palto bir anda ortadan kayboldu ve şahane merdivenlerden yukarı buyur edildiler. Sadece iki kişilik bir masanın bulunduğu bir odaya girdiklerinde, Dana buranın özel olarak kendileri için hazırlanmış olduğunu anladı. Bir garson şampanya getirdi.

Şef garson, "istediğiniz gibi hazırladık," dedi. "Bu özel akşam için uygun mu?"

.Tordan, "Kusursuz," diye cevap verdi.

"Bene. Bir şey isterseniz hemen söylemeniz yeterli. İyi eğlenceler dilerim. Buon appetito."

Odadan çıkarak onları yalnız bıraktı.

Birkaç dakika sonra Dana, "Bir şeyi yapmaya karar verince, gerçekten başarıyorsun," dedi

"Bir şeyi yapacaksan, tam olarak yapmak gerek." Kadehini kaldırıp, hafifçe Dana'nın kadehine vurdu. "Geçmiş, şu an ve gelecekte birlikte geçen anlara.", "Buna içmekte bir sakınca yok." İçkisini yudumladı. "Aman Tanrım! Bunu içince, ihtiyar Dom'un, köpüklü içkiyi ilk içtiğinde yıldızları içmiş gibi olduğunu söylerken, ne demek istediği anlaşılıyor." Bir yudum daha aldı. Sonra, kadehinin üstünden Jordan'a dikkatle baktı. "Kabul ediyorum. Etkilendim. Artık sen, oldukça önemli birisin, öyle değil mi, Bay Hawke?"

"Belki de, neyin ne için işe yaradığını öğrenmiş biriyim. Üstelik, başarılı olan, kasabalı çocuk, o kasabadaki bir lokantada her zaman yer bulabilir."

Dana, çok yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış, çok özel ve çok romantik olan odayı gözden geçirdi. Sadece masanın değil, aynı zamanda, antika servis masasının ve uzun, oymalı büfenin de üstünde, çiçekler ve şamdanlar vardı. Hem mumlardan hem de çiçeklerden yayılan koku hissediliyordu. Yumuşak bir müzik sesi -ağlayan kemanlar- havada gezinir gidiydi.

Siyah mermer bir şöminedene küçük bir ateş yanıyordu. Şöminenin üstündeki rafta da çiçekler ve şamdanlar vardı.

Duvardaki büyük aynanın çerçevesi bir deniz böceğinin kabuğu gibi işlenmişti. Ayna, ateşi yansıtarak odaya mahrem bir hava veriyordu.

Dana, sonunda, "Nihayet bir masa," dedi.

Genç adam, "Seninle yalnız olmak istedim. Bunu bozma," dedi ve Dana elini çekmeye fırsat bulamadan, elini genç kadının elinin üstüne koydu. "Sadece bir yemek, Uzun Bacak."

"Böyle bir yerde, hiçbir şey, 'sadece" olamaz."

Kızın elini çevirip pamağıyla avucunun ortasını okşadı. Bunu yaparken onun yüzünü seyrediyordu. "O zaman seni romantik bir havaya sokmak için elimi kullanmayı denememe izin ver. Sadece bir gece için. Önce, sana bir bakışımın kalbimin durması için yeterli olduğunu söylemek istiyorum."

Dana'nın kalbi hızla attı sonra durur gibi oldu. "Başlangıç için, oldukça başarılı sayılırsın."

"Sıkı dur. Daha da başarılı olacağım."

Dana elini çekmedi. Bu yanlış ve acımasız bir hareket olurdu. Jordan ona özel bir şey yaşatmak için bunca zahmete katlanmıştı. "Bunun bir anlamı olmayacak, Jordan. Eskisinden farklı yerlerdeyiz."

"Şu anda ikimiz de buradayız. Gevşeyelim ve bunun zevkine varalım; öyle değil mi?" Kapının dışında beklemekte olan garsona başıyla işaret etti. "Aç olduğunu söylemiştin."

Dana, garsonun uzattığı menü kartını aldı. "Bu konuda haklısın."

Dana, gevşeyip bu yemekten zevk almamak için çok kararlı olmak ve büyük bir çaba göstermek gerektiğini düşündü. Üstelik bu kötü ruhlu bir davranış olurdu. Jordan'ın onu bu buluşma için sıkıştırmış ve zorla razı etmiş olduğu bir gerçekti, ama bu buluşmayı unutulmaz, hatta sihirli kılmak için de kendi tarzının dışına çıkmıştı. Sonra, bir de şu vardı ki, kendi deyimiyle, onu romantik bir kavaya sokmaya çalışıyordu. Beraber oldukları süre içinde, birbirleri için ne kadar önemli "e olsalar, eski moda romantizm, hiçbir zaman ilişkilerinin bir parçası olmamıştı.

Ruhsal durumu buna uygun olduğunda, Jordan kesinlikle çok tatlı biri olabilirdi, sürprizler yapabilirdi. Ama, Dana çok iyi hatırlıyordu ki, hiç kimse, onu en çok sevenler bile, Jordan Hawke'ın yumuşak ve gelenesel türden romantik bir adam olduğunu asla söyleyemezdi. Ancak, Dana onun sivri yanlarını severdi. Genç adamın bu huyları çekici gelir ve onu uyarırdı. Her şeye rağmen, genç kadın, ona rüya gibi bir buluşma yaşatmak isteyen, eğlenceli ve çekici bir erkek tarafından kendisine bir akşam için kur yapılmasından şikâyetçi değildi.

"Kitapçı dükkânında ne yapmak istediğini anlat."

"Ne kadar vaktin var?"

"İstediğin kadar."

"Bir kere, herkesin kolayca girip çıkabileceği bir yer olmasını istiyorum. İnsanlar oraya, hiç çekinmeden etrafa bakınmak, belki oturup biraz okuyabilmek için şöyle bir uğra-yabilmeli. Ama buna rağmen, oaryı özel kütüphaneleri gibi kullanmalarını istemiyorum. Yapmak istediğim, mahallenin bakkkah gibi bir şey. En önemli şeyin müşterilere hizmet olduğu ve insanların bir araya gelmekten hoşlandıkları, mahallenin kitapçısı."

"Merak ediyorum, niçin daha önce hiç kimse kasabanın merkezinde bunu denemedi."

Dana, "Bunu düşünmemeye çalışıyorum," diye itiraf etti. "Bunu daha önce kimse yapmadıysa, geçerli bir nedeni olmalı."

Jordan kısaca, "Çünkü onlar sen değildi," dedi. "Başka ne yapmak istiyorsun? Genel olarak her çeşit kitabı satmayı mı amaçlıyorsun, yoksa, özel kitaplar mı satacaksın?"

"Genel. Her türden, çeşitli kitaplar satmak istiyorum. Ama, kütüphanede çok uzun süre çalıştığım için, bü yörede yaşayan insanların daha çok hangi tür kitapları tercih ettiklerini biliyorum. Bu yüzden, romans, polisiye ve yöre insanının tercihleri, daha zor anlaşılan kitaplara göre ağır basacak. Yerci okullarla işbirliği yapmak, öğretmenlerin hangi kitapları ödev olarak verdiklerini öğrenmek ve önümüzdeki ilk altı ay

içinde, hiç değilse bir kitap kulübünün kurulmasını sağlamak istiyorum."

Şarap kadehini eline aldı. "Bunlar başlangıç için. Mal, Zoe ve ben birlikte çalışacağız ve müşterilerimizi birbirimizle paylaşmayı amaçlayacağız. Anlarsın ya, birisi kitap almaya gelecek ve, 'Vay anasına! Şu kahverengi vazonun güzelliğine bak. Kız kardeşimin doğum günü için mükemmel bir hediye olur,' diyecek. Ya da, birisi Zoe'ye saçını kestirmeye gidecek ve saçları yapılırken okumak üzere ucuz bir kitap alacak."

"Ya da resimlere bakmaya gelenlerden bazıları maniküre ihtiyaçları olduğuna karar verecekler."

Dana kadehini Jordan'a bakarak havaya kaldırıp bir yudum içti. "Planımız bu."

"İyi bir plan. Üçünüz iyi anlaşacağa benziyorsunuz. Birbirinize uyuyor ve birbirinizi tamamlıyorsunuz. Farklı tarzlarınız var ama güzel bir uyum oluşturuyorlar."

"Ne tuhaf, ben de, geçen gün aynı şeyi düşünüyordum. Eğer birisi bana, sadece bir aydır tanıdığım iki kadınla ortak olacağımı ve son kuruşuma kadar bu işe yatıracağımı söyleseydi, popomla gülerdim. Ama bunu yaptım. Doğru bir şey yaptığıma inanıyorum. Bundan eminim."

"Kitapçı dükkânının başarılı olacağına dair herkesle bakse girerim."

"Bahse girme. Paranı sakla. Dükkân açılmadan, borç para bulmaya ihtiyacım olabilir. Ama, bir yazar olarak, mahallî bir kitapçıda neler arardın, söyle bana."

O da Dana gibi arkasına dayandı. Bu garsonun tabaklan kaldırması için bir işaretti. "Benden, küçültülü sıfatlar kullanmadan, bir yazar diye söz ettin."

"Havalara girme. Sadece gecenin ortamını bozmak istemiyorum."

"O halde, kahve ve tatlı ısmarlayalım. Sonra söylerim."

Konuşmaları bittiğinde, Dana, keşke yanıma bir not deferi almış olsaydım, diye düşündü. Jordan akıllı bir adamdı. Genç kadın bunu kabul etmek zorundaydı. Hiç düşünmediği konulara dokunmuş, düşündüğü konuları genişletmişti. Kitaplardan söz ettiklerinde, Dana, kitaplara olan

bağlılığını paylaşan bu aşağılık adamı, ne kadar özlemiş olduğunu fark etti. Onları kendisi kadar seven biriyle, bir kitabın yorumunu yapmak, kitaplarla ilgili şeylerden söz etmek, zevkine birlikte varmak ne kadar hoş bir şeydi.

.Tordan, genç kadının ayağa kalkmasına yardım ederken, "Güzel bir gece," dedi. "Eve dönmek için arabaya binmeden önce çevrede biraz dolaşalım mı?"

"Çok yemek yediğimi ve yediklerimi hazmetmek için biraz yürümem gerektiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Seninle yalnız kalabieceğim süreyi uzatmak istiyorum."

Odadan çıkarken, Dana, "Bu işlerde gerçekten ilerleme kaydetmişsin," dedi.

Kızın paltosu, ortadan kaybolduğu kadar çabuk geri geldi. Şef garson, elinde bir kitapla yaklaşıp, Jordan'â imzalamasını rica edince de, Dana, genç adamın hiç şaşırmadığını fark etti.

Bu konuda da başarılı, diye düşündü. Kitabı çabucak imzalamış, dostça bir iki cümle söyledikten sonra yemek için teşekkür etmişti.

Dışarı çıktıklarında, Dana, "Biri senden bir kitabını imzalamanı istediğinde neler hissediyorsun?" diye sordu.

"Hiç önemsemeyeceklerine böyle bir istekte bulunmaları daha iyi."

"Hayır. Ciddi söylüyorum. Sorumu geçiştirme. Nasıl bir duygu bu?"

"Doyurucu." Dalgın bir hareketle paltosunun yakasını düzeltti. "Gözlerinde delice bakışlar ve kollarının altında yayınlanmamış bir metin olmadıkça, gurur verici, şaşırtıcı."

"Böyle şeyler de oluyor mu?"

"Sık sık olur. Ama genel olarak hoş bir duygudur. İşte, dersin, yazdıklarımı okumuş ya da okumak üzere olan biri. İmzalarsam bunun kitabın değerini artıracağını düşünürler." Omuz silkti. "Bunun ne zararı var?"

"Bu senin yapına uygun bir bakış açısı değil."

"Fazla heyecanlı biri değilim."

Dana, huysuzlandı. "Eskiden öyleydin."

"Sen de kıavgacı ve inatçıydın." Dana kaşlarını çatarak bakınca, Jordan gülümsedi. "Bak, gördün mü, nasıl değişmişiz."

"Tartışmayacağım. Çünkü gerçekten güzel bir akşam geçirdim." Taş döşeli yolda yan yana yürüyorlardı. Dana derin bir nefes alarak, gökyüzündeki aya baktı. "İkinci haftaya giriyoruz," diye mırıldandı.

"İyi yoldasın, Uzun Bacak."

Genç kadın başını salladı. "İşin özüne yaklaştığımı sanmıyorum. Henüz değil. Günler gerçekten çok çabuk geçiyor. Sonra çabucak, "Korktuğum yok ama," diye ekledi; "ciddi endişelerim var. Önem verdiğim kişilerle ilgili o kadar çok şey bana bağlı ki. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Bu işte yalnız değilsin. Asıl yük senin üstünde olabilir ama tek başına taşımıyorsun." Ellerini genç kadının omuzlarına koydu ve yavaşça kendine doğru çekti. Şimdi Dana'nm bedeni onunkine dayanıyordu. "Sana yardım etmek istiyorum, Dana."

Birbirlerine uyuyorlardı. Bu hep böyle olmuştu. Bunun farkına varmak, beyninin uzak bir köşesinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. "Şöyle ya da böyle, senin bu olayla bağlantın olduğunu biliyoruz, zaten."

"Ben daha fazlasını istiyorum." Eğilip, dudaklarıyla kızın omzuna dokundu. "Ve, seni istiyorum."

"Şu anda yeteri kadar sorunum var."

"Bunun senin için bir sorun olup olmayacağı hiçbir şeyi değiştirmez." Kızı kendisine doğru çevirdi. Şimdi yüz yüzeydiler. "Seni arzulamaya devam edeceğim. Sen de bunu bilmeye devam edeceksin." Elleri kızın kollarında aşağı yukarı dolaşırken, dudakları kıvrıldı. "Bu görüntü her zamanhoşu-ma gitmiştir."

"Hangi görüntü?"

"Birisi senden bir problem çözmeni istediğinde, yüzünde hafifçe tedirgin olmuş bir ifade belirir. Şurada şu küçük kırışık ortaya çıkar." Dudaklarını kızın alnına, iki kaşının arasına dcğdirdi.

"Yürüyüş yapacağımızı sanıyordum."

"Yaptık. Şimdi bence, bu gecenin tek bir eksiği kaldı."

Dana, Jordan'ın kendisini öpeceğini sandı, ama genç adam bunu yapmayıp, kolunu onun beline dolayarak, dans etmeye başladı. O zaman kızın dudakları kıvrıldı ve şaşkınlığı yüzünden belli oldu. Bu yüz ifadesi Jordan'ın çok hoşuna gidiyordu.

Genç kadın, "Çok akıllıca," diye mırıldandı ama etkilenmişti.

"Seninle dans etmeyi eskiden beri çok severim. Saçlarının ve teninin kokusunu duyarım. Sana iyice yaklaşırsam, gözlerinin içinde kendimi görürüm. Gözlerin beni her zaman büyülemiştir. Bunu sana hiç söylemedim, öyle değil mi?" "Hayır." Dana titrediğini hissetti. Kendi kalbinin gümbürtüsü alarm zillerinin sesini bastırıyordu.

"Evet, gözlerin bana eskiden beri çekici gelir. Hâlâ da öyle. Arada sırada geceyi birlikte geçirmeyi başarabildiği-mizde, uyanıp gözlerini açtığını görmek için, erkenden uyanıp uyumanı seyrederdim."

"Bu haksızlık." Sesi titriyordu. "Böyle bir şeyi bana sindi söylemek haksızlık."

"Biliyorum. O zaman söylemeliydim. Ama o günler geçti.

Ancak şimdi söyleyebilirim."

Dudaklarını, yumuşak bir dokunuşla kızın dudaklarına değdirdi. Dana bedeninin teslim olmaya doğru kaydığını hissetti. Kendisiyle mücadele ediyordu.

Jordan, hem kendisi hem de Dana için, ağırdan alıyor, telaş etmiyor, bir zamanlar hırsla ve istekle, oburca tükettikleri şeylerin tadına varmak istiyordu. Yıldızların ışığı altında, kızın kolları, erkeğin boynuna dolanmak üzere yukarı kalktı. Jordan, talepkâr değil, baştan çıkarıcıydı. Hâlâ dans ediyorlardı. Yoksa Dana'nın başı mı dönüyordu? Jordan'ın

dudakları sıcak ve sabırlıydı. Arada sırada coşuyor, kız onun ne kadar arzulu olduğunu hissediyor ve daha da fazla tahrik oluyordu.

Dana iç geçirerek onu kendine çekti. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Yumuşak, nemli öpüşler. Serin havanın Dana'nın ateş gibi yanan tenine dokunuşu, gecenin kokusu, ağzını içine alan dudakların adını fısıldayışı. Eğer birbirlerinden uzak geçen yıllar aralarında bir körfez oluşturduysa, tenha bir sonbahar bahçesindeki bu öpüşme köprüyü kurmaya başlıyordu.

Jordan geri çekildi ve kızın iki elini tutup dudaklarına götürerek, "Bana bir şans tanı, Dana," dedi. Genç kadın, ruhunun derinliklerine kadar sarsılmıştı.

"Benden ne istediğinin farkında değilsin. Hayır, bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun." .lordan ağzını açmaya fırsat bulamadan, "Bunun cevabını henüz bilmiyorum," diye devam etti. "Ciddi bir cevap istiyorsan, düşünmem için bana zaman tanımalısın."

"Tamam." Kızın ellerini bırakmadı ama geri çekildi. "Bekleyeceğim. Ama, sana yardım etmek konusunda, daha önce söylediklerimde ciddiyim. Onun, bu durumla ilgisi yok."

"Bunu da düşünmeliyim."

"Olur."

İkisi birlikte .Tordan'in arabasına doğru yürürlerken, Dana bir şeyi anladığını düşünüyordu. Ona hâlâ âşık değildi. Onun da dediği gibi, onlar

artık farklı insanlardı. Şu anda, bu genç adama karşı hissettiklerinin yanında, eski aşkı bir sabah sisi gibi solgun ve sığ kalıyordu.

Jordan eve girince verandanın ışığını söndürdü. Uzun bir süreden beri kimsenin onun için verandanın ışığını açık bırakmadığını düşündü. Bu durum kendi seçimlerinin sonucunda oluşmuştu elbette. Vadiden ayrılmayı, Dana ile arkadaşlarını ve tanıdık olan her şeyi terk etmeyi kendisi seçmişti. Doğru bir seçim yapmıştı. Bunu hep savunacaktı. Ama, şimdi görüyordu ki bunu hatalı bir biçimde uygulamıştı. Bu hata eskinin üstünde bir çatlak bırakmıştı. Bir insan hatalı bir temel üzerine yeni bir şey inşa edebilir mi?

Merdivenleri çıkmaya başladı. Ama Flynn'ın aşağı indiğini görünce durdu.

"Beni mi bekliyordun, Babacığım? Sıkı yönetim uygulamasızca saptanan eve dönme saatini kaçırdım mı?"

"Bakıyorum kasabada eğlenceli bir gece geçirmişsin. Keyfin yerinde görünüyor. Gel, büroma geçelim."

Flynn, onun cevabını beklemeden mutfağa doğru yürüdü. Etrafa bakındı. Gerçekten berbat bir yerdi. Kendisi bile bunu görebiliyordu. Eski, bakır rengi gereçler, çirkin dolaplar. Dedesinin devrinde temiz ve parlak görürmüş olması muhtemel olan formikalar.

Ama, burayı yıkıp yeniden yapma fikrinin Malory'yi niçin bu kadar mutlu ettiğini anlayamadığı gibi, genç kadın burayı yeniledikten sonra nasıl görüneceğini de hayalinde canlandıramıyordu.

"Pazartesi günü, adamlar burayı bombalamaya geliyorlar."

Jordan, "Bunun vakti gelmiş de geçiyor bile," diye cevap verdi.

"Eninde sonunda sıra buna gelecekti. Burayı pek fazla kullanmıyordum. Ama, Malory'den beri burada yemek pişiyor." Fırına ayağıyla vurdu. "Bu fırına karşı derin ve vahşi bir nefreti var. Adeta korkunç bir şey."

"Beni buraya, Malory'nin mutfak gereçlerine karşı duyduğu nefreti konuşmak için mi getirdin?"

"Hayır. Canım kurabiye istedi. Malory yatakta yemeyi kurabiye yasakladı. Bu da anlayamadığım şeylerden biri." Dolaptan bir torba kurabiye alırken, "Ama ben uysal bir adamım," diye ekledi. "Süt ister misin?"

"Hayır."

Arkadaşı, Üniversite ikinci sınıftayken satın almış olabileceği gri bir eşorfmanla bir tişört giymişti. Ayakları çıplak, yüz ifadesi sakindi. Ama

Jordan, görüntülerin çok aldatıcı olabileceğini bilen biriydi.

"Sen uysal bir adam değilsin, Hennesy. İstediğini yaptırabilmek için öyle görünürsün."

"Yatakta kurabiye yemiyorum, öyle değil mi?"

"Küçük özveriler, oğlum. Kadın yatağında, öyle değil mi?"

"Öyle." Flynn sırıtarak bir bardağa süt koydu ve oturup bacaklarını uzattı. "Evet, yatağımda ama benimle oynaşıp, çeşitli aşk oyunları deneyeceğine kitap okuyor. Ama ben beklemeyi bilirim."

Jordan oturdu. Uzun yılların deneyimi sonucu biliyordu ki, Flynn, eninde sonunda, konuşmak istediği konuyu açacaktı. "Demek cinsel hayatın hakkında konuşmak istiyorsun. Övünecek misin, yoksa öğüde mi ihtiyacın var?"

"Övünmektense yapmayı tercih ederim. Öğüde de ihtiyacım yok. Kendi kafama göre davranıyorum. Ama, teklifine teşekkürler." Ağzına bir kurabiye attı. "Dana nasıl?"

Jordan, esas konuya geliyoruz, diye düşündü. "Onu bekleyen görev konusunda biraz huzursuz ama balıklama dalıyor. Moe'yu bırakmaya gittiğinde, onun dağlar gibi yığılmış olan kitaplarını görmüş olmalısın."

"Evet, onların yarısını okumayı düşündüğümde gözlerim ağrımaya başlıyor. Başka bakımlardan nasıl?"

"Sanırım geçen gece yaşadıklarından sonra kendini toplamış. Korkmuş olabilir ama merak da ediyor. Kardeşini tanırsın."

"Evet ama..."

"Niçin aramızda neler geçtiğini sormuyorsun?"

"Özel hayatlarınıza burnumu sokacağım, öyle mi? Ben!"

"Bu tam sana göre bir şey, Hennesy."

"Offf! Ne kadar yaratıcısın. Bu kadar başarılı bir romancı oluşunun nedeni bu olmalı."

"Yan etkisi olmuştur." Jordan, hiç canı istemediği halde, torbadan bir kurabiye aldı. "Yıllarca önce, ona karşı hatalı davrandım. 'Ben gidiyorum. Birlikte güzel vakit geçirdik. Görüşürüz,' demiştim."

Bunları hatırlayınca Jordan'ın içi burkuldu.

"Belki bu kadar acı ve sert değil ama ona yakın bir şey139

<ş> ler söylemiştim." Arkadaşının yüzünü incelerken kurabiyeyi ısırdı. "Seni de üzmüş müydüm?"

"Belki biraz." Flynn, kurabiye torbasını aralarına koymak için, Malory'nin küçük zarif şamdanını kenara itti. "Sen gittiğinde, kendimi biraz

da olsa terk edilmiş hissetmedim desem yalan olur. Ama niçin gitmek zorunda olduğunu biliyordum. Allah kahretsin, ben de aynı şeyi yapmayı planlıyordum."

"İşadamı, başarılı olma mücadelesi veren yazar ve genç haberci. Tanrım, ne üçlü!"

"Evet, üçümüz de başarılı olduk, öyle değil mi? Şöyle ya da böyle. Ben bunu yapmak için vadiden hiç ayrılmadım. Ama ayrılacağımı sanıyor ve seninle Brad'i bir çeşit öncü muhafız gücü olarak görüyordum. Ama, şu da var ki, ben seninle yatmıyordum."

"Dana bana âşıktı."

Flynn kısa bir süre sustu. Jordan'ın yüzündeki şaşkınlık ve pişmanlığı gözlemledi. "Ne, bu jeton şimdi mi düştü? Bir -yanlışlık olmasın?"

"Beni sevdiğini biliyordum." Jordan kendinden iğreniyordu. Sonunda ayağa kalkıp bir bardak süt aldı. "Ama, Allah kahretsin, Flynn, hepimiz birbirimizi seviyorduk. Aralarında kan bağı olanlar gibi bir aileydik. Onun bana karşı duyduğu sevginin aşk olduğunu nasıl bilebilirdim. Kadın gözlerinin içine bakıp, 'Seni seviyorum,' demeden, bir erkek sevildiğini nasıl anlar?" İyice coşmuştu. Ayağa fırladı. "Dana bana, 'Seni seviyorum, serseri,' diyebilirdi. Bu tam ondan beklenecek bir şeydi. Onun tarzı budur. Ama bunu yapmadı. Ben de anlayamadım. Bu yüzden kendimi affedemiyorum."

Jordan'ın sakin hali Flynn'ı endişelendirmiş, arkadaşı birden coşunca rahatlamıştı. "Ama senin affedilmeyecek birçok kusurun var. Bir liste yapabilirim."

Jordan, "Benim senin hakkında yapacağım liste daha uzun olur," diye mırıldandı.

"Harika, bir yarışma." Flynn, Jordan'ın, sadece öfkeli değil, aynı zamanda mutsuz olduğunu yüzünden anlamıştı. Buna rağmen, şimdi her şeyin söylenmesinin tam zamanıydı.

"Bak, Lily beni terk edip, ün ve servet kazanmak için büyük kente gittiğinde üzülmüştüm. Ve ona âşık değildim. Sen ve Brad bu konuda haklıydınız. Ama ben ona âşık olduğumu, âşık olmaya hazır olduğumu sanıyordum. Bu yüzden beni silkip attığında yıkıldım. Dana ise sana gerçekten âşıktı. Nedenlerin ne olursa olsun, onu bırakıp gitmene üzüldüğünü kabul etmelisin."

Jordan tekrar oturdu. Dalgın dalgın, bir kurabiyeyi ortadan ikiye böldü. "Bana onu tekrar üzmememi söylüyorsun."

"Evet, söylemek istediğim bu."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dana, cinsel ve duygusal karmaşasını kitaplarla yenmeye çalışıyordu. Amaca odaklandı ve gecenin yarısını veriler, kelimeler, notlar ve anahtarın yeri konusunda tahminlerle geçirdi. En büyük ödülü şiddetli bir baş ağrısı oldu. Biraz uyuyabildiyse de, doyurucu olmayan ve tedirgin bir uyku oldu. Moe bile, sabahleyin onu neşelendiremedi. Canlanmak için çalışmayı denemeye karar verdi.

Arkadaşlarıyla birlikte çalışmak üzere yeni binaya giderken, Flynn'a uğrayıp Moe'yu bıraktı. Anahtarla kapıyı açıp, Moe'yu salıverince, hayvan, ok gibi içeri daldı. Günlerden pazardı ve henüz dokuz bile değildi. Ev halkının uykuda olduğunu tahmin ediyordu.

Moe, çıt çıkmayan evin içinde, makineli tüfek gibi havlayarak merdivenleri tırmanmaya başlayınca, Dana'nın dudakları, karanlık, hain bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Devam et, Moe," diye seslenip kapıyı kapattı ve arabasına doğru yürüdü.

Arabayı dosdoğru yeni binaya sürdü. Park ederken, " 'Teslimiyet' diye düzeltti. Buranın adı 'Teslimiyet' olacaktı. Onu, 'Ev' ya da, 'Yeni bina' diye anmak yerine, 'Teslimiyet' adını kullanmaya alışmalıydı. Kapıyı açıp içeri adımını atınca, burnuna taze boya kokusu geldi. Bunun hoş bir koku olduğuna karar verdi. İlerlemenin, yeniliğin, başarının kokusu. Beyaz astar boya belki güzel değildi, ama pırıl pırıl parlıyor, evin içini aydınlatıyor, bakıldığında kızların ne kadar ilerlediklerini gösteriyordu. 142

>

"Haydi devam edelim!"

Kollarını sıvadı ve boyalarla fırçalara doğru yürüdü. Birden, ilk olarak burada yalnız olduğunu, daha önce buraya tek başına hiç gelmediğini fark etti. Buraya, Kane'in daha önce büyü yaptığı bu yere, tek başına gelerek belki de belasını aradığını düşündü. Tedirgin olmuştu. Başını kaldırıp, endişeli bakışlarla merdivenlerden yıkarı doğru baktı ve soğuk mavi sisi hatırladı. Bunu düşünmek bile tüylerinin diken diken olmasına yetti. Ürperdi.

"Burada olmak beni korkutmamalı," dedi. Sesinin evin içinde yakılandığını duydu. Keşke bir radyo getirseydim, diye düşündü. Bu sessizliği normal bir sesle dolduracak herhangi bir şey.

Bir boya kutusunu açarken, "Buraya yalnız gelmekten korkmayacağım," dedi. Bu üçü için de geçerliydi. Eğer buraya yalnız gelmekten korkacak

olurlarsa, bu iş yerini nasıl benimseyebilirlerdi? içlerinden birinin erken geldiği ya da diğerlerinden geç çıktığı günler olacaktı. Üçü, binaya, yapışık kardeşler gibi girip çıkamazlardı. Dana -ve ötekiler- binanın sessizliğine ve kendine özgü seslerine alışmalıydı. Kendi kendine, normal bir sessizlik, normal çıtırtılar diye düşündü. Allah kahretsin, o büyük ve boş bir evde yalnız olmaktan hoşlanırdı. Böyle zamanlar, Dana için biçilmiş kaftandı. Kane'in haince oyunlarının anısı onu korkutamazdı.

Yalnız olduğuna göre en hızlı boyacı unvanını kazanmak için diğer kızlarla yarışmasına da gerek yoktu. Bütün bunlara rağmen, çalışmaya başlarken, daha önce olduğu gibi, Malory ve Zoe'nin, bu boş odaları neşeyle dolduran seslerini duymayı tercih ederdi.

Malory'ye ait olan odaların astar boyasını bitirip kendisi-ninkilere başladıklarını ve epey ilerlediklerini düşünerek teselli buldu. Kendi mekânını kendi elleriyle bitirmek ayrı bir zevk olacaktı.

Şimdi kitabeviyle ilgili değişik düzenlemelerin hayalini kurmaya başlayabilirdi. Polisiye romanları şuradaki bir k.

rafa mı koymalydı yoksa burası bilimsel kitaplar için daha mı uygun olurdu? Yerel halkın ilgisini çeken kitapları oraya koymak daha mı akla yakındı? Kahve sehpası kitaplarını teşhir etmek de pek hoş olacaktı. Ha, ha... kahve sehpası da ne demek oluyordu?

Bir yerden, kafe bölümüne koyacak eski bir vitrin bula-bilirse, içinde teneke çay kutuları, çay demlikleri ve kitaplar teşhir edebilirdi. Ona bir dondurmacı dükkânını hatırlatan yuvarlak masalar ya da daha kullanışlı olan dört köşe masalar mı almalıydı? Bu oda, ideal bir okuma köşesi de olabilirdi, öyle değil mi? Ya da burayı küçük çocuklar için oyun alanı olarak kullanmak daha akıllıca mı olurdu? Eski sıkıcı krem renginin, yerini yavaş yavaş tertemiz beyaz renge bırakması insanın ruhunu dinlendiriyor, her fırça darbesi, bu mekânın Dana'ya ait olduğunu biraz daha vurguluyordu. Kütüphaneden atılmıştı ama buradan onu kimse atamayacaktı. Burada kendisi için çalışacak, kuralları kendisi koyacaktı.

Bu rüya diğer rüyalar gibi bitmeyecek istemediği sürece onu kimse uyandıramayacaktı. Bu aşktan diğer aşklarda olduğu gibi ayrılmak zorunda kalmayacaktı.

"Bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun? Küçük bir kasabada, küçük bir dükkân! Bu kadar anlamsız bir şey için çalışacak, kalbini ve zihnini buna mı adayacaksın? Niçin? Çünkü başka hiçbir şeyin yok.

"Ama olabilirdi."

Derisinde soğuk bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Nefesi sıklaşmış, karın adeleleri acı verecek kadar kasılmaya başlamıştı. Boya yapmaya devam etti. Ruloyu duvarda gezdiriyor, motorun çıkardığı hafif sesi dinliyordu. Sanki duramıyordu.

"Benim için önemli. Ben ne istediğimi biliyorum."

"Biliyor musun?"

O buradaydı. Şöyle ya da böyle buradaydı. Dana, teninde-ki soğuk ürpertilerden bunu hissediyordu. Belki de o, ürpertilerin ta kendisiydi.

"Kendine ait bir yer. Eskiden de kütüphanenin sana ait olduğunu sanıyordun. Onca yıl çalıştın, başkalarına hizmet

ettin. Düşünsene, senin oradan ayrılmış olman kimsenin umurunda mı?"

Bu iyi nişan alınmış bir oktu. Artık kütüphanede olmadığını kimse fark etmiş miydi? Birlikte çalıştığı ya da hizmet ettiği insanlar? Yardım ettiği ziyaretçiler? Onun yokluğu hiç mi fark edilmemişti, yeri bu kadar mı kolay doldurulmuştu? Kütüphaneden ayrılışının hiç mi önemi yoktu?

"O adama kalbini ve sadakatini verdin ama o seni hiç düşünmeden terk etti. Onun için ne kadar önemliydin?"

Dana, yeteri kadar değil, diye düşündü.

"Bunu değiştirebilirim. O adamı sana verebilirim. Sana, birçok şey verebilirim. Başarıya ne dersin?"

Dükkân insanlarla doluydu. Raflar kitaplarla dolup taşıyordu. Güzel masalarda çaylarını yudumlayıp, sohbet eden bir sürü insan oturuyordu. Köşede, bağdaş kurmuş, yerde oturan bir erkek çocuk gördü. Vahşi Şeylerin Olduğu Yer adlı kitabı açmış, okuyordu.

Bu sahnede her şey mutluluktan söz eder gibiydi -huzur ve başarılı bir iş hayatının karışımı.

Duvarlar tam istediğim renk, diye düşündü. Malory bu konuda başarılıydı. Aydınlatma da güzeldi; çekici bir biçimde dizilmiş bütün o harika kitaplara ve teşhir edilen sanat eserlerine sıcak bir hava veriyordu.

Dana, bir hayalet gibi, etrafa bakman ya da bir şey satın alan, oturan veya ayakta duran insanların bedenlerinin içinden geçerek ortalıkta dolaşıyordu. Tanıdık ve yabancı yüzler görüyor, sesler işitiyor, kokular duyuyordu. Çekici ve ilginç satılık ürünler boş yerlere serpiştirilmişti. Evet, evet, işte şunlar dükkânında satrmayı düşündüğü küçük not kartlarıydı. Ve, kitapların arasına koymak için ayraçlar! Şu ilerideki, ideal okuma koltuğu değil miydi? Rahat, biçimli ve davetkâr. Mutfakta, üç işyerinin ürünlerini bir arada sunmak çok akıllıcaydı. Kitaplar, mumlar, losyonlar bir arada

sunularak, üç işletmenin birbirini nasıl tamamladığını gösteriyordu. Bunların kendi hayali -arzuladığı ve umutla beklediği her şey- olduğunu fark etti. >

Etraflarında dolaşan, içlerinden geçen insanların arasında, Kane'i görmek onu şaşırtmadı. Uzaklaşarak, bu hayaletlerin kim olduğunu merak etti.

Esmer ve yakışıklıydı. Romantik bir görünüşü olduğu söylenebilirdi. Siyah saçları güçlü ve etkileyici yüzünü çerçeveliyordu. Dana'nın gözlerinin içine bakan gözleri gülüm-süyordu. Ama buna rağmen, genç kadın bu gözlerde, bu gülümsemenin arkasında, ürkütücü bir şeyler görüyordu.

"Niçin yeterli olmayacak?"

"Her günün sonunda ne yapacaksın? Yalnız başına mı oturacaksın?Tek arkladaşın kitapların mı olacak? Başkaları aileleriyle bir aradayken sen tek başına mı olacaksın? Arkadaşların kapıdan çıktıktan sonra, bir kerecik olsun seni düşünecekler mi?"

"Benim arkadaşlarım, ailem var."

"Ağabeyinin bir kadını var. Kadın da onun yanında. Sen bu ikilinin bir parçası değilsin, öyle değil mi? Diğer arkadaşının bir oğlu var. Onların arasına asla giremezsin. Onlar da seni diğerleri gibi terk edecekler."

Kane'in sözleri kalbine birer ok gibi saplanıyordu. Yaraları kanarken yine gülümsediğini gördü. Bu sanki sevecen bir gülümsemeydi.

"Onun burada kalmasını sağlayabilirim." Şimdi, yaralı biriyle konuışur gibi, yumuşak sesle konuşuyordu. "Onun sana yaptıklarının, dikkatsizliğinin, ondan ne istediğini bilmezden gelişinin bedelini ödemesini sağlayabilirim. Seni, hiç kimseyi sevmediği gibi sevmesini istemez miydin? Sonrası sana kalmış, ister onunla birlikte olur, ister olmazsın."

Dana, tanıyamadığı ama ona tanıdık gelen bir odadaydı -renklerle donanmış bir yatak odasında. Koyu mavi duvarlar, yakut rengi bir örtüsü olan dev boyutta bir yatak, üstünde, mücevher gibi rengârenk yastıklar. Odanın geniş oturma bölümünde, çıtırtılar çıkararak yanmakta olan ateşin karşısında iki kanatlı koltuk vardı. Dana bu koltuklardan birinde oturuyordu. Jordan, ayaklarının dibine çömelmişti. Genç kadının ellerine sarılmıştı. Ve erkeğin elleri titriyordu.

"Seni seviyorum, Dana. Böyle bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sen yanımda olmasan, nefes alamaya-cakmışım, gibi geliyor bana."

Bu yanlıştı. Yanlış. Jordan'ın yüz ifadesi hiç bu kadar zayıf görünmemiş, hiç böyle yalvarmamıştı. "Kes şunu."

"Dinlemek zorundasın." Sesi telaşlıydı. Yüzünü genç kadının kucağına gömdü. "Seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamam için bana bir fırsat vermelisin. Hayatımda yaptığım en büyük hata seni terk etmekti. O zamandan beri yaptığım, dokunduğum hiçbir şeyin benim için bir anlamı yoktu. İstersen yapacağım." Genç adam başını kaldırdı ve Dana, onun gözlerindeki yaşlan görünce dehşete kapıldı. "Sen nasıl istersen öyle olacağım. Sadece beni bağışla ve hayatımın her gününün her anını senin yanında geçirmeme izin ver."

"Defol yanımdan." Büyük bir şaşkınlık ve dehşete kapılarak Jordan'ı itti. Ayağa kalkarken ona çarpınca genç adam sendeledi.

"Beni tekmele, döv. Bunu hak ettim. Sadece yanında kalmama izin ver."

Genç kadın olduğu yerde dönerken, "İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı. "Düşüncelerimden yararlanarak beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Ne istediğimi anlamadığın için seni yeneceğim. Benimle anlaşamazsın, pislik. Bu sadece bir yalan değil, acıklı bir durum."

Dana, boş odada ayakta duruyordu. Boya rulosu ayağının dibindeydi. Öfkeli sesi hâlâ evin içinde yankılanıyordu. Beyaz duvara yağlı boyayla şunlar yazılmıştı:

Kendini Suda Boğ!

"Hiç şansın yok, alçak!" Elleri titriyordu ama boya rulosunu alıp duvardaki yazının üstünü beyaz astar boyayla örttü. Sonra ellerinin titremesi geçti ve parmakları rulonun sapını sımsıkı kavradı. "Dur bir dakika; dur bir dakika!"

Beyninde düşünceler dönüp duruyordu. Ruloyu yere bıraktı; boya yere aktı. Çantasını kapıp tanrılar peşinden geliyormuş gibi, hızla dışarı fırladı. Birkaç dakika sonra' telaşla dairesine girdi ve kütüphaneden ödünç aldığı Oiheilo'yu kaptı.

" 'Kendini suda boğ, kendini suda boğ.' O bu oyundan alınma." Sayfaları deli gibi çevirirken, bu sözlerin geçtiği sahneyi hatırlamaya çalışıyordu. Bu Iago'nun, Roderigo'yu kandırmaya çalışırken söylediği cümlelerden biriydi. Dana bu satın biliyordu. Yerini bulunca oturdu. Yükses sesle okudu, "O kanın ihtirası ve iradenin iznidir. Haydi, erkek ol. Kendini suda boğ! Kedileri ve kör köpek yavrularını boğ."

Sakin olmaya çalışıyordu. Kanın ihtirası ve iradenin izni. Evet, bu Kane'in yaptığı acımasız işleri anlatıyordu. Kıskançlık, hilekârlık, ihanet ve hırs. Bunları Iago biliyor, Othello bilmiyordu. Kane, Iago muydu? Tann-

kral Othello muydu? Kral kimseyi öldürmemişti ama buna rağmen, kızları -sevdikleri- yalan ve hırs yüzünden elinden alınmıştı.

Ve bu oyun -kesinlikle, bu oyunda güzellik, gerçek ve cesaret vardı. Anahtar bu oyun muydu?

Dana, kendisine düzenli çalışmayı telkin ederek, cildi de dahil olmak üzere, kitabın bütün sayfalarını taradı. Sonra onu bir kenara bırakarak, kendi kütüphanesindeki Othello'yu bulup onu da aynı şekilde elden geçirdi. Kendini zorlayarak, oturup aynı sahneyi tekrar baştan sona okudu.

Oyunun başka bir kopyası yoktu. Alışveriş merkezindeki kitapçı dükkânına giderek oradakilcrc bakmaya karar verdi. Pazartesi günü, yine kasaba kütüphanesine gidebilirdi. Ayağa kalkıp dolaşmaya başladı.

Vadide çeşitli yayınevleri tarafından yayınlanmış düzinelerle Othello olmalıydı. Okullara, üniversiteye gidecekti. Mecbur kalırsa, insanların kapılarını çalacaktı.

" 'Kendini suda boğ,' da ne demek oluyor," diye mırl-dandıktan sonra, çantasını kaptı. Alışveriş merkezine hemen şimdi gidecekti.

Tam kapıyı açmıştı ki birden aklına geldi. Korku içinde geri çekilerek kapıyı hızla kapattı. Ne kadar büyük bir aptallık yapıyor, gerçek bir salak gibi davranıyordu. O sözleri

WfV duvara kim yazmıştı? Kane. Bir yalancının sözlerini tekrarlayan, başka bir yalancı. Bu bir ipucu değil, şaşırtmacaydı. Dana'yı yolundan saptırmak için yapmıştı. Tıpkı kendisinin yaptığı gibi.

"Allah kahretsin!" Çantasını fırlattı. "Düpedüz yalan ya da çarpıtılmış gerçek? Acaba hangisi?"

Fikini değiştirmişti. Çantasını almak için odanın öteki tarafına yürüdü. Anlaşılan, her şeye rağmen, alışveriş merkezine gitmesi gerekiyordu.

Dana eve döndüğünde, bütün sabahı boş işler peşinde koşarak geçirmiş olmanın verdiği gerginlik içindeydi. Ama, Ma-lory ile Zoe geldiklerinde moralinin düzeleceğinden emindi. Kız arkadaşlarıyla baş başa geçireceği bir öğleden sonra onu biraz da olsa neşelendirecekti.

Yiyecek bir şeyler getirir, konuşurlardı. Dana telefon edip onlara ihtiyacı olduğunu söylediğinde, Zoe pedikür yapmaya söz vermişti. Bu hiç de fena olmayacaktı. Yolda satın aldığı Çin yemeklerini mutfağa götürüp tezgâhın üstüne bıraktı. Sonra bir an olduğu yerde durdu.

Peki, kabul ediyordu, belki sakin değildi, belki heyecanlıydı. Henüz kendini toplayamamıştı. Sabah geçirdiği korku ve onu izleyen öfke beyninde çığlık çığlığa yankılanıyordu. Banyoya geçip, ilaç dolabından,

ekstra güçlü ilacını aldı ve musluktan bardağa doldurduğu suyla iki tane yuttu.

Belki arkadaşlarını çağıracağına uzanıp dinlense daha iyi olurdu. Ama, baş ağrısına, hafifçe midesinin bulanmasına rağmen, yalnız kalmak istemiyordu.

Kapı vurulunca adeta uçarak açmaya koştu.

"İyi misin?" Zoe içeri girdi ve elindeki torbaları yere bıraktıktan sonra Dana'yı kucakladı. "Gelmekte geciktiğim için özür dilerim."

"Önemli değil. Ben iyiyim." Hayır, Dana arkadaşının burada oluşunun uzanıp dinlenmekten çok daha iyi olduğunu fark etmişti. "Sedece senin burada oluşundan çok memnunum. Simon nerede?"

"Onu Flynn aldı. Gerçekten güzel bir hareketti. Flynn ile Jordan onu Bradley'in evine götürüyorlar. Orada Moe ile koşuşabilir, bizim çocuklarla oyun oynayıp, telefonla ısmarladıkları şeyleri yer, futbol seyreder. Bu Simon'ın çok hoşuna gitti. Mal daha gelmedi mi? O benden önce çıkmıştı."

"Tam arkandayım." Malory koridor boyunca onlara doğru telaşla yürüyordu. İçeri girmeden önce, elindeki kutuyu yukarı kaldırdı. "Fırına uğradım. Taze kakaolu kekler."

"Sizi seviyorum, çocuklar." Bunları söylerken, Dana'nın sesi titredi ve kendisi de şaşırarak, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Aman Tanrım, sandığımdan da kötü durumdayım. Şu ana kadar berbat bir gün geçirdim."

"Şekerim, gel, otur şuraya." Zoe idareyi ele almıştı. Dana'yı kanepenin yanına götürdü. "Bir an, şöyle bir rahatla. Ben de sana yiyecek bir şey hazırlayayım." "Mutfakta Çin yemeği var."

"Güzel. Sakin ol. Malory ve ben her şeyle ilgileniriz." « Dana kanepeye uzanınca, kızlar bacaklarının üstüne bir örtü örttüler, tabaklan masaya dizip, çay yaptılar. Kısacası kadınların, bir insanı rahat ettirmek için içgüdüsel olarak bildiği her şeyi yaptılar.

"Teşekkürler. Gerçekten, içimden gelerek söylüyorum. Dağılmaya bu kadar yaklaştığımın farkında değildim. Hergele beni yine yakaladı."

"Bize neler olduğunu anlat." Malory, Dana'nın saçlarını okşadı.

"Boya yapmak için bizim eve gittim. Uyandığımda gergindim. Bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı." Malory'ye baktı. "Sabahleyin Moe'yu o kadar erken getirdiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Sonra," Bir yudum çay içerek boğazını ıslattı. "Boya yapmaya başladım. Kendimi iyi hissediyor ve işler bittiğinde evin içinin nasıl görüneceğini

hayalimde canlandırmaya çalışıyordum. İşte o sırada, o geldi."

Mümkün olduğu kadar gerçeğe sadık kalarak, olanları anlatmaya başladı. Zoe, dayanamayıp sözünü kesti.

"Bunların hepsi tamamen palavra! Yalan! Elbette sana önem veriyoruz. Onun bir şey bildiği yok!"

"O sadece benim zayıf yanlarımla oynuyor. Bunu biliyorum. Kütüphaneden ayrılmak, her ne kadar itiraf etmek istemesem de, beni çok üzdü. Sanırım, oradaki çalışmalarımın benden başka hiç kimse için bir önemi olmadığını düşünüyordum. O böyle şeyleri büyüterek ve daha acı verici bir hale sokarak kullanıyor."

Tekrar çayını aldı ve onlara, odaları hayalinde nasıl ki-tapevinin bitmiş haline dönüştürdüğünü anlattı. "Bu benim hayalimdi," dedi. "Böyle bir hayal kurduğumun farkında değildim. Mekânın sadece nasıl göründüğünü değil, nasıl bir duygu uyandırdığını da algıladım. Ve elbet, içerisi müşterilerle doluydu. Bütün bunlar, bilinçli olmasa da, daha önceden kafamda olan şeylerdi."

Kısa bir an, yanaklarında gamzeler belirdi. "Kane, bunu öyle bir hale getirdi ki, sanki o yapmazsa gerçekleşemeyecekti. Bu yanlıştı çünkü onun yardımına gerek yoktu.Tamam, belki müşteriler kapıdan dışarı taşmayacaklardı, ama görüntüsü oranın benim olduğunu kanıtlıyordu. Orası bizim ve hayal ettiğimiz gibi yapacağız."

"Çok doğru." Yere, Dana'nın ayaklarının dibine oturmuş olan Zoe, arkadaşının dizini sıktı.

"Sonra Jordan'a geçti. Şimdi bir kakaolu kek yemeliyim." Öne doğru eğilip, Malory'nin tabağa yığdığı kakaolu keklerden bir tane aldı. "Şahane bir yatak odası. Rüyalanmda-ki cinsten. Hani, her şeyi istediğiniz gibi olan bir oda hayal edersiniz ya, işte öyle. Jordan, bir kedi gibi ayaklanma kapanmıştı. Gözyaşları içinde beni ne kadar sevdiğini, bensiz yaşayamayacağını söylüyordu. Bir milyon yıl geçse, Jordan böyle saçma şeyler söylemez -söylese de dişlerine bir tekme savursam diye hayalini kurduğum şeyler. Pişmanlık dolu sözler."

Nefesini dışarı üfledi. "Aman Tanrım, hatta bana, onu tekmelememi, dövmemi filan söylüyordu." Kıkırdamaları duyunca sustu ve Zoe'ye baktı. Sonra, dudakları kıvrıldı.

"Doğru, ünlü Hawke'ın benim ayaklarımın dibinde ağlaması hayatını bana taparak geçirmesine izin vermem için yalvarması, düşününce insana komik geliyor."

Dana uzunca bir süre durup düşündükten sonra, dayanamayıp gülmeye başladı. Bütün ağrılar, gerginlik, hastalık geçmişti. "Teşekkürler. Bir bebek gibi, ağlamak üzere olduğumu düşünüyorum da. Hatta, kendimi suçlu bile hissediyordum, çünkü Jordan'la aramda geçen sahneyi birkaç kez, gülmek için hayal etmiştim. Korkunç hatasını anlayıp, emekleyerek gelip bana yalvarışını... Böyle şeyler düşünmek insanın hoşuna gidiyor. Ama, şunu bilin ki, gerçekten olması -ya da olmuş görünmesi- korkunç bir şey. Bu yüzden, Kane'e kısaca kıçımı öpebileceğini söyşedim ve başladığım yere döndüm." Zoe, Dana'nın ayakkabılarını çıkarıp, ayaklarını ovmaya başladı. "Oldukça kötü bir sabah geçirmişsin."

"Bir şey daha var. Duvara yağlı boyayla bir şeyler yazılmıştı. 'Kendini suda boğ!' Üstüne beyaz boya sürerek kapat- „ tim."

Zoe, "Bu ne korkunç bir şey!" diye mırıldandı. "Sana adayı ve fırtınayı hatırlatmaya çalışmış olmalı. Sadece bizi etkilemek istiyor, o kadar. Bu sabah yaptıklarının gerçek olduğuna bile seni inandıramadı. Bunları yapanın o olduğunun hep farkındaydın, öyle değil mi?"

Dana düşündü. "Bana kalırsa böyle olmasını o istedi. Sanırım yeni bir saldırı tarzı deniyordu. Ama yazıya gelince, onun adayla ilgisi yoktu. Othello'dan bir satır. Hemen hatırladım. Hatırlayacağımı Kane'in bildiğini sonra anladım. Buraya gelip kitaptaki yerini bulmak, anahtarı kitabın içinde aramak için, oradan bir manyak gibi fırladım."

"Bu bir kitaptan mı?" Zoe, kahve sehpasının üstündeki kitaplardan birini almak için döndü. "Böyle bir şeyi nasıl hatırlayabildiğini bilmiyorum. Bu gerçek bir yetenek. Ama, Kane sana ne diye anahtarla ilgili bir ipucu versin?"

"İşte bu! Hızlı düşünmek. Asıl bu gerçek bir yetenek." Dana içini çekti. "Ben kandım. Aklımdaki tek şey, bu cümleyi bidiğim ve lago'nun birçok bakımdan Kane'e benzediğini

düşünerek bu kitaba odaklandığımdı. Büyük bir heyecanla, dört nala eve koştum. Anahtarın avucuma düşeceğinden emindim."

Kanapeye tekrar uzandı. "Hava kararmaya başladığında bile hâlâ bunun peşindeydim. Böylece yarım günümü sonuçsuz bir çabalamayla geçirmiş oldum."

Malory, "Sonunda anladığına göre, boşuna vakit harcamış sayılmazsın," dedi. "Onun kitapçı dükkânı hakkında yalan söylediğini biliyordun. Yalanlarından gerçeğe ulaşmak istedin; öyle olmadı mı? Öyle oldu.

Sonunda seni şaşırtmak için, yazı yoluyla bir çeşit yalana başvurduğunu anladın. Ama eğer araştırmasaydın, emin olamayacaktın."

"Sanırım öyle. Yine de bu kitabın bulabildiğim her kopyasına el koyacağım."

"Sana bugün keşfettiğin önemli bir şeyi söyleyeceğim." Malory onun dizini okşadı. "Bu işte üçümüzün bir arada olduğunu bildiğin için bizi çağırdın. Ve öfkeli ya da kızgın olduğun anlarda, Jordan'ın bir köpek gibi yalvarışının hayali hoşuna gitse de, bunun gerçek olmasını istemediğini anladın."

"Şey... belki birkaç gün ayaklanma kapanıp yalvarsa olur. Sadece birkaç gün. Özellikle de Zoe ona ayak ovmayı öğretirse..." Başını dayayıp gevşemeye çalıştı.

"Sorun şu ki, o salak serseriye âşığım." Uzun uzun içini çekti. "Bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Malory, tabağı eline aldı. "Bir kakaolu kek daha ye."

Dana rüya gördüyse bile, ertesi sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu. Yağmurun sesini duyunca arkasını dönüp tekrar uyumaya karar verdi. Ama, Moe'nun başka fikirleri vardı. Başka seçeneği olmadığından, kalkıp giyindi. Başına yağmurlu havalarda giydiği şapkayı, ayaklarına da en eski çizmelerini geçirdi. Eline bir fincan kahve alarak şemsiyesini açtı ve Moe'yu yürüyüşe çıkardı. Bu arada kahve içerek vücuduna kafein takviyesi yapıyordu. Gezinti amacına ulaştığında ikisi de sırılsıklam olmuştu. Dana, Moe'yu zorla banyoya soktu. Moe ise, genç kadın onu kesime götürüyormuş gibi, inliyor, bağırıyor, pençeleriyle döşemeye tutunmaya çalışıyordu.

Dana onu kuruladıktan sonra, kendisi de ıslak bir köpek gibi kokmaya başlamıştı. Duş yapıp, bir fincan kahve daha içmek Dana'ya iyi geldi. Telefon çaldığında, çalışmaya hangi kitaptan başlayacağına karar vermek üzereydi.

On dakika sonra, telefonu kapatıp Moe'ya bakarak gülümsedi.

"Arayan kimdi, biliyor musun? Bay Hertz'di. Sen Bay Hertz ile Bay Foy'u tanımayabilirsin ama bölgemizdeki en uzun süren bilgi yarışmasının taraflarıdır. Yarışmacılar bendenizin, son zamanlarda izinde olduğum için hakem rolünü oynayamadığımı sanmış olacaklar."

Bu Dana'nın çok hoşuna gitmiş ve saçma bir neden de olsa pek sevinmişti. Bir fincan kahve daha almak için mutfağa gitti. "Ancak, bu

sabah, Bay Foy kütüphaneye uğramış ve benim artık orada çalışmadığınım öğrenmiş."

Tezgâha dayanarak kahvesini yudumladı. Moe büyük bir dikkatle dinliyormuş gibi görünüyordu. "Sorulara, o iğrenç Sandi cevap vermiş. Bay Hertz, benim oradan ayrılışımın utanç verici bir şey olduğunu ve yerimin dolduralamayaca-ğını söylemiş."

Moe, olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Başını eğdi ve sık sık nefes almaya başladı.

"Kısa bir süre sonra, iki yarışmacı ana caddedeki lokantada bir toplantı yapmışlar ve kasaba kütüphanesindeki yöneticiler benim gibi bir hazinenin değerini bilmedikleri için, yıllardır sürdürdükleri günlük bilgi arayışlarına bu kurumu hiçbir biçimde dahil etmemeye karar vermişler. Biraz önce bana, bu yarışmadaki hakemlik görevime kişisel olarak devam etmeyi kabul edip etmeyeceğimi sordular."

Moe ile ikisi yalnız olduklarından ve Moe çok anlayışlı göründüğünden, Dana yanağından aşağı süzülen gözyaşla-nndan utanmadı. "Bu kadar etkilenmemin saçma olduğunu biliyorum ama elimde değil. Yokluğumun fark edildiğini öğrenmek çok güzel."

Burnunu çekti. Her neyse, şimdi internete girip, Chief Boy-Ar-Dee'nin ilk pizza karışımı kutusunu ne zaman ürettiğini bulmalıyım." Elinde kahve fıncanıyla, çalışma masasına yöneldi. "Bunları nereden buluyorlar?"

Bu olay genç kadını canlandırmıştı. Dana bunun sembolik bir şey olduğuna karar verdi. Toplum içindeki yeri konusunda bir işaretti. Amacına ulaştığını gösteriyordu. Gerçek şuydu ki, bu kasabanın onun için hayati bir önemi vardı. Kütüphaneden ayrılıp, kitapçı dükkânını henüz açmadığı bu ara dönemde kendini önemsiz ve hiçbir ayrıcalığı olmayan biri gibi hissediyordu.

Çok çalışması gerekiyordu, ama onu tedirgin eden bu değildi. Geçmişteki çalışmalarının kendisinden başka hiç kimsenin işine yaramadığını düşünerek üzülüyordu. Hırsla çalışmaya başladı. Kitaplar için sipariş listeleri hazırlayıp gönderdi, hesaplar açtı. Teşhir ürünleri ısmarladı. O kadar keyifliydi ki, anahtarla ilgili kitaplar üstünde çalışmaya başladığı sıra kapı zili çalınınca rahatsız olmadı.

"Biraz hava almanın zamanıydı." Kapıyı açtı ve elinde ince uzun bir vazonun içindeki tek kırmızı gülle onu beklemekte olan genç çocuğu görünce kaşlarını çattı. "Kendine göre bir kız mı arıyorsun? Çok yakışıklısın ama bana göre biraz gençsin."

Çocuk vazonun içindeki gül gibi kızardı. "Evet, hanımefendi. Hayır hanımefendi. Siz Dana Steel misiniz?"

"Evet."

"Bu sizin için." Vazoyu uzatıp uzaklaştı.

Dana'nın kaşları hâlâ çatıktı. Kapıyı kapatıp, vazoya iliştirilmiş olan küçük zarfı açtı.

Bu gül bana seni hatırlattı.

Jordan

Jordan hayalinde Pasifik okyanusu kıyılarındaki ormandaydı. Silahlıydı. Zekâsı ve iradesi yerindeydi. Sevdiği kadını tekrar görmeliydi. Eğer beş dakika daha hayatta kalmayı başaracak olursa, bu on dakika da olablir, on dakika olursa bir saate kadar da uzayabilirdi. Çünkü avcı onu öldürmek değil, ruhunu almak istiyordu.

Sis gittikçe yoğunlaşıyor, otların arasında kurşun rengi yılanlar dolaşıyordu. Kolundaki yara sargının altında kanıyor, kan damlaları sisin içinde kayboluyordu. Duyduğu acı onu diri tutuyor, kaybedebileceği şeyin kandan daha önemli olduğunu hatırlatıyordu. Bunun bir tuzak olduğunu anlamalıydı. Hata yapmıştı. Ama geri dönüşü yoktu. Pişmanlık işe yaramayacaktı. Tek seçeneği yürümeye ve yaşamaya devam etmekti.

Bir ses duydu. Sol taraftan mı geliyordu? Sis somut bir kütleye çarptığında, bu fısıltıyı andıran sesi çıkarabilirdi. Ağaçların arasına daldı, arkasını ağaç kabuklarına dayadı. Kendi kendine, kaçmalı mıyım, savaşmalı mıyım, diye sordu.

"Ne biçim bir oyun oynuyorsun?"

"Ulu Tanrım!" Hayalindeki dünyadan çıkmıştı. Parmakları klavyenin üzerinde sabırsızlıkla dolaşıyor, sanki o hayal dünyası, parmaklarının ucundan ekrana akıyordu. Bu yolculuk o kadar hızlı olmuştu ki, Dana'ya bakarken kulakları zonkluyordu. Dana ellerini beline dayamış kapıda duruyor ve kuşku dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Bu, hayatını kazanmak için yazı yazmak adını verdiğim küçük oyun. Şimdi git, sonra gel."

"Çiçekten söz ediyorum. Üstelik, burada olmaya benim de senin kadar hakkım var. Burası benim ağabeyimin evi."

"Burası da, şu anda, benim ağabeyinin evindeki odam."

Dana odaya şöyle bir baktı. Dağınık bir yatak, Flynn evi satın aldığında kendisinin ona verdiği çocukluk konsolu, yerde açık duran bir bavul vardı. Jordan'ın kullandığı masa, Flynn'in gençlik yıllarındaki çalışma masasıydı.

Yan taraftaki çekmecelerinden biri eksikti. Üstünde bir taşınabilir bilgisayar, bazı dosyalar ve kitaplar, bir paket sigara ve metal bir sigara tablası vardı.

"Bir han odasına benziyor."

"Güzel olması gerekmez." Canı sıkılmıştı. Sigara paketine uzandı.

"Bu çok aptalca bir alışkanlık."

"Evet, evet, evet." Sigarasını yaktı. Bilinçli olarak dumanını dışarı üfledi. "Günde yarım paket, aslında çalışırken içiyorum. Haydi git artık. Hem zaten niye geldin ki? Kadınların kendilerine çiçek gönderilmesinden hoşlandıklarını sanıyordum."

"Sen bana tek bir kırmızı gül gönderdin."

"Bu doğru." Şimdi genç kadına daha dikkatli bakıyordu. Dana saçlarını toplamıştı. Bu çalıştığını gösteriyordu. Makyaj yapmadığına göre, evden çıkmaya niyeti yoktu. Birden karar vermiş olmalıydı. Üstünde kot pantolon, solmuş bir Pennsyl-vania Eyalet Üniversitesi tişörtü ve pırıl pırıl parlayan, topuksuz siyah çizmeler vardı.

Dana'yı tanıdığı için, genç kadının evde çalışmak üzere giyindiğini ve evden çıkmaya aniden karar verince, eline geçen ilk ayakkabıyı giydiğini anlamıştı.

Bu da çiçeğin görevini yaptığını gösteriyordu.

"Tek kırmızı gül romantizmi çağrıştırır," dedi. Bunu, biraz kendini beğenmiş bir ifadeyle söylemişti.

Dana odaya girip, yerde duran bavulun yanına geldi. "Onun sana beni hatırlattığını söyledin. Bu ne demek oluyor?"

"Uzun ve seksi; ve güzel kokuyor. Sorun ne, Uzun Bacak?"

"Bak, Cumartesi akşamki buluşmanın uzun ve muhteşem olmasını istedin. Basardın da. Ama, beni şık bir yemek ve bir gül goncasıyla tavlayabileceğim sanıyorsan, acı bir yanılgı içindesin."

Jordan tıraş olmamıştı. Saçlarının da kesilmeye ihtiyacı vardı. Allah kahretsin, Dana onun bu haline bayılırdı. Sonra oda kapısına geldiğinde, Jordan onun orada olduğunun farkına varmadan önce yüzündeki -yarı rüyada, yarı uçup gitmiş- ifade ne kadar çekiciydi. Ağzı sımsıkı kapalı, kararlı ve ciddiydi. Koşup o ağzı ısırmamak için kapının çerçevesine tutunmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise, sessizce Dana'yı seyrediyordu. Genç kadın ona bir yumruk atmakla, boynuna atılmak arasında kararsızdı.

"Bu kez dünyayı pespembe gören bir çocuk değilim. Niçin sırıtıyorsun?"

"Ama o tek gül seni buraya getirdi, öyle değil mi?"

"Burada kalacak değilim. Sadece böyle şeylerin beni etkilemediğini sana söylemeye geldim."

"Seni özlemişim. Seninle daha çok beraber oldukça, bunu daha iyi anlıyorum.

Kalbi bir kuşun kanadı gibi çarpıyordu ama acımasızca duymazdan geldi. "Bu da beni etkilemez."

"Seni ne etkiler?"

Jordan sigarasını söndürüp ayağa kalkarken, Dana, "Bir kerecik olsun, dürüst ve açık sözlü olmayı deneyebilirsin. Küçük oyunlara başvurmadan ne istediğini söyle. Sırası gelmişken, senin bu küçük oyunlarının çok sıradan şeyler olduğunu da söyleyeyim," dedi.

Bir yandan da, sıradan ama, Allah kahretsin, işe yarıyor, diye düşünüyordu.

"Öyle olsun." Kızın tam önünde durdu ve elini uzatıp tişörtünün yakasından tutarak onu kendine çekti. "Seni aklımdan çıkaramıyorum, Dana. Kimi zaman seni uzaklaştırabiliyorum düşüncelerimden ama yine aklımdasın; sanki bir kıymık gibi beynime saplanmışsın."

"O halde, at beni kafandan." Genç kadın çenesini havaya kaldırdı. "Haydi."

"Senin her halini seviyorum -benden intikam almak konusundaki doymak bilmez hırsını, bana dudak büküşünü ve yağmuru çağrıştıran kokunu."

Uzanıp, saçlarını toplayak bağı çekip çıkardı ve fırlatıp attı. Az önce saç bağının topladığı yeri eliyle kavradı. "Seninle yatmak istiyorum. Hemen şimdi. Şu anda. Dişlerimi etine geçirmek istiyorum. Kendimi sana gömmek istiyorum. Her şey bittikten sonra, aynı şeyleri yine yapmak istiyorum."

Başını uzatıp onun gözlerinin içine baktı. "Dürüst ve açık konuşmamı istemiştin. Bunu nasıl buldun?"

"Fena sayılmaz."

ONUNCU BOLUM

Jordan, genç kadının ruhsal durumunu değerlendirebilmek için ona uzun uzun baktı. Sonra, "Eğer sözlerin 'evet' anlamına gelmiyorsa, tabana kuwet kaç," dedi. "Hemen."

"Şey..."

Jordan onu kucaklayıp ayaklarını yerden kesince Dana sözün sonunu getiremedi. "Çok geç kaldın ve hakkını kaybettin."

Dana surat asmak için elinden geleni yapıyor, ama bedenini saran zevk dalgası bunu güçleştiriyordu. "Belki de seni istememin nedeni, beni

kucağında taşıyabilecek ve kendimi tüy gibi hafif hissetmemi sağlayacak birkaç erkekten biri oluşundur."

"Bu sadece bir başlangıç. Senin boylu boslu ve etine dolgun oluşun hoşuma gidiyor, Uzun Bacak. Keşfedilecek arazi çok geniş. Şu anda kaç kilosun?" Kızı tartmak ister gibi salladı. "Yaklaşık yetmiş beş kilo mu?"

Kızın gözleri tehlikeli bir biçimde parladı. "Böyle bir şey söyleyerek beni tahrik edeceğini mi sanıyorsun?"

"Ama, vücudun çok biçimli ve çok güzel."

"Şimdi oldu."

"Teşekkürler. Yüzünü de çok beğeniyorum."

"Eğer kişilikli bir yüzüm olduğunu söylemekle yetinirsen, canını yakarım."

"O koyu siyah gözler." Genç kadını yatağın üstüne yatıM

nrkcn gözlerinin içine bakıyordu. "O gözlerin hayalini hiç aklımdan çıkaramadım. Sonra, yumuşacık, dolgun ve lezzetli ağzın." Eğilip üst dudağını öptü. "Senin ağzını saatlerce düşünebilirim."

Tamamen uyarılmış sayılmazdı ama içinde bir sıcaklık hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. "Bu gibi şeyler söylemek konusunda, eskisine göre daha iyisin."

"Kapa çeneni. Burada çalışıyorum." Dudaklarını kızın yanaklarında gezdirdi. "Sonra şu gamzeler yok mu! Beklenmedik, başına buyruk, seksi çukurlar. Görünüşüne her zaman hayranlık duymuşumdur." Onu tekrar, bu kez uzun uzun, ısrarlı bir biçimde öptü. Genç kadın zevkin o noktadan, ağır ağır bütün bedenine yayıldığını ve ayak parmaklarına kadar indiğini hissetti.

Ah evet, diye düşündü. Genç adam, bu işte, şimdi çok daha ustaydı.

"İlk sevişmemizi hatırlıyor musun?"

Jordan'ın dudakları boynunda dolaşıyordu. Genç kadın hafifçe gerilip kımıldadı. "Unutmak biraz güç. Neredeyse oturma odasının halısını tutuşturacaktık."

"Bütün birikmiş tutku ve enerjimizle sevişmiştik. O gün ölmediğimize şaşıyorum."

"Genç ve dayanıklıydık."

Jordan hafifçe geri çekilip Dana'ya bakarak gülümsedi. "Şimdi büyüdük ve akıllandık. Seni deli edeceğim ve bu çok uzun sürecek."

Genç kadının karın kasları titredi. Okşanmak ve paylaşmak istiyordu. Bunların ikisini de onunla-sadece ve her zaman onunla- yapabilirdi.

Evinden çıkarken işin buraya varacağını biliyordu. Belki, Flynn'm evinin kapısını açıp da, eşikte onu gördüğünde de, kalbinin derinliklerinde, işin buraya varacağını hissetmişti.

O da istiyordu, kendisi de. Dana'nın tek dileği, bunun kendisi için yeterli olmasıydı.

"Bir rastlantı olarak, şu anda, biraz vaktim var."

"Haydi başlayalım... hemen burada."

(

Dudakları, birikmiş bir arzuyla kızın dudaklarıyla birleşti. Bu öpüş, genç kadının bedenine kızgın dalgalar gönderdi. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Ama o anda, Jordan yavaşladı, yumuşadı. Dana'nın kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

Dana, eskiden aralarında geçenlerin -yaşadıkları ateşli ve enerji dolu anların- anılarına kayıp gitmişti. Sonra yeniden içinde bulundukları ana döndü -bunda bir çeşit mucize ve derinlik vardı. Her ikisine de karşı koyacak gücü yoktu. Çaresizlik içindeydi. Hem tanıdık olanı hem de yeni olanı şiddetle istiyordu. Erkeğe sımsıkı sarıldı.

Bedeni tanıdıktı. Yıllar onu fazla değiştirmemişti. Uzun, geniş omuzlu, dar kalçalı. Ellerinin altındaki kasların kımıldayışı aynıydı. Ağırlığı,.ağzının biçimi, elleri hiç değişmemişti. Tanıdık bir bedene dokunmanın zevkini ve adamın kendisini tanıdığını bilmenin verdiği zevkle birlikte gelen sevgi selini nasıl da özlemişti. Ama genç kadın eski alışkanlıkların verdiği rahatlıkla ona sarılınca, Jordan geri çekilip baktı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Sadece sana bakmak istedim." Ağır ağır, Dana'nın tişörtünü sıyırdı. Hiç acele etmiyordu. Elinin tersiyle kızın tenini okşamaya başladı. Bu arada, sürekli gözlerinin içine bakıyordu. "Bana bakmanı istiyorum. Kimdik, şimdi kimiz. Eskisine göre çok farklı sayılmayız." Hâlâ kızın yüzüne bakıyordu. Parmaklarıyla, kızın sutyeninin ince pamuklu kumaşına dokundu. "Ama ilginç olabilecek kadar da değiştik. Sence öyle değil mi?"

Jordan'ın parmakları Dana'nın meme başlarında dolaşırken, kız titredi. "Düşünmemi mi istiyorsun?"

"Sen her an düşünürsün." Genç kadını hafifçe kaldırarak tişörtü başından yukarı çekip çıkardı ve fırlatıp attı. "Kafan devamlı çalışır. Bu da seni benim için çekici kılan bir başka yanındır."

Genç adamın elleri kızın sırtını okşarken, Dana kollarını onun boynuna doladı. "Çok konuşuyorsun, Hawke."

"Bu da sana üstünde düşünecek bir konu daha veriyor, öyle değil mi?"

Kızın sutyeninin agrafını çözdü. Sonra askıları omuzlarından aşağı indirmek için parmakları yukarı yöneldi. Dudaklarını kızın dudaklarına değdirip çekiyor, yine değdirip yine çekiyordu. Sonunda kız ona sıkıca sarıldı ve nefesleri birbirine karıştı. Jordan, onun kendisine karşı duyduğu arzunun böyle hızla yüzeye çıkmasını istemişti. Çünkü, onun, birbirlerine neler verebileceklerini düşünmesini değil, hissetmesini istiyordu. Burada ve şimdi.

Elleri kızın saçlarının arasında dolaşıyordu. Sonra, saçlarından kavrayıp geri çekerek ağzını, boynunu öpücüklere boğdu. Bir an için de olsa, içindeki vahşi hayvanı salıverdi. Ona bir anda sahip olabilirdi. Ama bu çok acele ve çok kolay olurdu. Bunun yerine, ateşin tırmanmasını ve ikisi için de bir işkence haline gelmesini bekledi.

Bir ziyafet sofrasındaymışçasına oburca kıza saldırıyor, sonra yavaşlayarak ağır ağır tadına bakmakla yetiniyordu. Elleri talaşla kızın bedeninde dolaırken, birden duraklıyor, daha yavaş ilerlemeye başlıyordu. Kız titrediğinde, o da titriyordu. Bu kızın bedeni, sadece biçimi ve dokusu açısından değil zevk almaya istekli ve cinsellik serüvenine açık oluşundan dolayı da her zaman en katıksız zevk unsuru olmuştu. Genç adamı, onun olgun göğüsleri kadar, kalbinin, dudaklarının altında gök gürültüsü gibi atışı da uyarıyordu.

Diliyle dokunduğunda, ya da dişlerini değdirdiğinde ürperen Dana'nın o güzel teni bile, sevişmekte ve erkeğine zevk vermekte böylesine istekli oluşu yanında sıradan bir zevk unsuru olarak kalıyordu.

Dana'nın elleri telaşla onun gömleğini çıkarmaya çalışıyordu. Tırnaklarını erkeğin etine sapladığında, boğazından çıkan hırıltı Jordan'ın kanını öylesine ateşledi ki acele etmemek için büyük bir çaba göstermek zorunda kaldı. Ama yudum yudum içeceğine bir kerede bitirmek istemiyordu. Bu sabır nereden geliyordu? Bu sabır yüzünden kızı çıldırtacaktı. Ağzı bu kadar ateşliyken, elleri nasıl bu kadar yavaş hareket edebilirdi? Kasları Dana'nın okşayışları altında ürperiyordu. Dana onu tanıdığı için, zayıf noktalarını da biliyordu. Buna

rağmen, genç adam, kendisine hâkim olmayı biliyor, kliö titreme noktasına sürüklediği halde orada bırakıyordu. , v

"Tanrı aşkına, Jordan."

"Henüz yeterince çıldırmadm." Nefesi ciğerlerinden çıkar gibiydi. Ama kızın kollarını boynundan çözüp, elleriyle iki yanına mıhladı ve ateşini

arttırmak için ağzını kullanmaya başladı. "Ben de öyle."

Boylu boslu, etli butlu bir kızdı ve Jordan onun her tarafına dokunmak, onun güzel vücuduna, sorgulayan beynine ve dikkatsizlik yüzünden kaybettiği kalbine yeniden sahip olmak istiyordu. Tutku ve ateşinden başka şeylerine de ihtiyacı vardı. Dana ona yine güvenmeliydi. Beri yandan, bir zamanlar paylaştıkları sevginin bir damlasına bile razıydı. Hayatta kalabilmek için vazgeçmek zorunda kaldıklarını geri almak istiyordu. Onu kucaklayabilmek, sımsıkı sarılmak için kollarını bıraktı. Yatağın üstünde birlikte döndüler.

Kızın bedeni terden kayıyordu. Sıcak, nemli ve hazırdı. Onu doruğa ulaştırmak için dokunması yetti. Genç kadının bedeni gerilirken Jordan'in adı ağzından bir hıçkırık olarak döküldü. Sonra bedeni yumuşadı. Ve Jordan, kızın ona, ne kadar özlediğini hiç fark etmediği bir şeyi verdiğini hissetti.

Teslimiyet.

"Dana." Onun adını tekrar tekrar söylerken dudakları yüzünde dolaşıyordu. Genç kadın gözlerini açıp, yorgun kara gözleriyle gözlerinin içine bakınca, ona yavaşça sahip oldu.

Bu, eve dönüp de arkada bıraktığın şeyi, eskisinden daha zengin, daha güçlü ve daha gerçek olarak bulmak demekti. İnanılmaz bir biçimde etkilenerek parmaklarını kızın parmaklarına kenetleyip kendini bıraktı.

Genç kadın, bedenini yay gibi gererek onu kabul etti. Sonra dudaklarını uzatıp onu öpmeye başladı. Bu birleşmenin tadı boğazını yakıyor, duyduğu zevk iliklerine işliyordu. Büyük bir uyum içindeydiler. Hızlandılar, doruğa ulaşıp bedenleri yumuşadığında hâlâ birbirlerinden ayrılmamışlardı.

Dana, Jordan'm üstünde yatarken, hayatının en görkemli, en yoğun cinsel deneyimini bugün yaşadığını düşünüyordu. Ama, bundan söz etmeye niyeti yoktu. Sevişme sonrasında hayatından çok memnun olmasına ve ona karşı büyük bir sevgi duymasına karşın, Jordan'ı pohpohlamaya niyeti yoktu. Ancak, bir şey söyleyecek olsa, bedeninin kullanılmasından ilk olarak bu kadar büyük bir zevk duyduğunu söyleyebilirdi. Bedeninin sürekli olarak böyle kullanılmasına hiçbir itirazı olamazdı.

Ama zaten, cinsellik onlar için hiçbir zaman bir sorun olmamıştı. Asıl sorun, genç kadının, sorunun ne olduğunu, ne olabileceğini bilmemesiydi.

Allah kahretsin.

Jordan, "Yine düşünüyorsun," diye mırıldandı ve parmağını kızın omurgasının üstünden aşağı kaydırdı. "O kadar yüksek sesle düşünüyorsun

ki. Biraz bekle de ölü beyin hücrelerimin yerine yenilerini oluşturabileyim."

"Beyin hücreleri ölünce, yerlerine yenileri oluşmaz, akıllı adam!"

"Bu sadece bir metafordu. İnce bir benzetme..."

"Senin incelikle ilgin olamaz. Hele benzetmelerinin hiç..."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Kızı saçlarından kavrayarak başını geriye çekti. "Gerçekten iyi görünüyorsun. Becerilmiş ve hırpalanmışsın. Kalacak mısın?"

Kız başını uzattı. "Tekrar hırpalanacak ve becerilecek miyim?"

"Niyetim bu."

"O halde, sanırım, ikinci round için kalabilirim." Dönüp kenara kaydı. Doğrulup oturdu ve parmaklarıyla saçlarını düzeltti. Jordan elini ona doğru uzatınca da, bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Jordan ise kaşlarını çatarak parmağını onun göğsünde dolaştırdı. "Biraz haşin davranıp, oranı buranı kızartmışım." Kendi çenesini elledi. "Uğrayacağını bilsem tıraş olurdum."

"Uğramak sözcüğünü de bir metafor olarak kabul ediyorum." Durumu hafife almak zorundaydı. Aksi halde kalbi genç adamın ellerinde eriyiverecekti. "Ama, o sakalı uzamış, bohem görünüş, beni yatağa atmana yardımcı oldu."

Genç adamın yanağını arkadaşça okşadıktan sonra gerindi. "Tanrım, açlıktan ölüyorum."

"Pizza ısmarlayayım mı?"

"Pizzayı bekleyemem. Acele yakıta ihtiyacım var. Bu evin mutfağında yiyecek bir şeyler bulunur herhalde."

"Buna güvenme. Mutfak tıkılmış durumda. Şu anda orası inşaat alanı."

"Gerçek bir erkek aşağı inip yiyecek bir şeyler arardı."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum. Her zaman da bu tavrından nefret ettim."

"Biliyorum." Bu sözler Dana'yı tahrik etmişti. "Hâlâ işe yarıyor mu?"

"Evet. Lanet olsun." Yataktan kalkıp kot pantolonunu giydi. "Ne getirirsem razı olacaksın. Edepsizlik yok."

"Anlaştık." Dana tekrar yattı ve yüzünü yastığa gömdü. Jor-dan durup ona bakınca da, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Beyin hücrelerim yenileniyor."

Genç kadının gamzeleri göründü. "Yemek."

"Gidiyorum."

Jordan odadan çıkarken, Dana kendini biraz kötü hissetti. Onu nasıl sinirlendireceğini hâlâ bildiğine sevinerek ve bununla övünerek kendini küçültmüş olmuyor muydu? Ama bu o kadar hoşuna gidiyordu ki, neresi yanlış olabilirdi? Üstelik, bundan sonra neler olacağını düşünüp endişelenmekten çok daha iyiydi, öyle değil mi? Bu kez daha akıllıca davranacak, içinde bulunduğu anın zevkine varıp, daha fazlasını beklemekten kaçınacaktı. Hırlaştıkları zaman bile bir arada bulunmaktan hoşlanıyorlardı. Her ikisi için de aynı insanlar çok önemliydi. Cinsel bakımdan da güçlü bir bağları vardı. Bunlar sağlıklı, güzel bir ilişkinin temelini oluşturan şeylerdi. Bu nedenle, ona âşık olması gerekmezdi. Oysa bu elinde değildi. Ona âşıktı. Bu küçük pürüz olmasa her şey ne kadar güzel olacaktı.

Olaya gerçekçi olarak yaklaşıldığında, genç kadının tek sorunu buydu. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Jordan da ona âşık olmak zorunda değildi ve kızın bu olaydan aldıkları ve katkısı sadece kendisine bağlıydı. Jordan ona önem veriyordu. Gözlerini kapatıp sessizce içini çekti. Tanrım, bu ne acı bir şeydi. Kendisine gerçekten önem veren birine âşık olmaktan daha üzücü ve alçaltıcı ne olabilirdi?

Elinden geldiğince düşünmemenin daha iyi olacağına karar verdi. Benliğinin bu kısmına arkasını dönecekti. Bu kez, ikisinin sonsuza dek birlikte olacakları, bir yuva ve bir aile kuracakları, bir gelecek yaratacaklarına dair hayalleri yoktu.

Jordan'ın hayatı New York'ta, onunki ise buradaydı. Ve Tanrım, onu doyuracak ve oyalayacak o kadar çok şey vardı ki, Jordan Hawke ile ilgili hayaller kuracak ne vakti ne de buna ihtiyacı vardı. Dana buna fırsat verdiği ve ortam hazırladığı için, Jordan onu geçen defa incitmişti. Ama şimdi, sadece yaşça daha büyük olmayıp, daha akıllı ve daha güçlü olduğuna karar verdi.

Dana, bu konularda kendisini ikna etmeye çalışırken, gözleri genç adamın bilgisayarına kaydı. Ekran koruyucusunda helezonlar oluşturan renkli spiraller hareket halindeydi. Kızın başı dönmeye başladı. Jordan buna nasıl dayanıyordu? Bunu düşünür düşünmez cevabını buldu. Onu hemen işine dönmesine neden olacak kadar rahatsız edici olduğunu düşünerek doğrulup oturdu. Onun çalışmasını engellemişti. Jordan o anda bilgisayarını kapatmamıştı. Acaba yazmakta olduğu yazıyı kapatmış mıydı... yoksa?

Dudağını ısırarak kapıya baktı. Demek ki, yazmakta olduğu metin hâlâ ekrandaydı ve mausa şöyle bir dokunsa, hemen görünecekti. Yazdığı şeyi

okusa, bunun ne zararı olabilirdi?

Ayak seslerine kulak vererek yataktan aşağı kaydı ve parmaklarının ucuna basarak çalışma masasına yaklaştı. Ekran koruyucusunu kaldırmak için mausa dokundu. Kapıya son bir bakış attıktan sonra, iki sayfa geriye giderek bir paragrafın ortasından itibaren okumaya başladı. Kısa bir süre sonra kendini kaptırdı. Oysa, bu paragraf sadece bir sahneyi anlatı166 yordu. Ama, Jordan'ın, insanı anlattığı sahnenin içine çeken, onunla kuşatan ürpertici bir tarzı vardı. Bu sahne, karanlık, soğuk ve ürkütücüydü. Birinci sayfanın sonuna geldiğinde, kahramanın kafasının içindeydi. Onun telaşının ve altında yatan korkunun farkına varmıştı. Onu kovalayan bir şey vardı ve bu şey acı vermeye başlamıştı. Jordan'ın yazdıklarının sonuna geldiğinde, küfürü bastı. "Allah kahretsin, bundan sonra ne olacak?"

Jordan, "Çıplak bir kadından, büyük bir iltifat," dedi.

Dana sıçradı. Kendine lanet okudu. Çıplaktı. Kızardı. Bu daha da kötüydü. Hızla dönüp Jordan'ı kapıda gördüğünde, sıcaklığın tüm bedenine yayıldığını hissetti. Jordan'ın kot pantolonu düğmelenmemiş, saçları karmakarışıktı. Ellerinde, bir paket cips, bir kutu kola ve bir elma vardı.

"Ben sadece..." Bu işten sıyrılmanın imkânsız olduğunu anladı ve utanç verici gerçeği açıkladı. "Merak ettim ve saygısızca davrandım."

"Önemli değil."

"Hayır, gerçekten. Yazdıklarını okumaya kalkışmamalıydım. Ama oracıkta duruyordu. Bilgisayarı, hiç değilse dosyayı kapatmadığın için suç sende."

"Ama, işimi bitirmemi engellediğin ve benimle sevişerek dikkatimi dağıttığın için asıl suçlu sensin."

"Yazdıklarını okuyabilmek için cinselliği kullanmış değilim..." Lafını yarıda kesti. Nefesini dışarı üfledi. Jordan ona bakarak sırıtıyordu. Haksız da değildi. "Cips pakedini ver."

Jordan cips pakedini vereceğine yatağa gidip oturdu. Arkasını yastığa dayadı. "Gel de al." Elini cips pakedine sokup bir avuç aldı ve yemeye başladı.

"Ekran koruyucu gözüme takıldı. Neredeyse beni şaşı yapacaktı." Yatağın üstüne oturup, pakedi genç adamın elinden aldı.

"O hergeleden nefret ediyorum." Elmayı ısırdı, kolayı kıza uzattı. "Demek bir sonraki aşamada ne olacağını merak ettin, öyle mi?"

"İlgilenir gibi oldum." Kola kutusunu açtı, bir yudum aldı.

£Biraz cips yedikten sonra, pakedi Jordan'a verip elmayı aldı. Biraz sonra yine değiş tokuş yaptı. Jordan'dan nefret ederek, baklayı ağzından çıkarmayacak, diye düşündü.

"Peki, kim bu? Onu kovalayan kim, ya da ne? Oraya nasıl gitmiş?"

Jordan kolayı kızın elinden aldı. Bir insanın kitaplara duyduğu aşkı paylaşan birinin, onun yazdığı kitaba ilgi duymasından daha doyurucu bir şey olabilir mi, diye düşündü. Buna, edebiyat aşkını paylaşan birinin, çok çekici, çıplak bir kadın olduğunu da ekleyecek olursak, bu zevkin tadına doyum olmuyordu.

"Bu uzun bir hikâye. Kısaca, onun, geçmişte hatalar yapmış bir adam olduğunu söyleyebiliriz. Şimdi tamir etmenin yolunu arıyor. Bu arayış sırasında, hatalara çare bulmanın kolay olmadığını, kurtuluşun -gerçek kurtuluşun- bir bedeli olduğunu ve gerçek aşkın bu bedeli ödemeye değer olduğunu anlıyor."

"Ne gibi hatalar yapmıştı?"

"Bir kadına ihanet etmiş, bir adamı öldürmüştü." Biraz daha cips yedi. Dışarıdan ve hayalindeki ormandan gelen yağmur sesini dinledi. "Bunları yaparken nedenleri olduğunu düşünüyordu. Doğru olabilirdi. Ama bunlar geçerli nedenler miydi?"

"Romanı sen yazıyorsun. Bilmen gerek."

"Hayır, onun bilmesi gerek. Bu kurtuluşun bedelinin bir parçası. Bilmemek onun peşini bırakmıyor, ormanda onunla birlikte olanla birlikte, yanından ayrılmıyor."

"Ormanda onunla birlikte olan ne?"

Jordan güldü. "Kitabı oku."

Dana elmayı ısırdı. "Kitap satmanın alçakça bir yolu."

"İnsanın, 'sıradan ticari romanlar' yazarak da olsa hayatını kazanması gerek. Bir eleştirmen kitaplarım hakkında bu deyimi kullanmıştı."

Dana suçluluk duydu ama bunu omuz silkerek geçiştirdi. "Ben bir kütüphaneciyim." Hemen düzeltti: "Eski bir kütüphaneci... Ve, bir kitabevi açmak üzereyim. Benim için bütün kitaplar değerlidir." .

"Bazıları diğerlerinden daha değerlidir."

"Bu, profesyonel bir bakış açısından çok kişisel zevklerle ilgili bir şeydir." Kıvranıyordu. "Senin ticari başarın, insanları doyuran kitaplar yazdığını gösterir."

Başını salladı ve birden canı sigara istedi. "Hiç kimse, is-' teksiz bir övgüyle, birini senin gibi aşağılayamaz, Dana."

"Amacım bu değildi." Kendi mezarını kazmakta olduğunu hissediyordu. Ama onun yatağında çırılçıplak oturmuş cips yerken, kitaplarının sadık bir okuyucusu olduğunu itiraf edemezdi. Bu ikisini de gülünç duruma düşürmekten başka bir işe yaramazdı. İyi niyetli ve samimi övgüler de dalkavukluk gibi görünmesine neden olurdu.

"Her zaman yapmak istediğin işi yapıyorsun, Jordan. Övünmelisin."

"Bu doğru." Kolayı bitirdi, kutuyu kenara bıraktı. Genç kadının ayak bileğini tuttu. "Hâlâ aç mısın?"

Konu kapandığı için Dana rahatlamıştı. Cips pakedini buruşturup yatağın yanına, yere attı. "Doğrusunu istersen," diye söze başladı ve genç adamın üstüne atladı.

Bu onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. Üstelik rahatsız olduğu için de sinirleniyordu. Yazdığı romanları herkesin beğenmesini beklemiyordu. Uzun bir süredir, olumsuz bir eleştiri ya da bir okurdan gelen üzücü bir tenkit onu yaralamıyor, moralini bozmuyordu. En küçük bir eleştiri karşısında dehşete kapılan, gergin ve huysuz bir yazar değildi. Ama, Allah kahretsin, Dana'nın romanlarını önemsemeyişi onu yaralamıştı.

Jordan, yatak odasının penceresinden dışarıyı seyrederek düşünüyordu. Kızın bu konuda yumuşak davranması, onu incitmekten kaçınması daha da kötüydü. Dana'nın, genç adamın yeteneği konusundaki kırıcı ve nahoş sözlerini, ticari romanlar alanına, aşağılayarak, tepeden bakışını hazmetmek, iyi niyetle başını okşamasına razı olmaktan çok daha kolaydı.

Heyecanlı romanlar yazıyordu. Bu romanlarda çoğunlukla belli olmayan bir şeyin esintisi bulunurdu. Dana, bu romanla169

n, toplumun ea-alt sınıfına hitap eden adi ticari ürünler olarak görüp, elinin tersiyle itiyordu.

Eğer genç kadın, kitaplar arasında sınıf farkı gözeten ayırımcı bir edebiyat züppesi olsaydı, Jordan onun bu tavrını anlayabilirdi. Ama Dana'nın kitaplara karşı böyle bir tavırla uzak ya da yakın ilgisi yoktu. O, bütün kitaplara âşıktı. Evi kitaplarla doluydu. Raflarında bir yığın ticari roman vardı. Ancak, Jordan bunlar arasında kendi yazdığı kitaplardan birinin bile bulunmadığını fark etmişti ve bu onu çok üzmüştü.

Aşağı katta yiyecek bir şeyler bulup yatak odasına döndüğünde, onu bilgisayarın başında bulunca, hikâyenin ilginç geldiğini sanarak, aptal gibi sevinmişti. Oysa, kız sadece meraktan baktığını söylemişti. O kadar. En doğrusu bunu düşünmemek, derin bir yara açıp iltihaplanmasına fırsat vermeden, sanal bir kutuya kapatıp kilitlemek, diye geçirdi aklından.

Tanrıya şükürler olsun ki yeniden sevgili olmuşlardı. Yeniden alkadaş olabilmek için de yolun yarısındaydılar. Jordan" bunu her şeyden çok istiyordu. Eserlerini beğenmiyor, ya da onaylamıyor diye, hem sevgili hem de arkadaş olarak onu kaybetmek istemiyordu.

Dana, onun için yazar olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi? Gerçi Jordan'in istediği şeyin bu olduğunu biliyordu, ama genç adam için ne kadar yaşamsal bir önemi olduğunu bilmiyordu. Ona bundan hiç söz etmemişti. Birçok şeyi onunla paylaşmadığını itiraf ediyordu. Evet, yazdıklarını paylaşmış, birçok kez ondan yazdığı bir şeyi okumasını istemişti.

Dana'nın övgüleri doğal olarak onu sevindirmiş, genç kız hikâyeyle ilgili fikir ve önerilerini söylediğinde merakla dinlemişti. Gerçek şuydu ki, çok geçerli bir nedenden ötürü, bu konuda, en çok Dana'nın düşüncelerine önem verirdi. Ama ona, hiçbir zaman, bir insan ve bir yazar olarak, kesinlikle kendi adına -ve annesi için- başarıya ne kadar ihtiyacı olduğundan söz etmemişti. Jordan, annesinin kendisine harcadığı emeklerin, onun için yaptıklarının, özverilerinin ve o kadar çok çalışmasının bedelini ödemenin tek yolunun bu olduğuna

inanıyordu. Ama bunu ne Dana'ya ne de başka birine, hiç söylememişti. O çok özel acıyı, o suçluluk duygusunu ve bir şeyler yapabilme ihtiyacını kimseyle paylaşmamıştı. Şimdi de kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Yıktığını yeniden yapmaya, yeniden yapamadığına baştan başlamaya odaklanma-lıydı.

Şu andaki kahramanı sadece kurtuluşu arayan adam değildi.

Dana, Zoe'nin salonu olarak kullanılacak odanın bir duvarını boyamayı bitirmişti. O sabah, birçok kez, tam konuşmaya başlayacakken dilini ısırmış, olup bitenleri arkadaşlarına anlatmamaya kararlı olduğu halde, kafasının içinde, kendi kendisiyle bu konuda tartışıp durmuştu. Sonunda, olayı gizlemenin arkadaşlığa yakışmayacağına karar verdi.

"Jordan'la yattım." Baklayı ağzından çıkarmıştı. Gözlerini boyamakta olduğu duvardan ayırmıyor, arkadaşlarının söyleyeceklerini ve sorularını bekliyordu.

Beş uzun saniye sessizlik içinde geçtikten sonra başını çevirdi ve Malory ile Zoe'yi bakışırken yakaladı.

"Biliyor muydunuz? Duymuş muydunuz? Yani bu küstah herif, dosdoğru Flynn'a koşup, beni becerdiğini böbürlenerek anlattı, öyle mi?"

"Hayır." Malory güldüğünü belli etmemeye çalışarak yutkundu. "En azından, bildiğim kadarıyla, böyle bir şey yok. Eminim, Jordan ona bu konuda bir şey anlatsaydı, Flynn bana söylerdi. Her neyse, haberimiz yoktu. Sadece..." Susup tavana baktı.

Zoe, "ikinizin daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyorduk," diye ekledi. "Hatta bu konuda bir bahse tutuşmayı düşünmeye başlamıştık. Biraz ayıp olur diye korktuk. Ama, ben kazanmış sayılırım. Bugünü içgüdüsel patlama günü olarak saptamıştım. Malory bir hafta daha dayanacağın kanısındaydı."

"Bakın," Dana, yumruklarını beline dayamıştı; "Benden iyi bir not almadınız."

4

Malory, "Bahse girmedik ki," diye söze başladı. "Üstelik, Jordan'ın seninle yattığını Flynn'a söylemesi onu küstah bir herif yaptığı halde sen bize anlatıyorsun. Bunun bile üstünde durmadığımıza göre, ne kadar iyi arkadaşlar olduğumuzu anlamalısın."

"Dilim tutuldu."

"Hayır, tutulmadı." Zoe başını iki yana salladı. "Hiç değilse bize olup bitenleri anlatmadan tutulmasın. Birle on arasında bir değerlendirme mi yapacaksın, yoksa, her şeyi ayrıntılı olarak anlatacak mısın?"

Dana elinde olmadan güldü. "İkinizi de neden sevdiğimi bilmiyorum."

Zoe, "Pekâlâ da biliyorsun. Haydi anlat," diye ısrar etti. "Anlat. Anlatmak için ölüyorsun."

"Harikaydı ama sadece patlamaya hazır olduğum için değil. Onunla birlikte olmayı özlemiştim. Birine bu kadar yakın olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğunu sa- nıyorsun ama bu doğru değil. Aslında unutmuyorsun. Sevişmelerimiz daima güzeldi. Şimdi daha güzel."

Zoe uzun uzun içini çekti. "Romantik bir birleşme miydi, çılgınca mı?"

"Birinciyi mi, ikinciyi mi soruyorsun?"

"Övünmeye başladın."

Dana güldü ve takrar boya işine döndü. "Uzun zamandır övünebileceğim bir şey olmamıştı."

Malory, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne konuda?"

"Onu sevdiğini söyleyecek misin?" ' Bu soru Dana'nın neşesini kaçırır gibi oldu. "Bunun ne ÎStılamı var? Ya kaçar, ya da kaçmadığı için suçluluk

duyar."
"Ona karşı dürüst davranırsan..."
Dana, "Bu senin tarzın," diyerek onun sözünü kesti. "Sen Flynn'a karşı hissettiklerini ona açıkça söylemek gereğini duydun. Bu sana uygun bir davranıştı, Mal. İkiniz için de iyi oldu. Ama, bana gelince, benim bu kez Jordan'dan hiçbir beklentim yok. Kendi duygularımın ve bu ilişkinin sonuçlarının sorumluluğunu almaya hazırım. Ama, kalbimi avucunun içine koymak ve onu bir seçim yapmaya zorlamak istemiyorum. Şu anda yaşadıklarımız bana yetiyor. Şimdilik. Yarın için, yarın üzülürüz."
Zoe, "Hmm, bu dediklerine itiraz edecek değilim," diye söze başladı. "Her şeyin oturması ve gelişmesi için biraz zamana ihtiyacın olabilir. Ama belki de onu sevdiğini söylemen gerekecek. Bu da, anahtarı arama serüveninin bir parçası olabilir."
Dana'nm elindeki boya rulosu adeta sıçradı. "Yani, benim Jordan'la yatmam anahtarı arama serüveninin bir parçası mı? Bu da nereden çıktı?"
"Özellikle seksi kastetmedim. Ama, seksin güçlü bir sihir olduğunu kabul etmek zorundayız."
"Evet, belki de, tanrılar şarkı söylemiş peri kızları ağlamıştır." Dana rulosunu duvarın üstünde gezdirmeye devam ediyordu. "Ama Jordan'la yatmamın beni anahtara götüreceğine inanmam."
"Nasıl adlandırırsan adlandır, ben aranızdaki bağdan, ilişkiden söz ediyorum. Aranızda eskiden ve şu anda var olanlardan ve gelecekte var olacaklardan."
Dana yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona dönünce Zoe sözlerine ara verdi. Sonra, "Bu, Rowena'nın anahtar hakkında sana söylediklerine uymuyor mu?" diye devam etti. "Jordan'la ilişkin olayın bir parçası olamaz mı?"
Dana bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, ruloyu boyaya batırdı. "Bu da bir bakış açısı," dedi. "Mantıklı görünebilir ama, ne işe yarayacağını anlayamıyorum. Doğrusunu istersen, gelecek sefer Jordan'la seviştiğimizde, Ruhlar Kutusu'nun anahtarını çarşafların arasında bulacağımı sanmıyorum. Ama, aramak eğlenceli olabilir."
"Belki de, daha çok, senin için ya da her ikiniz için de, eskiden, şimdi ve gelecekte önemli olan bir yer olabilir." Zoe ellerini iki yana açtı. "Saçmalıyorum."
Dana, "Evet, saçmalıyorsun," diye onayladı. Kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. "Şu anda bir şey düşünemiyorum ama daha iyi düşünmeye

çalışacağım. Bu konu ile ilgili olarak, Jordan'la konuşabilirim. Onun bu işin önemli bir parçası olduğunu inkâr edemem. Bu nedenle, yararlı olabilir."

Malory, omuzlarını dikleştirdi. "Sadece tek bir şey söyleyeceğim," dedi. "Aşk, hiç kimse için bir yük değildir. Eğer Jordan başka türlü düşünüyorsa, bu sana layık olmadığını gösterir."

Dana, bir anlık bir şaşkınlıktan sonra, elindeki boya rulosunu yere bıraktı. Malory'nin yanına gitti ve eğilip onu yanağından öptü. "Sen çok şeker bir kızsın!"

"Seni seviyorum. İkinizi de seviyorum. Sizin aşkınıza cevap vermeyecek erkek budalanın biridir."

"Vay be! Bu söz için de kucaklanmayı hak ettin." Dana, Malory'e sıkı sıkı sarıldı. "Ne olursa olsun, sizler gibi arkadaşlarım olduğu için mutluyum."

"Bu çok güzel." Zoe onların yanına gidip, ikisine birden sarıldı. "Dana'nın Jordan'la seviştiğine seviniyorum. Bu sayede, şu anı yaşıyoruz."

Dana bir kahkaha atarak ikisini birden dürttü. "Bu gece elimden geleni yapacağım. Kim bilir, belki yarın, salya sümük ağlayarak birbirimize sarılıp, gerçek bir gözyaşı şöleni yaşayabiliriz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Jordan uyuyordu. Kolu Dana'nın beline dolanmış, bacağını genç kadının bacağının üstüne koymuştu. Sanki onu orada tutmak, kalkıp gitmesine engel olmak ister gibiydi. Terk edip giden Dana olmamışa ama, bu kez Jordan, yatağında ya da hayatında kalmasına genç kadının izin vereceğinden emin değildi. Ama rüyalar arasında dolaşırken, genç kadını sıkı sıkı tutuyordu. Ayın gökyüzünde parladığı sıcak bir yaz gecesiydi. Her şey, olgundu, yeşildi ve gizem kokuyordu.

Orman gölgelerle doluydu. Ateş böcekleri, zifiri karanlıkta kıvılcımlar saçıyorlardı. Her nasılsa, rüyalarında, artık, o ormanın kıyısındaki yabani otlar arasında dolaşan çocuk değil de, yetişkin bir erkek olduğunun bilincindeydi. Gökyüzündeki aya doğru, haşmetle yükselen büyük siyah binaya bakarken, kalbi korkuyla mı, beklentiyle mi çarpıyordu? Yoksa bildiği şeyler mi onu böylesine heyecanlandırıyordu?

Belleğindeki o sıcak yaz gecesinde yanında olan arkadaşları şimdi yoktu. Flynn ve Brad yanında değillerdi. Kamp ateşi yanmıyordu. On sekiz yaşından küçüklerin alkollü içki ve sigara kullanmasını yasaklayan yasalara karşı gelerek temin ettikleri sigaralar ve biralar yoktu. Üç delikanlının birlikte oluşturdukları gençliğe özgü cesaret ve umursamazlıktan ise eser yoktu. Yalnızdı. Arkasındaki kapıyı Tepe'nin savaşçıları koruyordu. Boş evde hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve bir mezar kadar sessizdi.

Hayır, boş değil, diye düşündü. Evlerin, özellikle de eski

evlerin boş olduğunu düşünmek bir hataydı. O evler, anılar ve seslerin soluk yankısıyla doluydu. Gözyaşları, kan damlaları, çınlayan kahkahalar, coşup kükreyen öfkeler, yıllar boyunca duvarlar arasında birikmiş, duvarlara sinmişti.

Bu da bir çeşit yaşam belirtisi sayılmaz mıydı? Nefes alan evler olduğunu da biliyordu. Bu evler, ahşap, alçı ve taşlarında neredeyse insani sayılabilecek bir şeşit benlik taşırlardı. Ama burasıyla; bu evle ilgili olarak, bu gece hatırlaması gereken bir şey vardı. Bildiği ama belirgin olarak hatırlayamadığı bir şey. Yan hatırlanan bir şarkı gibi, bir aklına gelip, bir kaçıyordu. Onunla eğlenir, şaka yapar gibiydi. Bu önemli, hatta 1 ir hayati bir şeydi. Aklında olan her neyse, bir fotoğraf makinesinin merceği gibi, görüntü berraklaşana kadar evirip çevirmeliydi.

Rüyada gözlerini kapattı. Ağır ağır, derin derin nefes almaya başladı. Hatırlanması gerekene yer açmak için zihnini boşaltması gerekiyordu.

Gözlerini açtığında onu gördü. Gök- « yüzünde beyaz bir top gibi duran ayın altında, duvarın dibinden yürüyordu. Kendisi gibi o da yalnızdı. Belki o da, Jordan gibi rüya görüyordu. Rüzgâr olmadığı halde, yürürken pelerini havalanıyordu. Genç adama, hava nefesini tutmuş, gecenin bütün sesleri -bütün hışırtılar, cıvıltılar ve ötüşler- prçalanıp korkunç bir sessizliğin içine düşmüş gibi geldi.

Kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kadın dönmeye başladı. Bir an sonra, diye düşündü. Bir an sonra birbirlerini göreceklerdi.

Nihayet...

Güneş ışığı birden parlayınca, Jordan'in beyni büyük bir şaşkınlıkla sarsıldı. Zifiri karanlık bir geceden pırıl pırıl güneşli bir güne geçiş çok ani olmuştu. Kuşlar, ümitsiz bir sevinç içinde, müziğe benzer sesler çıkararak ötüyorlardı -flüt, arp ve korno sesleri. Sonra, hızla gelip iyice yükseldikten sonra kendini bırakan suyun gökgürültüsünü andıran sesini duydu. Kendine gelmeye, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Burada bir orman vardı ama bu, tanıdık bir orman değildi. Yapraklar canlı, yemyeşil parlıyorlardı ya da yumuşak ve mavi renkteydiler. Dallar, yakut ve topaz rengi meyvelerin ağırlığıyla aşağı doğru sarkmıştı. Havada olgun bir meyve kokusu vardı. Sanki bu kokuyu da koparıp tadına bakabilecektiniz.

Ağaçların arasında, koyu kahverengi toprağın üzerinde yürüyordu. Suları masmavi olan bir çağlayanın yanından geçti. Altındaki su birikintisinin içinde altın rengi balıklar oynaşıyordu. Merakla elini suyun içine soktu. Islaklığı ve serinliği hissetti. Suyun avucunun içinden aşağı dökülüşünü seyrederken, masmavi olduğu halde berrak olmadığını fark etti. Bu kadarına dayanamayacağını düşündü. Bu güzellik insan beyni için fazlaydı. Bunu bir kere görüp, yaşadıktan sonra, bir insan solgun gerçeklik içinde, o güzellikten uzak, nasıl yaşayabilirdi? Hayranlık içinde elini tekrar suya uzatırken, göletin öteki tarafında su içen geyiği gördü.

Erkek geyik dev gibiydi. Altın rengi derisi pırıl pırıldı ve sırtı gümüş rengi ışıklar saçıyordu. Görkemli başını kaldırdığında, çevrelerindeki orman kadar derin ve yeşil olan gözleriyle Jordan'a baktı. Boynunda değerli taşlarla süslü bir tasma vardı. Bu taşlar, güneşten gelen ışık demetlerini yakalayıp, birer prizma gibi rengârenk ışıkları çevreye yayıyorlardı. Jordan geyiğin konuştuğunu sandı ama hiçbir hareket ve zihninde biçimlenen sözlerden başka ses yoktu.

Onların hakkını arayacak mısın?

"Kimin?"

Git ve gör.

Geyik dönüp yürümeye başladı. Yürürken, gümüş rengi ayaklarından hiç ses çıkmıyordu. Ormana girip kayboldu.

Jordan, bu rüya değil, diye düşündü. Doğruldu. Göletin etrafını dolaşarak geyiğin peşine takıldı. Ama, hayır, o gel ve gör dememişti; git demişti. Jordan, içgüdülerine güvenerek, aksi yöne doğru yürüdü. Ormandan çıkınca bir çiçek deni-ziyle karşılaştı. Çiçeklerin parlak renkleri gözlerini kamaştırıyordu -kırmızı, sarı, eflatun, gül kurusu. Güneş ışıklarının altında, sanki her çiçek o renkteki değerli taşlardan yapılmış-Çasına renkli pırıltılar saçıyordu. Bu rengârenk çiçek denizinin ortasında, en değerli çiçek olarak, kristal kefenleri içinde, Cam Kutudaki Kızlar yatıyordu.

Sesinin çıktığını, konuşabildiğini kanıtlamak, kendi sesini duymak ve bu çiçek denizinin içinden geçip, Cam Kutudaki Kızlar'm tanıdık yüzlerine bakmadan önce kendinden emin olmak için, yüksek sesle, "Hayır, rüya görmüyorum," dedi.

Kızlar uykuda gibiydiler. Güzellikleri kaybolmamıştı, ama bu soğuk bir güzellikti. Hiçbir zaman değişemeyecek ama bir anlık zaman biriminin içine hapsolmuş olan soğuk güzelliği gördü.

Merhamet ve öfke duydu. Dana'nın yüzüne son derece benzeyen yüze bakarken de, ruhunda, annesinin ölümünden beri hissetmediği, yüreğini parçalayan bir acı şahlandı. Yüksek sesle, "Bu cehennem azabı," dedi. "Hayatla ölüm arasında sıkışıp kalmak ve ikisinden birini seçememek."

"Evet, çok doğru söyledin." Cam kutunun öteki tarafında Kane duruyordu. Siyahlar içinde çok zarifti. Gür siyah saçlarının üstünde değerli taşlarla süslü bir taç vardı. Jordan'a gülümsedi. "Çok zekisin," dedi. "Yazık ki insanların çoğu -« seninki gibi bir zekâdan mahrum. Cehennem dediğin şey, sadece sonu olmayan yokluktur."

"Cehenneme, bunu hak eden gitmeli."

"Ah, felsefe." Sesi keyifli ama düşünceliydi. "Kabul edersin ki, kimi zaman cehennem bir miras olarak kuşaktan kuşağa geçer. Bu kızlar, babalarının ve ölümlü karısının lanetine uğradılar." Elini cam kutuya doğru salladı. "Ben sadece, doğruyu söylemek gerekirse, anahtarı çeviren bir araçtım." Elini kaldırıp, bileğini çevirdi.

"Bunu şan olsun diye mi yaptın?"

"Onun için. Güç için. Her şey için." Dünyayı kucaklamak ister gibi kollarını açtı. "Asla, asla onlara ait olamayacak olan bütün bunlar için.

Tanrıların âleminde, yufka yüreklere ve ölümlülere özgü zaaflara yer yoktur."

"Ama tanrılar da âşık oluyor, nefret adiyor, utanıyor, kıskanıyor, savaşıyor, gülüyor, ağlıyor. Bunlar ölümlülere özgü zaaflar değil mi?"

Kane başını uzattı. "Çok ilginç bir adamsın. Kim ve ne olduğumu, seni buraya, Güç Perdesinin arkasına benim getirdiğimi, burada bir ekmek kırıntısının üzerinden silkip atabileceğim bir karıncadan farkın olmadığını bildiğin halde benimle tartışıyorsun. Seni bir düşünceyle öldürebilirim."

"Bunu yapabilir misin?" Jordan kristal kutunun çevresini dolanarak ona yaklaştı. Dana'nın hayalinin bile aralarında olmasına dayanamıyordu. "Peki, bunu niçin yapmadın? Belki de kadınlara eziyet etmeyi tercih ediyorsun. Ama bir erkekle karşılaştığında, durum değişiyor, öyle değil mi?"

Yediği darbeyle beş altı metre geriye sıçradı. Ağzında kan tadı vardı. Ayağa kalkmadan önce kanı ezilmiş olan çiçeklerin üstüne tükürdü. Kane'in yüzünde güçten fazla bir şey olduğunu fark etti. Bü yüzde öfke vardı. Ve öfkenin olduğu yerde daima zaaf vardır.

"Duman ve aynalar. Ama bir erkek gibi yumruklarınla dövüşmeye cesaretin yok. Bir kere dövüşsek; bir kere yumruklarımızla dövüşsek, yeter. Benim silahımla."

"Senin silahınla mı? Burada senin şartların geçerli değil. Acının ne demek olduğunu öğreneceksin."

Uçları jilet gibi keskin, buz gibi soğuk pençeler göğsüne yapıştı. Anlatılması mümkün olmayan acının etkisiyle diz çöktü. Boğazından yükselen çığlığa engel olamadı.

"Yalvar." Kane'in aldığı zevk sesinden belli oluyordu. "Merhamet dilen. Yerlerde sürün."

Jordan tükenmiş olan gücünden kalan kırıntılarla başını kaldırdı ve Kane'in gözlerinin içine baktı. "Kıçımı...."

Gözleri karardı. Uğuldayan kulaklarında bir haykırış çınladı. Korkunç soğuğa rağmen, vücudunu bir sıcak dalgasının kapladığını hissetti.

Kane'in sesindeki öfke kulaklarında çınlıyordu. "Henüz yapacaklarımı bitirmedim."

Jordan kendinden geçti.

"Jordan! Aman Tanrım, aman Tanrım, Jordan kendine gel."

Denizde sallanan bir kayıkta olabileceğini düşündü. Belki de boğulmuştu. Göğsü yanıyor, başı zonkluyordu. Sersem gibiydi. Ama birisi onu, istese de istemese de hayata döndürüyor, sıcak dudaklarını dudaklarına bastırıyor,

genç adamı gerçek yaşama doğru sürüklüyordu. Ama açık denizde ne diye bir köpek manyak gibi havlayıp duruyordu?

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve Dana'ya baktı. Kız kâğıt gibi beyazdı ama yine de onu görmek hoşuna gitti. Genç adama sarılmış hafifçe sallıyor, bir yandan da titreyen elini onun yüzünde gezdiriyor, saçlarını arkaya doğru itiyordu. Moe yatak odasının kapalı kapısının önünde havlıyor ve tahta kapıya saldırıyordu.

Boş gözlerle etrafa bakarak, "Ne oldu?" diyebildi. Kız gülmeye başladı.

"Geri döndün. Tamam, geri döndün." Dana bir sinir krizi geçirmek üzereydi. "Ağzın kanıyor. Ağzın kanıyor ve göğsün buz gibi."

"Bir dakika dur." Henüz kımıldamayı denemiyordu. Başını oynatmak bile korkunç bir acı dalgasının bedenini sarmasına ve midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Ama görebildikleri onun için bir nimetti. Dana'nın yatak odasında, yatağın üzerinde yatıyordu. Bedeninin üst kısmı genç kadının kucağındaydı. Dana onu, bir bebek gibi göğsüne bastırıyordu. Üstünden bir kamyon geçmiş gibiydi. Öyle olmasa, kendisini bu kadar kötü hissetmeyecekti.

"Rüya görüyordum."

"Hayır." Genç kadın yanağını onun yanağına dayadı. "Hayır, rüya görmüyordun."

"Başlangıçta... belki de evet, rüya görmüyordum. Viskin var mı, Uzun Bacak? Çok ihtiyacım var."

"Bir şişe Paddy var."

"Üç parmak Paddy için sana bin dolar veririm."

"Sattım." Kızın gülüşü bir hıçkırığa benziyordu. "Sen yat. Ben viskiyi getiririm. İyice örtün. Titriyorsun."

Örtüleri genç adamın üstüne örttü; kozadaki bir tırtıl gibi sarıp sarmaladı. "Aman Tanrım." Alnını onun alnına dayarken, silkinip toparlanmaya çalışıyordu.

"Eğer kırk beş saniye içinde viskiyi getirirsen, iki bin dolar veririm."

Genç kadın odadan uçar gibi çıktı. Jordan ise, çıplak haliyle koşan Dana'nın güzelliğini fark edebildiğine ve ona hayranlık duyduğuna göre, durumunun o kadar da kötü olmadığını düşündü. Bir an sonra, Moe yatağa atladı ve vücudundaki ağrıların üç misline çıkmasına neden oldu. Önce küfür etmeye başladı, ama köpek, yavaşça hırlayarak yatağın her yanını kokladıktan sonra yüzünü yalayınca, içini çekmekle yetindi.

"Evet, bu bize, sevişirken yalnız olmak istediğimiz için seni yatak odasından dışarı atmanın ne demek olduğunu öğretti."

Moe inledi, burnuyla Jordan'ın omzuna vurdu ve olduğu yerde üç kere döndükten sonra, onun yanına oturdu.

Dana bir elinde viski şişesi, diğer elinde bir bardakla geri döndü. Bardağa üç parmaktan oldukça fazla viski koyduktan sonra, kolunu genç adamın ensesinin altından geçirerek başını kaldırdı ve bardağı ağzına dayadı.

"Teşekkürler. Bardağı ben tutabilirim."

"Tamam." Onu hafifçe itip yastıklara dayanmasını sağladıktan sonra şişeyi tekrar kaldırdı ve havaya dikerek bu kez kendisi, birkaç yudum içti. Viskinin sıcaklığının, Jordan'ın midesine de kendisininkine olduğu gibi bir şok yaşatmış olacağını düşündü. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Dolaba gidip sabahlığını aldı.

"Onu giymek zorunda mısın? Seni seyretmek hoşuma gidiyor."

Dana, bedenini buzla ovmuşlar gibi hissettiğini söylemek istemedi. "Köpeği odadan almamalıydık."

"Evet, ben de Moe ile bunu konuşuyordum." Elini Moe'nun geniş sırtına koydu. "Seni o mu uyandırdı?"

"O ve senin çığlıkların." Dana ürperdi; sonra, yatağın kenarına oturdu. "Jordan, göğsün."

"Ne var göğsümde?" Dana örtüleri kenara çekerken, Jordan eğilip kendi bedenine baktı. Kalbinin üzerinde beş belir181

gin pençe izi vardı. İzler fazla derin değildi. Dana, bunun için Tann'ya şükretti. Ama hafif hafif kanıyor ve genç adama çok acı veriyorlardı.

"Çarşaflarını kirletiyorum."

"Çarşaflar yıkanır." Yutkundu. "Ben şu yaralan temizleyeyim. Ben onu yaparken, sen de bana, Kane'in sana neler yaptığını anlatırsın."

Antiseptik ve gazlı bez aramak için banyoya gitti ve orada birden, ellerini lavaboya dayayarak, kendisine', boğazındaki acı geçene kadar derin derin nefes almayı emretti. Artık, korkunun ne olduğunu biliyordu. Onu, adada fırtına koptuğunda, karanlık deniz onu almak üzere coşup saldırıya geçtiğinde hissetmişti. Ama iliklerine işleyen korku bile, Jordan'ın şaşkınlık ve acı dolu çığlığıyla uyandığında hissettiklerinin yanında hiç kalırdı.

Ağlamamak için mücadele ediyordu. Harekete geçmesi gereken bir anda gözyaşları hiçbir işe yaramazdı. Ağlamak, yerine, ihtiyacı olan şeyleri alıp, Jordan'ın yaralarına pansuman yapmak üzere onun yanına döndü.

"Sana birkaç aspirin getirdim. Evde, daha güçlü bir ilaç yok."

"Aspirin yeter. Teşekkürler." Genç adam kızın uzattığı bir bardak suyla üç aspirini yuttu. "Dinle, yaralara ben pansuman yapabilirim. Hatırladığım kadarıyla, sen kan görmeye dayanamazsın."

"Bebek değilim ya!" Midesinin hafifçe bulanmasını görmezden gelmeye çalışarak, oturup Jordan'ın yaralarını temizlemeye başladı. "Benimle konuşursan bayılma olasılığım azalır. Ne oldu Jordan? Seni nereye götürdü?"

"Başka bir yerden yola çıktım. Tam olarak hatırlayamıyorum. Belki rüya görüyordum. Yürüyordum. Ortalık karanlıktı ama dolunay vardı. Sanırım orası Warrior's Peak olabilir. Emin değilim. Bulanık."

"Devam et." Dana, genç adamın sesine, kelimelere odaklanıyordu. Kesiklerin üstüne bastırdıkça kıpkırmızı olan gazlı bezden başka her şeye veriyordu dikkatini. , 182

"Hemen sonra apaydınlık bir yerdeydim. Yıldız serisindeki romanlarda, geçişleri hep böyle düşünmüşümdür. Ani ve şaşırtıcı -insanın nerede olduğunu hemen anlayamadığı-geçişler."

"Böyle bir yolculuk pek hoşuma gitmezdi."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu... çarmıhtaki İsa'nın bile canına okurdu."

"Biliyorum. Özür dilerim." Dişlerini sıkarak yaraların üstüne antiseptik sıvıyı dökmeye devam ediyordu. "Devam et. Bunu atlatacağız."

Moe korkmuştu. Yataktan çıkıp karyolanın altına girdi. Jordan, duyduğu acıya dayanabilmek için nefes almaya çalışıyordu. "Güç Perdesi'nin arkasına geçtim," dedi ve yaşadıklarını anlattı.

"Onu tahrik mi ettin? Bunu özellikle mi yaptın?" Arkasına dayandı. Yüzündeki merak ifadesi yerini tedirgin bir sabırsızlığa bırakmıştı. "Böyle bir adam olmak zorunda mısın?"

"Evet. Evet, böyle bir adam olmak zorundayım. Üstelik, şunu söyleyeyim ki, o zaten yapmaya karar verdiği şeyi yapacaktı. Lafla da olsa, önce ona bir iki darbe indirmemde ne sakınca olabilir?"

"Ah, bilmiyorum. Düşüneyim." Parmağını şakağına koyarak, "Belki tek sakınca... onun tanrı olmasıdır," dedi. Alaycı bir tavırla konuşmuştu.

"Sen olsan, ellerini kavuşturup, terbiyeli bir tavırla konuşurdun onunla, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Nefesini dışarı üfledi. Yaraları sarmayı bitirmişti. "Öyle yapmayabilirdim." Elinden geleni yaptığına karar vererek başını dizlerinin arasına soktu. "Asla bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Ben de." Kızın sırtını okşayabilmek için, büyük bir güçlükle döndü. Vücudu kaskatı ve hâlâ sancılar içindeydi. "Eline sağlık."

Genç kadın çaba harcayarak başını salladı. "Gerisini anlat."

"Gerisini temizleyip sardın. Her ne yaptıysa bu yaraların göründüğü gibiydi. Ama çok canım yandı."

k

"Çığlık attın."

"Bunu tekrar tekrar söylemek zorunda mısın? Utanıyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetrmene neden olacaksa, hemen söyleyeyim, ben de çığlık attım. Uyandım ve sana baktım. Sara nöbeti geçirir gibiydin. Ölü gibi beyazdın. Titriyordun ve ağzın kanıyordu. Ne yapacağımı şaşırdım. Sanırım paniğe kapıldım. Sana sarılıp bağırmaya başladım. Vücudun gevşedi. Neredeyse sana dokunduğum anda gevşedin. Bir an için, öldüğünü sandım."

"Senin çığlıklarını duydum."

Genç kadın olduğu yerde hiç kımıldamadan oturuyor, ağlamamak için çaba gösteriyordu. "Ne zaman?"

"İkinci kez öldüğünü sandım."

"Senin çığlıklarını duydum."

Genç kadın olduğu yerde hiç kımıldamadan oturuyor, ağlamamak için çaba gösteriyordu. "Ne zaman?"

"İkinci kez yeri öptüğümde. Bana seslendiğini duydum ve yine o geçişi yaşadım. Tam uzaklaşırken, Kane'in sesini de duydum. Ama bu ses, daha çok kafamın içindeydi. "Yapacaklarım bitmedi," diyordu. "Yapacaklarım bitmedi." Ve çok sinirliydi. Beni orada tutamamıştı. Benimle işi bitmemişti ama beni orada tutamamıştı."

"Niçin?"

"Sen uyanmıştın." Jordan uzanıp kızın yanağını okşadı. "Bana dokundun, bu, oradan çıkmamı sağladı."

"Bir insanla temas edince mi kurtuldun oradan?"

Genç adam, "Belki de bu kadar basittir," diye onayladı. "Belki de insanların birbirine dokunması ve birbirinden güç almasıyla, iş bu kadar kolaylaşabilir."

"Ama niye seni seçti?" Gazlı bezi alıp Jordan'ın yaralı dudağına bastırdı. "Seni niçin perdenin öteki tarafına götürdü?"

"Bunun nedenini bulmalıyız. Bulduğumuz zaman... ah, Dana."

"Özür dilerim."

Kızın elini iterken, "Bunun nedenini bulduğumuz zaman," diye tekrarladı; "Bu yapbozun başka parçalarını da bulmuş olacağız."

Basit ya da karmaşık, Dana'nın cevaplara ihtiyacı vardı. Bu cevaplan öğrenmek için Warrior's Peak'e gitmek üzere Moe ile birlikte yola çıktı. Moe şoför koltuğunun yanındaki koltukta oturuyordu. Başını pencereden çıkarmıştı. Büyük bir zevk duyduğu yüzünden belliydi. Dana'ya gelince, araştırma ve tahminde bulunma ayrı bir şeydi, ama sevgilisinin kanı dökülmüştü. Genç kadın, şimdi, soğuk ve acı gerçekleri öğrenmek istiyordu.

Ağaçlar hâlâ pırıl pırıldı. Soluk gri gökyüzündeki asık suratlı bulutların altında, yemyeşil uzayıp gidiyorlardı. Ama bu kez, yola ve ağaçların altına dökülmüş olan yaprakların sayısı daha fazlaydı. Ağaçların en güzel zamanı geride kaldı, diye düşündü. Günler geçiyordu. Dört haftalık süresi ikiye inmişti.

Ne düşünüyordu? Ne biliyordu? Yolun son bölümünde ve demir bahçe kapılarından girerken akla gelebilecek her şeyi düşündü. Rowena ön bahçede sobaharın son çiçeklerini topluyordu. Donuk altın rengi işlemeleri olan koyu mavi, kalın bir kazak giymişti. Oldukça eski kot pantolonu ve topuksuz çizmeleri Dana'yı şaşırttı. Ensesine toplayıp bağladığı saçları bir ipek çilesi gibi, kürek kemiklerinin arasından aşağı doğru uzayıp gidiyordu.

Dana, taşralı tanrıça bahçesinde, diye düşündü. Aklından, Molory'nin bu görüntüyü bir resim olarak göreceği geçti. Rowena elini kaldırıp salladı. Sonra, Moe'yu görünce, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Hoş geldin." Dana arabayı park edetken, koşup heyecandan yerinde duramayan Moe'nun kapısını açtı. "Benim yakışıklım gelmiş!" Moe onu öpmek için üstüne atlayınca genç kadın kahkahayla güldü. "Beni görmeye gelmeni bekliyordum."

"Beni mi Moe'yu mu bekliyordun?"

"İkinizi de görmek harika bir sürpriz oldu. Aaa, bu da ne?" Elini arkasına götürüp, tekrar ortaya çıkardı. Avucunda dev boyutlu bir kemik vardı. Moe bunu görünce zevkten inledi. "Evet, bu senin. Şimdi oturup kibar bir bey gibi el sıkarsan vereceğim."

Bu sözler Rowena'nın ağzından çıkar çıkmaz, Moe yere oturup patisini kaldırdı. El sıkıştılar ve birbirlerine hayran bakışlarla baktılar. Moe, hediyesini genç kadının elinden kibarca aldı sonra parçalamak için, ayaklarının dibine oturdu.

Dana, merakla, "Bu Dr. Doolittle yöntemi mi?" diye sordu. Rowena ise ona boş bakışlarla baktı.

"Özür dilerim, anlayamadım?"

"Anlarsın ya, hayvanlarla konuşmak."

"Ha, evet. Öyle de diyebiliriz." Sonra, Dana'ya, "Sana ne ikram edebilirim?" diye sordu.

"Cevaplar."

"Ne kadar ciddisin ve yüzün ne kadar asık. Ve bu sabah çok güzelsin. Ne harika bir kıyafet." Parmağını donuk sarı dokuma kumaşın üstünde gezdirerek, "Çok şık bir ceket koleksiyonun var," dedi. "Ceketlerine imreniyorum."

"Bana kalırsa, onlardan birine, şu köpek kemiğini yarattığın hızla sahip olabilirsin."

"Ama o zaman alışveriş serüvenini ve zevkini yaşayamam, öyle değil mi? İçeri gelmez misin? Ateşin karşısında çay içeriz."

"Hayır, teşekkürler. Çok fazla vaktim yok. Bugün öğleden hemen sonra binamızın satış muamelelerini tamamlayacağız. Bu yüzden fazla kalamayacağım. Dosdoğru oraya gitmek zorundayım. Rowena, bilmem gereken şeyler var."

"Söyleyebileceğim kadarım söylerim. Yürüyelim mi?" Gökyüzüne bakarak, "Yağmur geliyor," dedi. "Ama hafif bir yağmur değil. Yağmurdan önce havadaki beklenti ve ağırlığı severim."

Moe kemiği kısa bir süre içinde bitirdiği için, Rowena avucunu açıp kırmızı bir lastik top yarattı. Çimlerin üzerinden ormana doğru fırlattı.

(

"Seni uyarıyorum, Moe önümüzdeki üç dört yıl boyunca, seni her gördüğünde o topu fırlatmanı bekleyecek."

"Hiçbir şey bir köpek kadar harika olamaz." Rowena, Dana'nın koluna girdi ve yürümeye başladı. "İnsana huzur verir. Bir arkadaş, bir savaşçı ve bir eğlencedir. Bizden sadece onları sevmemizi isterler."

"Niçin bir köpeğin yok?"

"Ah, nasıl anlatsam?" Rowena, kederli bir gülümsemeyle Dana'nın elini okşadı ve Moe'nun getirip ayaklarının dibine bıraktığı topu almak için eğildi. Onun tüylerini okşadıktan sonra topu alıp getirmesi için uzaklara fırlattı.

"Bunu yapamam." Dana gerçeği kavramıştı. Parmaklarıyla şakağına vurdu. "Olmayacak bir şey değil ama gerçekçi olursak... Ne yazık ki, bir

köpeğin hayat süresi, siz fanilerin ortalama yaşam sürenizden çok daha kısa."

Dana, Jordan'ın, onların yanlızlığı ve bu dünyadaki ölümsüzlüğün onlar için bir armağandan çok bir lanet olduğu konusunda söylediklerini hatırladı.

"Evet senin gibi birinin muhteşem yaşam süresiyle, sahip olacağın köpeklerin ortalama yaşam süresini karşılaştırırsak, bir sorun ortaya çıkıyor."

"Evet, benim de köpeklerim vardı. Eskiden onlar benim en büyük eğlencemdi."

Artık Moe'nun dişlerinin izlerini taşıyan topu zarif eline alıp, yorulmak bilmeyen Moe'nun bulup geri getirmesi için fırlattı.

"Perdenin öteki tarafından buraya sürüldüğümüz zaman, kısa bir süre içinde, gerekeni yapıp geri döneceğimizi sanıyordum. Evimdeki birçok şeyi özlüyordum. Kendimi oyalamak için bir köpek edindim. İlki bir kurt köpeğiydi. Ah, o kadar yakışıklı, cesur ve sadıktı ki. On yıl yaşadı."

İçini çekti ve ormanın yanından yürümeye devam etti. "O, on yıl boyunca benimdi. Yanıma koşması için parmağımı şaklatmam yeterliydi. Burada yaşadığımız sürece bize yasaklanmış olan ve değiştiremeyeceğimiz şeyler var. Bir yaratığa biçilmiş olan hayat süresini uzatamam. Çok sevdiğim bir kö-peğinkini bile."

f

Topu yeniden alıp, bu kez başka bir yöne fırlattı.

"Çocukken benim de bir köpeğim vardı." Rowena gibi, Dana da, Moe'nun topun peşinden her seferinde aynı heyecanla koşusunu izliyordu. "Aslında babamın köpeğiydi. Babam onu, ben doğmadan bir yıl önce almış. Bu yüzden, onunla birlikte büyüdüm. Ben on bir yaşındayken öldü. Üç gün ağladım."

"Ah, o zaman, bu acının ne demek olduğunu bilirsin." Rowena, o anda, topu ağzında bir elma gibi tutup bedenini çalkalayarak önünde duran Moe'ya bakıp hafifçe gülümsedi. "Çok üzüldüm, köpeğimin yasını tuttum ve bir daha asla bir hayvana bağlanmayacağıma yemin ettim. Ama yeminime sadık kalmadım. Birçok köpeğim daha oldu. Ama, nihayet, bu kadar çok sevdiğim bir hayvanın, bu kadar kısa bir zamanda ölmesine kalbimin artık dayanamayacağını kabul etmek zorunda kaldım. Bu nedenle, Moe'yu bulduğuma çok seviniyorum."

Moe'nun yüzünü avuçlarının içine almak için eğildi. "Yakışıklı Moe'yu beni ziyarete getirdiğin için sana çok teşekkür ederim."

"Güç ve ölümsüzlük göründüğü gibi değil, öyle değil mı.'

"Hiçbir şeye, karşılığında bedel ödemeden, acı çekmeden ve kayba uğramadan sahip olunamaz. Öğrenmek istediğin bu muydu?"

"Kısmen evet. En azından burada yaşadığınız sürece uymak zorunda olduğunuz sınırlamalar var. Kane burada olduğu zaman, onun da sınırlamaları var. Kendi dünyamızla ilgili bir konuda burada harekete geçtiğinde, belli sınırlar içinde kalmak zorunda. Anlaşıldı mı?"

"Evet, bu mantıklı. Siz özgür iradeli varlıklarsınız. O nedenle, böyle olması gerek. Kane, kandırabilir, yalan söyleyebilir, aldatabilir, ama zorlayamaz."

"Öldürebilir mi?"

Rowena topu tekrar uzaklara fırlattı. Bu kez, Moe'ya daha fazla koşma fırsatı sağlamak için iyice uzağa atmıştı. "Savaş

V ya da nefsi müdafa, masumların ya da sevgililerin korunması gibi durumların dışında, bir faninin canını almanın cezası o kadar büyüktür ki bunu göze alabileceğini sanmam."

Dana, "Var olmanın sonu," diye ekledi. "Araştırdım. Bu ceza, ölüm ya da bir sonraki hayata geçiş deeğil, kesin bir son."

"Tanrıların da korkuları vardır. Bir tanesi budur. Daha kötüsü gücünün elinden alınması, iki dünya arasında hapsolup, ikisine de girememesidir. Ama bunu göze alabilir."

"Jordan'ı öldürmeyi denedi."

Rowena olduğu yerde hızla gönerek, Dana'nın koluna yapıştı. "Anlat bakayım. Tam olarak."

Dana, gece yarısı olanları ayrıntılarıyla anlattı.

Rowena, "Onu perdenin öteki tarafına mı götürdü?" diye sordu. "Ve orada kanını döktü, öyle mi?"

"Evet."

Rowena gezinmeye başladı. Hareketleri o kadar sinirliydi ki, Moe bile, diş izleriyle dolu olan topu ağzından bırakmadan uslu uslu oturuyordu.

"İkisi yalnız mıymış? Çevrede başka hiç kimse yok muymuş?"

"Jordan bir geyikten söz etti."

"Bir geyik mi?" Rowena olduğu yerde durdu. Kıpırdamıyordu. "Nasıl bir geyikmiş bu? Neye benziyormuş?"

"Bir geyiğe benziyormuş." Dana ellerini kaldırdı. "Ancak, çiçeklerin mücevhere benzediği yerler vardır, öyle yerlerde rastlamayı umduğun

cinsten bir geyikmiş. Jordan altın rengi olduğunu ve sırtının gümüş gibi parladığını söyledi."

"Demek ki erkek bir geyikmiş."

"Evet. Ve bir de tasması varmış -değerli taşlarla süslü bir tasma."

Rowena, "Olabilir," diye fısıldadı. "Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bunu sen söyle."

"Eğer o idiyse, Kane'e niçin izin verdi?" Tedirgin olmuştu. Ormanla yeşil çimler arasındaki yolda bir aşağı, bir yukarı gidip gelmeye başladı. "Ona niçin izin verdi?"

• " 189

Dana, "Kim neye izin verdi?" diye sordu ve Rowena'nm dikkatinin tekrar kendisine yönelmesini sağlayabilmek için kolunu çekip salladı.

Rowena, "Bu bizim kralımız olabilir," dedi. Eğer bu, kralımızın geyik kimliğine bürünmüş hali idiyse, Kane'in Jordan'ı, izin almadan, Perde'nin diğer tarafına geçirmesine ve orada ona zarar verip kanını dökmesine neden izin verdi? Benim dünyamda nasıl bir savaş yaşanıyor?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. Ama, bildiğim kadarıyla, tek yaralanan Jordan oldu."

Genç tanrıça, "Pitte ile konuşacağım," diye açıkladı. "Düşüneceğim. Başka kimseyi görmemiş, öyle değil mi? Anladığım kadarıyla, sadece bu ikisini görmüş."

"Sadece Kane ile geyiği görmüş."

"Senin aradığın cevaplar bende değil. Kane daha önce de işe karıştı ama asla bu kadar ileri gitmemişti. Büyüyü yapan ve sınırları koyan oydu. Ama kurallara karşı geliyor ve engel- " lenmiyor. Ben de daha fazlasını yapabilirim ve yapacağım. Ama, artık Kane'in gücünün sınırlarından ve ne ölçüde korunduğundan emin değilim. Kralın hâlâ egemen olduğundan da emin değilim."

"Ya değilse?"

Rowena açıkça, "O zaman savaş var demektir," dedi. "Ve biz hâlâ evimize dönemiyoruz. Bundan anlaşılacağı gibi, bizim dünyamızda neler olursa olsun, benim kaderim buraya gönderilirken bana verilen görevi yerine getirmektir. Senin kaderinin de bana yardım etmek olduğuna inanmak zorundayım."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Erkeğinin yaralarına sürmen için bir merhem vereceğim."

"Biz sadece yatıyoruz. Bu onu benim erkeğim yapar mı, bilmem."

Rowena dalgın bir tavırla elini salladı. "Pitte ile konuşmalıyım. Strateji benden çok onun alanına girer. Gel, sana merhemi vereyim."

"Bir dakika. Bir şey soracağım. Jordan. O benim anahtarım için gerekli mi?"

"Cevabını bildiğin bir soruyu niçin soruyorsun?"

"Doğrulamanı istiyorum."

Rowena cevap olarak parmaklarının uçlanyla Dana'nın kalbine dokundu.

"Onu da aldın."

"Onu sevdiğim için mi o da bu işin bir parçası?"

"Onu sevdiğin için, o senin bir parçan. Ve anahtar sensin." Dana'nın elini tuttu. "Gel sana savaşçına süreceğin merhemi vereyim ve seni göndereyim." Kararmakta olan gökyüzüne baktı. "Yağmur geliyor."

ıtL

ON İKİNCİ BÖLÜM

Brad kalaylı bir kovanın içine buzlan boşaltarak, Cristal şişesi için mütevazi ve soğuk bir yuva hazırladı. Şişenin boynuna kullanılmamış bir temizleme bezi örttü. Arkasında, Flynn ile Jordan karton bir masayı kurmaya çalışıyorlardı. "O masaya örtülecek örtü şuradaki torbanın içinde."

Flynn ona baktı. "Örtü mü?"

"Masa-örtüsü."

"Örtüye ne gerek var? Masa temiz."

"Şunu masaya ört; o kadar."

Jordan plastik torbanın yanına gidip açtı. "Şuraya bakın. Üzerinde pembe gül goncaları olan bir örtü almış."

Flynn, "Peçeteleri de var," diye ekledi ve peçeteleri torbadan çıkardı.

"Ne şeker. Senin kadınsı bir yanın olduğunu bilmiyordum."

"Yapmakta olduğum işi bitirince, erkekliğimi kanıtlamak için kıçlarınıza birer tekme atacağım." Brad, getirdiği şampanya kadehlerini çıkardı. Üstlerinde leke olup olmadığını anlamak için teker teker inceledi. "Sonra kadınlara bunun benim fikrim olduğunu söyleyip, sizin yorumlarınızdan söz etmeyebilirim."

Flynn, "Bana bak, çiçekleri ben getirdim," diye hatırlattı.

Jordan kurabiye kutusunu sallayarak, "Kurabiyeleri de ben satın aldım," dedi.

"Fikirler, kurabiye ve çiçeklerden daha önemlidir, arkadaşlar." Brad masa örtüsünü düzeltti. "Her şey fikirlere ve sunuşa bağlıdır. Bu da, insanın kadınsı yanıyla iletişim halinde olmasının kadınları tavlamaya yardımcı olduğunu kanıtlar."

"Peki o zaman nasıl oluyor da, bu gruptan sadece Flynn ve ben kız arkadaşlarımızla yatıyoruz?"

"Bana zaman tanıyın."

"Sevgilim ve kız kardeşim hakkında böyle konuştuğun için seni gerçekten tartaklamalıyım." Flynn, Jordan'ın sırıtışını dikkatle süzdü. "Ama, doğru olduğu ve Brad'in yüzünü kara çıkardığı için boş veriyorum. Ne kadar zamanımız kaldı?"

Jordan, "Biraz daha zamanımız var," dedi. "Satış işlemi sence kısa bir şey olabilir ama senin avukatların, bankacıların ve kâğıtların var; bu yüzden tahmin ettiğinden iki misli fazla zaman alacaktır."

Geri çekilip fuayede hazırladıkları masaya baktı. Boyalar ve boya gereçleri, temizleme bezleri arasında hoş bir görünüşü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Astar boya çekilmiş duvarların önünde bir renk ve kutlama. Kadınların, bunu görünce, Temmuz ayında dondurmanın eriyişi gibi eriyeceklerini biliyordu.

"Evet, çok iyi bir fikir, Brad."

"Bende böyle milyonlarca fikir var."

Flynn, "Burayı niçin onlar gelmeden terk etmemiz gerektiğini anlamıyorum," diye sızlandı. "Bu güzel fikir karşılığında alacağımız cömert öpücükler bir yana, ben de şampanya içip kurabiye yemek istiyorum."

"Çünkü bu onların günü. Bu yüzden onları yalnız bırakmamız gerekiyor." Brad memnundu. Merdivene dayanmış, hazırladıkları masayı seyrediyordu. "Bunu anlamaları, uzun vadede daha fazla cömert öpücüklere zemin hazırlayacak."

"Ben hemen teşekkür edilmesinden hoşlanırım." Flynn birden durup çevresine bakındı. "Burası gerçekten harika bir yer olacak. Fikir iyi, yer iyi, güzel düzenlenecek. Kasaba için de, kendileri için de iyi olacak. Mal'in dükkânı için satın aldığı parçaları görmelisiniz. Hafta sonunda, yapıtlarını satmak üzere anlaştığı iki ressamın atölyelerine gittik. Adamların resimleri çok güzel."

Jordan, "Onunla birlikte sanat eserlerini görmeye gitmiş," dedi ve sırıtarak parmağını ağzına götürdü. "Yakında operaya da giderler!"

"Sen Dana'nın kitabevinde oturup bitki çayı içerken de ben güleceğim."

"Bu o kadar kötü bir şey değil. Büyük bir olasılıkla, Brad, Zoe'nin kalbini kazanmak için cilt bakımı yaptırır."

"Ödül ne olursa olsun, aşılmayacak bazı sınırlar vardır." Ama Brad, merdivenlerden yukarı bakıyordu. "Aydınlatma konusunda bir karara varmaları gerek. Kartonpiyerlerin de bazı yerleri yenilenmeli. Üst kattaki tuvaletin lavabosu değişse iyi olur."

Flynn, "Zoe'yi banyo gereçleriyle mi baştan çıkarmayı planlıyorsun?" dedi. "Entrikacı serseri! Senin gibi bir arkadaşım olduğu için övünüyorum."

"Onu baştan çıkarmak çok doyurucu bir yan ürün olurdu. Taşınır merdiven bana bir tavuk yemeği kazandırdı, öyle değil mi?"

"Tavuk yemeği mi? Tavuk yemeğini, salı akşamları, ana-caddedeki lokantada da yiyebilirsin." Flynn üzgün bir tavırla başını salladı. "Artık seninle eskisi kadar gurur duyamayacağım."

"Daha yeni başlıyorum. Ama gerçek şu ki, burada bir miktar yardıma ihtiyaçları olabilir. Biraz fayans döşeme, bir miktar marangozluk, biraz tesisat, biraz da elektrik işi var. Birkaç pencereyi sağlamlaştırmaları gerekiyor. Şampanya ve kurabiyeden fazlasını yapabilirdik."

Jordan, "Katılıyorum," dedi.

Flynn, omuz silkti. "Elbette. Ben zaten buna benzer bir şeyler düşünüyordum. Allah kahretsin, anlaşılan, bir süre için benim evim tadilat merkezi olacak. Servetimizi dağıtmakta bir sakınca yok. Birkaç çivi çakarsak, belki, anahtarları düşünerek delirmekten kurtulabiliriz."

w

Yağmur yağmaya başlamıştı. Jordan pencereye baktı. "Anahtar konusu açıldığına göre, size dün gece olanları anlatsam iyi olur."

Flynn, doğruldu. "Dana'ya bir şey mi oldu? Bir sorun yok, öyle değil mi?"

"Dana'ya hiçbir şey olmadı. Gayet iyi. Lanet olsun, bir sigara içmeliyim. Gelin, verandaya çıkalım."

Kapının önüne çıktılar. Yağmur sundurmayı dövüyordu. Jordan onlara olayı, renkleri, sesleri, hareketleri ayrıntılarıyla yaşattı. Eskiden de, arka bahçeye kurdukları çadırlarda ya da ormanda, kamp ateşinin başında, onlara hikâyeler anlatırdı.

Ama bu kez anlattıkları hayal ürünü değildi. Genç adamın hayal gücü ne kadar kuwetli olursa olsun, göğsünü tırma-layamazdı.Tırmık yerleri hâlâ yanıyordu. Gömleğini sıyırıp yara izlerini onlara gösterdiği zaman, Flynn'ın nefesini hızla içine çekişini duymak ve Brad'in üzüntüyle yüzünü buruşturduğunu görmek onun için bir teselli oldu.

Flynn, taze ve kırmızı pençe izlerini inceledi. "Tanrım," dedi; "Çok kötü görünüyor. Bandajlamak gerekmez mi?"

"Dana dün akşam üstünü kapattı ama ne de olsa hemşire değil. Bu sabah üstüne biraz daha ilaç sürdüm. Ama, gerecek şu ki, herif çok sinirlendi... bana saldıracak kadar. Kadınlara kim bilir neler yapar."

Flynn'ın gözleri ateş saçıyordu. "Malory'ye dokunmadı. Elini bile sürmedi. Ama, beynini öyle bir karıştırdı ki, kızın ödü koptu. Ama bu... Onu alaşağı etmeliyiz."

"Fikirlere açığım." Jordan ellerini iki yana doğru kaldırarak açtı. "Sorun şu ki, sihirbazlık söz konusu olduğunda, ben şapkamdan tavşan bile çıkaramam."

Brad, "Bu gibi şeylerin bir kısmı, yanlış yönlendirilme sonucu gözün yanılmasıdır," diye açıkladı.

"Beni dinle oğlum, o herif pençelerini etine geçirdiğinde, göz yanılması filan kalmıyor."

Brad, Jordan'a, "Hayır, bizim durumumuzdan söz ediyorum," dedi. "Onun dikkatini üstümüze çekersek, kadınları biraz olsun rahat bırakır. Senin peşine takılmasının bir sebebi

tLI vardı. Bunun ne olduğunu bulup kullanabilirsek, önümüzdeki iki hafta boyunca, Dana'yla ilgilenmesini engelleyebiliriz. Zoe'nin sırası gelince, aynı şey onun için de geçerli olacaktır."

"Elimde somut bir şey yok. Sanki bir şey biliyorum da hatırlayamıyorum." Jordan sinirlenmişti. Ellerini ceplerine soktu. "Bu sorunun cevabı, bildiğim, yaptığım ya da sahip olduğum bir şey. Ya da bunlardan biri. Eskiden kalma bir şey ama şu ana sarkıyor."

Brad, "Dana'yla senin arandaki bir şey mi?" diye sordu.

"Bununla ilgili olmalı, öyle değil mi? Aksi halde uyumsuz olurdu. Ama bu önemsiz bir şeyse, Kane niçin bana saldırdı?"

"Belki de bir toplantı yapmamızın zamanıdır," diye söze başladı.

Flynn, "Siz takım elbiseliler için her an toplantı yapmak için uygundur," diye cevap verdi.

"Şu anda üstümde takım elbise olmadığını belirtmek zorundayım."

"Senin ruhun takım elbiseli. Büyük bir olasılıkla ince çizgili bir elbise giyiyorsun. Kravatın da olduğuna bahse girerim." Jordan'a döndü. "Ama konuyu saptırdım. Takım elbiseli arkadaş haklı olabilir. Altımız kafa kafaya verip bu işi konuşmalıyız." Brad'in omzunu okşadı. "Senin evinde." Güldü. "Senin yemeklerin daha güzel ve daha çok eşyan var."

"Bana uyar. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi olur." Brad saatine baktı. "Ha-ha! Benim bir toplantım var. Kızlarla konuşup toplantının gününü ve saatini tespit edin; bana da haber verin."

İçeri giyip ceketini giydi; sonra, yağmurun altında, arabasına doğru koştu. Brad arabasıyla uzaklaşırken Jordan arkasından bakıyordu. "Bu anahtarı bulup diğerini aramaya başlayacak olursak, Kane'in durumu iyice tehlikeye girecek."

"O bunu bilmiyor mu dersin?"

"Hayır, sanırım biliyor. Acaba Zoe biliyor mu?"

Zoe'nin bildiği tek şey, bugünün hayatının en önemli günlerinden biri olduğuydu. Anahtarları, kendi anahtarlarını avucunda sımsıkı tutuyordu.

Pırıl pırıl ve yepyeniydiler. Eski kilitleri değiştirmek için yenilerini satın almıştı. Ön kapının kilidini kendisi takacaktı. Nasıl takılacağını biliyordu. İlk işi bunu yapmak olcaktı. Bu bir çeşit tören olacak, diye düşündü. Bir sahip çıkma şekli.

Arabasını park etti ve yağmur altında verandaya doğru koştu. Sonra arkadaşlarının kendi arabasının arkasına park edip gelmelerini bekledi. Eski anahtarlar Malory'deydi. Üstelik, binaya, üçünün bir arada girmesi daha doğru olacaktı.

Eski anahtarın Malory'de olmasının da sembolik bir anlamı yok muydu? Malory kapıyı -ilk kapıyı- açarken, Dana ile Zoe'nin beklemesi daha doğru değil miydi? Malory anahtarları arayışın ilk aşamasını başarıyla sonuçlandırıp, anahtarını eline almıştı. Şimdi sıra Dana'daydı. Sonra, Tanrı isterse, sıra ona gelecekti.

Malory telaşla sundurmanın altına girerken, "Bu yağmur çok yaprak dökecek," dedi. "Artık renkler solar."

"Sonbahar renkleri güzeldi."

"Evet, güzeldi." Malory kapının kilidine anahtarı soktu, sonra durdu. "Heyecanlanıyorum," dedi. "Bu ev artık bizim. Gerçekten bizim. Belki anlamlı, derin bir şeyler söylemeli, sembolik bir şey yapmalıyız."

Dana, ıslak saçlarını sıvazladı. "Sizi, birer birer kucağımda taşıyarak kapıdan içeri sokacak değilim," dedi.

Zoe, "Popomuzu sallayalım," diye önererek Dana'yı güldürdü.

"Popomuzu sallayalım," diye onayladı. "Üçümüz birden."

O saatlerde oradan fazla geçen olmadı. Ama yolu o tarafa düşenler, güzel bir mavi verandada, üç kadının, kapalı bir kapının önünde popolarını salladıklarını görüp biraz şaşırmış olabilirler.

Malory, kıkırdayarak anahtarı çevirdi. "Kapıyı açmak kolay oldu. İçeri buyurun." Kapıyı kibarca açtı ve ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım! Şuraya bakın."

"Ne?" Zoe arkadaşını dışarı çekmek için içgüdüsel olarak koluna yapıştı. "Kane mi?"

"Hayır, hayır! Bakın. Ah, çok şeker! Bakın, ne yapmışlar." Hızla içeri girip, yüzünü karton masanın üstünde duran güllere gömdü. "Çiçek! İlk çiçeklerimiz. Flynn bunun için büyük bir ödül alacak."

"Gerçekten çok düşünceli davranmış." Zoe, çiçekleri kok-ladıktan sonra, kurabiye kutusunu açtı. "Kurabiye. En pahalısından. Ne şeker bir sevgilin var, Malory."

"Flynn bunu tek başına yapmamıştır." Dana, şampanya şişesini kovadan çıkardı ve etiketini görünce kaşlarını kaldırdı. "Bu şişenin üstünde Brad'in parmak izleri var. Bu sadece şampanya değil, harika bir şampanya."

Zoe şişeye bakarak kaşlarını çattı. "Çok pahalı olmalı, öyle değil mi?"

"Hem çok pahalı, hem de çok kaliteli. Bu şampanyayı bir tek kere tattım. Yirmi birinci doğum günümde Brad hediye etmişti. Delikanlılığından beri kendine özgü tarzı olan bir adamdır."

"Bunu, üçü birlikte hazırlamışlar." Malory parmaklarını güllerin yapraklarında dolaştırdı. "Bana kalırsa üçü de çok zarif insanlar."

"Onları hayal kırıklığına uğratmayalım." Dana şampanyanın mantarını patlattı ve masanın üstünde duran üç şampanya kadehine doldurdu. "Şerefe kaldırmalıyız." Zoe kadehleri alıp arkadaşlarına verdi.

Malory derin bir nefes aldı. "Kadehlerimizi kaldırıken gözyaşlarına boğulmamıza neden olacak şeyler söylemeyelim. Zaten çiçekleri görünce gözlerim yaşardı."

"Ben neyin şerefine kadeh kaldıracağımızı biliyorum." Dana kadehini kaldırdı. "Teslimiyet'in şerefine."

Kadehlerini birbirine dokundurup şampanyalarını yudum-ladılar ve gözyaşlarına engel olamayıp biraz ağladılar.

i

"Size göstermek istediğim bir şey var." Malory, kadehini masanın üstüne bırakıp çantasını aldı. "Öylesine, oyalanmak için çiziştirdiğim bir şey. Beğenmek zorunda değilsiniz. Böyle hissetmenizi istemiyorum. Beğenmezseniz incinecek değilim. Sedece... bir fikir."

"Bizi meraktan öldüreceksin." Dana bir kurabiye aldı. "Söyle."

"Peki. Üç iş alanını da birleştirecek bir logo düşünüyordum. Elbette her birimiz ayrı bir logomuz olmasını isteyebiliriz. Ama üçümüzü birleştiren bir logoyu mektup kâğıtlarında, kartvizitlerde, web sasyfamızda kullanabiliriz."

"Web sayfası mı?" Dana dudaklarım büzüp başını salladı. "Sen benden çok ilerdesin."

"Plan yapmak faydalıdır. Tod'u hatırlıyor musun?"

Dana, "Elbette," dedi. "Galeride birlikte çalıştığın şirin çocuk değil mi?"

"Evet. O iyi bir arkadaştır ve bilgisayar konusunda harikadır. Web sayfamız için ondan yardım isteyebiliriz. Aslında, ona burada bir iş teklif edebilecek duruma gelmeyi istiyorum. İyimser düşününce, bir süre sonra yardıma ihtiyacım olacak gibi görünüyor. Bu hepimiz için geçerli."

Dana, "O kadar uzun vadeli düşünmedim," diye itiraf etti. "Ama evet, benim de, hiç olmazsa yarı zamanlı çalışacak ve kitap satmanın yanı sıra çay demleyip şarap servisi yapabilecek birine ihtiyacım olacak. Gerçekçi olmak gerekirse, aslında, iki kişi lazım olacak."

"Bana da bir kuaför ve bir mamkürcü gerekecek. Hatta birkaç kişi daha." Elini midesine bastırdı. "Ayyy! Yanımızda çalışanlar da olacak."

"işin bu kısmı hoşuma gitti." Dana kadehini kaldırdı. "Patron olmak iyidir."

Malory, "Aynı zamanda, bir vergi danışmanı, ofis gereçleri, kaşe, reklam bütçesi ve telefon sistemleri gerekecek.... Listeler hazırladım," diye ekledi.

Dana güldü. "Listeler hazırladığına bahse girerim. Şimdi, söyle bakalım evrak çantanda başka ne var?"

"Peki. Bir logo. Bunu kafamdaki bir fikirden yola çıkarak hazırladım."

Bir dosya çıkarıp açtı ve çizimi masanın üstüne koydu.

Bir kadın, bir kuaför koltuğuna oturup arkasına dayanmıştı. Elinde okumakta olduğu bir kitap, yanındaki masanın üstünde bir kadeh şarap ve zarif bir vazo içinde tek bir gül vardı. Resim bir çerçeve içine alınmıştı ve stilize bir çalışma gibi görünüyordu. Çerçevenin üstünde tek bir kelime vardı. TESLİMİYET.

Onun altında, BEDEN, ZİHİN VE RUH İÇİN, yazıyordu.

"Vay anasına!" Zoe elini Malory'nin omzuna koydu.

Malory hemen, "Sadece bir düşüncydi," dedi. "Her şey için tek bir isim kullandığımıza göre, yaptığımız işleri bir arada gösterebilir diye düşündüm. Her birimiz, kartvizitlerimiz, mektup kâğıtlarımız ve faturalarımızda, örneğin, Teslimiyet. Güzellik için. Taslimiyet. Kitaplar için. Teslimiyet. Sanat için, gibi bir şeyin yanı sıra bunu kullanabiliriz. Bu da, işimizi bir şemsiye altında toplarken, her dalınım ayrıca belirtmiş olur."

Zoe, fikrini, "Harika," diye belirtti. "Tek kelimeyle harika, öyle değil mi, Dana?"

"Mükemmel. Gerçekten mükemmel, Mal."

"Doğru mu söylüyorsunuz? Gerçekten beğendiniz mi? Hiçbir şeyi size zorla kabul ettirmek istemem çünkü.. "

Dana onun sözünü kesti. "Gelin bir anlaşma yapalım. İçimizden biri, herhangi bir şeyi kabul etmek zorunda kaldığını hissederse bunu açıkça söylesin. Evet, bizler kızız ama bebek değiliz, öyle değil mi?"

Malory, "Anlaştık. O zaman, bunu Tod'a verebilirim," diye devam etti. Bize örnek olarak bir mektup başlığı hazırlayabilir. Bunun için para

almayacaktır. O bu gibi şeyleri benden daha iyi yapar."

Zoe, dans eder gibi yaparak birkaç adım attı. "Bir an önce görmek için sabırsızlanıyorum!" Durdu. "Yarın sabah, ilk iş olarak, burada ciddi ciddi çalışmaya başlıyoruz."

Dana kollarını açarak duvarları gösterdi. "Dur biraz. Şimdiye kadar yaptıklarımızı beğenmiyor musun?"

"Buz dağının görünen kısmı." Zoe yine dans etmeye başlamıştı. Şampanya kadehini aldı.

Dana hiçbir zaman gevşek bir insan olmamıştı. Sıkı çalışmak hoşuna gider, vargücüyle, bütün ağırlığını koyarak çalışır ve yapması gereken işi bitirirdi. Bundan başka bir şeyi kabul edemezdi. Kendisini, her zaman, hem kişsel, hem de profesyonel açıdan, yüksek standartları olan bir kadın olarak görmüştü. İşinden şikâyet eden, çalıştıkları işin beklediklerinden daha zor olduğunu söyleyen insanları küçümser, onlarla için için alay ederdi.

Ama bir şeyler almak için markete gitmek üzere dışarı çıktığında, Zoe ile karşılaştırıldığında, hasta rolü yaparak işten kaçan birine, kıçını kaldıramayan, hemen ağlayan bir çocuğa benzediğine karar verdi. Bu kadın, ilk yirmi dört saat içinde onu o kadar yormuştu ki perişan durumdaydı. Her yanı ağrıyordu.

Boya, duvar kâğıdı, kartonpiyer örnekleri, aydınlatma gereçleri, madenî eşya, pencereler, yer kaplamaları -ve bütün bunlara ayrılacak bütçe ve daha fazlası. Dana, bir hevenk muz alırken, yapılacak işin, sadece düşünmek ve karar vermek olmadığını anlamış bulunuyordu. Bu kadarı bile, insanın kafasını şişirmeye yeterdi ama, aynı zamanda, bir de işin emek yanı vardı. Kazımak, taşımak, yerleştirmek, boşaltmak. Delmek, çivi çakmak, çekiç sallamak.

Portakalları seçerken, buna hiç şüphe yok, diye düşündü. İş gücünün organize edilmesi, iş bölümü yapılması ve uygulama söz konusu olduğunda, Zoe McCourt elebaşıydı.

Bedenî çalışma, belli kararlar verme, endişe verici anahtar arayışı ve Jordan konusunda mantığını kalbinin üstünde tutma mücadelesi genç kadını o kadar yormuştu ki, gerçek anlamda bitkin durumdaydı. Ama, eve gidip, yatağa uzanarak on saat uyuyabilir miydi? Süt ürünleri kısmına geçerken, yoo, hayır, diye düşündü. Hayır, bunu yapamazdı. Brad'in nehir kıyısındaki evinde büyük bir toplantıya katılmak zorundaydı.

Tam iki saat yalnız kalıp dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı vardı, ama gelecek hafta açlıktan ölmek istemiyorsa, bu zamanın bir bölümünü yiyecek

alışverişine ayırmak zorundaydı. Üstelik, anahtar konusunu aydınlatabilecek ipucunu topanayıp eve getirdiği kitaplarda bulacağı konusundaki güvenini de yitirmişti. Okumuş da okumuş, her ipucunun peşinden gitmiş, ama hiçbir şey bulamamış, bu konuda somut bir teoriye değil rastlamak, yaklaşamamıştı bile.

Ya başarıya ulaşamazsa, o zaman ne olacaktı? Sadece arkadaşlarını, ağabeyini ve sevgilisini yarı yolda bırakmış, Rowe-na ile Pitte'yi hayal kırıklığına uğratmış olmakla kalmayacak, onun beceriksizliği yüzünden, Cam Kutuda Uyuyan Kızlar da, kendilerinden sonraki üçlü seçilene kadar lanetli uykularına devam etmek zorunda kalacaklardı. Böyle bir vicdan azabıyla nasıl yaşayabilirdi? İyice morali bozulmuştu. Kiloluk bir süt şişesini arabanın içine koydu. Ruhlar Kutusu 'nu kendi gözleriyle görmüştü. O mavi ışıkların, onlar için bir hapishane olan kutunun cam duvarlarına deli gibi çarpmalarını içi sızhyarak izlemişti. Eğer anahtarı bulup, Malory'nin yaptığı gibi kilide sokamazsa, bütün çabalan boşa gitmiş olacaktı. Ve Kane kazanacaktı.

Ancak ben ölürsem o kazanabilir, diye düşündü ve birinin koluna dokunmasıyla sıçradı.

"Özür dilerim." Kadın güldü. "Sanki kendi kendinizle kavga ediyordunuz. Genellikle ben, dondurulmuş gıdalar bölümüne gelmeden bu kadar bunalmam."

"Şey, halden anlarsınız. Tam yağlı süt, az yağlı süt, yüzde iki yağlı mı? Burası balta girmemiş bir orman gibi."

Kadın, başka bir müşterinin geçebilnesi için, arabasını yana çekti.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, güzel bir esmerdi. Dana, onu bir yerden tanıdığını düşünerek hatırlamaya çalıştı. "Özür dilerim, sizi bir yerden tanıyorum, öyle değil mi?"

"Birkaç hafta önce, kütüphanede, oğlumla bana yardımcı olmuştunuz." Kiloluk bir süt şişesine uzandı. "Amerikan tarihi dersi için, ertesi güne yetiştirmesi gereken bir ödevi vardı."

"Ah, doğru, doğru." Dana, karanlık düşüncelerini bir kenara itip kadının gülümsemesine karşılık vermek için çaba gösterdi. "Birleşik Devletler Tarihi. Yedinci sınıf. Bayan Ja-nesburg."

"Evet o. Ben Joanne Reardon." Elini uzattı. "Hayatını kurtardığınız çocuk da oğlum Matt'ti. Geçen hafta, size tekrar teşekkür etmek için kütüphaneye uğradım ama artık orada çalışmadığınızı söylediler."

"Evet." Bayan Reardon'ın bu sözleri karanlık düşüncelerin bir kısmını geri getirmişti. "Aniden kütüphane hizmetinden ayrıldım da diyebiliriz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Matt'e harika bir biçimde yardımcı olmuştunuz. Onu çok olulu etkilediniz. O ödevden A aldı. Aslında A eksi aldı ama Matt'in adının yazılı olduğu bir kâğıdın üstünde A harfini görmek, her zaman evimizde çılgınca kutlamalara neden olur."

"Buna sevindim." Yorucu bir günün sonunda bunları duymak ise özellikle güzeldi. "İyi bir ödev hazırlamış olmalı. Bayan Janesburg A'lan şeker dağıtır gibi dağtmaz."

"Evet iyi bir ödev hazırladı ama siz onu doğru yönlendir-meseydiniz, bunu başaramazdı. Üstelik, zihnini açacak doğru anahtarı da bulmuştunuz. Bunları size söylemek fırsatını bulduğuma sevindim."

"Ben de. Günün sonunda moralimi yükselttiniz."

"İş yerinizde her ne olduysa, üzüldüm. Eğer kişisel bir tavsiye mektubuna ihtiyacınız olursa, benden isteyebilirsiniz."

"Teşekkürler. Size içtenlikle teşekkür ediyorum. Doğrusunu isterseniz, iki arkadaşımla birlikte bir iş kuruyoruz. Hemen hemen bir aya kadar bir kitabevi açacağım. Kitabevinden biraz fazla bir şey olacağını da söyleyebilirim, sanıyorum. Üç arkadaş, üç ayrı alanda ama birlikte çalışacağız.

"Bir kitabevi ha?" Joanne'in ela gözleri ilgiyle parlamıştı. "Kasabanın merkezinde mi?"

"Evet. Binamızın içinde, bir kitabevi, bir resim ve el sanatları galerisi bir de güzellik enstitüsü olacak. Oak Leaf caddesi'nin üstündeki bir binayı bu iş için hazırlıyoruz."

"Bu harika bir olay. Ne güzel bir fikir. Bütün bunlar bir arada ve kasaba merkezinde. Ben oradan sadece bir buçuk mil uzakta oturuyorum. Devamlı müşterilerinizden birisi olacağıma söz verebilirim."

"Eğer bu hızla gidersek, Noel'den önce, binayı hazırlayıp açılışı yapabileceğimizi sanıyorum."

"Mükemmel. Yanınızda çalışacak insanlara ihtiyacınız olacak, öyle değil mi?"

"Yanımızda çalışacak insanlar mı?" Dana geriye çekilip düşündü. "İş mi arıyorsunuz?"

"Tekrar iş hayatına atılmak istiyorum ama evime yakın, eğlenceli ve mümkün olduğu kadar esnek çalışma saatleri olan bir iş istiyorum. Yani, diğer bir deyişle, hayalî bir iş. On yıldan fazla bir süredir evin dışında

çalışmadığımı, ancak çok yakın bir zamanda bilgisayar kullanmayı öğrendiğimi -ki bunu övünerek söylüyorum- başlıca iş deneyimimin, liseyi bitirdikten hemen sonra, Philadelphia'da, orta seviyede, bir hukuk firmasında sekreterlik olduğunu -ki orada da fazla varlık gösterememiştim- düşünürsek, iş bulabileceğim şüpheli."

Güldü, "Kendim hakkında parlak şeyler söylemiyorum ama..."

"Okumayı sever misiniz?"

"Bana bir kitap verin ve iki saat sessiz bir yerde oturabilmemi sağlayın, bütün sıkıntılarımı unuturum. İnsan ilişkilerim de iyidir. Yüksek bir maaş peşinde de değilim. Kocamın iyi bir işi var. Hayatımız garanti altında. Ama ben de bir katkıda bulunmak istiyorum ve çamaşır yıkamak, yemek pişirmek ya da on bir yaşındaki bir oğlan çocuğuna odasını toplatabilmek için akla karayı seçmekle ilgisi olmayan bir iş yaparak para kazanmak istiyorum."

"Yanımda çalışacak biri için, bunlar, harika nitelikler. Bir gün bizim binaya uğrasanıza. Mavi verandası olan bir ev. Binayı görürsünüz ve biraz daha konuşuruz."

"Çok iyi olur. Gelirim. Harika." Güldü. "Size rastladığıma çok sevindim. Kaderin işi olmalı."

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Dana, kader, diye düşündü. Kendisi kadere hak ettiği önemi vermemişti. Kilerindeki eksikleri tamamlama ihtiyacı, onu süpermarkete ve süper-marketin sütlü gıdalar bölümüne götürmüştü. Raflar arasında gezinirken, küçük bir şey, diye düşündü. Günlük, sıradan bir şey. Ama kader onu buraya doğru dakikada getirmemiş miydi? Belki de hayatının tekerleğindeki vidalardan biri olabilecek kadını karşısına çıkarmamış mıydı?

Üstelik, kadın ona tam da işitmeye ihtiyaç duyduğu şeyleri söylemişti.

Onun zihnini açacak doğru anahtarı bulmuştunuz.

Joanne'ın bu kelimeyi kullanması sadece bir rastlantı mıydı? Dana, bunu bir rastlantı olarak kabul edip, bir kenara itecek değildi. Hatır, onun anahtarı -doğru anahtar- bilgiydi.

Dana kendi kendisine söz verdi. Onu bulacaktı. Onu, zihnini açık tutarak bulacaktı.

ON UÇUNCU BOLUM

Dana'ya göre, Dördüncü Bradley Charles Vane hakkında söylenebilecek birçok şey vardı.

Eğlenceli, zeki ve son derece yakışıklı biriydi. İçinde bulunduğu ruhsal duruma ve şartlara göre, zarif bir kentli gibi görünür ve Dana'ya Monte Carlo'da bir votka martini ısmarlayan James Bond'u hatırlatır, sonra bir anda değişerek, üstünüze maden sodası sıkmaya hazır, saçma sapan biri oluverirdi.

Fransız sanat fılimleri hakkında, bu konuda geniş bilgisi olduğundan kimsenin kuşku duymayacağı biçimde, heyecanla konuşur, Elmer Fudd'ın mı, yoksa Yosemite Sam'in mi, Bugs'a daha layık bir rakip olduğunu ise aynı heyecanla tartışabilirdi.

Bunlar Dana'nın Brad'de çok sevdiği yanlardan birkaçıydı. Bir diğeri ise eviydi. Kasabalılar buraya Vane Malikânesi ya da Nehir Evi derlerdi. Gerçekten de, kırk yıldan fazla bir zamandan beri öyleydi.

Burayı Brad'in babası, Vane imparatorluğunun temelini oluşturan keresteye bir anıt olarak yaptırmıştı. B.C. Vane, kasabanın en güzel manzaralı yerinde, kereste kullanarak, hem sade, hem de görkemli bir bina yaratmıştı. Geniş teras ve balkonların çevrelediği, altın çerçeveli ev nehir kıyısın-daydı. Birkaç seviyeli bir damı ve belli açılardan bakıldığında, girinti ve çıkıntıları vardı. Ama bunların hepsi bir arada yaratıcı bir uyum oluşturuyor ve tahtanın güzelliğini gözler önüne seriyordu. 206

İçeriden ise, nehrin, ağaçların ya da bahçelerin akıllıca düzenlenmiş karmaşık güzelliği görünüyordu.

İnsan, burayı görünce, "Para!" diye düşünmez, "Aman Tanrım!" derdi.

Çocukken Flynn'ın peşine takılarak, genç kız olduktan sonra da Jordan'la birlikte, bu eve çok girip çıkmıştı. Burada kendini her zaman rahat hissetmişti. Evin önce rahatlık, hemen ardından da zarafet duygusu uyandırdığını düşünürdü. Brad hakkında söyleyebileceği şeylerden birinin de, bir toplantı yaptığında, ikram konusunda asla cimrilik yapmadığı olduğuna karar verdi. Hiçbir zaman gösterişli ve pahalı ikramlar yapmaz, en azından böyle görünmez, Dana'nın her zaman birkaç kez aldığı, son derece lezzetli bir makarna salatası, çeşitli ilginç mezeler, jambon ve sandviç yapmak için koyu esmer ekmekten oluşan menüler hazırlardı.

Buna ek olarak, masada daima, şişman, kırmızı ahududuların ve her ısırışta insanın ağzında dağılan incecik kraker-lerin eşliğinde Brie peyniri bulunurdu. Bira, şarap, alkolsüz içkiler ve kapalı şişe su her zaman vardı. Dana, New Jersey büyüklüğünde bir tabak içinde ikram edilen minik eklerlere dayanamayacağını şimdiden biliyordu.

Bütün bunlar, büyük salonda öteye beriye sıradan bir düzenle konmuş olurdu. Şöminedeki ateş çıtırdayarak yanar, koltuklara bir oturan bir daha kalkmak istemezdi. Ayaklarının kahve sehpasının üstüne uzatmaktan çekineceğiniz şık bir salon değildi burası. Sadece kaliteli bir yerdi.

Bradley Vane de öyleydi.

Çevresindeki konuşma seslerinin arasında, Dana, güzel yiyecekler, sıcak ortam ve memnuniyetten kaynaklanan güzel bir komaya girmiş gibiydi. Ya da Zoe yanında kıvranıp durmasa, girecekti.

Ona, "At şu gerginliği üstünden," dedi.

"Özür dilerim." Zoe salonun kemerli girişine tekrar baktı. "Simon'ı merak ediyorum. O kadar."

"Niçin? Tabağında açlıktan ölmek üzere olan damızlık bir atı doyuracak kadar yiyecek vardı. Aşağıda oyun odasında

oturuyor. Bana kalırsa, bu dokuz yaşında bir erkek çocuğunun ıslak rüyasıdır."

Zoe, "Bu evde o kadar çok eşya var ki," diye fısıldadı. "Pahalı şeyler. Sanat eserleri, cam ve poselen parçalar. Si-mon böyle şeylere alışık değil."

Ben de alışık değilim, diye düşündü ve bir daha sızlanmamak için çaba göstermeye karar verdi.

"Ya bir şey kırarsa?"

"Eh, o zaman," Dana ağır ağır ağzına bir ahududu attı; "Sanırım Brad onu kan revan içinde bırakmcaya kadar döver."

Zoe, hayretle, "Çocuklara vurur mu?" diye sordu.

"Aman tanrım. Tabii ki hayır. Zoe, bir nefes al, lütfen. Bu ev daha önce de dokuz yaşındaki çocukların ziyaretine dayandı. Bunlardan, hiç değilse, üç tanesi hâlâ yaşıyor ve şu anda bu odada. Sakinleş. Bir kadeh şarap iç. Şarabını almaya gitmişken, bana da biraz daha ahududu getir."

Zoe ayağa kalkarken, yarım kadeh, diye düşündü. Ama, şişeye uzanırken Brad onu durdurup şişeyi eline aldı.

"Biraz dalgın görünüyorsun." Kadehe şarap koyup genç kadına uzattı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Lanet olsun, o sadece yarım kadeh alacaktı. Bu adam ne diye yoluna çıkıyordu ki? "Simon'a bakayım diye düşünüyordum."

"Keyfi yerinde. Oyun odasındaki her şeyin yerini biliyor." Zoe, kaşlarını çatınca, Brad, "Ama bakmak istersen seni oraya götüreyim," diye ekledi.

"Hayır. Keyfinin yerinde olduğuna eminim. Onun oyun odasında oynamasına izin vermen büyük incelik." Sesinin gergin ve boğuk çıktığını

biliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Söylentilere göre, oyun odasının amacı buymuş."

Brad'in sesi de boğuk ve gergindi. Zoe başını sallamakla yetindi. "Ah, Dana bunlardan biraz daha istemişti." Bir avuç ahududuyu bir kâseye koydu ve kadehiyle birlikte onları da taşıyarak, Dana'nın oturduğu kanepeye doğru yürüdü.

Ağzının içinde, "Kibirli herif," diye mırıldandı. Bunu hisseden Dana ona göz kırptı.

"Brad mi?" Ahududu kâsesini onun elinden aldı. "Üzgünüm şekerim, yanlış tahtaya bastın."

Jordan yanlarına geldi ve kanepenin Dana'nın tarafındaki koluna oturup, genç kadın onu engellemeye fırsat bulamadan, birkaç ahududu çaldı.

"Git, kendine al."

"Seninkiler daha güzel." Uzanıp kızın saçıyla oynadı. "Bu sarı saç tutamlarını buraya nasıl koydun?"

"Ben koymadım. Zoe koydu."

Bir ahududu daha çalarak, öne doğru eğilip Zoe'ye göz kırptı. "Güzel olmuş."

"Saçını kestirmek istediğin zaman beklerim."

"Bunu hatırlayacağım." Tekrar doğruldu. "Eminim, hepiniz, sizi bu gece niçin buraya getirdiğimizi merak ediyorsunuzdur," diye söze başlayarak Dana'yı güldürdü.

"İşte kibirli bir herif." Ama elini onun bacağına koydu. "Sanırım burada anahtardan söz etmek için toplandık. Onu bulmak durumunda olan da ben olduğuma göre, söze ben başlayacağım."

Ahududu kâsesini Jordan'a vererek yerinden kalktı ve kahve sehpasındasn şarap kadehini aldı. İlk adımını atar atmaz, Jordan onun yerine oturdu ve Dana'ya sırıtarak bakıp, kolunu Zoe'nin arkasına uzattı.

Zoe'ye, "Buraya sık sık geliyor muşum?" diye sordu.

"Senin burada olduğunu bilsem gelirdim, yakışıklı."

Dana, "Siz erkekler sdece ortalığı velveleye vermeye ya-rarsnız," diye mırıldandı ve suratından düşen bin parça olan Brad'in yanından geçip, şarap şişesine uzandı. Nasıl olsa arabayı o kulanmayacaktı.

"Şimdi, herkesin rahatı ve keyfi yerinde mi?" Durdu ve şarabından bir yudum aldı. "Benim anahtarım gerçeğin bilgisiyle ilişkili. Bu kelimelerin birbirleriyle yer değiştirmelerinin mümkün olup olmadığından emin değilim ama ikisinden biri, ya da ikisi birlikte benim arayışıma uyuyorlar. Bir de

geçmiş, şu an ve gelecekle bir bağlantı var. Hiçbir sonuç alamadığım bazı araştırmalardan sonra, bunun benimle kişisel olarak ilgili olduğuna karar verdim.

Malory, "Bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum," diye söze karıştı. "Rowena, birer anahtar olduğumuzda ısrar ediyor. Üçümüzün de. Benimki kişiseldi. Eğer bir bütünden söz ediyorsan, bu da onun bir parçasıydı."

"Kabul edildi. Bu odadaki erkekler, benim hem geçmişimin hem de içinde bulunduğum anın bir parçası. Büyük bir olasılıkla, şöyle ya da böyle onlarla ilişkim sürecek. Bu demek oluyor ki onlar benim geleceğimin de bir parçası. Buradaki altı kişinin arasında ilişkiler olduğunu biliyoruz. Benim sizlerle olan ilişkilerim ve sizlerin birbirinizle ilişkileriniz. Bir de resimler var ki, bu da hayatı boyunca rssam olmak isteyen Malory ile ayrıca bir bağlantı oluşturuyor."

Herkes gibi o da, Brad'in şöminenin üstüne astığı tabloya baktı. Bu, Rowena'nın eserlerinden biriydi. Cam Kutudaki Kızlar'ı, büyücü ruhlarını çaldıktan sonra gösteriyordu. Kızlar solgun yüzleriyle camdan mezarlarının içinde kımıldamadan yatıyorlardı.

"Tıpkı Jordan'ın, Malory'nin eskiden çalıştığı galeriden, genç Arthur'un kılıcı kayadan çekip alışını gösteren tabloyu satın alması gibi. Brad de onu, burada olacaklardan habersiz olarak bir mezattan satın aldı. Bu iki tablo da, şimdi bildiklerimizi öğrenişimizden çok önce satın alınmıştı. Bu durumda, bütün bunlar, Rowena, Pitte ve tanrıçalarla aramızda bir ilişki oluşturuyor."

Zoe, "Ve Kane," diye ekledi. "Onu konunun dışında bırakmak akıllıca bir davranış olur mu, bilmem."

Dana, "Haklısın," diye onayladı. "Ve Kane. Şimdiye kadar çoğumuza sataştı ve bizi tekrar rahatsız edeceği oldukça açık. Onun güçlü olduğunu biliyoruz. Ama bu, sınırsız bir güç değil."

.Tordan, "Ya da, birisi, veya bir şey onu sınırlıyor," diye ekledi. "Benim etimden bir parça koparmıştı. Sonra Rowena, Dana ile bir merhem gönderdi. Yaralarımı dün görmüştünüz."

', Gömleğinin düğmelerini çözdü. "Bir de şimdi bakın." Yara izleri kaybolmak üzereydi. "Merhemi üzerlerine sürer sürmez iyileşmeye başladılar. Şunu demek istiyorum ki, Kane her ne yaptıysa, Rowena'ya karşı başarılı olamadı. Ama Rowena da onun izlerini tamamıyla silemedi."

Sözü Dana tamamladı. "Bundan da onların aşağı yukarı eşit güçte olduklarını çıkarabiliriz."

"Kane'in zaafları var." Jordan, dalgın bir tavırla gömleğini ilikledi. "Benlik, gurur, öfke."

"Bunların zaaf olduğunu kim söyledi?" Dana, birkaç adım atıp, Brad'in oturduğu koltuğun koluna ilişti. "Her neyse, bu işin daha derin bir yanı var. İnsan olduğumuz için, ölümlü olduğumuz için, o bize tam anlamıyla ulaşamıyor. Bizi birer birey olarak ele geçiremiyor. Yüzeyde dolaşıyor, hayallerimizi, korkularımızı kullanıyor. Ama, öze inemiyor -ya da inmedi. Malory onu böyle yendi."

"Evet ama o seni zihnen de olsa ele geçirdiğinde, gerçeği görmek, bilmek zorlaşıyor." Malory, başını salladı. "Onu küçümseyenleyiz."

"Onu küçümsemiyorum. Ama bana kalırsa, şimdiye kadar, o bizi küçümsedi." Dana düşünceli bakışlarla tabloyu inceledi. "Sadece ölümlü bir yanları olduğu için onlara acı çektirmek istiyor. Rowena karşıt güçlerden söz etmişti: Güzellik ve çirkinlik, bilgi ve bilgisizlik, cesaret ve korkaklık. Bunlardan birinin, karşıtı olmazsa gücünü kaybettiğini belirtmişti. Kane karanlık. Karanlık olmadan aydınlık olmaz. Onun sadece bir baş belası değil, olayın ana unsurlarından biri olduğunu düşünüyorum."

Durakladı; sonra bir yudum içki içti. "Jordan ile benim eskiden birlikte olduğumuz gizli değildi... Şimdi de... birlikte olduğumuz sır değil."

Jordan bir an düşündü. Sonra, "Senin cinsellikten söz ederken rahatsız olacağın aklıma gelmezdi, Uzun Bacak," dedi.

"Seninle sadece anahtarı bulmama yardımcı olabilir diye yatmadığımı... şey, herkesin ve senin bilmenizi istiyorum. Anahtarla bunun arasında bir ilişki olsa bile..." Aceleyle devam etti: "Birisi bana seksin güçlü bir sihir olduğunu söyledi de."

Jordan onun sözünü kesti. "Eğer gerektiği gibi yapılırsa."

Brad, konunun dağılmaması için, "Peki, şimdi bakalım, ne biliyoruz," dedi. "Kane olmasa, bunların hiçbiri olmayacaktı." İşaretparmaklarının uçlarını birbirine değdirdi. "Onun varlığı ve yönlendirmeleri anahtar arayışını etkiliyor. Bu bir gerçek." Bir parmağını daha kaldırdı. "O olmadan büyü bozulamaz." Üçüncü parmağı da havaya kalktı. "O gerekli bir unsur. Çalışmadan ödül alınmaz, çaba göstermeden zafere ulaşılmaz, tehlikeyi göze almadan savaş kazanılmaz."

Jordan, "Böyle olaylarda geleneksel bir unsur vardır," diye ekledi. "Yenilmesi gereken bir kötülük."

Zoe, "Bütün bunları anlıyorum," dedi. "Önemli şeyler. Ama bunların Dana'nın anahtarı bulmasına ne gibi bir yardımı olacak?"

Brad ona, "Düşmanını tanı," dedi.

Dana, "Evet, bu her şeyi özetledi," diye onayladı.

Flynn, "Ama daha fazlası da var," diye ekledi. "Kan döküldü. Bu da geleneksel bir serüven unsuru. Ben de okuma biliyorum." Durup düşündü. "Ama dökülen niçin Jordan'ın kanı oldu? Bunun bir nedeni olmalı."

Dana, "Acaba, bunun nedeni Jordan'ın onu sinirlendirmesi olabilir mi? Bu konuda çok başarılıdır da," dedi. "Ama, anahtarı bulmak için Jordan'a ihtiyacım olması daha akla yakın bir neden."

"Uzun Bacak, o kadar çok şey için bana ihtiyacın var ki."

Dana, elindeki kadehle bir işaret yaptı. "Övünmeyi bırakalım da konudan uzaklaşmayalım," dedi. "Anahtar bilgidir. Bildiğim ya da öğrenmek zorunda olduğum bir şey. Yalanlardan ayıklanıp ortaya çıkarılması gereken bir gerçek. Kane kendi gerçeğini yalanlarla karıştırıyor. Yaptığı ya da söylediği hangi şey gerçekti? Benim üzerinde durduğum açılardan biri bu. Sonra, ipucunun son kısmına geliyoruz. Bir tanrıça yürürken, diğeri bekler. Malory'nin tanrıçası şarkı söylüyordu ve o bu anın resmini yaparak, onu ve anahtarı canlandırdı.

Bu noktadan hareket edersek, benim tanrıçam Niniane yürüyor olmalı. Ama nerede, niçin, ne zaman? Ve hangi tanrıça bekliyor? Bu Zoe'nin tanrıçası olabilir mi?"

Zoe, "Belki de bunu yazmalısın," diye önerdi. Yani, bir hikâye gibi yazmalısın, demek istiyorum. Malory'nin kendisininkinin resmini yapışı gibi."

Dana, "Bu fena bir fikir değil," dedi. "Ama şu var ki, Ma-lory her zaman resim yapmak istemişti. Ben ise hiçbir zaman yazmak istemedim. Okumam gereken bir şey de olabilir biliyor ki, baştan sona taradığım altı milyon kitap içinde işe yarayacak hiçbir şeye rastlamadım. Bu nedenle, belki de önce kendim yazıp, sonra okumam gerekiyor."

"Belki Jordan yazar." Flynn, daldın dalgın Malory'nin saçlarıyla oynarken düşünüyordu. "Kendi yeteneğimi küçümser görünmek istemem ama ben haberciyim. O ise bir yazar. Saçma sapan şeyler uydurur."

Jordan, "Ama para eden şeyler uydurur," diye hatırlattı.

"Söylemeye gerek yok. Biliyoruz. Ben burada sadece Jordan'ın bu konuda, yani hikâye yazmakta tecrübeli olduğunu vurgulamak istedim. Belki Dana bunu okuyunca, gözleri açılacak, anahtarı bulup çıkaracak. O zaman, bizler de pasta alıp güzel bir parti yapabiliriz."

Dana, "Bu çok da saçma bir fikir değil," dedi.

"Bence harika bir fikir." Zoe, dönüp Jordan'a gülümsedi. "Yazacak mısın? Kitaplarına bayılıyorum. Bu daha da eğlenceli olacak."
"Senin için yazarım, güzeller güzeli." Kızın elini tutup dudaklarına götürdü. "Ne istersen yazarım."
"Heyecanlanıyorum." Dana elini midesine bastırıyordu. "Yazdığın şeyi ne zaman görebileceğim?"
"Tamam, şimdi de bir editör gibi konuştun. Bu konuşma tarzı yaratıcılığımı dondurup, her şeyi geciktirebilir."
"Böyle şeyler oluyor mu? Yani, yaratıcılığının kilitlenmesi gibi şeyler demek istiyorum." Zoe bu düşünceye bayılmıştı. "Sanatçıların eserlerini nasıl ürettiklerini hep merak etmişimdir."
"Aman Tanrım, ona bir sanatçı olduğunu söyledi!" Dana ayağa kalktı. "Eve gidip yatmam gerek."
Jordan, onu duymazlıktan gelerek Zoe'ye döndü. "Yok canım. Şaka söyledim. Yazı yazmak da diğer işler gibi bir iştir. Sadeece çok güzel bir iş. O kadar. Benim editörüm..." yan gözle Dana'ya baktı. "Gerçek editörüm, çok zevkli, yetenekli ve nerede ne söyleyeceğini bilen bir kadındır."
"Editörün bir kadın mı? Nasıl anlaşıyorsunuz? Bir kitabı yazarken onunla birlikte mi çalışıyorsun, yoksa o sana ne istediğini söylüyor, ya da..." Susup başını salladı. "Özür dilerim. Konudan çok uzaklaştık."
"Bir sakıncası yok. Sen, yazmak istiyor musun?"
"Yazmak mı? Ben mi?" Bu fikir, önce çekik gözlerinin büyümesine neden oldu; sonra güldü. "Hayır. Sadece işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek hoşuma gider."
"İş deyince aklıma geldi. Yarın bütün gün çalışmamız gerek." Malory, Flynn'ın elini okşadı.
"Hereket emri geldi." Flynn, Dana'ya döndü. "Gidip Moe'yu toparlayıp sana getireyim."
"Köpek maması bitiyor. Moe, bir fil gibi yemek yiyor."
"Köpek maması da getiririm." Kız kardeşinin yüzünü avuçlarının içine aldı. "Onu yanından ayırma, olur mu?"
"Zaten bana başka bir seçenek vermiyor."
"Flynn, Simon'ı da toparlar mısın?" Zoe, otomatik olarak tabakları toplamaya başlamıştı. "Moe'ya yapışık olduğundan sana sorun çıkarmaz."
"Kesinlikle."
"Biz de eve gitsek iyi olur. Bu adamı ev ödevinin başına oturtmaya çalışacağım." Dana başparmağıyla Jordan'ı gösterdi. "Bu iş için bana yol

gösterebilir misin, Zoe?"

"Rüşvet. Ben bu metodu uyguluyorum."

Brad yanlarına gelip, elini Zoe'nin elinin üstüne koydu. Bu hareket genç kadının bir tavşan gibi zıplamasına neden oldu. "Tabakları toplamakla uğraşman gerekmez."

"Özür dilerim." Genç kadın hemen tabaklan bıraktı. "Alışkanlık."

Brad, bu kadının, onun ağzından çıkan iki kelimeden birini bilinçli olarak yanlış yorumladığını düşünüyordu. "Sadece toplamak zorunda olmadığını söylemek istemiştim. Kahve isteyen var mı?"

"Ben istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun." Dana, Jordan'ı kapıya doğru itti. "Çalışman gerek, ahpap. Birkaç sayfa yazdıktan sonra, kahve içebilirsin."

"Rüşvet." Zoe, onaylayarak başını salladı. "Her zaman işe yarar."

Moe kürk kaplı bir gülle gibi odaya daldı. Herkesi bir arada görünce o kadar sevindi ki, zıplayıp sıçramaya, kuyruğunu sallayarak masanın üstündeki bardakları devirmeye başladı. Kimse ona engel olmaya fırsat bulamadan, burnunu karides kokteyli çanağının içine soktu.

"Özür dilerim, özür dilerim." Flynn bir eliyle Moe'nun tasmasını tutarak onu kapıya doğru sürüklüyordu. Aslında, kimin kimi sürüklediği de pek belli değildi. "Onu Jordan'in arabasına bindireceğim. Vereceği zararları öderim. Görüşürüz. Ah, Zoe, Simon, oyununu bitirebilmek için, birkaç dakika izin istedi. Aman Tanrım! Moe, dursana."

Malory, neşeyle, "İşte benim hayatım," dedi. "Çok güzel olduğu söylenebilir. Teşekkürler Brad. Bulaşıkları bıraktığımız için özür dilerim. Zoe, Dana, yarın görüşürüz. İyi geceler, Jordan."

"Gidip arabamın döşemelerini kurtarmak için bir çare bulmalıyım." Jordan, Dana'nın kolunu tutup onu kapıya doğru çekti.

"Beni çekiştirmeyi bırak. Hoşça kal, Brad. Sabah görüşürüz, Zoe."

Kapı arkalarından hızla kapandı ve ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Zoe'nin tek düşünebildiği her şeyin çok çabuk olup bittiğiydi. Buradan en son ayrılan olmayı hiç düşünmemişti. Bu korkunç bir şeydi. Dehşet verici bir şey. Aklına, oyun odasına koşup Simon'ı almak geldi ama oyun odasının nerede olduğundan emin değildi. Buradan ona seslenemezdi

de. Ama bir şey yapmalıydı. Moe'nun yere düşürdüğü bardakları toplamak için eğildi. Aynı anda, Brad de eğildi. Elleri birbirine değdi. İkisi birden doğruldular. Yay gibi gergindiler.

"Ben alırım." Brad çömelip bardakları topladı ve kahve sehpasının üstüne koydu. Şimdi kıza, kokusunu duyabilecek kadar yakındı. Onun kokusu, kimi zaman ağır, kimi zaman hafif, ama hep farklı ve hep çok kadınsıydı.

Brad, onun baş döndürücü yanlarından biri de bu, diye düşündü. Çeşitliliği.

"Kahve içer misin?"

"Simon'ı alıp gitmem gerekiyor. Uyku saati yaklaşıyor."

"Nasıl istersen."

Brad, durduğu yerde sesini çıkarmadan ona bakmaya başlayınca, genç kadın utandı. Ensesinden yukarı bir sıcak dalgasının tırmandığını hissetti. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Söylemesi gereken bir şeyi söylemeyi mi unutmuştu?

"Bizi evine kabul ettiğin için teşekkürler."

"Gelebildiğinize sevindim."

Bunu izleyen uzun sessizlik boyunca, Zoe dudağını ısır-mamak için çaba göstermek zorunda kaldı. "Simon nerede? Onun bulunduğu odanın yerini tam olarak bilmiyorum."

"Oyun odasının yerini mi? Ha, evet." Brad her ikisinin de halini komik bularak güldü. "Oyun odasının yerini bilmiyorsun, öyle mi? Gel, seni götüreyim."

Zoe evin içinde dolaştıkça, daha fazla hayranlık ve eziklik duyuyordu. Bir kere çok büyük bir evdi ve her yanı ayrı güzeldi. Masaların üstünde ve raflarda gördüğü parçaların, kendisinin pazarlardan ve kullanılmış eşya satışlarından aldığı şeylerden ne kadar daha değerli olduğunu düşündü. Brad bir kemerin altından geçerek, genç kadının, bir çeşit kütüphane olduğunu düşündüğü bir odaya girdi. Odanın yüksek tavanı ahşaptı ve odaya bir açıklık vermekle birlikte sıcak bir hava da yaratıyordu.

"O kadar geniş bir ev ki." Yüksek sesle konuşmasına kendisi de şeşırmıştı.

"Hikâye şu ki, babam bu evi yapmaya başladıktan sonra duramamış. Aklına bir şey geliyor, plana ekliyormuş."

Zoe, telaşla, "Harika bir ev," dedi. "Bir sürü ayrıntı var insanın gözünü yormuyor. Burada büyümek herhalde çok zevkliydi."

"Evet, öyleydi."

Başka bir odaya geçtiler. Zoe, zırhlı araçların, acımsız makineli tüfeklerin ve oğlunun -haydi haydi haydi diye şakıyan- sesini duymaya başlamıştı.

Video oyunu, duvarı kaplayan dev boyutlu bir televizyon ekranına yansıyan bir otomobil savaşıydı. Simon, bu, her oğlan çocuğunun hayallerini süsleyen odada, rahat bir koltuğa oturacağına, ekranın kareşısında yere bağdaş kurmuştu. Odanın içinde, bir bilardo masası, üç kumar otomatı, oyun makineleri, iki video oyunları monitörü, bir kola otomatı ve bir düğmeye basınca istenen şarkıyı çalan otomatik bir CDçalar vardı.

Tavan oymalıydı ve ışıkları gizleyen bal rengi bir tahtayla çerçevelenmişti. Şöminede neşeli alevler oynaşıyordu. Küçük bir bar ve çeşitli gözleri olan çok büyük bir dolabın içinde, ikinci bir televizyon vardı.

"Aman Allahım. Burası, Dimon Micheal McCourt'un hayalindeki cennet."

"Babam oyuncaklara bayılır. Burada çok vaktimiz geçmiştir."

"Bundan eminim." Gidip oğlunun arkasında durdu. "Simon gitmemiz gerekiyor."

"Henüz değil. Henüz değil." Oyuna odaklandığı için yüzü kızarmıştı. "Bu Büyük Hırsızlar Şebekesinin üçüncü otomobili. Milli Muhafızları çağırmalarına çok yaklaştım. Tanklarla gelecekler. Swat ekibinin kıçına tekmeyi indirmek üzereyim. Bir rekor kırabilirim. On dakika daha."

"Simon, Bay Vane evini geri istiyor."

Brad, "Bay Vane'in bir itirazı yok," diye düzeltti.

"Lütfen, Anne. Lütfen. Tanklar."

Zoe ısrar edemedi. Oğlunun yüzünde rekabet heyecanından fazla bir şey, sevinç görmüştü.

4?Ekranda biri öldü. Sağa sola kanlar saçıldı. Simon'ın neşeli haykırışından, Zoe, bunun rakip ekipten biri olduğunu anladı.

Brad, yüzünü buruşturarak, "Biraz vahşi bir oyun," dedi. "Eğer böyle oyunlar oynamasını istemiyorsan..."

"Simon gerçekle video oyunları arasındaki farkı biliyor."

"Doğru. İyi." Brad, "O zaman neden kahve içmiyoruz?" diye önerdi. "Birkaç dakika daha kalmaktan bir şey çıkmaz."

"Tamam. On dakika, Simon."

"Peki, Anne. Teşekkürler. Bu işi başaracağım," diye homurdandı. Yine oyuna dalmıştı. "Bunu başaracağım."

Simon'ı savaşla baş başa bıraktıktan sonra, Zoe, "Oyuncaklarınla oynamasına izin verdiğin için sağ ol," dedi. "Günlerdir buraya geleceğinden bahsediyordu."

"O harika bir çocuk. Onunla birlikte olmak çok eğlenceli."

"Bence de kesinlikle öyle."

Kendini BradTe birlikte mutfakta buldu. Burası da şaşılacak ölçüde büyüktü. Mutfakta neşeli beyaz ve sıcak sarı renkler kullanılmıştı. Kapalı bir havada bile bu mutfağın güneşli görüneceği kesindi. Tezgâhların genişliğine, bazıları cam kapılı olan dolapların çokluğuna gıpta ederek baktı. Yemek pişirmeyi sıradan bir görev olmaktan çıkarıp bir eğlence haline getirecek olan mutfak gereçlerine hayran oldu. Sonra yine, onunla yalnız olduğunu hatırladı.

"Bak, ben Simon'ın yanına gidip seni serbest bıraksam daha iyi olacak. İstediğini yapabilmen için, bir an önce gitmeliyiz."

Brad, kahveyi ölçüp makineye koyduktan sonra ona döndü. "Sizin bir an önce gitmenizi istediğimi nereden çıkarıyorsun?"

"Yapacak işlerin olduğundan eminim."

"Fazla işim yok."

"Ah, benim var. Milyonlarca işim var. Simon, kendini kaybedip yeni bir oyuna başlamadan onu o odadan çıkarmalıyım. Gidip onu alayım da yola koyulalım."

"Anlamıyorum." Brad kahveyi unutarak ona yaklaştı.

"Gerçekten anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?" . "Jordan ve Flynn'la çok rahatsın. Onlarla flört edebiliyor sun. Ama benimle iki dakika yalnız kalınca, buz gibi olman bir yana, kaçmak için fırsat kolluyorsun."

"Ah, onlarla flört etmiyorum. Sadece şakalaşıyorum. Biz arkadaşız. Onlar, Malory ve Dana'nın sevgilileri. Tanrı aşkına! Eğer senin benim arkadaşlarının sevgilileriyle flört edecek biri olduğumu sanıyorsan..." I "Ha, bir de bu var." Brad, bu kadar sakin oluşunu kendisi de hayranlıkla karşılıyordu. "Sıra bana gelince her söyle-» diğimden sonuçlar çıkarıyorsun. Genellikle de bu sonuçlar yanlış oluyor."

"Neden söz ettiğini anlamadım. Bir kere, seni, çok az tanıyorum."

"Bu doğru değil. Yoğun durumlarda insanlar birbirlerini çok çabuk tanırlar. Biz de yoğun bir durumun içindeyiz ve bu ; yaklaşık iki aydan beri sürüyor. Bir arada olduk, ortak yakın arkadaşlarımız var ve sen bana yemek pişirdin." \ "Sana yemek pişirmedim." Çenesi havaya kalkmıştı. "Yemek pişirdiğim sırada tesadüfen oradaydın; sen de yedin. Bu farklı bir şey."

"Benden iyi bir not aldın," diye açıkladı. "Biliyor musun, her nedense bana gösterdiğin tepkiler, babamın bir şeyden rahatsız olduğunda konuştuğu

gibi konuşmama neden oluyor. Sesi ve beden dili değişir. Ben de aynı şeyleri yapıyorum. Küçüklüğümde, onun bu tavrı çok canımı sıkardı."

"Benim, senin canını sıkmaya niyetim yok. Gidiyoruz." Brad'e göre, kimi zaman konuşmak, kimi zaman harekete geçmek gerekirdi. İnsanın sabrı taştığında, harekete geçme zamanı gelmiş demekti. Kızın uzaklaşmasını engellemek için elini onun koluna koydu ve bu güzel yüzde beliren öfkeyi seyretti.

"İşte," dedi; "bana karşı genel olarak gösterdiğin tepki öfke ve sinirlilik. Kendime bunun nedenini sorup duruyorum. Senin hakkında kafama takılan sorulara cevap bulmak için epey zaman harcadım."

"Bu çok fazla boş zamanın olduğunu gösterir. Kolumu bırak. Gidiyorum."

Genç adam, "Benim teorilerimdem biri de bu," dedi.

Bunu söyledikten sonra, diğer elini Zoe'nin ensesine koyarak onu kendine çekip öptü. Haftalardan beri onu öpmek istiyordu. Hatta belki yıllardan beri. Onun tadını dudaklarında, dilinde, kanında hissetmek, ona dokunmak istiyordu. Kolunu beline dolayıp genç kadını göğsüne bastırdı.

Dudakları dolgun ve sertti. Beklediğinden çok daha fazla şeyler vaat ediyordu. Brad'in bedenine değen bedeni ürper-di. Bu, ister şaşkınlıktan, ister bir tepki olsun, o anda Brad için fark etmiyordu. Bu hareketin bir savaş ilanı mı yoksa barış teklifi mi olduğu da önemli değildi. O, sadece, bu kıza dokunmayı beklerken, yavaş yavaş delirmekte olduğunu biliyordu.

Genç kadın onu itmek yerine tereddüt etmişti. Daha sonra düşündüğünde, düşünmek tekrar mümkün olduğunda, bunu bir hata olarak görecekti.

Erkek sıcak ve kaskatıydı. Ağzı ise marifetliydi. Ve, Tanrım, Zoe, bir erkeğin bedenine dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. İçinde -ayak parmaklarından karnına, oradan da boğazına kadar- arzunun kabardığını hissetti. Sonra, o arzu, uzun ve zevkli bir ürperti olarak tekrar aşağı indi.

Çılgın bir an onu -erkeğin kokusunu ve tadını, gücünü ve şehvetini- içine çekti ve bunların neşeli bir cümbüş gibi bedenine yayılmasına izin verdi. Sanki bir karnavaldaydı da dönmedolaba binmişti ve her an koltuğundan fırlayıp havaya uçabileceğini hissediyordu. Bu ne harika bir şeydi. Sonra frene bastı. Başka seçeneği var mıydı? Çok hızlı gittiğinde, çok yükseklere uçtuğunda neler olabileceğini biliyordu. Burası onun yeri, bu adam onun erkeği değildi. Ona ait olan -çocuğu- bitişik odada oynuyordu.

Brad'in kollarından sıyrıldı. Genç adam tepeden tırnağa sarsılmıştı ama onun gözlerinin içine baktı ve uzak bir tavırla başını salladı. "Ne demek istediğimi anlattım, sanırım."

Zoe, heyecandan titreyen bir bakire değildi. Kolay bir kadın olmaktansa çok uzaktı. Geri çekilmedi. Bu kaçmak olurdu. Sapasağlam durdu erkeğin karşısında ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Birkaç şeyi açıkça konuşalım. Erkeklerden, onlarla beraber olmaktan, onlarla sohbet etmekten, şakalaşmaktan hoşlanırım. Ben de bir erkek yetiştiriyorum ve bunda başarılı olmak isterim."

Brad, onun öfkeden coşmuş bir orman perisine benzediğini düşündü. "Bunda çok başarılısın."

"Erkeklerle öpüşmekten hoşlanırım Dama doğru erkekle, doğru koşullarda. Aynı şartlar altında, seksten de hoşlanırım."

Erkeğin gözleri beklenmedik ve çekici bir biçimde ısınıp, sisli bir griye dönüştü. Yanaklarındaki güzel çizgiler -Zoe onların gamze sayılamayacak kadar erkeksi olduğunu düşünüyordu- derinleşti. Parmaklarıyla bu çizgilere dokunmak istiyordu ve bu duygu, başının belada olduğunu haber veren bir uyarıydı.

"Bu içimi rahatlattı."

"Şunu anlamalısın ki, hayatımın bu noktasında, şartlan ben koşarım. Evli olmadığım halde bir çocuğumun olması benim kolay bir kadın olduğum anlamına gelmez."

Brad'in yüzünde öfkeli bir şaşlınlık ifadesi belirdi. "Tanrı aşkına, Zoe. Benim seni ilginç ve çekici bularak öpmek isteyişimden, seni kolay bir kadın olarak düşündüğüme nasıl geldik?"

"Her şeyin açıkça bilinmesini istiyorum; o kadar. Şu konuyu da açıkça belirtmek isterim ki, kimse bana yaklaşmak için çocuğumu kullanamaz."

Öfke ve şaşkınlığın üstünü buz kapladı. "Eğer böyle yaptığımı sanıyorsan, üçümüze de hakaret ediyorsun."

Genç kadın midesinde utanç ve suçluluğun burukluğunu hissetti. Tam konuşmaya başlayacağı anda, Simon uçarak içeri girdi. "Ben egemen oldum! Senin adamını yendim!" İşaretparmağını havada sallayarak Brad'in etrafında dönüyor, zafer dansı yapıyordu.

Brad, çaba göstererek duygularını içine gömdü ve kolunu Simon'ın ensesine doladı. "Bu bir kerelik bir şey. Bahse girerim ki bir daha olmayacak. Şimdi fırsat bulmuşken sevin, cüce."

"Bir daha sefere NBA maçlarında, senin adamını yeneceğim."

"Asla. O zaman, ben seni aşağılarken, sen, küçük solucan, yerlerde sürüneceksin."

Zoe onların konuşmasını seyrederken birbirlerinden ne kadar hoşlandıklarını da hissediyor, suçluluk duygusu gittikçe artıyordu. "Simon, gitmemiz gerek."

"Tamam. Oyunlarını benimle paylaştığın için teşekkürler."

"Sana bu fırsatı, seni yenilgiye uğratmanın tadına varmak için veriyorum." Kolu hâlâ oğlanın boyunundaydı. Anneye baktı. "Paltolarınızı getireyim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dana'nın gereçleri kullanmayı gerektiren tadilat işlerinde becerikli olmadığı kısa bir süre içinde anlaşılınca, baş badanacılığa getirildi. Dana, belli belirsiz suratını asarak, bunun, Zoe, güzel küçük bir elektrikli tornavida ile gevşemiş vidaları sağlamlaştırır ya da duvarları deler, Malory de mutfak lavabosunun altındaki sızıntıyı tamir etmekle oyalanırken, kendisinin duvarları boyayacağı anlamına geldiğini düşündü.

Malory, Dana'nın tanıdığı kızlar arasında en 'kızgibV olanıydı ve onun bile elinde bir İngiliz anahtarı olması, Dana'nın kendisini aşağılanmış hissetmesine neden oluyordu. Sihili boya rulosuna rağmen, inanılmaz derecede sıkıcı olduğu halde, boya yapmaktan fazla şikâyetçi değildi. Ancak, görevleri biraz daha çeşitli olabilirdi. Yine de, duvarların renklendiğini görmek tatmin ediciydi. Malory ve Zoe, seçimlerini yaparken para harcamaktan kaçınmamışlardı. Dana'nın kitabevi hem şık, hem de sıcak bir yer olacaktı.

Zoe, yerlerin zımparalanıp cilalandıktan sonra pırıl pırıl parlayacaklarına yemin ediyordu. Dana, zeminnin nasıl olacağını biliyordu. Kane ona göstermişti. Eğer, Kane, bu hayali yaratmak için Dana'nın fantezilerini kullanmışsa buna bir diyeceği yoktu. Dana bu hayalini gerçekleştirmek için elinden heleni yapacaktı. O sırada aklına bir şey geldi ve ruloyu durdurarak kenara bıraktı.

Kane'in yalanlarındaki gerçek. Dana'nın hayalleri ve onun bu hayalleri yönlendirişi.

Ya anahtar Malory'nin anahtarı gibi buradaysa? Niçin bu kadar basit olamasın? O, Dana'ya göstermişti, öyle değil mi? Bak, benimle işbirliği yaparsan, nelere sahip olabileceksin: Müşteriler ve kitaplarla dolu olan hayalindeki kitabevine. Şimdi Dana, gerçek değil, diye düşünüyordu, doğru değil. Ama içinde gerçek de vardı. Dana'nın istediği buydu. Bunun için çalışmaya niyetliydi. Bu, onun kendi çabası ve kendi yetenekleriyle sahip olabileceği bir şeydi.

Blki de, Dana görebilse, anahtar buradaydı. Geriye, Malory'nin yaptığı gibi, onu çekip ortaya çıkarabilmesi kalıyordu.

Birkaç derin nefes aldı. Yüksek platformdan atlamaya hazırlanan bir dalgıç gibi kollarını sallayıp, omuzlarını oynattı. Sonra gözlerini kapatıp, kendini bıraktı. Zoe'nin mak-tabının vızıltısını, Malory'nin radyoda bulduğu neşeli müziği duyuyordu. Neydi bu? ABBA mı? Tanrım, Malory, bu mi-

leriyumdan müzik çalan bir istasyon bulamaz mıydı? Dana kendinden rahatsız olmuştu. Zihninden onlu yaşlardaki dans kraliçesinin hayalini silmeye çalıştı.

Anahtar. Güzel altın anahtar. Küçük ve parlaktı. Kabzasında Kelt arması vardı. Söz konusu anahtar olunca, üst kısmına kabza denir mi, diye düşündü. O bir kılıç olmadığına göre başka bir kelime olmalıydı. Bunu sözlüğe bakıp bulmalıydı.

Ah, kes şunu!

Nefesini tekrar dışarı üfledi ve odaklandı. Maktabın vınlaması, müzik sesi ve dışarıdaki yoldan geçen arabaların gürültüsü. Ateş güçlendikçe, sobadan gelen mırıltı. Ve, iyice dinlediğinde, kendi kemikleri üzerine yerleşmekte olan eski bir evin çıtırtı ve fısıltılarının duyulduğunu hissetti.

Onun kendi evi. Onun. İlk sahip olduğu ev. Geçmişten geleceğe bir adım. Geçmişin kalıbını gelecekte olacaklara göre değiştiren tek bir belirgin hareket. Yeni bir başlangıcın belirtisi olarak taze boya kokusunu duyuyordu. Bunlar, onun eti ve kanı kadar gerçekti. Bunlar hakikatin ta kendisiydi. Anahtar da gerçekti. Sadece onu görmesi, ona dokunması ve onu alması gerekiyordu.

Onu şimdi görüyordu. Yemyeşil bir tarlanın üstünde yüzüyor, yeşil rengin arasında parlıyordu. Ama ona doğru uzandığı zaman, o ya da kendisi gerçek değil de hayalmiş gibi, eli içinden geçti.

Anahtar benim. Bu söz benim için söylendi.

Alnında ter damlacıkları belirene kadar, tekrar tekrar denedi. Sürekli, o bana ait, diye düşünüyordu. Burası da benim. Yakında bu duvar ve diğer duvarlar boyunca kitaplar dizilecek. Bilgi.

"Dana!"

Zoe'nin elleri onun kollarını kavradığında geri çekildi ve sallandı. "O sana ne yaptı? Ne yaptı? Malory!"

"Hayır, iyiyim. Bir şeyim yok."

"İyi görünmüyorsun. Bana tutun." Tekrar seslendi. "Mal!"

Dana bütün ağırlığını Zoe'nin üstüne verdiğini düşündü. Ama arkadaşı dayanıyor ve onu ayakta tutmayı başarıyordu.

"Ne var? Ne oldu?" Malory, İngiliz anahtarını elinde bir silah gibi tutarak koştu. Her nedense, güzel ve kadınsı sarışını, seksi siyah taytı ve dar yeşil kazağı ve başında aynı renkte bağcığı, elinde İngiliz anahtarıyla tesisatçı rolünde görmek Dana'ya komik geldi ve hafifçe kıkırdadı.

"Kane. Kane onu ele geçirdi. Bir çeşit transa girmişti."

"Hayır, Kane değildi. Biraz başım dönüyor. Otursam iyi olcak."

Zoe'yi da birlikte sürükleyerek yere kaydı.

"Aman Tnnm! Hamile misin?"

"Ne?" Bu şok onu kendine getirir gibi olmuştu. "Hayır. Aman, Tanrı korusun. Yeniden seks yapmaya henüz başladığımı unuttun mu? İkiniz de, bana, yabancı bir dilde konuşmaya başlamamı bekler gibi bakmayın lütfen."

"Al. Biraz su iç." Zoe, belindeki alet kemerinin ceplerinden birinden bir şişe su çıkardı.

"İyiyim. Bir şeyim yok." Ama suyu içti. "Sdece küçük bir otohipnoz uyguluyordum."

' . , 225

İ

"Su şişesini versene." Malory uzanıp suyu aldı ve kana kana içti. "Ödümü kopardın."

"Üzgünüm. Birden aklıma, anahtarın burada olduğu geldi. Seninki burdaydı ya... Sonra, geçmiş, içinde bulunduğumuz an ve geleceği, dükkânı, işimizi düşündüm. Buraya yığacağım kitaplar, yalanlardaki gerçek. Kane bana, kitaplar ve alışveriş yapan müşterilerle dolu olarak buranın bitmiş halini göstermişti. Onu hatırladım."

"Evet, dinliyorum." Zoe, kırmızı beyaz bir bandana çıkarıp, Zoe'nin alnına bağladı. "Peki ama ne oldu? İçeri girdiğimde odanın ortasında duruyordun. Kolunu aşağı sarkıtmış-tın. Gözlerin kapalıydı ve sallanır gibiydin. Gerçekten ürkütücü bir görünüşün vardı, şekerim."

"Anahtarı almaya, görmeye, anahtar olmaya çalışıyordum. Allah kahretsin, bu çok saçma görünüyor."

"Hayır, hiç de saçma görünmüyor." Malory, su şişesini Zoe'ye geri verirken düşünüyordu. "Bu iyi bir fikir. Anahtar burada olabilir. Her yerde olabilir. Burada niçin olmasın?"

Zoe, "İyi bir fikir," diye onayladı. "Ama böyle bir şeyi tek başına denemeni doğru bulmuyorum. Bu, çevrende, sana destek olacak, seni uyaracak kimse olmadan kendini Kane'e açman olur. Gerçekten kendinden geçmiş görünüyordun, Dana."

"Haklı olabilirsin." Ama gülümsüyordu. "Dırdırlanmayı bırak, Annecik." Havayı yumuşatmak için Zoe'nin kolunu çimdikledi. "Göründüğünden daha güçlüsün. Sürekli spor yapıyor musun?"

"Arada sırada. Daha çok, sağlam yapılıyım." Zoe'nin kalp atışları normale dönmüştü. "Şimdi daha iyi görünüyorsun. Belki, üçümüz bir

aradayken, böyle bir şeyi deneyebiliriz."

Malory, "Denemeye değer," dedi.

"Eğer hazırsan, Dana. Burada oturup el ele tutuşabiliriz. Mal ve ben, enerjimizi sana yönlendirebiliriz."

Dana, "Geçen ay, ruh çağırma kartonuyla yaşadığımız küçük olayı hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Unutulacak gibi değildi." Zoe ürperdi. "Ama bu kez, kendi aramızdaki bağlantıdan başka bir şey kullanacak değiliz. Bu, karanlık sanatlar ya da bu gibi şeylerle oynamaktan çok farklı."

"Olur." Dana, dudaklarını büzerek çevresine baktı. "Ama oldukça saçma görünüyor. Üçümüz, duvarlarının yarısı boyanmış bir odada, yere serilmiş bir örtünün üstünde, sihirli bir anahtarı bulmaya çalışıyoruz. Ama..." Önce Zoe'nin, sonra Malory'nin elini tuttu. "Kabul ediyorum."

"Mal, belki ona bazı ipuçları verebilirsin. Nasıl oldu, ne yaptın?"

"Bunu anlatabilir miyim bilmiyorum. Büyük bir kısmı kendiliğinden oldu. Bir rüyada gibiydim ama rüya gördüğümü ve aynı zamanda, bir rüya olmadığını da biliyordum."

"Çok yararlı oldun." Dana yarı gülerek, onun elini sıktı. "Aslında, ne demek istediğini biliyorum. Kane beni kitabevi-ne götürdüğünde, ben de böyle hissetmiştim."

"Ne yapmam gerektiğini nasıl anladığımı bilmiyorum ama birden, çok açık bir şekilde hissetmiştim. Önemli olan, Kane'in anlamasına fırsat vermeden, yapmam gereken şeye odaklaklanmaktı. Bu gerçekten zordu ama zor oluşunun başlıca nedenlerinden biri korku içimde oluşumdu. Ama, bu resim yapmaya, gerçek sanata ve olguya -renklere, renk tonlarına, ayrıntıya- odaklanmama yardım etti. Bilmem ki, bu söylediklerimin sana bir yararı olur mu?"

"Ben de bilmiyorum. Haydi öğrenelim."

Zoe, ona, "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," dedi. "Yanında olacağız."

"Tamam."

Dana derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Arkadaşlarının ellerini avuçlarında hissetmek ona huzur veriyordu. Onların bir şamandıra gibi olduğunu, gitmemesi gereken yerlere doğru kaymasını engelleyeceklerini düşündü.

Tekrar, evin seslerini, arkadaşlarının nefesleriyle uyum içinde olan, kendi sakin, düzenli nefesini dinlemeye koyuldu. Burnuna boya ve parfüm kokusu

geliyordu.
Anahtar yine oradaydı. Yemyeşil çimenlerin üstünde parlıyordu. Dana, şimdi bu yeşil çimenlerin, yeni boyadığı duvar olduğunu fark ediyordu. Onun duvarı ve şu anda iki yanında, ona destek olan kadınlar tarafından seçilen renk.
Ama, ona zihniyle uzandığında, anahtarı kendine daha fazla yaklaştıramıyordu. Sabırsızlık içinde çırpınıyor, anahtarı avucuna alınca nasıl bir duyum uyandıracağını merak ediyor, bunu hayal etmeye çalışıyordu. Pürüzsüz ve serin, diye düşündü.
Hayır, onun kendine özgü bir ısısı olmalıydı. Belli bir güce sahipti. Anahtarın dökümünü yapmakta kullanılan ateşi hissedecekti. Yumruğunu sıktığında da, avucunun içinde varlığıyla yokluğu bir olacaktı. Çünkü Dana'nın kaderi onu avucuna almaktı.
Yeşil renk yavaş yavaş akıp giderek, siyah çizgileri olan güçlü bir beyaza dönüştü. Anahtar onun içinde erimiş gibiydi. Siyah beyazın üstünde oluşan, pırıl, pırıl, altın rengi küçük bir su birikintisi yavaşça kaybolmuştu. Zihninde uzun bir iç çekiş duydu. Bir kadının iç çekişi. Ve yanan sonbahar gibi"" kokan bir rüzgârı hissetti, duydu.
O geceleri dolaşırdı ve gece, bütün gölgeleri ve bütün sırlarıyla. O ağladığı zaman, gündüz için ağlardı.
Aklından geçen kelimeler ona öyle bir acı verdi ki, bu acı yüzünden kalbinin kanayacağını ve bir ölümlünün yarasından fışkıran kan gibi yüreğini kurutacağını düşündü. Bir savunma olarak, zihnini bu düşünceye kapattı. Her şey yine soldu. Dana boya ve parfüm kokusunu duyuyordu. Gözlerini açtı ve arkadaşlarının kendisine baktığını gördü.
"İyi misin, Şekerim?" Zoe, elini Malory'nin elinden kurtarıp, Dana'nın yanağını okşadı.
"Elbette. Evet."
"Ağlıyorsun." Zoe, Dana'nın yanağını bandana ile sildi.
"Ağlıyor muyum? Neden ağladığımı bilmiyorum. Sanırım, bir şey acı vermiş olmalı. Anlarsınız ya." Elini kalbinin üstüne bastırdı. "Burada. Nerede olduğunu bilmiyorum. Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum."
Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve onlara gördüğü hayali anlattı.
Malory, "O geceleri dolaşır," diye tekrarladı. "Tanrıça dolaşır."
"Evet, tanıdık gibi göründü ama ben de uydurmuş olabilirim. Ya da Niniane olabilir. Sadece beni müthiş kederlendirdiğini söyleyebilirim."

Ayağa kalktı. Pencereyi açmak için yürüdü. Hava almaya ihtiyacı vardı. "O karanlıkta yalnız-ben böyle düşünüyorum. Onlar karanlıkta yapayalnızlar. Eğer ben yapılması gerekeni yapmazsam, karanlıkta kalacaklar."

Zoe yürüyüp yanağını Dana'nın omzunun arkasına dayadı. "Üçü bir aradalar. Sonra biz varız. Yalnız sayılmazlar. Kendini yiyip bitirme. Elinden geleni yapıyorsun."

Malory de, pencerenin önüne, onların yanına geldi. "Bana kalırsa bir yere varmak üzeresin. Bunu, insanları rahatsız edecek biçimde iyimser olmak için söylemiyorum. Rowena'nın verdiği ipucunun çeşitli yanlarını birleştiriyorsun. Beynin onları elden geçiriyor, yayıyor ve birbirine uyan parçaları birleştirmeye çalışıyor. Bana kalırsa, bu son denemede kalbini kullanmaya başladın."

Dana başını çevirip ona bakınca, Malory, "Açık olması gereken sadece zihnin değil," diye ekledi. "Kalbinin de açık olması gerek. Ben bunu öğrendim. Başka türlü, son sıçramayı yapamazsın. Diğer taraftaki tehlikeyi göze almaya hazır olamazsın."

Bundan niçin bu kadar -öfkelenecek kadar- rahatsız olduğunu bilmiyordu. Kalbini açmak mı? Bu da ne demek oluyordu? Bu, insanların canları istediğinde gelip duygularının üstünde tepinmeleri için, o duygulan çırılçıplak ortaya koymak mı demekti? Kafası çatlayana kadar çalışması, saatlerce süren araştırmalar, aldığı notlar, sonuca varma gayretleri ve çeşitli tahminler sonra çektiği baş ağrıları yeterli değil miydi?

Dairesine girip kapıyı çarparak kapattı. Allah kahretsin, yarı tanrıça, yarı ölümlü olan ve sonsuza dek cam bir hapishaneye kapatılmış olan o üç genç kadını sürekli düşünüyordu. Onlar, Dana için önemliydi. Onlar için göz yaşı dökmüştü.

Gerekirse kan da dökecekti. Daha ne kadar açık olması gerekiyordu?

Yorgundu; vücudunun her yanı ağrıyordu. Mutfağa geçti. Bir bira açıp, bir paket cips aldı. Yiyip, için surat asmak için, oturma odasındaki bir koltuğa çöktü. Son sıçrayış, öyle mi?

Çok eski ve güçlü bir sihirbazı yenilgiye uğratmaya çalışıyordu. Sahip olduğu son kuruşa kadar, bütün maddi varlığını, yeni bir iş için tehlikeye atıyordu. Raflar, masalar ve iskemleler ısmarlamıştı. Kitapları da unutmayalım.

Sonra, kredi kartının limitini çok kısa bir süre içinde dolu-duracak olan kapuçino makinesi, küçük çay demlikleri, cam sofra eşyaları ve kâğıt

ürünleri vardı.

Bütün bunları, belli bir geliri olmadığı halde yapıyordu. Bu yatırımın getirişinin ne olacağı da belli değildi. Bu bir sıçrayış deeğil de neydi?

Malory için, açık kalplerden ve son sıçrayışlardan söz etmek kolaydı. O kendine düşeni yapmış, Flynn'la hayatını birleştirmiş, mutluluk içinde yaşıyordu.

Dana, alnını buruşturarak, evini, köpeğini ve erkeğini buldun, diye düşündü. Hepsi için tebrikler.

Ah, Tanrım, tam bir cadı gibi düşünüyordu.

Başını arkaya dayayıp tavana bakmaya başladı.

"Kabul et, Dana, kıskanıyorsun. Malory sadece testten kocaman tombul bir A almakla kalmadı, bütün güzel şeyleri de kazandı. Ve sen, daha önce kalbini kırmış olan bir erkekle yaşamının tekerleklerini çeviriyor ve her şeyi kaybedeceğinden korkuyorsun."

Kapı çalınınca doğruldu; elinde bira şişesiyle açmaya gitti. Moe, merhaba der gibi, burnunu onun bacaklarının arasına soktu. Sonra, yanından geçerek, içeri girip, geçen gelişinde halının üstünde bıraktığı karışık ipin yanına gitti. Sonra ipi ağzına alarak kızın yanına döndü. Kulaklarını sallıyor, Dana'nm onunla oynayacağını umut ediyordu.

Jordan, "Moe'yu almaya gelmedin," dedi.

"Unuttum." Omuz silkerek döndü ve gidip koltuğa oturdu.

Jordan kapıyı kapattı ve elindeki kahverengi kalın zarfı

masanın üstüne koydu. Dana'nın yüzüne bakarken, bu ifadeyi çok iyi tanıdığını düşünüyordu. Suratı asıktı ve öfkelenmeye hazırlanıyordu.

"Neler oluyor?"

"Önemli bir şey değil." Moe, genç kadının kucağına çıkmaya çalışıyordu. Dana, ipi onun dişlerinin arasından çekip Jordan'a doğru fırlattı. Bu hareket beklenen sonucu verdi ve genç kadın buna sevindi. Moe, bir boğanın boğa güreşçisine saldırışı gibi Jordan'a doğru atıldı. Ama, Jordan, bir güreşçinin atikliğiyle yakaladığı ipi yan tarafına doğru savurdu. Erkek ve köpek amansız bir savaşa tutuşmuşlardı. Köpek erkeği yenmeye çalışırken, erkek kadını seyrediyordu.

"Uzun bir gündü, öyle değil mi? Gelip size yardım edecektim ama takıldım."

"İşler yolunda. Her şeyin üstesinden geliyoruz."

"Bir çift elin yardımından zarar gelmez."

"Ellerinin işe yaramasını mı istiyorsun?"

"Öyle düşünmüştüm."
"Güzel." Ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürüdü. "Peşimden gel ve ellerini yanına almayı unutma."
Jordan tek kaşını kaldırarak Moe'ya baktı. "Üzgünüm evlat. Yalnız kalacaksın. Sanırım, şimdi başka bir oyun oynamaya hazırlanıyorum."
Dana'nın arkasından yatak odasına girip kapıyı kapattı ve Moe'nun köpekçe bir iç çekişle kendini yene attığını duydu. Dana svetşörtünü ve ayakkabılarını çıkarmış, kot pantolonunun düğmelerini çözüyordu. Genç adama, "Soyun," dedi.
"Kaşınıyor musun, Uzun Bacak?"
"Evet öyle." Kot pantolonunu çıkartıp saçlarını arkaya attı. "Kaşımak istemez misin?"
"Niçin istemeyecekmişim ki?" Ceketini çıkarıp attı.
Ayakkabılarını ve gömleğini çıkardı. O sırada, Dana, yatak örtüsünü açıyordu. Genç adam, onun ruhsal durumunu yanlış anlamış olduğunu düşündü. Ya da, belki, genç kadın gerçekten huzursuz ve sinirliydi de, bundan, enerjisini başka bir yere yönlendirerek kurtulmaya çalışıyordu.
Sutyenini açmak için elini arkasına uzattığında, Jordan ona yaklaştı ve ellerini tuttu. Bir an öylece kaldılar. Sonra, genç kadının ellerini bırakıp, parmaklarını, onun omurgasını izleyerek, aşağı doğru indirdi. "Bana da bir şeyler bırak, olur mu?"
Dana omuz silkti ve genç adamın dudaklarına uzandı. Dişlerini, tırnaklarını kullanıyor, erkeği çılgın bir sevişmeye hazırlıyordu. Bu hazırlığın içinde, hafif bir acımasızlık da vardı. Besbelli, hafif dokunuşlar, sevgi dolu öpüşler ve yumuşak bir yakınlık değil, ter ve sabırsızlık arıyordu.
Genç kadın erkeğin bedeninin hemen tepki verdiğini hissetti. Onun kalp atışlarının sesini duyuyor, bir şimşek hızıyla ateşlenen kanı, sanki Dana'nın damarlarına akıyordu. Ağzı kızın dudaklarından besleniyor, elleri onun bedenini bereleyerek, canını acıtarak okşuyordu.
Genç kadın, Jordan'ı yatağın üstüne itip, sırtüstü yatırdığında, kendisi ıslak ve hazırdı. Onun üstüne çıkıp, işi oracıkta bitirecekti ama Jordan onu yana doğru yuvarlayıp altına aldı ve dişlerini memesine geçirdi. Kızın kalçaları seğirdi, erkeğin elleri kalçalarını kavradı ve dayanılmaz bir gereksinimle bedenini ona yapıştırdı.
Jordan'ın gözleri karardı. Damarlarında dolaşan arzu dolu kan bedenini sanki kamçılıyordu. Kızın sutyenini beline doğru çekerek aşağı indirdi ve elini iki memesinin arasına koyarken birini ağzına aldı. Sonra elini aşağı

indirip kızın derinlilerine daldı ve genç kadın o anda, vahşi bir biçimde doruğa ulaştı.

Adeta bir volkanın patlayışı gibiydi. Bedeni, önce gerildi, sonra gevşedi ve birkaç dakika sonra yeni bir patlayışa hazır olmak üzere toparlandı. Tırnaklarını erkeğin bedenine sapladı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Sonra, erkek de tıpkı onun gibi, vahşileşti. Tadına doyum olmayan, kaygan ve saçma bir savaşta gibiydiler. Daha fazlasını almak için boğuşuyorlardı. Kızın ağzı ateşli ve saldırgandı. Elleri ise hızlıydı ve doymak bilmiyordu. Jordan, başka biriyle barış içinde yaşamaktansa, onunla savaşarak ölmeyi tercih edeceğinin bilincindeydi.

c?

Genç kadın hıçkırır gibi nefes alıyordu. Şimdi erkeğin üstündeydi. Hafifçe gerildi ve son bir sıçrayışla onu içine aldı.

Bu duygunun görkemi kızın tüm bedenini kavrayıp beyninde şimşek gibi çaktı ve bir sel gibi onu içine alıp, öfke ve kuşkuları örttü. İşte gerçek bu, diye düşündü. Ve bu yeterliydi.

Dana'nın kendisini izleyen erkeği seyrediyordu. Ateşli ve sabırsızdı. Zevk ve boşalmanın ikiz amacına odaklanmıştı. Bedeninin doymak bilmez iştahını doyurmak için, tükenmez bir enerjiyle onun üstünde gidip geliyordu. Erkeğin parmaklarının kalçalarına saplandığını hissettiği ve o parlak mavi gözlerin matlaştığını gördüğü zaman başını arkaya attı ve onunla birlikte dünyanın sonundan yukarı uçtu.

Jordan'ın üstüne yığıldığında hâlâ ürperiyordu. Başını omzuna yasladığında ikisi de nefes nefeseydiler. Genç adam çaba göstererek ona sarıldı ve elleriyle ayaklarının eninde sonunda yeniden hissetmeye başlayacağını düşündü. Şimdilik, öylece, bitkin ve perişan bir halde yatmaktan başka çare yoktu.

Kıza, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Çok daha iyi hissediyorum. Ya sen?"

"Halimden şikâyetçi değilim. Kulaklarımın çınlaması geçtiğinde, bugün seni tedirgin eden şeyin ne olduğunu anlatabilirsin."

"Beni tedirgin edecek hiçbir şey olmadı." Başını hafifçe oynatarak saçlarını geriye itti. Yanağının Jordan'ın tenine değmesini sağlamak için yapmıştı bunu. "Sadece, her konuda boş yere çabalayıp durduğumu düşünüyorum."

"Bunun aksini iddia edecek değilim. Şimdi ne için çabalıyorsun?"

"Sana bir liste yapmamı ister misin? Anahtarı bulmaya çok yaklaştığımı sanıyorum ama bulamıyorum. Sonra birden, onu bulmaktan kilometrelerce uzak olduğumu, bu yüzden her şeyin tuzla buz olup yanacağını düşünüyorum. Günün büyük bir kısmını boya yaparak geçirdim çünkü el aletleri kullanmak konusunda beceri gösterememiştim."

> " 233

"Bu durumda, belki de, saçına boya sürülmüş olduğunu duymak istemezsin."

Genç kadın içini çekti. "Biliyorum. Tepeden tırnağa kadın oian Malory bile tornavida kullanmak konusunda benden usta. Ya Zoe? O göğüsleri olan bir erkek. Onun göbeğini del-dirip küpe taktığını biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jordan, erkeklere özgü bir ilgiyle, "Gerçekten mi?" diye tekrarlayınca, Dana güldü.

"Her neyse." Dönüp sırtüstü yattı. "Bunlara yeterince canım sıkılmıştı ki, kafamın içinde hesaplar yapmaya başladım ve elimde avucumda ne varsa bu işe harcamakta olduğumu fark edince iyice moralim bozuldu. Sadece yatırım ve sıfır gelir. Ama yatırım olmadan da gelir elde edilemez. Bu iş gelir sağlamaya başladığında bile, yakın gelecek için büyük paralar beklemek akılcı bir davranış olmaz."

"Sana ödünç para verebilirim. Böylece biraz rahatlarsın." Kızın sessizliği çok şey söylüyordu. "Bu bir yatırım olur. Yazar - kitapçı dükkânı. Akla yakın görünüyor."

"Ödünç para bulmak istemiyorum." Sesi soğuktu ve suratı asılmıştı. "Başka bir ortak da aramıyorum."

"Tamam." Jordan omuz silkti ve kızın saçlarını okşadı. "Anladım. Benimle yattığın için sana para verebilirim. Söylediğin gibi, bu işi çok iyi yapıyorsun. Ama, her şeyin fiyatını ben tespit edeceğim ve bazen, 'iki tane alırsanız, üçüncüsü bedava' gibi promosyonlar olacak. Anlaşacağımızı sanıyorum

II.

Kızın yüzünü seyrediyordu. Genç kadın gülmemeye çalışırken, Jordan onun gamzelerinin belirdiğini gördü. "Sen sapıksın." Dana, yüzükoyun döndü ve dirseklerine dayanarak doğruldu.

"Beni neşelendirmek için bunları söylemen incelikti." "Elimden geleni yapmak isterim." Parmağıyla kızın yanağına dokundu. "Acıkmış olduğuna bahse girerim. Bir yere gidip yemek yiyelim mi?"

"Dışarı çıkmayı kesinlikle istemiyorum."

"îyi. Ben de istemiyorum." Hafifçe doğruldu. Sempatik bir yüz ifadesi takınarak, "Yemek pişirmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi.

"Ben de sanmıyorum."

"Peki. Yemeği ben pişiririm."

Dana gözlerini kırpıştırdı ve parmaklarıyla başına dokundu. "Anlayamadım. Yemeği ben pişiririm mi dedin?"

"Heyecanlanma. Sahanda yumurta ya da peynirli tost yapmayı düşünüyordum."

"Haydi, kolestrol endişesini bir kenara bırakalım ve ikisini de yiyelim."

Eğilip genç adamı öptü. "Teşekkürler. Bu arada ben de duş yaparım."

Dana duştan çıkıp, rahat etmek için eşorfman giymişti. Jordan ise mutfaktaydı. Tostlar kızarırken, o da bir tavaya yumurta kırmaktaydı. Köpek bir çanak dolusu mamayı silip süpürmekle meşguldü. Genç adamın sadece fırfırlı önlüğü eksikti. Dana, onun, her şeye rağmen çok hoş bir görüntü oluşturduğunu fark etti.

"Şu Bay Hamarat'a bakar mısın?"

"New York'ta lokanta bolluğu var ama orada yaşarken bile acil yemek hazırlama becerisi işe yarıyor. Tabakları çıkarır mısın?"

Dana dolabı açarken, New York, diye düşündü. Bu adamın New York'ta oturduğunu ve kendisine sürekli tost ve sahanda yumurta pişirmeyeceğini unutmamalıydı. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp sofrayı hazırladı. Ortamı neşelendirmek için masanın üstüne iki mum koydu.

Yemeğe başladıklarında, ilk lokmayı ağzına attığında, "Güzel," dedi. "Gerçekten teşekkürler."

"Moralim bozuk olduğunda annem bana peynirli tost yapardı."

"Tost yemek insana huzur veriyor -kızarmış ekmek, tereyağı ve sıcak, erimiş peynir."

"Eveeet. Bana bak, ellerimin, seni şehvetten delirtmekten

başka işlere de yarayabileceğini düşünüyorsan, yarın, sana vakit ayırabilirim."

"Eğer vaktin olursa.

"Bu gün gelecektim ama ev ödevim vardı." Gelirken yanında getirdiği zarfı gösterdi.

"Ya! Her şeyi yazdın anlaşılan."

"Bence evet. Her şeyi yazdığımı düşünüyorum. Okuyup, eksik yanlarının olup olmadığına bakabilirsin."

"Güzel." Yerinden kalkıp, telaşla, zarfı almaya gitti.

"Hiç kimse sana yemek masasında herhangi bir şey okumanın terbiyesizlik olduğunu söylemedi mi?"

"Kesinlikle hayır." Saçlarını arkaya atarak yerine oturdu. "Okumak asla terbiyesizlik değildir." Kâğıtları zarftan çıkarınca, ne kadar çok olduklarını görüp şaşırdı. "Ne kadar çok çalışmışsın!"

Jordan yumurta yemekle meşguldü. "Bir kerede her şeyi kâğıda dökmenin daha kolay olacağını düşündüm."

"Dur bakalım neler yazmışsın."

Dana bir yandan yiyor, bir yandan okuyor; bir yandan okuyor bir yandan yiyordu. Jordan onu ta en başa, Warrior's Peak'e gittiği o fırtınalı geceye götürmüş, o geceyi ve o geceden sonra olan her şeyi ona tekrar göstermiş, tekrar yaşatmıştı. Bu adama Tanrı tarafından verilmiş olan armağan, onun sanatıydı.

Olup bitenleri bir hikâye gibi anlatmıştı. Kişilikler canlı ve gerçek, her davranış belirgindi. Öyle ki, hikâyenin sonuna geldiğinizde, bitmemesini, sürüp gitmesini istiyordunuz. Dana, son sayfayı bitirdiğinde, "Flynn haklıymış," dedi. "Olayları burada tekrar görmek yararlı oldu. Onu içime sindirmeli, tekrar okumalıyım. Bu hikâye, her şeyi bir devamlılık içinde yansıtıyor. Oysa, daha önce, olaylar kafamda karmakarışık, iç içeydi."

"Her şeyi yazacağım."

Dana, başını iki yana sallayarak, "Yazdın ya," diye cevap verdi.

"Hayır, bu sadece bir kısmı. En iyinin yarısı. Her şey bittiğinde, ikinci yarıyı da yazacak ve bu olayı bir kitap haline getireceğim. Sence bir sakıncası var mı?"

"Bilmiyorum." Elleriyle sayfaları okşadı. "Sanırım yok ama biraz garip geliyor. Daha önce hiçbir kitapta adım ya da benimle ilgili herhangi bir şey geçmedi."

Jordan tam konuşmaya başlayacakken sustu ve tabağında-ki son yumurta kırıntılarını ağzına attı. Daha önce okuduğu hiçbir kitapta ondan bahsedilmemişti doğru. Ama okumadıklarında.

ON BEŞİNCİ BOLUM

Rane, "Bak," dedi. "İnsan uyurken kendisine nasıl ihanet edebiliyor."

Dana, Jordan'la birlikte uyudukları yatağa yukarıdan bakıyordu. Yanlarında, yerde yatan Moe çırpınarak heyecanlı sesler çıkarıyordu.

"Moe'ya ne yaptın?"

"Onun bir rüya görmesini sağladım. Zararsız, mutlu bir rüya. Güneşli bir ilkbahar gününde tavşanları kovalıyor. Bu onun hem oyalanmasına hem de

güvende olmasına yardım edecek. Çünkü seninle benim konuşacak birçok şeyimiz var."

Dana, Moe'nun arka bacağının koşar gibi hareket ettiğini gördü. "Gece vakti yatak odama girip beni gözetleyen biriyle konuşamam."

"Ben gözetlemem; sadece seyrederim. İlgimi çekiyorsun, Dana. Zekisin. Buna saygı duyuyorum. Benim dünyamda ve her yerde edebiyat ve bilimle uğraşan kimselere değer verilir. Burada ise, edebiyatçı ve yazar bir arada." Yatağı göstererek Jordan ve Dana'yı işaret etti. "İnsan bunun uyumlu bir birliktelik olduğunu düşünebilir ama biz böyle olmadığını biliyoruz."

Yatağın üstünde kolları bacakları birbirine dolanmış, sarmaş dolaş yatan çifti görmek genç kadını hem korkutuyor hem de büyülüyordu. "Sen bizi tanımıyorsun. Asla tanıyama-yacaksın. İşte bu yüzden seni yeneceğiz."

Kane gülümsemekle yetindi. Karanlık ona yakışıyor, kadife ve ipek karışımı bir pelerin gibi sarıyor, gölgelerin içinde gözlerini pırıl pırıl yanıyordu. "Arıyorsun ama bulamıyorsun, Dana. Nasıl bulacaksın? Senin hayatın hayallerinin ürünü, yapmacık. Şu gördüklerin gibi bir rüya. Bak, uykuda ona nasıl sıkı sıkı sarılmışsın. Senin gibi, kendisini bağımsız sanan, güçlü, zeki hatta iradeli bir kadın. Bir zamanlar seni terk edip giden ve bunu tekrar yapacak olan bir erkeğin kollarına atılıyorsun. Tutkunun sana egemen olmasına izin veriyorsun; bu da zayıf bir insan olmana neden oluyor."

Dana, "Sana egemen olan tutku değilse ne?" diye karşılık verdi. "İhtiras, açgözlülük, nefret, boş gurur. Bunların hepsi birer tutku."

"Ah, işte bunun için senden hoşlanıyorum. Aramızda çok ilginç konuşmalar geçebilir. Hayır, tutkular sadece ölümlülerin dünyasına özgü değildir. Ama sadece aşk ve tensel zevkler için acıya davetye çıkarmak olur mu?" Başını salladı. "Ondan nefter ettiğin zaman daha akıllıydın. Şimdi ise onun seni yine kullanmasına izin veriyorsun."

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Bu baştan çıkarıcı sesin tuzağına düşmeyecek, bu sesin daha önce söylediği yalanları unutmayacaktı. "Beni kimse kullanamaz. Sen bile."

"Belki daha belirgin bir biçimde hatırlaman gerekiyor."

Kar yağıyordu. Dana, kar tanelerini teninde hissediyordu -yumuşak, soğuk. Ama karın yağdığını görcmiyordu. Kar taneleri sanki havada asılı kalmışlardı. Rüzgârın tenini ısırışını hissediyor ama sesini duyamıyor ve üşümüyordu. Dünya siyah beyaz bir resimdi. Siyah ağaçlar, beyaz kar. Beyaz bir gökyüzüne doğru yükselen beyaz dağlar ve bu dağların tepesinde Warrior's Peak'in siyak silueti. Her şey sakin, soğuk ve sessizdi. Sokağın

sonunda bir adam vardı. Kapısının önündeki karları kürekle temizlerken donup öylece kalmıştı. Küreği dimdik duruyordu ve kürekten dökülen karlar havada donup kalmıştı.

Kane, Dana'ya, "Burayı tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Burası bakkalın üç sokak güneyi ve Pine Ridge'in iki sokak batışıydı.

"Ya bu evi?"

O iki katlı, beyaz boyalı, siyah pancurlu, küçücük, kutu gibi ev. İkinci kattaki iki küçük yatak odasının pencereleri. İnce dallarını karın süslediği küçük ağaç. Evin yanındaki daracık park yeri. Orada duran iki araba. Eski kaptıkaçtı ve ikinci el Mustang.

"Burası Jordan'ın evi." Ağzı kurumuştu. Sanki dili ağzında büyümüştü. "Yani... eskiden Jordan'ın eviydi."

Kane, "Evi," diye düzeltti. "Bu donmuş anda onun evi."

"Ben niçin buradayım?"

Kane, genç kadının çevresinde dolaştı ama kar üzerinde hiçbir iz bırakmadı. Siyah cüppesinin eteği beyaz yüzeyin bir karış üstünden uçar gibiydi. Boynunda, neredeyse beline kadar uzanan bir zincirin ucunda bir yakut sallanıyordu. Bu siyah beyaz dünyada, Kane'in boynundaki yakut bir kan damlası gibi parlıyordu.

"Sana duyduğum saygı yüzünden, bunun bir anı olduğu- -nu bilmene ve benim yanımda durup bu anıyı seyretmene izin veriyorum. Bunu anlıyor musun?

"Bunun bir anı olduğunu anlıyorum."

"Birinci anahtarı arayan arkadaşına, olabilecekleri gösterdim. Ama senin ona göre, ayakları daha fazla yere basan bir yaratık olduğunun farkındayım. Gerçeği tercih eden birisin. Ama gerçek olanı görmeye yetecek kadar cesaretin var mı?"

"Neyi görmeye?" Ama, Dana, bu soruyu sormasına rağmen, Kane'in neden söz ettiğini biliyordu.

Birden dünya renklendi. Yağan karın altında yemyeşil ağaçlar, köşede parlak mavi bir posta kutusu, evlerin bahçelerinde kardanadam yapan çocukların mavi, yeşil ve kırmızı paltoları vardı. Renklerle birlikte hareket de başlamıştı. Kar yağmaya devam ediyor, köşedeki evin önünü temizlemekte olan adam, küreğine doldurduğu karı kenara yığıyordu. Kartopu oynayan çocukların keskin ve tiz çığlıkları ve kar-toplarının bir

yere çarparken çıkardıları pat pat sesler duyuluyordu. Dana, böğürtlen rengi, kalın bir ceket giymişti. Ne

düşünüyordu? Charlie ve Çikolata Fabrikası 'ndaki Violet'e benziyordu.

Başına örgü bir bere geçirmiş, boynuna örgü bir kaşkol sarmıştı. Hızlı hızlı yürüyordu ama Dobson'ların küçük oğulları ve onların arkadaşlarıyla kısa ama ateşli bir kartopu savaşı yapmaya yetecek bir süre durakladı. Kulaklarına kendi kahkahası geldi. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Jordan'ı görmeye gidiyordu. Onu dışarı çıkıp kartopu oynamaya ikna etmeye çalışacaktı. Annesinin ölümünden beri o evden dışarı çıkmıyordu. Onu seven biriyle birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Son birkaç ay hastane ve doktorlarla, acı ve kederle dolu bir karabasan gibiydi. Jordan'in teselliye ve onu yeniden hayata itecek şefkatli, çok şefkatli bir ele ihtiyacı vardı. Dana'ya ihtiyacı vardı.

Karla kaplı kaldırımda sert adımlarla yürüyerek evin kapısına vardı. Ayaklarını yere vurarak ayakkabılarına yapışmış olan karları silkeledi. Kapıyı çalmadan iterek içeri girdi. Bu kapıyı çalmaya hiçbir zaman gerek duymazdı. "Jordan!" Beresini çıkarıp parmaklarıyla saçlarını düzeltti. O sırada saçları kısaydı. Kestirdikten sonra pişman olmuş, her gün uzamaları için dua etmeye başlamıştı. Ona tekrar seslendi ve paltosunun fermuarını açtı. Evin hâlâ Bayan Hawke'ın kokusunu taşıdığını hissetti. Bu, her zaman eşyalarını parlatmak için kullandığı cilanın ya da daima ocakta kaynayan kahvenin değil, onun hastalığının kokuşuydu. Dana'nın içinden, bu acı ve yas kokusu dışarı çıksın diye, pencereleri açmak geldi. Jordan merdivenin başında göründü. Kızın kalbi tekledi. Onu gördüğünde her zaman böyle olurdu. Jordan çok yakışıklı, çok uzun boylu ve dimdikti. Sadece gözlerinin ve ağzının çevresinde biraz tehlikeli bir ifade verdi.

"Seni garajda bulacağımı sanıyordum ama oraya telefon ettiğimde Pete bugün işe gelmeyeceğini söyledi."

"Hayır, bugün gitmiyorum."

Sesi henüz yataktan kalkmış gibi boğuk çıkıyordu. Oysa saat öğleden sonra ikiydi. Delikanlının gözlerininin altı morarmıştı. Dana'nın içi sızladı. Merdivenlerin dibine gelip ona gülümseyiverdi. "Üstüne bir ceket giy. Dobson'ların çocukları kaldırım boyunca beni kar topuna tuttular. Gel, onlara hadlerini bildirelim."

"İşim var, Dana."

"İşin, Dobson'larla kartopu savaşı yapmaktan daha önemli mi?"

"Evet. Eşyalarımı topluyorum."

"Eşyalarını mı topluyorsun?" O anda büyük bir korkuya kapılmamış, sadece kafası karışmıştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"
"New York'a gidiyorum." Arkasını dönüp gözden kaybolmuştu.
"New York'a mı?" Hâlâ korku duymuyordu. Şimdi heyecanlanmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak peşinden koştu. "Bu kitabınla mı ilgili? O ajanstan haber mi aldın?"
Telaşla Jordan'ın odasına girip delikanlının sırtına atladı. "Ajanstan haber geldi ve bana söylemedin, öyle mi? Bunu kutlamalıyız. Çılgınca bir şeyler yapmalıyız. Ne diyorlar?"
"Mektubu yazan kişi kitapla ilgilendiğini söylüyor. O kadar."
"Elbette ilgilenmiştir. Jordan, bu harika. Onunla mı buluşacaksın? New York'taki bir edebiyat ajansıyla randevu ha!" Ağzından bir sevinç çığlığı döküldüğü anda iki bavulu, Jordan'ın kışlık parkasını ve odanın ortasındaki sandığı gördü.
İçini bir korku kemirmeye başlamıştı. Genç adamın sırtından aşağı kaydı. "Bir toplantı için ne kadar çok eşya götürüyor sun!"
"New York'a taşınıyorum." Dönüp Dana'ya bakmadı. Bir kazak ve bir kot pantolonu açık bavullardan birinin içine attı.
"Anlayamadım."
"Dün evi satılığa çıkardım. Sanırım ilkbahara kadar satamazlar. Bit pazarındaki adam eşyaların çoğunu ve geri kalan ıvır zıvırı alacak."
"Demek evi satıyorsun?" Dizlerinin bağı çözülmüştü. Yatağın kenarına oturdu. "Ama Jordan, bu evde yaşıyorsun."
"Artık değil."
"Ama... böyle birdenbire toparlanıp New York'a gidemezsin. Zaman içinde oraya taşınmak istediğinden söz ederdin ama..."
"Burada işim bitti. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok."
Sanki biri göğsüne bir yumruk atmıştı. "Bunu nasıl söylersin? Seni buraya bağlayan hiçbir şey olmadığını nasıl söylersin? Anneni kaybetmenin senin için ne kadar güç olduğunu biliyorum, Jordan. Hâlâ onun yasını tuttuğunu biliyorum. Ama böyle bir karar vermenin zamanı değil."
"Kararımı çoktan verdim." Genç kıza doğru baktı ama gözlerini kaçırıyordu. "Bir iki işim daha var; sonra, gidiyorum. Yarın sabah yola çıkacağım."
"Böyle birdenbire mi?" Gururu onu tekrar ayağa kaldırdı. "Gitmeden bana haber verecek miydin, yoksa New York'a vardığında bir karpostal mı gönderecektin?"

Jordan ona baktı ama genç kız gözlerinin içini göremiyor, delikanlının aralarına ördüğü duvarın ötesine geçemiyordu. "Bu gece seni ve Flynn'ı görmeye gelecektim."

"Çok düşüncelisin."

Jordan eliyle saçlarını düzeltmekle karıştırmak arası bir hareket yaptı. Dana, bunun sabırsızlık ya da sinirlenme anlamına geldiğini biliyordu.

"Bak, Dana, bunu yapmak zorundayım."

"Hayır, bu yapmak istediğin bir şey çünkü burada işin bitti. Buradaki insanlarla da."

Alçak sesle konuşmak, sesini konytrol etmek zorundaydı. Yoksa bar bar bağırmaya ya da çığlık atmaya başlayacaktı. "Bu insanlara ben de dahilim. Demek ki, birlikte geçirdiğimiz iki yılın senin için hiçbir anlamı yok."

"Bu söylediklerin çok saçma ve bunu sen de biliyorsun." Bavullardan birini kapatıp kilitledi. "Sen benim için önemlisin. Bu her zaman böyle oldu. Ama ben, yapmam gereken şeyi -yani, yapmak istediğim şeyi yapıyorum. İkisi de aynı anlama geliyor. Burada yazı yazamıyorum. Burada düşünemiyorum. Oysa yazmak zorundayım. Bir şey yapabilme şansım doğdu; bunu kullanacağım. Sen de olsan aynı şeyi yapardın."

"Evet, bir şeyler yapabilme şansını kullanıyorsun. Bencil bir alçağa dönüşüyorsun. Hepsi bu. Buradan gitmek her zaman aklındaydı. Bu arada beni kullandın. Senin için en uygun olan anda beni terk etmeyi planlıyordun."

"Bunun seninle ilgisi yok. Bunun benimle, bu Allah'ın belası evden, bu lanet olası kasabadan kurtulmamla ilgisi var." Kıza doğru yürüdü ve Dana adamın yüzünden fışkıran öfkeyi gördü. "Sadece faturaları ödeyebilmek için bütün günümü yağlı bir çukurda kan ter içinde çalışarak geçirip, yazı yazmak için birkaç saat ayırmaya çalışmak istemiyorum. Bu benim hayatımla ilgili bir şey."

"Senin hayatının bir parçası olduğumu sanıyordum."

"Tanrım!" Elini tekrar saçlarına götürdü ve boşaltmak için bir çekmece daha açtı.

Dana, benim kalbim onun yüzünden kırılırken bile, eşyala- « rını toplamaya ara vermek istemiyor, diye düşündü.

"Sen benim hayatımın bir parçasısın. Sen de, Flynn da. Brad de. Benim New York'a taşınmamla bunun ne ilgisi var?"

"Bildiğim kadarıyla, Flynn ve Brad'le yatmıyordun."

"Sen ve ben birbirimizi arzuluyoruz diye kendimi bu vadiye gömecek değilim."

"Alçak herif!" Dana titremeye başladığını ve yakıcı gözyaşlarının boğazında birikmekte olduğunu hissediyordu. Bütün gücünü harcayarak duyduğu acıyı öfkeye dönüştürmeyi başardı. "İlişkimizi ucuz bir macera konumuna düşürebilirsin. Kendini alçaltabilirsin. Ama beni alçaltamazsın."

Jordan durdu ve ona baktı. Yüzünde pişmanlık izleri vardı. Bu yüz ifadesi pişmanlık kadar merhamet de yansıtıyor olabilirdi. "Dana öyle demek istemedim."

"Sakın yapma!" Genç kadın Jordan'ın kendisine doğru uzattığı elini hızla itti. "Bana bir daha dokunayım deme. Vadide işin bitti, öyle değil mi? Güzel. Bu çok iyi, çünkü benim de seninle işim bitti. Yazdığın o çöpleri satmaya çalışarak, 244

New York'ta bir ay kalabilirsen ne mutlu sana. Sürünerek buraya döndüğünde, sakın beni arama. Benimle konuşma. Çünkü, bir konuda çok haklısın Hawke -buradaki insanlarla işin bitti."

Delikanlıyı iterek yanından geçip hızla dışarı çıktı.

Dana kendisini uzaktan seyrediyordu. Koşarak evden çıkarken beresini unuttuğunu fark etti. Dobson'ların çocuklarını attığı kartoplarmdan biri sırtında patladı ama hissetmedi bile. Ne soğuğun ne de yanaklarından aşağı süzülen göz yaşlarının farkındaydı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Jordan onu hissizleştirmişti. Bunları, nasıl olmuş da unutmuştu? Nasıl olmuş da onu affetmişti? Jordan'm pençenin önünde durup onun arkasından baktığını ise ne o zaman görmüştğü, ne de şimdi gördü.

Sonbaharın loş aydınlığında uyandı. Yanakları ıslaktı. Üşümüştü.

Duyduğu acı, o kadar gerçek, o kadar tazeydi ki, yatağın içinde yuvarlanarak genç adamdan uzaklaştı ve bir top gibi yusyuvarlak oldu. Duyduğu acının geçmesi için dua ediyordu. Bunu tekrar yaşamaya dayanamazdı ve asla tekrar yaşamayacaktı. Onu unutmak ve duyduğu acıdan kurtulmak için harcadığı onca çaba boşuna mıydı? Bunu, o acıları yeniden yaşamak için mi yapmıştı? Bu kadar zayıf, bu kadar aptal mıydı? Belki de Jordan söz konusu olduğunda, çok zayıf ve aptaldı. Ama olmamalıydı.

Onu uykuda bırakarak yataktan dışarı süzüldü. Sabahlığını bir zırh gibi üstüne geçirdi. Sonra kahve içmek için mutfağa yöneldi. Moe yatağın yanında, yerde yatıyordu. Dana'nın kalktığını görünce o da ayaklandı ve tasma kayışını ağzına alıp, adeta dans ederek genç kadının peşine takıldı.

"Henüz dışarı çıkmıyoruz, Moe." Eğilip yüzünü köpeğin tüylerine gömdü. "Buna hazır değilim."

Moe, sıkıntılı bir durumun yaklaşmakta olduğunu hissederek inledi. Sonra kayışını yere bırakarak genç kadının yüzünü yalamaya başladı.

"Sen ne iyi bir köpeksin! Rüyanda tavşanları kovalıyordun, öyle değil mi? Olsun, ben de bir şey kovalıyordum. İkimiz de kovaladığımız şeyleri asla yakalayamayacağız."

Ayakta durup kahvesini içti. Jordan'ın ayak seslerini duyduğunda, fincanının ikinci kez dolduruyordu. Jordan giyinmişti ama uykudan kalktığı hâlâ belli oluyordu. Saçı başı darmadağınıktı. Moe'nın patilerini göğsünde hissettiğinde homurdandıve kahve fincanını Dana'nın elinden kaptı. Bir yudumda kahvenin yarısından fazlasını içti.

"Teşekkürler." Bunu söyledikten sonra eğilip Moe'nun kayışını yerden aldı. Bunu gören Moe sevinçten çılgına döndü genç çiftin çevresinde daireler çizerek koşuşmaya başladı.

"Onu dışarı çıkarmamı ister misin?','

"Evet, onu Flynn'm evine götürebilirsin."

"Tamam." Moe'ya döndü. "Kahvaltıdan önce biraz koşmak ister misin?" Köpeğin tasmasına kayışını taktı. "Evet, istersin. Bundan eminim."

"Buraya dönmeni istemiyorum."

"Ne?" Başını kaldırınca kızın yüz ifadesini gördü. "Ne dedin?"

"Buraya bir daha gelmeni istemiyorum. Ne bu sabah ne de daha sonra."

"Otur, Moe." Jordan bunu alçak sesle söylemişti ama sesinde köpeğin ona itaat etmesini sağlayan bir şeyler vardı. Moe yere çöktü. "Uykuda seninle tartıştım mı, yoksa.... Kane!" Dana'nın koluna yapıştı. "Kane ne yaptı sana?"

"Bunun KaneTe ilgisi yok. Bu kez sorun bende. Seninle barışmakla hata yaptım. Bu hatamı düzeltiyorum."

"Bu da nereden çıktı. Dün gece..."

"Harika bir cinsellik yaşıyoruz. Bunu inkâr edemem." Omuz silkerek kahvesini yudumladı. "Ama bu benim için yeterli değil. Ya da bana fazla geliyor olabilir. Her iki halde de ters giden bir şeyler var. Dana önce bir kez ruhumu paramparça etmiştin."

"Dana, bırak anlatayım..."

"Hayır. Bu, böyle." Genç kadın geri çekilerek ondan

uzaklaştı. "Bana bir daha böyle bir şey yapmana izin ver-; meyeceğim. Asla. Her şeye rağmen, güzel bir hayatım var. i Bana yetiyor. Bu hayatın

içinde senin yerin yok. Seni istemi-{ yorum. Buradan git, Jordan. Birbirimizi kırmadan gitsen iyi i olur. Hâlâ arkadaş olabilmemiz mümkünken, git buradan.'" Hızla mutfaktan çıktı. "Duşa giriyorum. Oradan çıktığımda sen görmek istemiyorum."

Jordan Flynn'ın evine vardığında hâlâ kendine geleme- misti. Dana'nın gerçek hisleri bunlar mı? diye merak ediyordu. Onu bu hale kendisi mi getirmişti. Buradan gittiğinde, Dana içinin boşaldığını ve hiçbir şey hissetmediğini mi fark etmişti? Peki, hissizlik geçtiğinde yerini alan neydi? Öfke mi, acı mı, yoksa ikisi birden mi?

Jordan'a gelince, o öfkelenmek istiyordu. Tanrım, öfkelenmek istiyordu. Moe, Jordan'ın çözmeyi unuttuğu kayışını sürükleyerek arka tarafa doğru yürüyüp mutfağa girdi. Flynn onu neşeyle'karşıladı. Sonra, Moe'nun Flynn'ın yüzünü yaladığı duyuldu.

"Çocuk ve köpeği!" Malory koşarak merdivenlerden indi. Taptaze bir görünüşü vardı. Toprak rengi bir pantolon ve lacivert bir svetşört giymişti. "Bu sabah erkencisin," diye söze başladı. "Ya da ben geç kaldım." Sonra durup Jordan'a dikkatle baktı. "Ne oldu? Ne var?" Sesinden korktuğu belli oluyordu. "Dana'ya bir şey mi oldu?"

"Yok, hayır. Bir şey yok. Dana iyi."

"Ama sen iyi değilsin. Gel bakalım. Gidip oturalım."

"Haır, ben, şey..."

Malory, "Oturmalısın," diye tekrarladı ve adamın koluna girerek mutfağa doğru sürükledi. Mutfaktaki onarım devam ettiği için, mukawa bir masayla idare ediyorlardı. Flynn, masanın başına oturmuştu. Duvarlar maviyle yeşil arası bir renge boyanmıştı. Bu renk, yeni dolapların altın rengi ahşabını daha belirgin hale getiriyordu. Yerler, Malory'nin seçtiği parke247

|_ nin döşenmesi için kazınmıştı. Aşağıdaki dolapların üstüne, şimdilik tezgâh olarak kulanılmak üzere kontrplak bir panel konmuştu. Flynn yulaf ezmesi yiyordu. Onun ve köpeğinin yüzlerindeki suçlu ifadeden, genç adamın kahvaltısını Moe ile paylaştığı belli oluyordu.

"Hey ne oluyor? Aç mısın? işçiler on beş dakika sonra gelecek. O zaman kadar karnını doyurmaya bak."

"Otur, Jordan, sana kahve vereyim."

Flynn arkadaşının yüzünü inceledi. "Ne oldu? Dana'yla kavga mı ettiniz?"

"Hayır, kavga etmedik. Sadece bana gitmemi söyledi."

"Nereye gitmeni söyledi?" , "Flynn." Malory kahve fincanını Jordan'ın önüne koyduktan sonra, Flynn'ın omzunu okşadı. "Biraz anlayışlı olabilir misin?"

"Aman Tanrım, neler olduğunu öğrenebilmem için bana biraz zaman tanır mısın, Malory? Eğer kavga etmedinizse, « seni niçin kovdu?"

"Çünkü orada olmamı istemiyordu."

Flynn, "Sen de çıkıp buraya geldin, öyle mi?" dedi. "Onun neye kızdığını öğrenmeden!"

"Kızgın değildi. Eğer öfkeli olsaydı onu yola getirirdim. Sadece... sadece üzgün ve yorgun görünüyordu. Bitmiş gibiydi." Elleriyle yüzü ovuşturdu. Kendisinin de öfkeleneme-yeceğini anlamıştı. Acı çekiyordu, o kadar."

Malory, onun omzunu tutup sarstı. "Bunun nedeni her neyse öğrenmelisin, Jordan," dedi "Dana senin için hiçbir anlam taşımıyor mu?"

Jordan ona duygu dolu bir bakışla baktı. Bu bakışta fırtınalar kopuyordu. Malory, içini çekerek ona doğru atıldı ve genç adamı kucakladı. "Peki," diye mırıldandı. "Peki."

Jordan kendini toplamaya çalışarak, "Dana'nın benim için anlamı büyük. O kadar büyük ki bir daha onun yüzünde o ifadeyi görmek istemiyorum. Gitmemi istiyor. Gideceğim."

"Erkekler ne kadar aptal. Senin gitmeni istiyor çünkü zaten gideceğini sanıyor. Bunu anlayamadın mı?"

Zoe Malory'yi ön kapıda karşıladı ve onu dışarı itti. "Seni bekliyordu. Dana içerde. Senin tarafını boyuyor. Onu üzen bir şey var. Bunu hissediyorum ama bu konuda konuşmak istemiyor."

"Jordan'dan ayrılmış."

"Ya! Eh, kavga ettilerse..."

"Hayır, bu farklı bir şey. Bir kavga kadar basit değil. Elimden geleni yapmaya çalışacağım."

"İyi şanslar." Zoe tekrar içeri girdi.

"Bir sorun daha var.. Bradley içeride, Dana'nın kullanacağı bölümde, elektrikli zımpara ile çalışıyor. Ama aleti benim kullanmama izin vermiyor." Malory kaşlarını kaldırınca, "Evet, onu bize ödünç vermesi güzel bir hareketti, ama şu anda onun yapmakta olduğu işi ben de yapabilirim," diye devam etti. O burada olduğu sürece, Dana'nın bize açılması çok daha zor."

"Sen Bradley'i oyala. Ben Dana ile konuşmaya çalılşaca-ğım."

"Onu oyalamak istemiyorum. Geçen defa onunla on dakika yalnız kaldığımda, hemen bana yaklaşmayı denedi."

"Nasıl yaklaşmayı denedi?"

Zoe, omzunun üzerinden, zımpara makinesinin sesine doğru baktı. "Hep birlikte onun evine gittiğimiz gece, herkes ayrıldıktan sonra, onunla sıradan bir şey konuşuyordum ki beni öptü."

"Seni öptü ha! O sapık manyak bunu da mı yaptı? İpi getir!"

"Ya... ha, ha, ha."

"Peki, onunla boğuşmak zorunda mı kaldın? Korktun mu?"

"Hayır ama..." Bağırsa da Bradley onun sesini duyamazdı ama Zoe, "Beni gerçekten öptü," diye fısıldadı. "Bir an başım döndü ve ben de onu öptüm. Ama, şu anda işim başımdan

aşkın. Onunla uğraşamam. Üstelik Bradley beni sinirlendiriyor."

"Haklısın. Benim yerime yerleri zımparalamaya vakit ayıran, çok yakışıklı erkekler, beni de her zaman sinirlendirir. Dinle, şimdi Dana'yla konuşmalıyım. Onunla işim bittiğinde, gerekirse, koşup seni Brad'in acımasız pençelerinden kurtarırım. Ama, belki de kendi başına, onun üstesinden gelebileceğine karar verirsin ve bana gerek kalmaz."

"Çok adisin. Çok."

"Ben Dana ile konuşurken yanımıza gelmesini engelle yeter. Haydi, fırla." Eliyle makine sesinin geldiği yönü gösterdi ve diğer tarafa doğru yürüdü.

İlk aklından geçen, "Ahh!" oldu. Duvarları, kendi seçtiği yanık altın rengiyle canlanmaya başlamıştı. Yaratmak istediği atmosfere çok uyan bir renkti. Tam anlamıyla uygundu. Bunun sanat eserleri için ne kadar kusursuz bir arka plan oluşturacağını şimdiden görebiliyordu. İkinci düşüncesi ise, <-Dana çalışırken, yüz ifadesinin ne kadar kararlı ve donuk olduğuydu. Ama bu yanlıştı. Çok yanlış.

"Harika görünüyor."

Dana, derin düşüncelerden irkilerek kurtulup başını çevirdi. "Evet, bu konularda turnayı gözünden vuruyorsun. Böyle bir yeteneğin var. Ben, bu rengin duvarda kişiliksiz, hatta biraz donuk kalacağını düşünmüştüm. Oysa, aksine, güzel, gösterişsiz bir pırıltısı var."

"Ama sen donuksun bugün. Pırıltın eksik."

Dana omuz silkti ve çalışmaya devam etti. "Her zaman güneş gibi parlayamam."

Dana'ya yaklaşarak, "Bu sabah Jordan'ı gördüm. O da pek parlak değildi," diye devam etti. "Perişan görünüyordu."

"Geçer."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, yoksa kendini kurtarmak için böyle düşünmeye ihtiyacın mı var?"

"Kurtulmak istediğim hiçbir şey yok." Bir yandan boya yapmaya devam ederken, bir yandan da dikkatle duvara bakıyordu. Beyazın üstüne altın rengi, beyazın üstüne altın rengi... "Kendim için doğru olanı yaptım. Bu seni ilgilendirmez, Malory."

"Pekâlâ da ilgilendirir. Seni seviyorum. Flynn'ı seviyorum ve o da seni seviyor."

"işte büyük bir aile."

"İstersen, eğer sana yararı olacaksa, bana kızabilirsin. Ama senden yana olduğumu bilmelisin. Ne olursa olsun, ben, senden yanayım."

"O zaman Jordan'dan niçin ayrıldığımı anlamalı ve bu kararımı desteklemelisin."

Malory, Dana'nın sırtını okşadı. "Bunu gerçekten istediğine inansam ya da bunun seni mutlu edeceğini bilsem desteklerdim."

"Henüz mutluluk aramıyorum." Arkadaşının sırtını okşayan şefkatli eli, Dana'da yere oturup bağıra bağıra ağlama isteği uyandırdı. "Yolumda bir engel olmasın yeter."

"Söylesene, dünle bugün arasında ne oldu?"

"Hatırladım. Kane de biraz yardımcı oldu."

"Anlamıştım." Malory bunu söylerken yüzü öfkeyle parlamıştı. "Bunun arkasında Kane'in olduğunu biliyordum."

"Dur biraz. Kane beni belleğimin yollarında bir gezintiye çıkardı. Bu onun pis bir alçak olduğunu gösteriyor, ama bu da gerçekleri değiştirmez." Tanrım, ne kadar da yorgundu. Sadece yalnız kalıp duvarları boyamak, böylece acısını ve yorgunluğunu unutmak istiyordu. "Kane olayları ne değiştirdi, ne de olduğundan daha kötü gösterdi. Buna gçjek duymadı. Olayları tekrar görüp, tekrar yaşayınca, hata yaptığımı anladım. Hepsi bu."

"İyi bir adamı sevmek niçin hata olsun?"

"Çünkü o beni sevmiyor." Saçlarını ensesine yoplamak için bağladığı kurdeleyi çekip aldı. Sanki bu hareketi yaparak ensesinden yukarı doğru tırmanmaya başlamış olan baş ağrısından kurtulacaktı. "Çünkü işi biter bitmez buradan gidecek. Çünkü onunla ne kadar çok beraber olursam, o kadar derine batıyorum ve duygularımı daha önceden tahmin ettiğim gibi

kontrol edemiyorum. Onunla birlikte olup da ona âşık olmamam mümkün değil."

/

"Onun neler hissettiğini sordun mu?" "Hayır. Biliyor musun, o eski, 'sana önem veriyorum,' nakaratını duymaya tahammülüm yoktu."

Kısa bir süre ikisi de konuşmadı. Sadece Dana'nm hızlı hızlı nefes alışı ve zımpara makinesinin evin diğer tarafından gelen sesi duyuluyordu. Malory öne doğru bir adım atarak boya rulosunun düğmesine basıp aleti kapattı. "Onu çok üzdün. Belki de onun duyguları sandığın kadar yüzeysel ve zayıf değildir. Bu sabah gördüğüm adam iliklerine kadar incinmişti. Eğer intikam almak istediysen, bunu basardın, Dana." Dana büyük bir öfkeyle arkadaşına döndü. Hakarete uğramış gibiydi. Eli ayağı titriyordu. Rulo elinden düştü ve yerde mat altın rengi bir iz bıraktı. "Tanrı aşkına, beni ne sanıyorsun? Bir süre sonra onu kapı dışarı edip, öç almak için mi onunla yattığımı düşünüyorsun?"

"Hayır, böyle düşünmüyorum. Ama, bana kalırsa, engelsiz bir yolda yürümek istediğinde, bunu, bir başkasını çukura yuvarlayarak ve orada kanayan yaralarıyla baş başa bırakıp yoluna devam ederek sağlayamazsın."

Dana elinde tuttuğu kurdeleyi yere attı. Elinde, yere atabileceği daha ağır bir şey olmasını isterdi. "Çok cesursun." "Evet, sanırım öyleyim."

"Bu benim hayatım, Malory. Ne senin ne de başka birinin, hayatımdan kimi çıkarıp, kimi hayatıma almam gerektiği konusundaki tavsiyelerine ihtiyacım yok."

"Bana öyle geliyor ki, Kane'in bunu yapmasına izin veriyorsun. O seni bir yöne doğru sürüklemek istiyordu; sen de buna izin verdin. Onun istedği yönde ilerliyorsun. Onun seni niçin bu yöne ittiğini kendine sormak gereğini bile duymadın."

"Ha, şimdi de, Jordan'la birlikte olmaya anahtar yüzünden devam etmeliyim, öyle mi? Anlaşmayı bozmamam için, bana kendi hayatım, kendi kararlarım hakkında öğütler veriyorsun, öyle mi?"

Malory, derin bir nefes aldı. Öfkelenmenin ya da öfkelendiği için Dana'yı suçlamanın sırası değildi. "Eğer buna inanıyorsan, beni tanımıyorsun demektir. Üstelik bu, yapmayı kabul ettiğin şeyin de ne olduğunu bilmediğini gösterir. Bu durumda, yollardaki bütün tümsekleri akıllıca devre dışı bıraktığın için kendini kutlayarak, duvarları boyamaya devam edebilirsin. Ya da, korkaklık etmeyi bir yana bırakıp, bu işi Jordan'la konuşarak çözümleyebilirsin."

Malory sözünü bitirmişti. Kapıya doğru yürüdü. Dönüp, "Jordan'ı bulmak kolay," diye seslendi. "Flynn'a, bu sabah annesine gideceğini söyledi."

a;

ON ALTINCI BÖLÜM nnesine karanfiller getirmişti. Annesinin en sevdiği m jLçiçek laleydi ama bu mevsimde lale bulmak kolay değildi. Annesi, lale, nergis, sarmaşık gülleri ve papatya gibi gösterişsiz çiçekleri severdi. Bu, artık moda olmayan, açık pembe karanfiller de Jordan'a göre gösterişsiz ve kadınsıydı. Annesi bu çiçekleri görse çok beğenir, övgüler yağdırır ve kendi annesinin, çok eskiden bir Noel günü ona hediye ettiği kıymetli vazosuna koyardı.

.Tordan çiçekleri içine koyacak bir şey almayı akıl edememişti. Bu nedenle çiçekçinin onları sardığı kâğıdın içinde bırakmak zorundaydı. Mezarlıktan nefret ederdi. Mezar taşlan ve işaret çubukları, topraktan, gri, beyaz ve siyah renkli ölüm bitkileri gibi fışkırıyordu. Mezar taşlarının üstündeki isim ve tarihler, kişilerin yaşam sürelerini gösterdiği gibi, insana hiç kimsenin yaşamın sonu demek olan ölümden kurtulamayacağını hatırlatıyordu. Hastalıklı düşünceler, diye geçirdi aklından. Ama burası, bu tür düşüncelerin yeriydi.

Yerde tümsekler vardı. Otlar bitmişti. Bu nedenle, çimlerin üstünde kahverengi lekeler oluşmuştu. Başkaları da kendi ölülerine çiçekler getirmişlerdi. Bu çiçeklerden bazıları solmuş ve kurumuştu. Kimileri, ölümü hatırlatan bu sorunu, mezarların üstüne yapay çiçekler koyarak çözmüşlerdi. Ama onların parlak renkleri gerçek olmadıklarını hemen belli ediyordu.

Hediyeden çok yalan, diye düşündü.

Kasabanın kuzey ucu olan bu mevki çok rüzgârlı ve çok soğuktu. Çünkü burayı, doğu ucunda olduğu gibi küçük bir orman ya da batı yanındaki gibi güneşli bir yamaç korumuyordu. Birkaç yıl önce annesinin mezar taşını değiştirip, pürüzsüz, beyaz bir granit koydurtmuştu. Annesi hayatta olsa, buna, saçma bir masraf gözüyle bakardı ama Jordan onun için bir şey yapmak istiyordu. Taşın üstünde adı yazılıydı. Susan Lee Hawke. Ve yaşam suresi, kırk altı yıllık kısa bir ömür. İsim ve tarihlerin altında, Jordan'ın, Emily Dickinson'dan aldığı bir cümle vardı.

Ümit ruha tüner.

O hiçbir zaman ümidini yitirmemiş, hayatı boyunca, çalışmayla mayalanan umudun ve imanın gücüne inanmıştı. Hastalık onun güzelliğini yiyip bitirerek kendisini bir deri bir kemik bıraktığında bile, umutluydu.

Jordan, şimdi bu umudun kendisiyle bağlantılı olduğunu biliyordu. Annesinin onun hakkında ümitleri vardı. Oğluna güveniyor ve onu koşulsuz seviyordu. Çiçekleri mezarın üstüne bırakmak için çömeldi.

"Seni özlüyorum, anneciğim. Seninle konuşmayı, senin güldüğünü duymayı özlüyorum. Gözlerindeki, bana başımın belada olduğunu söyleyen, o bakışı özlüyorum. Ama öyle anlarda da hep yanımdaydın. Sen her zaman benim yanandaydın."

Taşın üstündeki yazıya baktı. Çok resmî görünüyordu. Annesi her zaman Sue olmuştu. Sade ve açık sözlü Sue.

"Senin bu taşın altında olmadığını biliyorum. Bu sadece başkalarının senin yaşadığını ve sevildiğini bilmesi için. Bazen seni çok yakınımda hissediyorum. Öyle ki, dönüp bak-sam, seni orada, her zamanki yerinde görecekmişim gibi geliyor. Sen her zaman, ölümlü insanlar oluşumuzun sınırları içinde, böyle şeylere inanırdın."

Ayağa kalkıp, ellerini ceplerine soktu. "Benim de kendimle ilgili sorularım var. İşleri berbat ettim -her şeyi değil ama çok önemli bir şeyi. Her zaman istediğim bir şeyi elde ettim

ve her zaman ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyi kaybettim. Bu belki de ilahî adalettir. Belki de her şeye birden sahip olmak mümkün değildir. Şimdi yanımda olsan, yüzüme o çok iyi tanıdığım bakışınla bakardın."

Annesinin çok sevdiği tepelere ve ağaçların üstünde masmavi parlayan gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Bu sorunu çözemiyorum. Doğrusunu istersen, çözmeyi denemeye kalkmamın bile işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

Bir an gözlerini kapattı. "Burada olmak bana acı veriyor ama sanırım, bu doğal." Parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Sonra mezar taşını okşadı. "Seni seviyorum, anne. Buraya tekrar geleceğim."

Döndü ve mezarlığın ana yolundan annesinin mezarına uzanan yolun başında Dana'yı görünce durdu. Genç kadın onu seyrediyordu. Ne kadar da üzgün görünüyor, diye düşünüyordu. Üstelik, duyduğu acı bütün savunma duvarlarım yıkmış, hislerini çırılçıplak ortaya çıkarmış gibiydi. Onu bu kadar kırılgan bir durumda görmek ve genç kadının onu çok özel olması gereken böyle savunmasız bir anda yakaladığının bilincine varmak çok acıydı.

Dana artık söylemek istediklerinden, söyleyebileceklerinden emin değildi. Otlara basarak yürüdü ve annesinin mezarının başında, onun

yanında durdu.

"Üzgünüm. Seni... rahatsız etmak istemedim," diye söze başladı. "O yüzden uzakta bekledim." "Önemli değil."

Mezara, otların üstüne serpilmiş olan taze çiçeklere baktı. Ne söyleyeceğini galiba biliyordu. "Flynn'la ben buraya her yıl geliriz." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Onun babasını, benim annemi ve... senin anneni ziyaret ederiz, ilk kardan sonra gelmeye özen gösteririz. O zaman, her şey çok sakin, bembeyaz ve tertemiz oluyor. Her gelişimizde ona çiçek getiriyoruz."

Bakışlarını mezardan, Jordan'ın yüzüne kaydırdı ve genç adamın kendisine dikkatle bakmakta olduğunu gördü. "Buraya gelirken ona çiçek getirdiğimizi öğrenince memnun olacağını sanmıştım."

Jordan konuşmuyor, ama gözleri her şeyi söylüyordu. Sonra başını eğip alnını onun alnına dayadı. Bir süre, hiç konuşmadan, böyle kaldılar. Rüzgâr esiyor, pembe karanfillerin yaprakları esintiyle çırpınıyordu.

"Teşekkürler." Sanki içinde bir şey kırılacakmış gibi yavaşça doğruldu. "Teşekkürler."

Dana başını salladı ve yine sustular. İkisi de tepelere bakıyordu.

Jordan, "Vadiye döndüğümden beri buraya ilk kez geliyorum," dedi. "Böyle yerlerde ne yapacağımı şaşırıyorum."

"Yapman gerekeni yaptın işte. Karanfiller çok güzel. Sade."

Genç adam hafifçe güldü. "Evet, ben de böyle düşünmüştüm. Buraya niçin geldin, Dana?"

"Sana söylemek istediğim şeyler vardı. Belki bu sabah, bunları yanlış bir biçimde ifade ettim."

"Eğer söyleceklerin, hâlâ arkadaş olabileceğimiz konusunda ise, birkaç gün beklesen iyi olur."

"Tam olarak değil. Bilmem ki burası, bunları konuşmak için uygun bir yer mi?" diye söze başladı. "Ama Malory bu sabahla ilgili olarak bana bir konferans çekti. Sözlerini bitirdikten sonra, birkaç noktada haklı olduğunu ve ilişkimizi daha olumlu bir biçimde sonlandırmayı, hem sana hem de kendime borçlu olduğumu düşündüm."

"Senin kalbini kırmışım. Bu yüzünden belliydi. Senin kalbini kırmak istemem, Dana."

"Çok geç, Jordan." Genç kadın omuzlarını kaldırdı, sonra aşağı bıraktı. "Bunlar için çok geç. Bana karşı özensiz davrandın. Özensiz ve katı. Acımasız. Belki yıllar boyunca senden nasıl intikam alacağımı düşündüm,

bunun hayalini kurdum. Ama şimdi anlıyorum ki asıl istediğim bu değildi. • Bu nedenle, bu sabah sana karşı özensiz ve katı davranışım, senin kadar beni de üzdü."

"Bunu niçin yaptın?"

"Dün gece, Kane'in sayesinde geçmişi yeniden yaşadım." Jordan bir küfür savurunca, genç kadın kaşlarını çattı. "Annenin mezarının başında küfür etme."

Her nedense, bu sözler Jordan'ın midesindcki düğümlerden birini çözdü. "Annem daha önce küfür ettiğimi çok duydu."

"Olsun. Yine de burada küfür etme."

Genç adam omuz silkti. Bu harekette, Dana'nın eskiden âşık olduğu delikanlıyı hatırlatan bir şey vardı. Genç kadının içi burkuldu. "Neler hatırladın?"

"Senin New York'a gitmek üzere eşyalarını topladığın güne geri döndüm. O günü tekrar yaşadım. Kendimi, o günü yaşarken seyrettim. Eski bir olayı seyretmekte olduğumun bi-lincindeydim ama yine de çok üzüldüm. Aynaya bakmak gibi bir şeydi. İkimizi seyrediyordum ama ben de bu iki kişiden biriydim. Bana söylediğin ve söylemediğin her şey, yıllarca önce olduğu gibi büyük bir acı veriyordu."

"Üzgünüm."

Dana başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Buna inandığım için buraya geldim. Yoksa senin hayalini bile kafamdan silerdim. Ama, bak, o acıyı yeniden aynen yaşadım. O acıyı bir daha yaşamamak için elimden geleni yapmaya hakkım var. Kendime karşı duyduğum sorumluluk bunu gerektiriyor. Kalbimin tekrar ayaklarının dibinde sürünmesini istemiyorum. Seninle birlikte olursam acı çekmekten, kalbimin kırılmasından kaçamam. Belki arkadaş olabiliriz, belki de olamayız. Ama, sevgili olamayacağımız kesin. Sana bunu açıklamak istedim."

Dana geri çekilince, Jordan elini onun koluna koydu. "Benimle yürür müsün?"

"Jordan..."

"Birkaç dakika benimle birlikte yürü, yeter. Sen söyleyeceğini söyledin. Şimdi beni dinlemeni istiyorum."

"Tamam. Peki." Ellerini, ısıtmak ve Jordan'ın ellerine değmesini önlemek için ceplerine soktu."

"Annemin ölümü beni çok sarstı."

"Bu gibi şeylerin insanı sarsması normaldir. Benim annem de şurada yatıyor." Annesinin mezarını göstermek için elini kaldırdı. "Onun ölümünü hatırlamıyorum bile. Ama onu

i özlüyorum ve hâlâ bazen kendimi haksızlığa uğramış hissedi-I yorum. Bende, eskiden ona ait olan bazı şeyler var -babamın I benim için sakladığı, annemin çok sevdiği bir bluz, bazı mü-I cevherler ve resimler. Onların bende olması hoşuma gidiyor. | Onu hatırlamayışım, öldüğünde bu olayı hatırlayamamayacak i" kadar küçük oluşum, senin neler hissettiğini anlamama engel t değil. Oysa sen, sana yardım etmeme fırsat vermedin." "Haklısın. Yardımını istemedim. Bana yardım etme-I ne fırsat vermedim. Nasıl yardım alacağımı bilmiyordum." I Dana'nın yerdeki tümseklerin üstünde yürümesine yardım I etmek için hafifçe kolunu tuttu ve hemen bıraktı. Ağaçlara I doğru yürüdüler.

"Onu çok seviyordum, Dana. Her şey normalken bunu her Lan düşünmüyorsun. Yani, onunla birlikte yaşarken, her sabah »uyanıp, Aman Tanrım, annemi ne kadar çok seviyorum, de-pmiyordum. Ama tek bir beden gibiydik." "Biliyorum."

"Babam bizi terk ettiği zaman... eh, ben de babamı pek hatırlamıyorum. Ama o zaman annemin kaya gibi olduğunu hatırlıyorum. Soğuk ya da katı değil, ama sağlamdı. Köpek gibi çalışırdı. Babamın bıraktığı borçları ödeyip bitirene kadar iki işte birden çalıştı."

Jordan şu anda bile bu durumun acısını hissediyordu. "Çok yorulduğundan eminim ama bana her zaman vakit ayırırdı. Sadece yemek hazırlamak ya da gömleklerimi yıkayıp ütülemek için değil, benim için hep vakti vardı."

"Biliyorum. Senin her yaptığınla ilgilenir ama asla başının etini yemezdi. Ben hep onu kendi annemmiş gibi düşünürdüm."

Jordan ona baktı. "Öyle mi?"

"Evet, Küçükken sizden evden ayrılmazdım. Bunu seni, Flynn'ı ve Brad'i rahatsız etmek için yaptığımı mı sanıyordun? Oysa ben, annene yakın olmak hoşuma gittiği için oraya geliyordum. Tam bir anne gibi kokar ve hep gülerdi. Sana baktığında yüzünde öyle bir sevgi ve gurur ifadesi belirirdi ki... ben de bana öyle bakacak bir annem olmasını isterdim."

Bunları işitmek Jordan'a dokunmuş, içindeki küskünlük kırıntıları eriyip gitmişti. "Annem beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı," dedi. "Bir kere bile. Hiç. Çocukken yazdığım her şeyi okurdu. Yazdığım şeylerin bir çoğunu sakladı. Bana, büyüyüp de ünlü bir yazar olduğumda, insanların

çocukken yazdığım hikâyeleri okumaktan büyük bir zevk duyacağını söylerdi. O olmasaydı, onun bana olan sürekli ve hiç sarsılmayan güveni olmasaydı, yazar olabilir miydim, bilmiyorum."

"Senin başarılarını görseydi çok mutlu olurdu."

"Tek bir kitabımın bile yayınlandığını göremedi. Üniversiteye gitmemi istiyordu. Ben de istiyordum ama bunu bir iki yıl erteleyerek, önce biraz para kazanmak istemiştim. Annem direndi ve beni zorladı. Ben de kabul ettim ve üniversiteye gittim."

Genç adam bir süre sustu. Bir bulut güneşi örtmüş ve hava kararmıştı. "Üniversitedeyken, bir yandan da çalıştığım için, eve biraz para gönderiyordum, ama daha fazla göndermek isterdim. Oysa bu mümkün değildi. Eve daha fazla gelmeliydim. Bunu da yapamadım. Üniversiteden sonra yüksek lisansa devam ettim. Orada yapabileceğim birçok şey vardı. Annemden uzak kaldım. Bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim."

"Kendine karşı çok katı davranıyorsun."

"Öyle mi? O her zaman önce beni düşünürdü. Buraya daha önce dönebilir, garajda çalışmaya devam edip, onun yükünü hafifletebilirdim."

Dana, elini onun omzuna koydu ve genç adamın kendisine dönmesini bekledi. "Onun senden beklediği bu değildi. Bunu sen de biliyorsun. Sen üniversiteye gittiğin için sevinçten uçuyor, dergilerde hikâyelerin çıktığında çok mutlu oluyordu."

"O hikâyeleri burada da yazabilirdim. Sonunda eve döndüğümde de yazmaya devam ettim. Bir kitap yazmaya başladım; işten eve döndüğümde deli gibi çalışıyordum. Bu sana tutulduğum sıradaydı. Her şeye sahip olmak istiyordum -para, şöhret, mutluluk."

Sanki bu sözler uzun zamandır içinde birikmiş gibi, hızlı hızlı konuşuyordu. "Onu o eski püskü, viran evden çıkaracak, vadinin yamaçlarında ona güzel bir ev alacaktım. Bir daha hiç çalışmak zorunda kalmayacaktı. Bahçesiyle uğraşacak, kitaplarını okuyacak ya da ne isterse onu yapacaktı. Ona bakacaktım. Ama hiçbirini yapamadım."

"Ah, Jordan, bu senin suçun değil."

"Sorun benim suçlu olup olmadığım değilki... Annem hastalandı. Ondan uzakta uzun bir zaman geçirmiş, buradaki işleri yoluna koymak üzere dönmüştüm. Tam o sırada hastalandı. Sadece biraz yorgunum diyordu. Biraz ağrım var, diyordu. İhtiyarladığını söyleyip gülüyordu. Doktora gitmekte geç kaldı. Hem parası hem de vakti yoktu; çalışıyordu. Doktora gittiğinde çok geç kalmıştı."

Dana bu sözlere itiraz edemedi. Bunun yerine Jordan'in elini avucuna aldı. "Korkunçtu," dedi. "İkiniz de korkunç acılar çektiniz."

"Ona özen gösteremedim, Dana. Kendi hayatıma, kendi isteklerime, kendi ihtiyaçlarıma odaklanmıştım. Onun hasta olduğunu anlayamadım. Ta ki...Tanrım, beni karşısına oturtup hastalığını söyleyene kadar."

"Bunun için kendini suçlaman çok saçma. Annen de hayatta olsa, bunun saçma olduğunu söylerdi."

"Büyük bir olasılıkla o da böyle söylerdi ve ben de onun ölümünden beri kendimi böyle düşünmeye zorluyorum. Ama o kadar çabuk oldu ki... Aylar sürdü, biliyorum fakat bana her şey çok çabuk olup bitmiş gibi geldi. Doktorlar, hastane, ameliyat, kemoterapi. Tanrım! Bütün bu süre içinde, o kadar hastaydı ki. Onun için ne yapabileceğimi bilemiyordum."

"Dur... Dur bir dakika. Annene çok iyi baktın. Hep onun yanındaydın. Ona kitap okurdun. Tanrım... Jordan, yemek yiyemediği zaman ona sen yemek yedirdin. O zamanlar, sen kaya gibi onun yanındaydım Sana güveniyordu. Bunu gözlerimle gördüm."

"Korkudan ödüm kopuyordu, Dana. Öfkeliydim ve bunları ona söyleyemiyordum. Bütün bu duygulan içime attım çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu."

"Yirmi yaşındaydın ve dünya başına çöküyordu."

Dana konuşurken, o zaman bunları tümüyle anlayamadığını düşünüyordu.

"Gözlerimin önünde solup gidiyordu ve buna engel ola-mıyordum. Öleceğini anladığımızda, ayrılık yaklaştığında, annem acılar içindeydi. Bana, beni yalnız bırakıp gitmek zorunda kaldığı için üzgün olduğunu söyledi. Adeta özür diledi. Hayatının her gününde benimle gurur duyduğunu, bana minnettar olduğunu anlattı.

"Dağılmıştım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Sonra annem ruhunu teslim etti. Ona veda edip etmediğimin, ya da onu ne kadar sevdiğimi söyleyip söylemediğimin farkında bile değilim."

Jordan döndü ve otların arasından fışkıran mezar taşlarına bir kere daha baktı. "O daha önceden bütün hazırlıkları yapmıştı. Bana düşen sadece onun hazırladıklarını adım adım uygulamak oldu. Cenaze töreni. Giymek istediği elbise. Çalınmasını istediği müzik. Sigortası vardı. Her ay para ödemişti. Tanrı bilir bu parayı ödemek için ne kadar sıkışmıştı. Bütün borçlan ödedikten sonra biraz para bile arttı."

"Sen onun çocuğuydun. Sana yardımcı olmak istiyordu."

"O bana her bakımdan yardımcı oldu. Burada kalamazdım, Dana. Annemin ölümünden sonra kalamazdım. O evde yaşayıp, her nefes alışımda annemin yasını tutamazdım. Bu kasabada kalıp, her gittiğim yerde tanıdık yüzlere rastlamaya dayanamazdım.

"İnsan tanıdıklar arasında olmanın teselli olacağını sanır. Ama bu, benim için sürekli acı çekmek demekti. Kendimi boğulacak ya da patlayacak gibi hissedecektim. Uzaklaşmalıydım. Onu gömdüğüm gibi, acımın da bir kısmını olsun gömmeliydim."

"Bana bunlardan hiç bahsetmemiştin."

"Yapamazdım. Konuşmaya kalkacak olsam boğulacağımı hissediyordum. Bunun doğru bir davranış olduğunu söylemek istemiyorum. Doğru bir davranış değildi. Ama gerçek bu. Kendimi geliştirmeli, başarıya ulaşmalıydım ve bunu bu rada yapamayacaktım. Ya da o anda burada yapamayacağıma inanıyordum. İkisi arasında ne fark var?"

Dana, "Gitmen gerekiyordu," diye mırıldandı. "Yoksa şimdiki Jordan olamayacaktın." Dana'nın bunu anlaması niçin bu kadar uzun sürmüştü?

"Buradaki varlığımdan nefret ediyordum ve burada kalırsam ileride bürüneceğim kişilikten korkuyordum. Kendimi günlerce, yıllarca o garajda çalışırken ve annemin uğrunda o kadar çalıştığı, sahip olmamı istediği her şeyden, beceriksizliğim yüzünden vazgeçmiş görüyordum. Öfkeli ve acılıydım. Bu ikisi beni pençelerine almıştı ve gözüm başka hiçbir şeyi görmüyordu."

Annesinin mezarının kenarına geldi ve çiçeklere baktı. "Senin beni sevdiğini bilmiyordum, Dana. Bunu bilseydim nasıl davranırdım bilmiyorum, ama bunun farkında değildim. Sen her zam.an çok güçlü, çok kendinden emin görünürdün. Aramızdaki ilişkiyi hafife alıyor gibiydin. Ben görünenlerin arkasındakileri hissedememişim, besbelli."

Kızın yanağına düşmüş olan saçları geriye itmek için uzandı. Ama sonra, eli yanına düştü. "Belki de görmek istemedim. Annemin başına gelenlerden sonra, içimde başka bir sevgi için yer kalmamıştı. Ama seni üzdüm. Üzmek istedim. Çünkü senin beni terk etmen benim için daha kolay olacaktı. Bundan utanıyorum. Özür dilerim. Sana karşı daha iyi davranmalıydım. Buna layıktın."

"Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunları duymam iyi oldu. İçini dökmenin senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Ağlama Dana. İçim sızlıyor."

"Bunu başka türlü atlatamam." Genç kız parmaklarını gözlerine götürdü. "Gençtik Jordan ve ikimiz de hatalar yaptık. Geçmişte olanları değiştiremeyiz ama hatalarımızı düzeltip yeniden arkadaş olabiliriz."

"Artık büyüdük. Bugünde yaşamalıyız. Arkadaşın olmamı istiyorsan, olabilirim."

"Tamam." Dana zorla gülümseyerek elini uzattı.

"Bilmen gereken bir şey daha var." Jordan kızın elini sıkı sıkı tutuyordu. "Sana âşığım."

"Ahh!" Genç kadının kalbi düzensiz atmaya başlamıştı. Birden tekledi. "Tanrım!"

"Seni hiç unutamadım. O yıllarda senin için hissettiklerim içimde kök saldı. Zaman geçiyordu. Bu kökü öldürmeye çalışıyordum ama ölmüyordu. Kısa süreler için Flynn'ı görmek bahanesiyle, seni uzaktan da olsa görürüm ve bana şöyle bir bakarsın ve içimde büyüyen fidan topraktan başını çıkarabilir diye kasabaya uğruyordum."

"Lanet olsun, Jordan. Lanet olsun!"

Sonuç ne olursa olsun, Jordan her şeyi söylemek zorundaydı. "Bu kez, Flynn'ın kapısını çaldığımda, karşımda seni buldum. Birden içimdeki ağaç metrelerce büyüyüverdi ve boğazıma dolandı. Sana âşığım, Dana. Bu duyguyu öldüremiyo-rum. Açık söylemek gerekirse öldürmek de istemiyorum. Bu kez, kalbimi ayaklarının dibine bırakıyorum. O senin. Ona istediğini yapabilirsin."

Dana onun kollarına atıldı. "Ne yapacağımı sanıyorsun budala?"

Jordan, huzur, sevinç ve aşk seline kapılarak yüzünü kızın saçlarına gömdü. "Söylemeni istediğim buydu."

Dana, 'Hoşgörii'yo döndüğünde, birilerinin yüksek sesle tartıştığını duydu. Bu bir binayı ev haline getiren temel unsurlardan biriydi. Seslerin geldiği tarafa döndü ve arkasından gelen Jordan'a, eliyle, sessiz olmasını işaret etti.

"Kendime zarar verecek değilim. Elektrikli zımpara makinesini kullanmayı çok iyi biliyorum. Sen sadece bu makineye başkasının dokunmasını istemiyorsun, o kadar."

"Bir kere, bu oyuncak değil." Brad'in sesinden canının sıkkın olduğu ve Zoe ile mücadele etmekten bıktığı belli oluyordu. Dana, gülmemek için kendini zor tuttu. "İkincisi, başımın etini yemeseydin bu bölümü çoktan bitirmiş olacaktım."

"Ben kimsenin başının etini yemem." Zoe'nin cevabı da aynı derecede haşin ve sertti.

Dana, Jordan'ın kolunu çekiştirdi. "Sen git de çekişen ikizlere hakemlik yap," diye fısıldadı. "Benim Malory ile konuşmam gerek."

"Benim de Malory ile konuşmamın bir sakıncası mı var?"

"Gerçek bir erkek, kavga eden iki kişinin arasına girmekten korkmaz."

"Ah! Kes şunu!" Jordan omuzlarını dikleştirerek ellerini ceplerine soktu ve seslerin geldiği yöne doğru yürüdü.

Dana tırnaklarını ceketine sürterek parlattı. "Bu her zaman işe yarar." Sonra, derin bir soluk aldı, omuzlarını dikleştirdi ve arkadaşıyla konuşmak üzere aksi yöne gitti.

Malory'nln 'showroom'u olarak kullanılacak salonun duvarlarının badanası bitmişti. Dana, duvarların harika göründüğüne karar verdi. İlerideki odadan müzik ve Bonnic Raitt'e eşlik ederek şarkı söylemekte olan Malory'nin sesi geliyordu.

Dana içeri girince, onun kendini müziğin ritmine kaptırmış olduğunu fark etti. Malory, elindeki boya silindirini aşağı yukarı gezdirdikçe kalçaları iki yana oynuyordu.

"Müziği, ritmine uymana kolaylık olsun diye mi, yoksa karşı taraftan gelen cinsel gerilimi engellemek için mi bu kadar açtın?"

Malory durdu ve kollarını dinlendirmek için boya silindirini yere bıraktı. "Her ikisi de geçerli olabilir. Nasılsın?"

"Nasıl görünüyorum?"

"Daha iyi." Malory ona dikkatle baktı. "Doğrusunu istersen, çok iyi görünüyorsun."

"Kendimi çok iyi hissediyorum. Önce, özür dilerim. Çok sıkıntılıydım ve bunun acısını senden çıkardım. Oysa sen sadece bana yardımcı olmaya çalışıyordun."

"Arkadaşlar arasında böyle şeyler olur. Dostların hırslarını birbirlerinden çıkarmaları ve birbirlerine yardım etmeleri olağandır. İkiniz de çok mutsuz görünüyordunuz Dana."

"Eh, öyleydik. Mutsuz olmamız için nedenler vardı.

Kane'ın niyeti ne olursa olsun, bana gerçeği gösterdi. Eskiden oanlan, çektiğim acıları içime gömemezdım. Bunların omva dökülmesi, gözden geçirilmesi, hiç değilse anlaşılması gerekiyordu." "Haklısın "

"Haklısın.

"Hayır, sen haklıydın." Dana ceketini çıkarıp pencerenin önüne koydu. "Bu sorunu çözümlemeyi hiç düşünmemiştim. Zaten bunu tekrar Jordan'la beraber olarak, ya da ondan ayrılarak yapamazdım. Ben sadece acılarımı çok derin olmayan bir çukura gömmüştüm. O da öyle."

"Önce, birbirinizi yeniden tanımak için zamana ihtiyacınız var."

"Haklısın. Bugün, her söylediğin doğru çıkıyor." "Böyle bir şeye pek inanmam, ama dur bakayım bu söylediklerim de doğru çıkacak mı? Jordan'ı görmeye gittin ve bunların bir kısmını ona anlattın ve sonunda ikiniz de birbirinize âşık olduğunuzu kabul ettiniz."

"Evet, doğru. Beni seviyor." Dana'nın gözleri dolunca, Malory başına bağladığı mendili çözüp ona vermek üzere telaşla yanına gitti.

"Teşekkür ederim. Bana, daha önce söylemediği şeyleri söyledi. Belki söyleyemiyordu, belki de söylemek istememişti. Bence bu önemli değil. Jordan buna hazır değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse ikimiz de hazır değildik. Onu seviyordum ama bu onun hislerini ve gereksinimlerini anlamama yetmedi. Kendi ihtiyaçlarımın da bilincinde değildim. Ona duyduğum tutku gözlerimi kör etmişti. Bütün bildiğim, 'Jordan'ı istiyorum'du. O kadar. Birlikte ne yapacağımızı, birlikte olsak da ilişkimizi güçlendirmek için her birimizin neler yapması gerektiğini hiç düşünmemiştim. O anda her şey uygun görünüyordu."

"Gençtin ve âşıktın." Malory mendilini geri alıp kendi gözlerini kuruladı.

"Evet, doğru. Onu her şeyimle seviyordum. Ama şimdi daha çok şeye sahibim. Bir adım geri çekilip onu olgun bir erkek olarak seyretmek, kendisini nasıl geliştirdiğini görmek, bütün bunların beklemeye değdiğini hissetmek gerçekten harika."

"Dana!"

Dana gözlerini koskocaman açarak Malory'ye baktı. Sonra gözlerini birkaç kez üst üste kırpıştırıp Jordan'ın olduğu ; tarafa döndü. Genç adam kapının eşiğinde duruyordu. "Biz burada sadece kızları ilgilendiren şeyler konuşuyoruz."

"Dana!" Genç adam onun adını tekrarladıktan sonra kıza doğru yürüdü. Dana, onun masmavi bakışlarının duygu yüklü olduğunu gördü ve Jordan onu kollarına aldı. Genç kadını dudaklarından öperken, ayaklarını yerden kesti.

"Ah!" Malory kendinden geçmişti. Yüzünü mendiline gömdü.

"Tamam. Sadece şunu söylemek istiyorum..." Zoe hızla odaya girerken birden olduğu yerde kalakalmıştı. Sarmaş dolaş olmuş çifte bakarken, elini

kalbinin üstüne bastırdı. "Ah!" Bandanasmı çıkartmak için elini cebine soktu. O sırada Brad yanına gelmişti. Kendi mendilini kızın avucuna verdi.

"Teşekkürler." Zoe sümkürdü. "Ama benim mendilim vardı."

"Sus, Zoe."

O an çok değerli olduğu için, Zoe havayı bozmak istemedi ve sustu.

Jordan geri çekildi. "Yapmam gereken bir şey var." Dana kaşını kaldırdı. Yüzünde hain bir gülümseme belirmisti. "Burada, arkadaşlarımızın gözleri önünde mi?"

Brad, "Güzel!" diye cevap verdi ve Zoe'nini dirseğini midesinde hissetti."Bayağı düşüncelerin sırası değil."

"Böyle şeyler her zaman düşünülebilir."

Jordan, "Duymazdan gel," diye mırıldandı ve dudaklarını Dana'nın alnına değdirdi.

"Öyle yapıyorum."

Genç adam, tekrar, "Yapmam gereken bir şey var," dedi. "Bu nedenle bugün size yardım edemeyeceğim."

"Ama..."

Jordan, "Önemli bir işim var," dedi."Akşama anlatırım." "Bu akşam hepimiz toplanıp senin yazdıklarını okumalıyız. Vaktim daralıyor."

"Flynn'ın evinde buluşalım mı? Orası merkezi bir yer." Malory'ye baktı. "Senin için bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok. Ancak, mutfak henüz bitmedi. Bu yüzden Brad'in evindeki gibi lezzetli yemekler yiyemeyeceğiz. Doğrusunu isterseniz, mutfağın onarımı bittikten sonra da Brad'in evindekilere benzer şeyler yiyebileceğimizi sanmıyorum." Dana, "Pizza ile bira bana yeter," dedi. "Aferin sana!" Jordan onu tekrar öptü. "Orada görüşürüz."

"Aklından bir şeyler geçiyor." Dana gözlerini kısmıştı. "Görebiliyorum. Eğer Kane'e bulaşmayı düşünüyorsan..."

"Onun bu işle ilgisi yok. Gitmeliyim yoksa yapmam gereken işi bitiremeyeceğim. Brad, sen de benimle geliyorsun." "Buradaki işim bitmedi."

"Sen git." Zoe, Jordan'a, Brad'i göstererek, "Onu al," dedi. "Zımpara makinesini bırak. Buradaki işler aksamayacak." "O makineyi üst kata tek başına çıkarmayacaksın." "O kadar ağır değil. Ben de o kadar zayıf değilim." "O makineyi merdivenlerden yukarı taşımayacaksın." Jordan, "Aman Tanrım! Vane, makineyi yukarı taşı ve bu işi bitir," diye araya girdi

ve kolunu Dana'nın omzuna doladı. "Kadınları idare etmeyi bilmiyor musun?"

"Susar mısın!" Brad arkasını dönüp uzaklaştı. Zoe, "Ben taşıyabilirdim..." diye söylenmeye başlamıştı ki, yeniden bulduğu aşkın ateşiyle yanan Dana "Zoe!" dedi. "Kabalık etmeyi bırak."

"Elimde değil!" Zoe ellerini yukarı kaldırdı; sonra yine aşağı indirdi. "Bu adam benim içimdeki kabalığı yüzeye çıkarıyor." Brad'in zımpara makinesini merdivene doğru götürürken söylendiğini duyunca, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir şey söylemeyeceğim. Bir şey yapmayacağım."

Malory, "Aferin," dedi. "Eline bir boya silindiri al. Önce burayı bitirir, sonra yukarı kata başlarız."

"Burada çok iyi bir iş çıkardığınızı söyleyebilir miyim, kızlar?"

"Bakın gördünüz mü?" Zoe, Jordan'ın bu sözlerine bayılmıştı. Gidip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İşte, kadınların yeteneklerine saygısı olan, kendinden emin bir erkek."

' "Kesinlikle. Hiçbir şey kendine yeten bir kadından daha çekici olamaz."

"Kapa çeneni, Hawke! Sussana sen!" Dana onu itti. "Haydi oyun arkadaşını al ve koşa koşa git. Bizim işimiz var."

Dana, iki erkek gidene kadar bekledi. Sonra, onları gözetlemek içiq, pencereye koştu. "Acaba ne işi var? Bak şimdi, Brad de ona bunu soruyor. Halinden belli. Ama Jordan söylemiyor. Söylemiyor çünkü benim onları buradan gözetlediğimi biliyor. Allah kahretsin!"

Jordan başını çevirip ona bakınca, gülerek pencerenin önünden kaçtı. "Jordan'ı atlatamazsın. Ah, Tanrım, işte ben onun bu yanını seviyorum."

"Senin adına çok seviniyorum." Malory içini çekti. "Ama aklımızı başımıza toplamazsak, yeniden ağlaşmaya başlayacağız."

"Bugün bütün hayatım boyunca akıttığımdan fazla göz yaşı akıttığıma göre, duvarları boyamaya devam edebiliriz." Dana döndü, pazılarını abartılı bir biçimde şişirdi ve, "Biliyor musun, Jordan haklı," dedi. "Harika bir iş çıkardık."

Duvarların badanası bitene kadar birinci katta çalıştılar. Sonra çalışmaya ara verip yere oturdular ve birer kahve içerek bitirdikleri işi hayranlıkla seyrettiler.

"Dana'nm kullanacağı bölümde, yerlerin cilalanmadan önce ıslak süpürgeyle süpürülmesi gerek."

"Cilanın nasıl sürüleceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Zoe, "Çok kolay," dedi. "Ben sana gösteririm. Yerler cilalanıp kuruduktan ve sertleştikten sonra, eşyalarını taşımaya başlayabilirsin."

"Allahım!" Dana'nın midesi yerinden sıçrar gibi olmuştu.

Bu yüzden elini oraya bastırdı. "Rüya, her gün biraz daha gerçek oluyor. Rafları ısmarladım. Ismarladığım diğer eşyalar ilk parti kitaplarla birlikte, zamanında burada olurlarsa, bir iki haftaya kadar -belki de daha çabuk- yerleşmeye başlarım. Yanımda çalışmaya hazır olan biri bile var."

Zoe, yavaşça onun kolunu dürttü. "Bu konuda bize bir şey söylemedin. Kim bu?"

"Bir kadın. Onunla kütüphanede çalışırken tanışmıştım. Geçen gün manavda rastladım. Laf lafı açtı. Kişilik sahibi, düzgün görünüşlü, okumayı seven, çalışmak isteyen ve yüksek maaş aramayan biri. Bir ara gelip burayı görecek. Eğer çığlık atarak kaçmazsa, kendime bir satış elemanı buldum demektir."

Malory, "Ne dersin, Zoe, sence ben ne zaman taşınmaya başlayabilirim?" diye sordu.

"Sanırım gelecek hafta." Zoe kahvesini yudumladı ve çevresine bakındı. "Her şey, hep birlikte çok güzel ilerliyor. Na- zarım değmesin ama bana kalırsa, gelecek hafta her şey bitmiş olacak. Benim işim biraz daha uzun sürer çünkü güzellik salonunun hazırlanması daha fazla vakit alır. Bir de şu var: bu pencerelerden bazılarını değiştirmek zorundayız. Artı, yapılması gereken bir yığın ayak işi var."

Dana, "Böyle, erkek gibi konuşmasına bayılıyorum," diye söze karıştı. "Haydi şimdi yukarı çıkıp, erkekler gibi, zımpara makinesiyle oynayalım."

Zoe, Brad'in ses tonunu taklit ederek, "Bir kere," dedi; "O bir oyuncak değil."

"Vay Canına!" Dana gülerek ayağa kalktı. "Bana mı diyorsun!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

I ,' min misin?" Brad, dikkatle Jordan'a ve elindeki, dört yköşe kesilmiş yakut yüzüğe bakıyordu.

"Sanırım evet. Dana bunu klasik bir pırlanta yüzükten daha çok beğenecektir."

"Yüzüğü kastetmedim. Yüzüğü satın alma nedenini kastettim."

"Eminim. Biraz korkuyorum ama eminim."

Flynn, "Sana kırılmayacağım," dedi. "Kız kardeşime evlenme teklif edecek olmanın seni korkuttuğunu söylemene kırılabilirdim ama kırılmayacağım."

Jordan, elindeki yüzüğü ışığın altında evirip çevirirken, hafifçe gülümsedi. Bu adımı atarken, iki arkadaşının da yanında olmasını istemişti. Tıpkı yüzük gibi, bu da bir çeşit çember, diye düşünüyordu. Arkadaşlarının ikisi de bir kuyumcu dükkanına gitmek için ta Pittsburg'a kadar uzanmaya istekli değildiler ama yine de gelmişlerdi.

Onlar Jordan'ı hiçbir zaman yalnız bırakmamışlardı.

"Sanırım böyle bir yüzük arıyordum. Dana ile evlenmek istediğimden eminim."

Yüzüğü, incelemesi için, Brad'e uzattı. "Sen mücevher ve değerli taşlar konusunda ikimizden de daha bilgilisin. Şu taş parçası hakkında ne düşündüğünü söyle."

Tezgâhın arkasındaki kuyumcu bir şeyler söylemeyi denedi. "Evet, evet, ne diyeceğinizi biliyorum. Ama arkadaşımın söyleyeceklerini duymayı tercih ederim."

"Bu taşın en iyi kalite olduğunu garanti ederim.Üç kararlık bir burma yakutu. Montür ise 18 ayar altın. İşçiliği..."

Brad neşeli bir sesle, "Bana bir büyüteç verebilir misiniz?" dedi. "Bu adam bir nişan yüzüğü satın alıyor. Önemli bir an."

Kuyumcu pek memnun olmamıştı ama yüzüğü satma olasılığı olduğu için bir büyüteç çıkarıp uzattı.

Brad yüzüğü dikkatle inceledikten sonra, büyüteçle birlikte, siyah kadife örtünün üstüne bıraktı. "Kusursuz bir taş satın alıyorsun, Jordan," dedi. "Rengi, kesimi ve berraklığı mükemmel. Büyüklüğü de fevkalade. Dana buna bayılacak."

Jordan, "Evet, bana da öyle geliyor," diyerek kuyumcuya döndü: "Paket yapar mısınız?"

Flynn, sıkıntılı bakışlarda camekanın içindeki diğer yüzüklere baktı. "Haydi gidip birer bira içelim. Jordan, sembolik bir davranışla biralarımızın parasını ödemeli. Haydi hemen gidelim. Canım bira içmek istedi."

"Biraz sonra, dostum!" Jordan cüzdanından kredi kartını çıkardı. "Eve gitmeden bir yere daha uğrayacağız."

O bunu, işi kökünden halletmek gibi görüyordu. Romantik bir şapkadan tavşan çıkarma numarası. Kızı kapmış, yüzüğü de satın almıştı. Şimdi, üçü birlikte, Warrior's Peak'in bahçe kapısından içeri girerken evi de ele geçirmesinin mümkün olup olmayacağını düşünüyordu.

Flynn arka koltukta oturuyor, yanında, uzun araba yolculuğunun zevk ve heyecanından yorgun düşmüş olan Moe horlayarak uyuyordu. Genç adam, "Bu çılgınca bir şey," dedi. "Şaşkın olduğumu söylemeliyim."

Jordan, "Evet, oldukça çılgınca bir girişim," diye onayladı. "Ama ben her zaman bu eve sahip olmak istemişimdir.

Çocukken bile."

"Güzel. Ama, sen içeri girip çılgınca bir teklif yapmadan önce, olayı bir kez daha gözden geçirelim." Brad oturduğu yerde huzursuzca kımıldadı. "Bir kere bu ev çok büyük."

"Büyük evleri severim."

"Çok ıssız."

"Issızlığı severim."

"Dana'ya burada oturmak isteyip istemediğini sormadın."

"Buna gerek yok. Onun bu ev hakkındaki düşüncelerini biliyorum."

Brad, "Kendimi duvarla konuşur gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Anladık, bu konuda ısrarlısın. Ama, hiç değilse, alnındaki 'ben işini bilen bir para babasıyım' etiketini çıkar."

Jordan acabayı park edip kapısını açtı ve, "Onlar tanrı, oğlum," dedi. "Yüzümdeki ifadenin onlar için herhangi bir farklılık yaratacağını sanmıyorum."

Brad, "Bu evi sana satacaklarını nereden çıkardığını anlayamıyorum," diye devam etti. "Burayı daha iki ay önce satın aldılar. Tanrı olsunlar ya da olmasınlar, işletme sermayesi, vergiler, anapara artışı gibi küçük sorunlar ortaya çıkacaktır."

Moe, Flynn'ın üstünden atlayarak arabadan dışarı fırladı. Genç adam sırıtarak, Jordan'a, "İş adamını dinle!" dedi.

Brad, "Kes sesini," dedi. "Sen şoktasın, unuttun mu? Bak, buradan kasabaya ulaşmak için yarım saat araba kullanmak zorundasın."

Jordan, alçak sesle, "Arabayı sen kullanırsan, öyle," diye homurdandı.

"Söylediğini duydum," dedi Brad, "Hız limitine saygı gösteren olgun bir yetişkin için otuz dakika," diye ısrar etti. Bu da iyi havalar için geçerli. Elbette bu senin için önemli değil. Evde kalıp, pijamanı çıkartmadan romanlarını yazabilirsin. Ama, Dana, haftada altı gün, kasabadaki işinin başında olmak zorunda."

Jordan evi seyrederken, birden döndü. "Altı gün mü? HoşgöriVvmn haftanın altı günü açık olacağını nereden biliyorsun?"

"Zoe'dan azar işitirken duydum. Konu şu ki, Dana hemen hemen her gün kasabaya inmek zorunda olacak. Ve kışın.

"Ona dört çekişli bir araba alırım. Sağlam bir Hummer."

"Sadece işe gidip gelsin diye, öyle mi? Eğer bir Hummer bulabilirsen, dilerim satıcı seni soyup soğana çevirir."

Rowena kapıyı açtı ve Moe'yu karşılamak için gülerek eğildi. "Hoş geldin. Ne güzel! Üç yakışıklı erkek ve yakışıklı bir köpek."

Jordan, "Bu köpeği yakışıklı mı buluyorsun?" diye seslendi. "Aşk dedikleri şey bu olmalı."

"Evet öyle." Rowena doğruldu ve Jordan'ın gözlerinin içine bakarak, "Aşkın ta kendisi," dedi. "îçeri buyurun."

Moe'nun ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Rowena'nın yanından hızla geçerek içeri girdi ve taş zeminde kayarak, salonun girişindeki kemere çarptı. Ona yetiştiklerinde bir koltuğa kurulmuş oturuyordu. Başını koltuğun kadife koluna dayamış, kuyruğunu, bir o yana bir bu yana sallamaktaydı.

"Hey! Koltuktan aşağı, terbiyesiz." Flynn onu koltuktan indirmek için Moe'ya doğru atıldığında, köpeğin iri kahverengi gözleri Rowena'ya çevrildi. Kuyruğunu daha hızlı sallamaya başladı.

"Hayır, lütfen. Orada oturmasında hiçbir sakınca yok. Nihayet..." Flynn'ı engellemek için onun yanına gitti. "Nihayet o bir konuk."

"Kime sığınacağını biliyor."

"Evet." Rowena, Moe'nun düşük kulaklarından birini okşadı. "O bana hitap etmeyi biliyor. Bunun hiçbir sakıncası yok. Şimdi, söyleyin bakalım, size ne ikram edebilirim? Kahve, çay?" Flynn'a bakarak gülümsedi. "Belki de aranızdan biri soğuk bir bira içmek istiyordur."

"Benim düşüncelerimi mi okudun, yoksa acilen bira içmek isteyen birine mi benziyorum?"

"İkisi de geçerli. Lütfen Moe gibi sen de otur. Rahatına bak. Şimdi geliyorum."

Jordan, "Pitte ile görüşebilir miyim?" diye sordu. "Elbette. Ona haber vereyim."

Brad onun odadan çıkmasını bekledi ve Jordan'a döndü. "Peki, bu evi satın alma isteğini kabul ediyorum. Ama, hiç

değilse, burayı ne kadar beğendiğini, küçüklüğünden beri âşık olduğunu, ya da buna benzer budalaca şeyler söyleme."

"Sence bende yuvadan yeni uçmuş yavru kuşa benzer bir hal var mı?"

"Daha önce bu tip bir alış veriş yaptın mı?"

"Hayır ama..."

"Ben yaptım. Sen, bir dizi 'en çok satılan' kitabı olan, başarılı bir yazarsın. Paran olduğunu biliyorlar. Buna bir de parlak çocukluk hayallerini ekle, eh, soyulmaya adaysın demektir."

Jordan oturdu. "Biliyor musun, niçin Zoe'nin sinirine dokunduğunu anlamaya başlıyorum."

Brad önüne baktı. "Onun sinirine dokunmuyorum. Onu heyecanlandırıyorum. Tedirginliği, bu heyecanın yan ürünlerinden biri."

Flynn, "Evet, ben de anlamaya başlıyorum," diye söze karıştı ve köpeği gibi o da oturduğu koltuğa iyice gömüldü. Rowena, elinde bir tepsiyle odaya girince doğruldu ve ayağa fırlayıp üstünde beş şişe bira bulunan tepsiyi genç kadının elinden aldı. "Sana yardım edeyim..."

"Teşekkür ederim. Lütfen biralarınızı alın. Pitte şimdi geliyor." Rowena kanepeye oturup ayaklarını altına aldı. Flynn ona bir bardak bira uzaUığında ise, genç adama ipek gibi bir gülümsemeyle baktı. "Bu önemli bir gün."

Flynn ona bakarken midesinin burulduğunu hissetti. "Evet, sanırım öyle."

"Sen biraz şaşkınsın ama önemli değil. İnsanlara özgü bir duygu bu. Ah, işte Pitte geldi."

"İyi günler. Rowena bana konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyledi." Kanepeye, genç kadının yanına oturdu ve bir bira almak üzere uzandı. "İyi misiniz?"

Jordan, "İyi sayılırız," diye cevap verdi. "Sanırım önce başımıza gelenleri anlatmam gerekiyor."

Jordan onlara önce, Kane'in Dana'yı geçmişe götürüşünü anlattı.

Pitte, elindeki bira bardağını inceleyerek, "İlgi çekici,"

dedi. "Kendisinden beklenmeyecek kadar dürüst davran-mış.

Rowena, "Avına uygun bir yöntem seçmiş, " dedi. "Akıllı davranmış. Dana'yı kandırmaya ya da tuzağa düşürmeye çalışmamış. Aksine, ona yaptığı şeyi açıkça söylemiş, onun bunu görmesine rağmen geçmişi yeniden yaşamasına olanak sağlamış. Evet, mükemmel bir strateji."

"İşine yarayabilirdi. Neredeyse de öyle oluyordu. Malory bizimle konuşup ikimize de cesaret vermeseydi, hiç değilse şimdilik, şu anda bulunduğumuz yerde olmazdık."

Rowena, "Siz altınız, bir bütünün, yaşamsal önemi olan, vazgeçilmez parçalarısınız," dedi. "Ama bir araya gelince daha güçlü oluyorsunuz. Dana ile arandaki bu olayı nasıl çö-zümledin?"

"Bunu size anlatmam şart mı? Küçük kırmızı kalplerin başımın üstünde hâlâ daireler çizdiğini hissediyorum."

"Ne söylediğini ve nasıl söylediğini bilmek istiyorum."

Jordan'n konuşmaya razı olduğu yüzünden belli olunca, Rowena başını sallayarak Pitte'nin elini avucuna aldı. "Neyi söyleyip neyi kendine saklayacağını ayırt etmenin kolay olmadığını biliyorum. Ama anlaştığınız için, her ikiniz adına da sevindim."

"Sadece kişisel nedenlerden ötürü, ben de çok sevindim. Ama bu başka şeyler için de yararlı, değil mi?" Jordan genç kadının yüzüne dikkatle bakıyor, keşke bu yüz ifadesinin arkasında neler olduğunu görebilseydim, diye düşünüyordu. "Bu maceranın da bir kısmını oluşturuyor."

"Bu bir dokuma. Her iplik önemli. Uzunluk, materyal ve renkler; renklerin tonları... O sizi ayırmak istedi; buna izin vermediniz. İkinizin arasındaki iplik uzun, zengin ve güçlü."

"Bizi ayırmayı neden bu kadar çok istiyor? Bu onun için neden bu kadar önemli?"

"Sizi ayıramadı. Aksine, birbirinize daha fazla yaklaştınız. Bunu biliyorsun."

"Sadece bu yeterli değil." Jordan öne doğru eğildi. "Ona yardım edebilmem için bana yardımcı olun."

7

"Sen ona zaten yardım ettin. Daha da edeceksin. Buna ina nıyorum."

"Hemen hemen hiç vakti kalmadı." "

"Anahtara zannettiğinizden çok daha yakınsınız. Bu nedenle dikkatli olun. Kane sizi engellemek için elinden geleni yapacaktır."

Jordan arkasına yaslandı. "Bize engel olamayacak," dedi. "Buraya gelişimin bir nedeni daha var. Bunun da kaderimizin bizim için dokuduğu

desenin bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

Brad'in boğazından boğuluyormuş gibi bir ses çıktı ve bu Pitte'nin ona eğlenerek bakmasına neden oldu. "Su ister misin?"

"Hayır, hayır." Brad içini çekerek birasını içmeye devam etti.

Jordan hemen konuya girdi. "Bu büyük iş adamı benim çeşitli numaralar yapmamı ve bir iki saat görüşüp bir karara varalım dememizi bekliyor. Ben buna gerek görmüyorum. Bu iş bittikten sonra bu evi ne yapacağınız konusundaki tasarılarınızı bilmiyorum ama eğer satmayı düşünüyorsanız, almaya hazırım."

Brad, ne diye onlara açık bir çek vermiyor, diye düşündü. Hatta sahip olduğu hisse senetlerinden istedikleri kadarını alma hakkını ya da New York'taki dairesinin tapusunu da verebilirdi.

Pitte, bir saygı gösterisi olarak Brad'i başıyla selamladı ve birasından bir yudum aldıktan sonra, "Ticarete aklı eren arkadaşın çok haklı," dedi. "Zaman içinde ben de bazı işler yaptım." Rowenna'ya bakarak, "Benim hoşlandığım şey neydi?" diye sordu.

"iş dünyasının entrikaları."

"Evet. Eğlenceli bir hobi. Bu mülk, şu sırada ihtiyacımızı karşılaması bir yana, çok hoşumuza gidiyor. Bu büyüklükte ve bu malzemeyle inşa edilmiş bir evin, yeri ve tarihi de göz önünde bulundurulursa, ne kadar değerli olduğu açık. Çevresinde çok büyük bir ormanlık arazi var. Garajı altı araba alacak büyüklükte. Evin içinde, kapalı bir yüzme havuzu, buhar odası ve..."

Rowena, kıkır kıkır gülerek, "Masajlı banyo küveti var," diye ekledi. "Bu küvette çok eğleniyoruz."

"Evet." Pitte genç kadının elini kaldırıp dudaklarına değ-dirdi. "Bunların yanı sıra, bir sürü başka önemli ayrıntıya sahip bir ev."

"Lütfen." Brad, kendini tutamayarak, elini kaldırdı. "Burası dev boyutta beyaz bir fil. Konforlu oluşu ve tarihsel değeri artı noktaları, ama kasabadan yirmi mil uzakta olduğunu da unutmayın."

Pitte, "On sekiz nokta altı mil," diye düzeltti.

Brad, "Dağa tırmanan dar ve dönemeçli bir yolu var," diye devam etti. "Burayı ısıtmak ve serinletmek bir servete mal olacaktır. Yarın satılığa çıkarın, on yıl içinde ciddi bir alıcı bulursanız kendinizi şanslı saymalısınız."

Pitte, bacaklarını uzatıp, ayak bileklerini üst üste koydu. -» Jordan, Pitte'i tanıştıklarından beri hiç bu kadar rahat görmediğini düşündü.

Pitte, Brad'e "Seninle iş yapmak hoşuma giderdi," dedi. "Belki bir gün, bir fırsat doğar. Eminim çok etkileyici olacaktır."

Jordan, "Şu anda benimle iş yapıyorsun," diye hatırlattı.

"Evet, doğru." Pitte'in bakışları Jordan'a kaydı.

"Önce bir soru sormak istiyorum." Rowena elini Pitte'in omzuna koyarak konuşmasını engelledi. "Bu evi niçin satın almak istiyorsun?"

"Bunu hep isterdim."

Brad, gözlerini devirerek tavana baktı. "Tanrım, ona acı."

Rowena, "Evet ama niçin?" diye tekrarladı.

"Bu ev her zaman bana hitap etmiştir. Bunu, konuşmak anlamında söylemiyorum."

"Evet." Rowena başını salladı. "Seni anlıyorum. Devam et."

"Çocukken, buraya bakar ve işte benim evim, diye düşünürdüm. Benim büyümemi bekliyor. Anneme, bir gün ona

bu evi alacağımı, o zaman dünyanın tepesinde durup aşağıya bakabileceğini söylerdim."

Omuz silkti. "Biraz daha büyüdüğümde, arabayla buraya gelir, eve bakar ve bir gün kendi arabamla bu bahçe kapısından geçip, yürüyerek dosdoğru içeri gireceğimi hayal ederdim. Güzel ve sağlam bir ev, kasabaya uzak olabilir ama bu kasabanın ayrılmaz parçalarından biri. Onu annem için satın alamadım, Dana için satın almak istiyorum. Onunla, burada bir hayat kurmak, çocuklarımızı büyütmek istiyorum. Kasabaya bakıp, hepimizin sağlam, gerçek ve önemli bir bütünün parçalan olduğumuzu hissetmek istiyorum."

"Bu evi..."

Pitte, pırıl pırıl parlayan gözlerini kırpıştırdı "Rowena!"

Genç kadın, işaret parmağını sevgilisine doğru sallayarak, "Piyasa fiyatından alacaksın," diye devam etti. "Beş kuruş fazla vermeyeceksin."

"Beni yaralıyorsun, a ghra."

"Yasal işlemlerin, tapu işlemlerinin ve buna benzer şeylerin parasını ondan almayacaksın. Bu masrafları ve ... şeyleri sen karşılayacaksın." Brad'e döndü. "Ne deniyordu onlara?"

"Vergiler." Genç adam gülmemeye çalışıyordu. "Sanırım vergileri kastediyorsun."

"Evet, bu tür masrafları kastediyorum." Rowena bir an düşündü. "Sanırım hepsi bu."

Pitte tıslayarak soluğunu boşalttı. "Kadınlar erkekleri sınamak için yaratılmış. Ne diye evi şık bir paket yapıp Jordan'a hediye etmiyoruz?"

"Çünkü kabul etmez." Pitte suratını asmıştı. Rowena uzanıp onun yanağını öptü. "Bu ev her zaman ona aitti," dedi. "Bunu sen de biliyorsun."

"Öyle olsun." Pitte parmaklarıyla, dizinin üstünde piyano çalar gibi bir hareket yaptı. Sonra, Jordan'a döndü, "Çevremizde kadın dırıltısı olmadan işin ayrıntılarını konuşuruz," dedi.

"Nasıl istersen."

Rowena, Pitte'i dürttü. "El sıkışın," dedi. "Anlaştığınız şartların değişmeyeceği konusunda vaatte bulunmak adına el sıkışın."

"Off!" Pitte ayağa kalkıp elini uzattı. "Bunu yapmalıyım. Yoksa başımın etini yer."

Jordan, Pitte'in elini sıktı ve birden onun elinden geçen bir akımla irkildi. Bu güç olabilir, diye düşündü. Ya da sadece sinirli olduğu için böyle bir akım yayıyordu. Bir tanrıyla anlaşma yaparken, neyin ne olduğunu anlamak güçtü. "Teşekkürler."

"Bana gerçekten teşekkür etmelisin. Şu arkadaşın, bu evin piyasa fiyatından çok daha değerli olduğunu söyleyebilir sana."

Brad, "Bu el sıkışma bağlayıcı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"O zaman söyleyeyim. Binayı gezip incelemedim, ama bana kalırsa, piyasa değerinin yüzde on fazlasına satabilirdiniz. En az..."

O ana kadar sessiz kalmış olan Flynn, "Yüzde on beş daha akla yakın," diye söze karıştı. "Yerel gazeteyi yayınladığım için bu gibi şeyleri biliyorum. Burayı satın alıp bir tatil yerine dönüştürmek isteyen bir otelci vardı. Bunu gerçekleştirmeye iki kez çok yaklaştı." Genç adam, gülümseyerek, "Ama her seferinde de engeller çıktı. Şanssızlık işte..." diye devam etti.

Rowena onun gözlerinin içine baktı. Sonra güldü. "Gerçekten öyle oldu. Evin bir kısmını gezmek ister misin, Jordan?"

Jordan cevap vermek için ağzını açmadan, Flynn parmağıyla kol saatine dokundu. "Vaktimiz daralıyor."

"Eh, peki. O zaman, en kısa zamanda..." Genç kadın Jordan'ın elini tutup sıktı. "Evi gezmeli, pencerelerinden, balkonlarından, taraçalarından dışarı bakıp, manzarayı görmelisin."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Dana'yı da getireceğim ve..."

Jordan, Rowena'nın duruşuna baka kalmıştı. İnce uzun ve

sessiz. Bir şekilde, herkesten ayrı ve uzak. Genç adamın cümlesi yarıda kaldı.

Parlak ay ışığını altında, burada gördüğü siyah pelerini rüzgârda uçuşan kadın gözlerinin önüne gelmişti.

"O sendin. Yıllarca önce seni gördüm."

"Bert de seni gördüm." Büyük bir şefkatle Jordan'ın yanağına dokundu. "Genç, yakışıklı bir delikanlı. Düşünceli ve tasalıydı. Beni ne zaman hatırlayacağını merak ediyordum."

"Seni niçin yalnız ben gördüm? Niçin onlar görmediler?"

"Onların beni görmeye ihtiyacı yoktu."

Jordan bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildi. Rowena onu merak içinde bırakmıştı. Genç adam, Dana'nın dairesine girerken, düşüncelerini toparlamak ve düzene sokmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Belki de her şeyi, olayların akışına göre, yeniden yazmalıydı. Dana'nın bilgisayarının başına oturacak ve içinden geldiği gibi yazacaktı.

Ama yatak odasına girdiğinde, duştan gelen su sesini duydu. Kapının önünde Dana'nın arabasını görmemişti. Bu, o anda başka bir şey düşündüğünü gösteriyordu. Dana'ya geldiğini haber vermek için banyonun kapısını açıp içeri girdi.

Duşun perdesini açtığında, genç kadın öyle bir çığlık kopardı ki, Jordan'ın ödü patladı.

Dana, bir elini kalbine bastırıyor, diğer eliyle ıslak saçlarını arkaya itmeye çabalıyor, bir yandan da nefes almaya çalışıyordu. "Bir tek o kapı gıcırtısını andıran keman sesi eksikti," diye söylendi. " O da olsa, işi bitirebilirdin!"

"Takım elbisem de yok, bıçağım da! Sadece dışarı çıktığında korkmayasın diye, sana burada olduğumu haber vermek istedim."

"Haklısın. Beni çıplak, ıslak ve çaresizken korkutmak daha iyi, değil mi?"

Jordan dudaklarını büzdü. Dana çıplak ve ıslakken çok güzel görünürdü. "Çaresiz durumda mı?"

Psycho filmine gönderme yapıyor

"Tamam. Belki çaresiz değil ama..." Dışarı uzanıp genç adamın gömleğine yapıştı. "Yanıma gel, koca herif."

"Çekici, hem de çok çekici bir teklif ama seninle konuşmam gereken bir şey var. Sonra da Flynn'ın evine gitmek zorundayız."

"Daha sonra konuşuruz; şimdi ateşli bir sevişme istiyorum."

"Bunu reddetmek gerçekten çok zor." Jordan ayakkabılarını çıkardı ve soyundu.

Genç kadın, erkeğin duşa girip arkasına geçmesini bekledi. Sonra ona sabunu uzattı ve omzunun üstünden bakarak, "Sırtımı sabunla," dedi.

"Buradan başlayabilirim."

"Mmm. Ne güzel olacak. Her yanım kaygan, yumuşacık ve... Hey, orası sırtım değil!"

Jordan sabunlu ellerini kızın kalçalarında gezdiriyordu. "Burası da arkan sayılır." Başını eğerek Dana'nın omzunu — hafifçe ısırdı. "İnanılmaz güzel bir vücudun var. Bunu sana daha önce hiç söylemiş miydim?"

"Bir iki kez söylemiş olabilirsin, ama tekrar söylemenden rahatsız olmam." Genç adamın elleri sırtına doğru yükselip, göğüslerine kayınca, Dana başını arkaya attı. "Örneğin şu anda söyleyebilirsin."

"O zaman kendi sözlerimi tekrarlamış olma riskini alacağım." Kızı kendine doğru çevirdi ve dudaklarından öptü. "Seni seviyorum." Tekrar öptü. "Sana öylesine âşığım ki..."

Genç kadın zevk ve sevinci bir arada dile getiren bir ses çıkararak kollarını onun boynuna dolayıp, genç adamın içine aktı.

Tepelerinden aşağı sular akıyor, buhar onları bir bulut gibi sarıyordu. Et ete değerek kayıyor, sabunlu eller, okşamak ve uyarmak için hareket ediyordu. Dudaklar kımıldayarak birbirine dokunuyor ve birbirlerine duydukları açlığı artırıyordu.

Dana'nın yüreği o kadar doluydu ki, nasıl olup da patlayarak duvarları sarsmadığına şaşıyordu. Jordan'in dudaklarını ve boynunu öperek, "Şimdi her şey çok farklı," dedi. "Senin beni sevdiğini bilmek her şeyi değiştiriyor." Genç adamı saçlarından kavrayarak yüzünü biraz kendinden uzaklaştırdı. "Artık sana, seni sevdiğimi söyleyebilirim."

"O zaman her şey hep farklı olacak. Çünkü seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim."

Dudakları birleşti.

Gerçekten de bu çok farklıydı. Her dokunuş, her tat, her ihtiyaç ait olma duygusuyla bezenmişti. Jordan, genç kadına sahip olurken tepelerinden aşağı sular akıyordu. Bunun güzelliği kızın içini tatlı tatlı sızlattı.

O artık kendisine aitti, kendisi de ona...

Erkeğe sımsıkı sarıldı ve kendini onun ahengine uydurdu.

Jordan'in, duyguları coşuyor, duyduğu şehvetin içinde boğuluyor, gözü Dana'dan başka bir şey görmüyordu. Kara gözler, ipeksi saçlar, güçlü bir ağız, yüzünden aşağı gözyaşları gibi akan sular. Bu kız onun bedenine ve kalbine sahipti. Genç adam, şimdi, bunun eskiden beri böyle olduğunu anlıyordu.

Kızın titrediğini hissetti.ve sık sık nefes aldığını gördü. Sonra doyuma ulaşırken, gözleri daha da güzelleşti.

Dana ona sımsıkı sarıldığında, genç adam onu tekrar dudaklarından öptü ve kendini ona verdi.

Uzun bir süre, birbirlerine sarılmış olarak, öylece kaldılar.

"Bu iyi oldu, Jordan. Gerçekten çok iyi oldu."

"Evet."

"Su soğuyor ama ben buna rağmen gevşedim ve uykum geldi. Keşke Flynn'ın evine gideceğimize yatağa girip biraz kestirebilseydik."

"Eğer oraya gidemeyecek kadar yorgunsan..."

"Sorun bu değil. Sadece, seninle birlikte yatağa girmek istiyorum. O kadar."

Jordan onu kendine çekti. "Buna da itiraz edemem."

"Ama giyinip Flynn'ın evine gideceğiz. Çünkü oraya gitmeyip yatakta oyalanmak doğru olmaz." Erkeği hafifçe öptü. "Uff, su soğuyor."

.Tordan uyanıp duşu kapattı. "Oraya gidip biraz kaldıktan sonra eve dönüp yatağa girerek oyalanabiliriz."

"İyi bir plan." Dana duştan çıkıp bir havlu aldı. "Söyle bakalım bugünkü esrarengiz işin neydi?" Elindeki havluyu saçlarına sardıktan sonra, bir havlu daha aldı.

Jordan onu kendisine vereceğini sanarak elini uzattı ama genç kadın kendi bacaklarını kurulamaya başladı. O da başını salladı ve bir havlu aldı. "Daha sonra konuşuruz." "Niçin şimdi değil?"

"Çünkü banyodayız ve çıplağız. Burası, bu konuyu konuşmak için uygun bir yer değil."

"Çok saçma. Daha önce de, çıplakken birçok şey konuştuk. Doğrusunu istersen, birçok ilgi çekici şeyi çıplakken konuştuk. Söylesene, nereye gittin ve niçin Brad'le Flynn'ı da yanına aldın? Onların seninle beraber olduğunu biliyorum. Bu gibi haberleri bana ulaştıracak kaynaklarım var." Bir şişe vücut kremi alıp avucuna döktü. "Daha sonra söyleyeceğim. Bunu daha uygun bir ortamda yaptığım için beni takdir edeceğinden eminim."

"Bak işte, beni delirtiyorsun." Bedenini kremliyordu. "Bu yüzden içimden seni parçalamak geliyor. Saatlerce ortadan kayboldun. Nereye gittin? Ne yaptın?"

"Bir striptiz barına gittik ve çevremizde, kadınlar, insanı baştan çıkaran yapay memelerini sallayarak, uzun ve parlak çelik çubukların üzerinde kayarken ucuz içkiler içtik."

"Bunun beni rahatsız edeceğini ve seni sorgulamaktan vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Başındaki havluyu çıkarıp parmaklarıyla saçlarını taramaya başladı. "Siz erkeklerin striptiz kulüplerine giderek kendinizi gülünç duruma düşürmenize hiçbir itirazım yok. Bu nedenle, bana doğruyu söylesen daha iyi olur."

"Güzel. O halde, şimdi, burada söyleyeceğim." Pantolonunu alıp, yüzük kutusunu cebinden çıkarıp Dana'ya uzattı ve baş parmağıyla kutunun kapağını açtı.

Dana, "Aman Tanrım!" diyerek, klozet kapağının üstüne çöktü.

"Evet, bunun romantik bir ortamda olması gerekirdi. Beğendin mi, yoksa...?

Genç kadın yutkundu. "Duruma göre."

"Hangi-duruma?" Jordan kaşlarını çatarak yüzüğü incelemek üzere kendine çevirdi ve harika göründüğüne karar verdi. Ama kadınların ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Bunu sıradan bir pırlantadan daha çok beğeneceğini düşündüm. Ama onu tercih edersen, değiştirebilirim."

Dana ürperdi ama üşümüyordu. Hiç üşümüyordu.

"Ama o zaman bana bir nişan yüzüğü almış olursun."

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun, Tanrı aşkına? Ayağa kalkar mısın? Bu biraz tuhaf bir durum."

"Özür dilerim." Genç kadın ayağa kalktı. "Yüzüğün ne anlama geldiğinden emin olamamıştım."

"Bu, benimle evlen, anlamına geliyor, Dana." Jordan'ın saçlarından sular sızıyordu. Eliyle arkaya itti. "Seni seviyorum ve senden çocuklarım olmasını istiyorum, demek. Hayatımı seninle birlikte geçirmek ve seninle birlikte ihtiyarlamak istiyorum, demek."

Dana, daha önce kalbinin dopdolu olduğunu düşünmüş ama yanılmıştı. O kalpte hâlâ Jordan için bol bol yer vardı. "Peki, öyleyse. Bu her şeyi açıklıyor. Yüzük de çok güzel. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel yüzük. Yalnız tek bir konuda hatalısın."

"Neymiş o?"

"Ben zamana ve yere hiç önem vermem, Jordan." Pırıl pırıl bir gülümsemeyle genç adama baktı. "Bunlara hiç aldırmam. Doğrusunu istersen, onu parmağıma takarsan, birkaç dakika boyunca üzerimdeki tek giysinin bu yüzük olması çok hoşuma gidecek." Kesik kesik nefes alarak elini uzattı. "Bu yüzüğü takmak beni gerçekten çok mutlu edecek. Ben de seninle evlenmeyi ve saydığın diğer şeyleri çok istiyorum."

Jordan yüzüğü kutudan çıkarıp kutuyu kenara koydu. Kızın sol elini tutup kaldırdı. "Bu bizim için bir başlangıç. Arkasından başka şeyler gelecek."

"Bekliyorum."

Yüzüğü kızın parmağına taktı. Dana önce parmağında bir sıcaklık hissetti. Sonra bu sıcaklık altının değdiği yerlerden eline yayıldı. "Çok güzel ve tam parmağıma göre."

"Öyle mi? Hiç birimiz senin parmak ölçünü bilmiyorduk. Bu iyi bir rastlantı." Kızın elini çevirip taşın pırıltısını seyretti. "Sana yakıştı."

Dana, ayak parmaklarının ucunda yükselerek onu dudaklarından öptü. "Sen sürprizlerle dolusun."

"Bu doğru. Sana ikinci sürprizi de açıklayabilirim. Warrior's Peak'i satın aldım -ya da alıyorum."

Genç kadın iki kez, ağır ağır, gözlerini açıp kapadı. "Anlayamadım. Sanırım, Warrior's Peak'i satın alıyorum, dedin."

"Evet, öyle dedim. Orada yaşamamızı istiyorum. Orada bir aile kurmamızı istiyorum."

"Sen..." Dana'nın dizlerinin bağı çözülmüştü, ama kendine hakim oldu ve oturmadı. "New York'a dönmüyor musun?"

"Elbette dönmüyorum New York'a." Genç adamın şaşırdığı yüzünden belli oluyordu. "Sen burada bir iş kuruyorsun. Bu durumda hem seninle evlenip hem de nasıl New York'ta yaşayabilirim?"

"Ben sandım ki... orası senin evin."

Jordan genç kadının çenesini avucunun içine aldı. Kızın sözleri hoşuna mı gitmişti, yoksa şaşırmış mıydı, kestiremi-yordu. "Dükkânın daha açılmadan, ondan vazgeçip benimle New York'a gelmeni isteyeceğimi mi sandın? Ben zaten bir daha oraya dönmeyi düşünmüyordum, ama dönecek olsaydım bile, senin burada iş kurman durumu değiştirirdi."

"Geri dönmeyeceksin, öyle mi?"

"Hayır, dönmeyeceğim. Bir zamanlar buradan ayrılmak zorundaydım. Bu kez dönme ihtiyacını duydum. Burada olmalıyım. Senin yanında olmalıyım."

Dana, toparlanarak, "Seninle New York'a gelirdim," dedi. "Bunun için bana puan vermelisin."
"Hiçbir yere gitmiyoruz. Warrior's Peak'de yaşamak istemezsen..."
"Bu yaptığın benim puanlarımı geri almaya çalışmaktan başka bir şey değil." Gülerek kollarını Jordan'ın boynuna doladı. "Orada yaşamak isterim. Bunu biliyorsun. Tanrım, bu harika bir şey! İnanılır gibi değil. Ama, lütfen bunun sürprizlerin sonuncusu olduğunu söyle. Başım dönmeye başladı. Neredeyse kopup uçacak."
"Sürprizler şimdilik bu kadar."
"Haydi giyinip Flynn'a gidelim." Avuçlarını birleştirdi. Yüzüğünü seyrediyordu. "Evleneceğimizi herkese söylemek için sabırsızlanıyorum."
"Flynn ile Brad biliyorlar."
"Erkekler!" Dana yatak odasına girerken, eliyle onların önemsiz olduğunu anlatmak ister gibi bir hareket yaptı. "Onlar bir şey bilmezler. Aman Allahım, Malory ile Zoe bu yüzüğü görünce bak neler olacak! Bu yüzüğü taşıyabilmek için gerçekten güzel giyinmem gerekiyor."
"Ben şu andaki giysini beğeniyorum."
Dolabının kapısını açmadan önce, Jordan'a şöyle bir baktı. "Erkeklerin bir şey bildiği yok," dedi.
28?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"oe, Flynn'ı hızla evin içine sürüklediğinde bir çığlık duydular. Her ikisi de kanlı bir sahneyle karşılaşmaya hazırlanarak sesin geldiği mutfağa doğru atıldılar.

Malory köşede durmuş, ellerini çapraz olarak kalbinin üstüne koymuş, delirmiş gibi, kahkahalarla gülüyordu.

"Nerede o? Ne yaptı? O o... çocuğu."

"Kim?" Malory, Moe'nun üstüne atlamasına hazırlıklıydı ama Flynn'ın onu kucaklayıp ayaklarını yerden kesmesini beklemiyordu. "Ne?"

"Bağırıyordun."

"Ah! Tamam Moe, üstümden çekil ve otur. Flynn, sen de beni yere bırak. Hiçbir şeyim yok. Gayet iyiyim." Utancından kızarmıştı ve gülmemeye çalışıyordu. "Yalnız olduğumu sanıyordum."

Flynn o kadar korkmuştu ki nefesi kesilir gibi oldu. Kendine gelmeye çalışıyordu. Malory'yi yere bıraktı. Kollarının gücü kesilmişti. "Yalnız olduğunu zannettiğinde, mutfakta durup çığlık mı atıyorsun?"

"Eh, her zaman değil. Ama bak! Bak bir kere." Ayaklarının ucuna basarak , bale yapar gibi birkaç adım attı.

Flynn hiçbir şey anlamıştı. Bu kez başka bir soru sordu. "Bir çocukluk rüyanı gerçekleştirip sahne ve perdede boy gösterecek bir dans yıldızı olmaya mı karar verdin?"

"Hayır!" Malory gülerek, Flynn'ın ellerinden tutup onu

kendi çevresinde döndürdü. Bunu gören Moe havaya sıçradı. "Bak. Yerler yapıldı. Harika bir parke."

Ayaklarını yere vurarak bir dans numarası yaptı. Flynn, bunun, genelde tahta pabuçlarla yapılan yöresel bir halk dansı olduğunu tahmin etti. "Evet, döşemeden çıkan ses onun tahta olduğunu gösteriyor."

"Artık mutfağımızın tabanı çirkin bir muşambayla kaplı değil. Bir de şuna bak!" Malory döne döne Flynn'dan uzaklaştı ve savaştan gelen bir sevgiliyi karşılayan bir kadın gibi, kollarını açarak iki kapılı yeni buzdolabına sarıldı. "Harika değil mi? Ve bak buna nasıl yakışıyor."

Flaynn'ın şaşkın bakışları altında, adeta uçarak, ocağın yanına gitti.

"O kadar güzel ki!" Ocağı okşuyordu. "Pırıl pırıl ve tertemiz. Her şey gıcır gıcır. Hepsi de çalışıyor. Bütün düğmeleri ve ayarlan denedim. Doğrusunu istersen, yemek pişirmek için sabırsızlanıyorum. İçeri girip bütün bunları görünce, içimden çığlık atmak geldi. Yerin kaplamasını

bitirdikten sonra, beyaz eşyayı getirmişler, Flynn. Yeni mikro dalga fırını gördün mü?"

"Çok seksi."

"Gerçekten öyle." Tekrar dans etmeye başlamıştı. Şimdi rumba yapmayı deniyordu. "Yeni camlı dolaplarımız da çok güzel. İçlerine güzel tabaklar ve pırıl pırıl bardaklar koyacağım. Artık burası gerçek bir mutfak."

Flynn anlamaya başlamıştı. Onun heyecanını seyrediyordu. Genç kadın rumbadan sonra yeni bir dansa başlamış, Flynn bu dansın ne olduğunu kestirememişti, ama kız çok şirin görünüyordu. "Daha önce neydi?"

"Daha önce ne olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Çok mutluyum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sen dünyanın en harika erkeğisin." İki eliyle Flynn'in yüzünü kavrayarak onu öptü. "Ben de çok kötü biriyim."

"Niçin? Benim harika olduğum kısmı tamam da, sen niçin çok kötü birisin?"

"Çok kötü biriyim çünkü sen mutfağı yaptırmadan bu eve

taşınmayı kabul etmedim. Mutfağın onarımını bir koşul olarak öne sürdüm ve bu konuda ısrar ettim. Mutfağını onar, o zaman seninle birlikte yaşarım, dedim. Bu çok bencilceydi, ama sonuç verdi, " dedi ve genç adamın yüzüne öpücükler kondurarak. "Yine de büyük bir bencillikti," diye ekledi. "Bunu benim için yaptın. Biliyorum, mutfak bitmeden buraya taşınmayacağımı söylemiştim. Hatta, yatak odasındaki lambalar hakkında da tatsız şeyler söyledim."

"Evet, yatak odamdaki lambaların, kör örümceklerle yarasaların yaşadığı bir mağarayı aydınlatmaya bile yetmeyeceğini söylemiştin."

"Evet, söylediklerimden biri buydu. Bağışla beni."

"Tamam."

"Mutfağın onarımının bitmediğinin bilincindeyim. Tezgâhlar, boya ve birkaç ayrıntı daha var ama ben artık beklemek istemiyorum. Yarın taşınıyorum. Resmen birlikte yaşamaya başlayabiliriz."

"Ama ben birlikte yaşamak istemiyorum."

Kızın yüzü bembeyaz oldu.

"Ne ?"

"Üzgünüm, Mal." Genç kadının omuzlarını sıkı sıkı tuttu. "Seninle birlikte yaşamak istemiyorum."

"Ama... ama sen haftalarca önce benimle birlikte yaşamak istediğini söylemiştin. Bunu birçok kez tekrarladın."

"Evet, ama..." Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim."

"Sen... sen fikrini mi değiştirdin?"

"Evet, öyle." Flynn yeni buzdolabının kapısını açtı. "Vay canına. Ne kadar da geniş. Pırıl pırıl."

Malory, Flynn'a bakakalmıştı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Midesi bulanıyor, ayakları artık dans etmek istemiyordu. "Anlamıyorum. Nasıl olur da, böyle bir konuda, bir dakika içinde fikir değiştirebilirsin?"

"Bunun nasıl olduğunu ben de anlayamıyorum. Doğrusunu istersen, fikrim, tam anlamıyla değişmiş sayılmaz. Sadece, istediğimin bu olmadığını fark ettim."

"Birdenbire beni istemediğini fark ettin, öyle mi?" Öyle

şaşırmış, öyle öfkelenmişti ki, üzüntüsü, bunların arasından sıyrılıp yüzeye çıkamıyordu. Bu nedenle, Malory şaşkınlık ve öfkenin etkisiyle Flynn'a doğru birkaç adım atıp onu hırsla itti. "Pekâlâ, öyle olsun."

"Seni istemediğimi söylemedim. Birlikte yaşamak istemediğimi söyledim."

"Yeni mutfağını alıp... Eğer, yetişkin insanlara özgü, sorumluluk içeren bir ilişkiye hazır değilsen, zaten benimle birlikte olamazsın."

"Bak, gördün mü, ikimiz de aynı şeyi söylüyoruz! Sorumluluk içeren, yetişkinlere özgü bir ilişki." Kutuyu cebinden çıkarıp, kapağını açtı. "Buna ne dersin?"

Kızın ağzı açık kalmıştı. Flynn onu hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü. Ağzı açık, pırlanta yüzüğe bakıyordu.

"Gerçekten yetişkin insanlara yakışır biçimde davranalım, Malory. Evlenelim."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet, evlenmek istiyorum. Bak, söyleyeceğim sözleri bile hazırladım." Kıza bakıp güldü. "Biraz solgun görünüyorsun. Bunu iyi bir işaret olarak kabul edeceğim. Kuyumcu bunun klasik bir yüzük olduğunu söyledi. Brad de onayladı." Flynn yüzüğü kutudan çıkardı. "Pırlanta kesimli bir tek taş... ve saire, ve saire, her neyse... Sen klasik tarzı seversin, değil mi?"

Boğazına bir şey düğümlenmişti ama genç kadın bu düğümü çözmeye çalıştı. "Evet, öyle."

"Bak, senin de cevabın hazır." Kızın cansız elini tutup, onun tek bir kelime daha söylemesine fırsat vermeden, yüzüğü parmağına geçirdi. "Oldu. Parmakların o kadar narin ki, yüzüğün bol geleceğini sanmıştım. Ama daraltmana gerek kalmayacak, sanırım."

Kız içinde ani bir sıcaklık hissetti. Altının ısısı parmaklarına yayıldı. Rüya görür gibiydi. Evet, parmağıma tam geldi, diye düşündü. "Çok güzel. Kesinlikle çok güzel."

"Şimdi evet diyebilirsin."

Malory bakışlarını yüzükten Flynn'in yüzüne kaydırdı.

L

"Seninle hayat, lunaparktaki heyecan trenine binmek gibi olacak. Eskiden heyecan treninden korkardım, çünkü insan ona binince, bir an sonra ne olacağını bilemiyor. Artık korkmuyorum."

"Evet, de. Lambaları değiştireceğim."

Malory, hıçkırıkla gülüş arasında bir ses çıkartarak genç adamın kollarına atıldı. "Evet. Cevabımın, o çirkin lambaları değiştirmesen bile evet olduğunu biliyorsun."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Malory yanağını Flynn'ın yüzüne dayayarak elini kaldırıp pırlantanın pırıltısını seyretti. "Bu harika yüzüğü satın alan adam, o lambaları nasıl satın almış olabilir?"

"Flynn Hennessy'nin bin bir yüzü!"

"Benim açımdan bu da bir şans." Ön kapının açıldığını duydu ve neredeyse Moe kadar hızlı davrandı. "İşte geliyorlar. Yüzüğümü herkese göstermeliyim." Flynn'dan uzaklaştı ama sonra onu tekrar öpmek için uzandı. "Bu yüzüğü birine göstermeliyim."

Ön tarafa doğru seğirtti. O sırada, Dana arka tarafa doğru yürüyor, Zoe arkasından geliyordu.

Zoe, "Ne oldu?" diye sordu.

Malory, Dana'ya doğru yürürken, Dana, "ikinize birden göstermeliyim," dedi. " Size bir müjdem var."

"Senin iyi haberin ne olursa olsun, benimkiyle boy ölçü-şemez. Benim de size bir haberim var."

Zoe ikisinin arasına girdi. "Tanrım meraktan çatlayacağım. Konuşun."

Dana ile Malory, bir ağızdan, "Önce ben," dediler. İkisi de sol ellerini öne doğru uzattılar.

Çığlıkları, bir yığın anlaşılmaz söz izledi. Onları seyreden üç genç adam ve küçük oğlan çocuğu bu sözlerden hiçbir şey anlamadılar.

Simon annesiyle iki arkadaşının okul bahçesindeki kız çocukları gibi çığlıklar atarak zıplayıp sıçramalarını seyrediyordu. .. -;<

ı. . >

Alnını buruşturarak başını kaldırıp Brad'e baktı.
"Niçin böyle yapıyorlar?"
"Bu hayatın esrarengiz yönlerinden biri, evlat."
Simon, "Kızlar aptaldır," derken, ellerini çırparak, kendini kızların neşesine kaptırmış olan köpeği çağırdı ve onunla güreşmek üzere yere çöktü.
Flynn, önce kadınlara, sonra Jordan'a baktı. "Bira ister misin?" diye sordu.
Jordan, "Evet, iyi olur," diye cevap verdi. Sonra delilerin etrafından dolaşarak, mutfağın göreceli sükûnetine sığındı.
"İnanamıyorum!" Zoe, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak, Malory ile Dana'nın ellerini tuttu. "Nişanlandınız! İkiniz de nişanlandınız. Aynı anda! Sanki sihirli bir şey bu! Yüzükleriniz de ne kadar güzel. Tanrım!" Bir kağıt mendil çıkarmak için elini cebine soktu.
"Susun. Annem bir şeyden etkilendi!"
Zoe oğluna ateş saçan bakışlarla baktı. "Şimdi seni öyle bir etkileyeceğim ki!"
Simon homurdandı ve Moe ile alt alta üst üste yerde yuvarlanmaya devam etti. Moe zevkten dört köşeydi. Küçük oğlan, "Pizza mı yiyeceğiz, başka bir şey mi?" diye sordu.
"Mutfağa gidip, bunu, terbiyeli bir biçimde Flynn'a sor-sana."
Simon doğrulup ayağa kalktı.
Malory, birden hatırladı. "Size mutfağı göstermeliyim," dedi. "Ama önce şuna iyice bakayım." Dana'nın elini tekrar tutup yakutu hayranlıkla seyretti. "Muhteşem. Tam sana göre."
"Jordan da tam bana göre. Durun da size, bana nasıl evlenme teklif etiğini anlatayım."
"Benimki kadar tuhaf olamaz," diye atıldı, Malory.
"Çıplak miydin?"
"Hayır."
Dana parmağını yalayarak hayalindeki kara tahtaya yazar gibi yaptı. "Kazandım."
Simon mutfak kapısında görünmüştü. "Anne!" diye bağırdı. "Arkadaşlar, pizza istiyorsanız, tercihlerinizi belirtm gerektiğini söylüyorlar. Aksi halde biz ne ısmarlarsak yemek zorunda kalacakmışsınız."
Zoe, arkadaşlarma sarıldı. "Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Çevremizde vızıldayan erkekler olmadığı zaman, ban ve birbirinize her

şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatırsınız. Varın sabah, Hoşgörüce, küçük bir kutlama yaparız."

Dana, "Bence uygun," diye onayladı. "Açlıktan ölüyorum ve pizzamm içinde bir avuç soğanla mantar görmek istemiyorum."

Bir saat sonra, Dana üçüncü pizza dilimini silip süpür-mekle meşguldü. Sonunda, Simon ile Moe'nun yanına, yere uzandı ve, "Ihh!s' diye inledi..

Flynn, "Bu bir işaretti," diye söze başladı. "Haydi, anahtar hakkında konuşulun."

"Simon, kitabını alıp yukarı kata çıksana." Zoe bunu söyledikten son-a, Flynn'a döndü. "Bir sakıncası yok, değil mi?"

"Elbette yok. O zaten yolu biliyor."

"Moe ile oyalan biraz. Gideceğimiz zaman ben sana seslenirim."

"Siz sihirli şeylerden söz ederken burada olmamı niçin istemiyorsun?"

Zoe, "Bunu çja nereden çıkardın?" diye sordu. "Yoksa kapıları mı dinliyorsun, Simon?"

"Yapma, Aıe!" Çocuk hakarete uğramış gibi suratını astı. "Bunu durmak için kapıları dinlemem gerekmez. Bir çift kulağa sahij olmam yeterli." Kulaklarını tutarak, "Baksana, iki kulağım var," diye ekledi. . ,.

"Kulakların hakkında daha sonra konuşacağız. Şım(JJ yukarı kata çıkp, köpekle birlikle, içinde televizyon olano korkunç hapishaneye kapan. Yarın, seni temsil eden üyesine, bu korkudaki şikayetlerini içeren bir mektup yaz lirsin."

KM

"Öff!" Simon gülmemek için kendini zor tutuyordu, ama hava olsun diye gözlerini devirdi. Sonra Brad'in elinde tuttuğu şeyi gördü ve gözleri büyüdü. "Vay canına! En sevdiğim oyun!

"Belki bu oyunu benden ödünç alıp, birkaç deneme yapmak istersin."

"Alabilir miyim? Harika! Vay...." Tam ağzından bir küfür çıkacakken kendini tuttu. Böyle bir kelimeyi kullanacak olursa, başının annesiyle ciddi bir biçimde derde gireceği kesindi. "Müthiş bir şey!" dedi. "Teşekkürler."

"Önemli değil. Böylece, ikimiz bu oyunu oynarken seni yendiğimde, deneyimsiz olduğunu iddia edemezsin."

"Evet, doğru." Simon video kaseti aldı. "Bu çok iyi oldu. Teşekkürler."

Moe'ya seslendi. Okul çantasını koltuğunun altına sıkıştırarak merdivenlere yöneldi.

Zoe, ellerini kucağına koydu. Brad'e, "Çok naziksin, teşekkürler," dedi.

"Birlikte oyun oynadığımızda ve onu yendiğimde, Simon senin gibi düşünmeyecek."

"Kendini onunla oyun oynamaya zorunlu hissetmeni..."

Brad, onun sözünü keserek, "Hayır, böyle bir şey hissetmiyorum," dedi. Sonra Dana'ya baktı. "Haydi konumuza dönelim."

"Daha önce kararlaştırdığımız gibi, Jordan olayları sırasıyla yazdı."

Malory, "Bana yazdıklarının bir kopyasını verdi," diye söze karıştı. "Ben de herkes için birer kopya hazırladım. Gidip getireyim."

Malory odadan çıkarken, Dana, "Ne kadar düzenli bu kız!" dedi. "Bütün ayrıntılarla o ilgileniyor. Malory, Jordan'in yazdıklarını okuduğuna, sizler de okuyacağınıza göre, ben, bu yazının olup bitenleri anlaşılır ve sıralı bir biçimde dile geddiğini söylemekle yetineceğim. Olayların bu noktaya nasıl l fiğinin anlaşılmasına yardımcı oluyor. Başlangıçta, Ma-ry, Zoe ve ben Warrior's Peak'e davet ediliyor ve orada

di. "Arkadaşlar, pizza istiyorsanız, tercihlerinizi belirtmeniz gerektiğini söylüyorlar. Aksi halde biz ne ısmarlarsak yemek zorunda kalacakmışsınız."

Zoe, arkadaşlarına sarıldı. "Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Çevremizde vızıldayan erkekler olmadığı zaman, bana ve birbirinize her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatırsınız. Yarın sabah, Hoşgörü'de küçük bir kutlama yaparız."

Dana, "Bence uygun," diye onayladı. "Açlıktan ölüyorum ve pizzamın içinde bir avuç soğanla mantar görmek istemiyorum." ;

Bir saat sonra, Dana üçüncü pizza dilimini silip süpür-mekle meşguldü. Sonunda, Simon ile Moe'nun yanına, yere uzandı ve, "Ihh!" diye inledi..

Flynn, "Bu bir işaretti," diye söze başladı. "Haydi, anahtar hakkında konuşalım."

"Simon, kitabını alıp yukarı kata çıksana." Zoe bunu söyledikten sonra, Flynn'a döndü. "Bir sakıncası yok, değil mi?"

"Elbette yok. O zaten yolu biliyor."

"Moe ile oyalan biraz. Gideceğimiz zaman ben sana seslenirim."

"Siz sihirli şeylerden söz ederken burada olmamı niçin istemiyorsun?"

Zoe, "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu. "Yoksa kapıları mı dinliyorsun, Simon?"

"Yapma, Anne!" Çocuk hakarete uğramış gibi suratını astı. "Bunu duymak için kapıları dinlemem gerekmez. Bir çift kulağa sahip olmam yeterli." Kulaklarını tutarak, "Baksana, iki kulağım var," diye ekledi.

"Kulakların hakkında daha sonra konuşacağız. Şimdi yukarı kata çıkıp, köpekle birlikle, içinde televizyon olan o korkunç hapishaneye kapan. Yarın, seni temsil eden kongre üyesine, bu konudaki şikayetlerini içeren bir mektup yazabilirsin."

"Öff!" Sirrion gülmemek için kendini zor tutuyordu, ama hava olsun diye gözlerini devirdi. Sonra Brad'in elinde tuttuğu şeyi gördü ve gözleri büyüdü. "Vay canına! En sevdiğim oyun!"

"Belki bu oyunu benden ödünç alıp, birkaç deneme yapmak istersin."

"Alabilir miyim? Harika! Vay...." Tam ağzından bir küfür çıkacakken kendini tuttu. Böyle bir kelimeyi kullanacak olursa, başının annesiyle ciddi bir biçimde derde gireceği kesindi. "Müthiş bir şey!" dedi. "Teşekkürler."

"Önemli değil. Böylece, ikimiz bu oyunu oynarken seni yendiğimde, deneyimsiz olduğunu iddia edemezsin."

"Evet, doğru." Simon video kaseti aldı. "Bu çok iyi oldu. Teşekkürler."

Moe'ya seslendi. Okul çantasını koltuğunun altına sıkıştırarak merdivenlere yöneldi.

Zoe, ellerini kucağına koydu. Brad'e, "Çok naziksin, teşekkürler," dedi.

"Birlikte oyun oynadığımızda ve onu yendiğimde, Simon senin gibi düşünmeyecek."

"Kendini onunla oyun oynamaya zorunlu hissetmeni..."

Brad, onun sözünü keserek, "Hayır, böyle bir şey hissetmiyorum," dedi. Sonra Dana'ya baktı. "Haydi konumuza dönelim."

"Daha önce kararlaştırdığımız gibi, Jordan olayları sırasıyla yazdı."

Malory, "Bana yazdıklarının bir kopyasını verdi," diye söze karıştı. "Ben de herkes için birer kopya hazırladım. Gidip getireyim."

Malory odadan çıkarken, Dana, "Ne kadar düzenli bu kız!" dedi. "Bütün ayrıntılarla o ilgileniyor. Malory, Jordan'in yazdıklarını okuduğuna, sizler de okuyacağınıza göre, ben, bu yazının olup bitenleri anlaşılır ve sıralı bir biçimde dile getirdiğini söylemekle yetineceğim. Olayların bu noktaya nasıl geldiğinin anlaşılmasına yardımcı oluyor. Başlangıçta, Malory, Zoe ve ben Warrior's Peak'e davet ediliyor ve orada

ilk kez karşılaşıyoruz. Rowena ile Pitte'i de, ilk olarak orada görüyoruz, Cam Kutudaki Kızlar'm hikâyesini dinliyoruz. Ama, Flynn aramıza katılana kadar, onların adının Cam Kutudaki Kızlar olduğunu bilmiyorduk."

Jordan, "Bir de, Flynn'ın Malory ile tanışması ve olayın bir parçası olması var," diye devam etti. "Sonra, üçünüzün de, iş hayatınızın bir dönüm noktasında olduğunuz unutulmamalı."

Zoe, "Üçümüzün de iş hayatı çıkmazdaydı," diye düzeltti. "Bu yüzden, anahtarları aramaya razı olduk. Aslında, üçümüz de onları bulacağımıza pek inanmıyorduk ama içinde bulunduğumuz güç koşullar nedeniyle, yirmi beşer bin dolar gibi hatırı sayılır bir parayı reddedemedik."

Malory, üzerinde isimler yazılı olan kahverengi zarflan dağıtmaya başlamıştı. "Dahası var," dedi. "Evet, olay parasal açıdan çekiciydi ama hepimiz şaşkın durumdaydık. Mesleki açıdan, bir sonraki adımımızın ne olacağını bilmiyorduk ve bu aramızdaki en önemli ortak noktaydı. Jordan, olayı anlatırken, bunu çok belirgin bir biçimde ortaya koymuş."

Dana, "Sarmaşığın dallarının nasıl hızla büyüyüp Jordan ve Brad'i de olaya dahil ettiğini de unutmayın," diye ekledi. "Onları bizimle ve olayın bütünüyle, Rowena ve Pitte'le, Cam Kutudaki Kızlarda ilişkilendirdiler. Bence bu öıu-mli bir nokta. Bu işte her birimizin bir rolü var. Bu işin Duştan sona ilerlemesi için, hepimizin olayın içinde olmamız gerekiyor."

"Bir de Kane var." Malory, kendi zarfını açıp kağıdı çıkardı. "Onu öyle korkunç ve o kadar gerçekçi bir biçimde tarif etmişsin ki, Jordan! Sanki onu benim gözlerimle görmüş gibisin."

"Kendi gözlerimle görmem yeterliydi. Bana kalırsa onu bir düşman ya da bir rakipten fazla bir şey olarak görmeliyiz. O da bu arayışın unsurlarından biri."

Brad başını salladı. "Sana katılıyorum. O da her birimiz gibi, olayın temel unsurlarından biri. Sonuçta, onu sadece Malory'nin yaptığı gibi atlatmak ya da Dana'nın yaptığı gibi, 2% onun oyunlarını kendi lehimize kullanmak yeterli olmayacak gibi geliyor bana. Bize düşen, onu ortadan kaldırmak."

Zoe, "Bir tanrıyı nasıl ortadan kaldırabilirsin?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama önce bunu yapabileceğimize inanarak işe başlamalıyız."

"Olabilir. Ama şu anda anahtarı ele geçirmeye odaklanmayı tercih ederim." Dana doğruldu. "Sadece birkaç günüm kaldı. Şunu biliyorum ki, anahtarı tek başıma bulmam gerekiyor ama Jordan bu arayışın olmazsa olmaz bir parçası. Kane bizi ayırmaya, birbirimizden uzaklaştırmaya çalıştı. Bunun nedeni sadece mutlu olmamızı istemeyişi değil, istediğinin aksine, bizi birbirimize daha çok yaklaştırdı. Buna memnun olmayacaktır."

Uzanıp, pizzalardan birinin üzerindeki yeşil biberi alıp yemeye başladı. "Yanlış hesap yaparak bana geçmişi gösterdi. Bu benim atmam gereken adımlardan biriydi ve eğer Kane beni geçmişe sürüklemeseydi, bu adımı, en azından böylesine kararlı bir biçimde atmayabilirdim. Geçmiş, içinde

bulunduğumuz zaman ve gelecek... Geçmişi kabul etmeye karar verip, içinde bulunduğum zamanla barış yaptım ve..."

Elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Ve geleceğe umutla bakıyorum. Bu sadece benim için değil, yapmak durumunda olduğum iş için de önemli. Bu üç zaman çerçevesindeki önemli unsurlardan biri Jordan."

"Teşekkürler, Uzun Bacak!"

"Havalara girme! Bu işte kaderin de payı var. İnsan Jordan'in yazdıklarının bazı yerlerini okuyunca..." Malory'nin elindeki kopyayı çekip aldı. "Bu olayı bizzat yaşamamış olsa bile, anlamaya başlıyor. Her şey apaçık gözler önüne seriliyor, işte... Hoşgörü'yü kaplayan mavi sis. İnsanın iliklerine işleyen soğuk. O garip ışık. Sisin rengi, dokusu. Onun teninize değdiğini hissediyorsunuz."

Jordan, "Yazarın kullandığı araçlar," dedi.

"Evet ve sen onları çok iyi kullanıyorsun."

"Anlayamadım."

2Ö7

Dana, sözünün kesilmesinden biraz tedirgin olmuştu. Jordan'a bakınca, onun kendisini dikkatle süzdüğünü görüp kıza "di. "İyi bir yazar olduğunu söyledim. Ne olmuş?"

Jordan, odadan çıkarken, "Demek...demek her şeyin bir ilki varmış," dedi. "Bir şey daha içmek ister misin?"

Dana oturduğu yerde kımıldandı. Derin bir soluk verdi. "Kısa bir ara," dedi ve Jordan'ın peşinden mutfağa gitti.

"Ne oluyor?"

Genç adam buz dolabından bir şişe soda aldı. "Hiçbir şey olduğu yok." Şişeyi açtıktan sonra omuz silkti. "New York'a gittiğimden beri yazılarım hakkında tek bir olumlu kelime söylememiştin."

"Sana kızgındım."

"Evet, anlıyorum." Bir yudum soda içip şişeyi bıraktı. Gerçek, diye düşündü. Ne şekilde ortaya çıkarsa çıksın, aralarında sadece gerçek olmalıydı.

"Gerçek şu ki, Dana, bu benim için önemliydi. Kitaplar konusunda, hiç kimsenin fikrine seninki kadar değer vermem. Bu nedenle, eserlerim konusundaki düşüncelerin benim için önemliydi."

"Eserlerin hakkındaki samimi fikrimi öğrenmek istiyor musun?"

"Evet, açık konuşalım."

"Eh, sen bana bu harika yüzüğü aldığına göre, sanırım ben de sana karşı samimi olmalıyım." Soda şişesinden bir yudum aldı. "İnanılmaz bir yeteneğin var. Bunu bildiğin ve kullandığın açıkça belli. Ne zaman bir kitabını okusam, dilimizi kullanma konusundaki ustalığına hayran kaldım. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile, seninle gurur duyuyordum, Jordan."

"Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Üzgünüm. Ama bu belki daha çok çalışmana neden olmuştur."

Jordan gülümsemekle yetindi. "Olabilir."

"Anlaştık mı?"

"Anlaşmaktan öte bir noktadayız."

"O zaman arkadaşlarımızın yanma dönelim; çünkü henüz söyleyeceklerim bitmedi. Bundan sonra söyleyeceklerim hakkındaki düşüncelerin beni çok ilgilendiriyor."

Dana oturma odasına dönüp, tekrar yere oturdu. Sesini yükselterek, "Evet," dedi. "Devam ediyoruz. Söylemeye çalıştığım şuydu ki, Jordan ne kadar usta bir yazar olursa olsun, burada anlattıkları, bir yazarın bakış açısından çok öte. Sadece, eğlenceli bir biçimde işlenerek hikâye haline getirilmiş bir olaylar dizisi değil bu. Yazıyı okurken, onun, sık sık bu olaylardan biriyle ya da sözü geçen olaydaki bir kişiyle ilişkili olduğunu görüyorsunuz. Aslında, ilk olarak o, yıllarca önce, Warrior's Peak'in başka dünyalarla ilişkili olduğunu hissetti ya da bunu belirten bir şey gördü. Bir keresinde, orada bir hayalet gördüğünü sanmıştı."

Sustu. Malory renkli bir kalemle, Flynn'ın elindeki kağıtların üstünde, Dana'nın söylediklerini kapsayan yerleri işaretliyordu. Bu Dana'nın hoşuna gitti.

"Aramızda, Rowena'nın yaptığı resimlerden birini ilk gören ve satın alan Jordan'dı," diye devam etti. "Flynn benim ağabeyim, Brad arkadaşım. Jordan da benim için bir kardeş, bir arkadaştı ama daha sonra sevgilim oldu."

"Ve senin kalbini kırdı." Malory, büyük bir dikkatle, kelimelerin üstüne parlak sarı boya sürüyordu. "Masumiyetin çatırdaması." Jordan'a döndü. "Özür dilerim," dedi. "Ama bunda çok güçlü bir sihir var."

"Ve Kane, Jordan'ın kanını döktü." Dana, Malory'ye bakıp, başını sallayarak gülümsedi. "Yuvayı terk eden oydu -annesi babası yoktu, yalnızdı, gençti, bir maceraya atıldı. Ve macerayı tamamlamak için..." Jordan'ın gözlerinin içine baktı. "Geri döndü."

Jordan, bu sözlere hayran olmuştu. Arkasına dayandı. "Sence anahtar bende mi?" diye sordu. "Senin varsayımının mantığını ve geleneksel unsurlarını anlıyorum, Dana, ama nerede? Nasıl? Ne zaman?"

"Her şeyi bilemem. Ama bana mantıklı geliyor. Akla uygun. Henüz iyice özümsemedim. Hâlâ yürüyen ve bekleyen

tanrıçaları çözemedim. Nereye doğru yürüyorlar? Ne bekliyorlar? Bir de, transa geçmeyi beklediğim sırada gördüğüm hayal var."

Jordan'ın zihninde bir şey şekillenmeye başlamıştı ama Dana'nın son sözlerinden sonra kayboldu. "Ne zaman, ne yaptığında?"

"Bir deneme. Meditasyon gibi bir şey. Zihnimi boşaltmak ve içine bakmaya çalışmak gibi bir şey. Anahtarı yeşille mavi arası çimenlikte yüzerken gördüm. Büyük bir olasılıkla, bu benim Hoşgörü'deki duvarımdı. Çünkü gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Elimi uzatsam anahtara dokunabileceğimi hissediyordum. Ama dokunamadım."

Yüzü asılmıştı. O anı tekrar yaşar gibi oldu. "Sonra çimenler değişti. Arka plan bembeyaz oldu. Üzerinde buğulu siyah çizgiler vardı. Ve zihnimde şu kelimeleri duydum."

Brad, "Sesler mi duydun?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Ama o sözleri duydum. Bir dakika. Tam olarak hatırlayayım. 'O geceleri dolaşırdı; bütün gölgeleri ve bütün sırlarıyla geceleri. Ağladığı zaman, gündüz için ağlardı.

"Eh, bu sözler onun, kim olursa olsun, bir tanrıça olduğunu göstermiyor mu? Bu sözler, bilmecenin yerleştirilmesi gereken son parçalarından biri olmalı."

Jordan, "Ben bu sözlerin nereye ait olduğunu biliyorum," dedi. "Onları Hayalet Peşinde adlı romanda ben yazdım."

Herkes şaşırmıştı. Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra, hepsi birden konuşmaya başladılar.

"Susalım!" Brad ayağa kalkıp, ellerini havaya kaldırdı. "Susalım dedim. Konuyu saptırmayalım. Önce, rastlantıları ayıralım. Dana, bu kitabı okumuş muydun?"

"Evet ama..."

Jordan "Okumuştun, öyle mi?" diye sordu.

Genç kadın gözlerini devirerek Jordan'a baktı. "Senin yaratıcı egonu tekrar şişirmeye niyetim yok. Evet, o kitabı okudum, ama bu, yıllarca önceydi. Ben bile, okuduğum her kitabın her satırını hatırlamam. Bu sözleri duyduğumda da hatırlamadım."

: \
Zoe, okuldaki küçük bir kız gibi elini kaldırarak, "Ben de -okudum," dedi. Sonra utançtan yerin dibine geçerek hemen elini indirdi. Jordan'a dönüp, "Çok beğenmiştim," diye ekledi. "Ama senin anlattığın, geceleri yürüyen kadın bir tanrıça değildi. O bir hayaletti."
Brad, söze karıştı. "Önemli bir noktaya parmak bastın, îşin ilginç yanı, Jordan'ın o kitabı, Warrior's Peak hakkında yazmış ve bir gece gördüğüne inandığı o hayaleti anlatmış olması."
Zoe, "Onu gördün öyle mi?" diye sordu. "Bu çok ilginç!" "Oraya kamp kurmaya gitmiştik. Brad, Flynn ve ben. Brad birkaç kutu bira ve sigara araklamayı başarmıştı."
Zoe, Brad'a dönerek, "Öyle mi?" dedi.
Brad, "On altı yaşındaydık," diye mırıldandı.
"On altı yaşında olmanız bir mazeret mi?"
Dana, "Onu sonra azarlarsın," diye araya girdi. "Şimdi şu çorabı sökmeye bakalım."
Jordan, "Onu duvarın dibinde yürürken gördüm," diye devam etti. "Ay ışığında. Rüzgâr yoktu ama pelerininin etekleri uçuşuyordu. Üstüne ışık vuruyordu. Onun bir hayalet olduğunu sandım ve kendisinden söz ettiğim kitabı yazarken, onu gördüğüm ve düşündüğüm gibi, yalnız, geceye hapsolmuş ve gündüz için ağlayan biri olarak anlattım. Oysa o bir hayalet değildi."
Dana elini onun dizine koydu. "O bir tanrıçaydı."
"O Rowena'ydı. Bunu bugün onları görmeye gittiğimde anladım. Şimdiye kadar bunun ne demek olduğunu bilmiyordum."
Dana, yumuşak bir sesle, "Onu ilk gören sensin," dedi. "Ve onun hakkında bir roman yazdın. Ona başka bir doku, başka bir dünya verdin. O anahtarlık. Anahtar o kitabın içinde."
Genç kadının eli titriyordu. "Üzerinde siyah çizgiler bulunan beyaz arka plan. Bir sayfa üzerindeki kelimeler. Ve anahtar eriyip o sayfanın içinde kayboldu. O kitap." Ayağa fırladı. "Flynn o kitap sende var mı?"
"Evet." Flynn odanın içinde çevresine bakındı. "Nereye koyduğumdan emin değilim. Henüz her şeyi yerleştirmedim."
Dana, "Haklısın. Bu evde sadece iki yıldır oturuyorsun," dedi. Sonra, "Bul şunu," diye emretti.
Flynn ona pis pis bakıp ayağa kalktı. "Üst kata çıkıp bakayım."

Zoe, "Bende var," dedi. "Evde. Bütün kitaplarını alırım ama karton kapaklı olanları. Ciltli olanlara gücüm yetmiyor." Son sözleri özür diler gibi söylemişti.

Jordan uzanıp onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Çok tatlısın."

"Gidip getirebilirim. Belki de Flynn kendine ait olanı bulamadan geri dönerim."

"Ona biraz zaman tanı." Malory tavana baktı. Yukarı katta kitap kolilerini karıştırmakta olan Flynn'ı görür gibiydi. "Bende de bir tane var ve iş oraya varırsa, benim evim buraya daha yakın," dedi. Sonra sustu ve iki elinin de işaret parmaklarını havaya kaldırarak, "Bahse girerim ki hepimizde bu kitaptan var," diye ekledi.

Jordan, "Ben de," diye onayladı.

Brad, "Ben de," diye katıldı.

Dana, "Evet, evet, evet," dedi. "Çıkır, çıkır, çıkır. Zincirin halkaları birbirine geçiyor. Bu onun sesi. Haydi Flynn, bir kitabı bulmak nasıl bu kadar zor olabilir?"

Malory, "Kullanılmayan odalara en son ne zaman girdin?" diye sordu.

"Tam üstüne bastın." Dana ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. "Orada. Orada. Biliyorum. Gidip kendim bulacağım."

Merdivene yöneldiği sırada Flynn koşarak aşağı inmekteydi.

"Buldum. Hah! Üstünde KİTAPLAR yazan bir kutudaydı. Üstünde KİTAPLAR yazan bir kutum olduğunu bilmiyordum." Kitabı Dana'ya uzattı.

Dana, Warrior's Peak'in dolunay altındaki siluetini incelerken, elini bir işaret arar gibi, kitabın üstünde gezdiriyordu.

Sonra kitabı açtı, sayfaları hızla çevirdi. Burnuna kağıt ve toz kokusu geldi.

"O satır nerede, Jordan?"

"Önsözün sonunda."

Genç kadın ilk sayfaları çevirdi, zihnindeki kelimeleri okudu ve yüksek sesle söyledi. Beklemeye başladı.

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Bir şeyler hissetmem gerekirdi. Ne dersin, Malory?"

"Ben bir şeylerin farkına varır gibi olmuştum. Bir çeşit tanıma duygusu. Anlatması güç."

Dana, "Ama böyle bir şey hissetseydim farkına varırdım," dedi. "Hayır, hissetmiyorum. Belki de, her şeyi anlayabilmek için kitabı yeniden

okumalıyım. Senin, anahtara ulaşabilmek için tabloyu tamamlamak zorunda oluşun gibi."

Zoe kararsızdı. "Acaba..." dedi. "Acaba, bu kitap sana ait olmadığı için mi anahtar orada değil? Onu Jordan yazdığı için, bütün baskıları, bir bakıma onun sayılır. Ama sadece bir tanesi sana ait. Ve anahtar sensin. Onun senin kitabının içinde olması daha akla yakın değil mi?"

Dana ona dikkatle baktı ve gülümsedi. "Zoe bu çok zekice bir buluş. Tamam birlikler, atlarınızı eğerieyin. Bu toplantıya benim evimde devam edelim."

"Arkanızdan geliyorum." Zoe çantasını aldı. "Simon'u eve götürüp komşumdan onunla kalmasını rica edeceğim."

"Ben de şu kutulardan kurtulayım. Zoe, kalan pizzanın bir kısmını Simon'un eve götürmesi için paket yapacağım."

Dana, hayatın devam ettiğini düşündü. Evet, hayat sihirli anahtarlar ve kötülük saçan büyücüler için bile durmuyordu. Ona hayat denmesinin nedeni de bu değil miydi?

Arabayla Dana'nın dairesine gidiyorlardı. Jordan, "Kitabı gerçekten okudun mu, yoksa okuduğunu mu söyledin?" diye sordu.

"Okumamış olsam, ne diye okudum diyeyim ki?"

"Bana da ters geliyor, ama daha geçen gün, şimdiye kadar hiçbir kitapta senden söz edilmediğini söylemiştin. Ben de " bu sözlerinden, Hayalet Peşinde'yı okumadığın sonucunu çıkarttım."

"Yanılmışsın."

"Kitabı gerçekten okudun mu?"

"Allah kahretsin, evet. O kadar iyiydi ki, o kitaptan nefret etmiştim. Onun kötü bir roman olmasını, bakın o hiç de büyük bir yazar değil, diyebilmeyi istiyordum. Ama diyemedim. Onu atmayı düşündüm. Hatta yakma hayali kurdum."

"Tanrım, bana ne kadar kızmışsın."

"Ne diyorsun! Dur, sana anlatayım; elbette yakamadım kitabı. Böyle bir şey yapacak olsam, kütüphaneci ruhum kıvranarak can verirdi. Aynı nedenden ötürü, onu atamadım da. Kullanılmış kitaplar satan dükkana bağışlamaya ya da birine vermeye da gönlüm razı olmadı." j

"Evinde tek bir kitabımı görmedim." I

"Göremezsin çünkü onları sakladım."

Jordan, kendini tutamayıp gülerken, gözlerini yoldan ayırıp Dana'ya baktı. "în arabadan."

"Kimsenin senin kitaplarını benim evimde görmesini istemiyordum. Kendim de senin kitaplarını kendi evimde görmek istemiyordum. Ama o kitaplardan vazgeçemiyordum."

"Demek Hayalet Peşinde'yi okudun ama Kate'i tanımadın, öyle mi?"

"Kate mi?" Dana belleğinin derinliklerine daldı. "Kitabın kahramanıydı değil mi? Hani şu zeki kadın; zekâsıyla hafifçe böbürlenen, biraz küstah, iradesi güçlü, kendine yeten, kendi başına kalmayı seven kadın. Bu nedenle kendi başına uzun yürüyüşlere çıkıyordu. O yürüyüşler sonucunda da Warrior's Peak'e -daha doğrusu hayaleti izlemeye- karşı derin bir ilgi duymaya başlamış ve buna odaklanmıştı."

Hafızasını biraz daha kurcalayarak kadını hayalinde canlandırmaya çalıştı. "Sivri dilliydi. Bu yanına hayran olmuştum. Herkesi, özellikle de kitabın kahramanını tersleyip duruyordu, ama çoğunlukla haklıydı. Erkek buna çanak tutuyordu. O, değişmek istemeyen, olduğu gibi kalmaktan yana olan bir küçük kasaba kızıydı. Eski kitaplar satan bir dükkanda çalışıyordu ve bu onu romandaki kötü adamın yoluna çıkardı."

"Evet, ta kendisi."

"Cinselliğe karşı sağlıklı bir yaklaşımı vardı. Bu çok hoşuma gitmişti. Romanlarda kadınları genellikle ya bakire ya da fahişe olarak anlatılır. Bu kız akıllıydı ve aklını kullanıyordu. Ama bu yüzden ve inatçılığından, başı belaya girmişti."

Jordan, bir an sustu. Sonra, "Bu sana hiçbir şey hatırlatmıyor mu?" diye sordu.

"Ne hatırlatmasını istiyorsun? Ben..." Birden büyük bir şaşkınlıkla Jordan'a baktı. "Onu benden esinlenerek yarattığını mı söylemek istiyorsun?"

"Onda senden çok şey var. Tanrım! Dana, onun gözleri bile senin gözlerindi."

"Benim gözlerim kahverengidir. Onun gözleri ise... şiirsel bir renkti."

"Çikolata rengi. Hem derin, hem de acı. Ya da bunun gibi bir şey."

"Ben inatçı değilim. Sadece kendime güvenerek karar veririm."

"Yaa!"

Jordan arabayı Dana'nın evinin önüne park etti. "Ben küstah da değilim. Dar görüşlü ve kibirli insanlara karşı fazla sabırlı değilimdir, o kadar."
"Evet!" Dana arabadan indi. "Şimdi iyice hatırlıyorum. Bu Kate, edepsizin biriydi."

"Zaman zaman. Aynı zamanda verici ve iyiliksever biri olduğundan, bu onu ilginç, gerçek ve insan yapıyordu. Çok şakacıydı. Kendiyle dalga geçebiliyordu."

Genç kadın Jordan'a bakıp kaşlarını çatarak, dairesinin kapısını açtı. "Olabilir."

İçeri girerlerken, Jordan onun kaba etine arkadaşça bir şaplak attı. "Ben ona çok tutkundum. Elbette, onu bugün bir roman kahramanı olarak yazacak olsam..." Kapıyı kapatıp, Dana'yı arkasına dayadı. Ellerini genç kadının başının iki yanına koydu. "Eee?"

"Hiçbir şeyi değiştirmezdim." Eğilip onu dudaklarından öptü. "Onu okuyup kendini tanıyacağından ve beni arayacağından çok emindim. Senden ses çıkmayınca, kitabı okumadığın kanısına vardım."

"Belki de orada kendimi görmeye hazır değildim. Ama •o romanı tekrar okuyacağımdan emin olabilirsin. Doğrusunu istersen, o, ikinci kez okumadığım tek romanın."

Jordan, hafifçe gülümseyerek biraz geri çekildi. "Romanlarımı ikişer kere mi okudun?"

"Bakıyorum gittikçe şişiyorsun. Hatta, başının büyümekte olduğunu görüyorum. Fazla vakit geçirmeden uzaklaşayım da kimsenin canı yanmasın." Genç adamın kolunun altından geçerek kitaplıklardan birine doğru yürüdü.

"Kaybettiğim kadına. Bulduğum kadına. Sevdiğim tek kadına. Ne kadar şanslıyım ki üçü de aynı kadın."

Dana, bir kitaba doğru uzanırken, dönüp ona baktı. "Bu da ne demek?"

"Şu sırada yazmakta olduğum kitap için kafamda tasarladığım bir ithaf cümlesi." 306

Dana'nın eli yanma düştü. "Yapma, Jordan. Beni şımartıyorsun. Eskiden bana böyle şeyler söylemezdin."

"O zaman bunları sadece düşünürdüm. Nasıl söyleyeceğimi bilemezdim."

"Şu sıralar üstünde çalıştığın kitabın bir bölümünü okumuştum değil mi? Hani şu pişmanlıktan söz eden roman. Geri kalanını okumak için sabırsızlanıyorum."

"Onu senin okuman için tamamlayacağım."

Genç kadın raftan bir kitap alırken, Jordan onu seyrediyordu. Kız, kitabın üstündeki kabı çıkardı. Kitabın üstünde, "Hayalet Peşinde " yazıyordu. "Jordan Hawke ".

Jordan bir kahkaha attı. Kitabın kabının üstündeki yazıyı okudu. "Ev ve Bahçedeki Zararlı Böceklerin Yok Edilmesi. îyi bir seçim yapmışsın, Uzun Bacak."

"İşime yarıyordu. Başka bir kitabına da Köpek Yiyenler adlı bir romanın kabını taktım. Bu kitap, adına rağmen, son derece sıkıcı ve kansız bir romandır. Sonra... her neyse, önemli değil. S.adece konu üzerinde çeşitlemeler."

"Anlıyorum."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Elini Jordan'ın elinin üstüne koydu. "İşlerimizi bitirdikten sonra, ikimiz, bir 'kap çıkarma' şöleni yapalım. Ondan sonra da ben, merasimle senin kitaplarını kitaplıktaki doğru yerlerine koyarım."

"Fena fikir değil." Önce kitaba, sonra da Dana'ya baktı. "Arkadaşlarımızı bekleyecek misin?"

"Bekleyemem." Dana, Jordan'ın onun bekleyeceğini düşünmediğini anlamıştı. "Çok doluyum. Üstelik, bunun bizim, ikimizin yapması gereken bir şey olduğunu hissediyorum."

"Yapalım öyleyse."

Dana, Flynn'ın kitabına yaptığı gibi, parmaklarını kitabın kapağındaki Warrior's Peak resminin üstünde dolaştırmaya başladı.

Ama bu kez bir şeyler hissediyordu. Malory buna ne ad vermişti? Bir farkındalık. Evet. Dana bunun çok doğru bir tanımlama olduğuna karar verdi.

"Evet, Jordan," diye fısıldadı. "Anahtar kitabın içinde." Elleri titremiyordu. Kitabı açtı.

İçinden kendine, odaklan, dedi. Bütün ruhunla odaklan Anahtar oradaydı. Sadece, genç kadının onu görmesi gerekiyordu.

Jordan, Dana'nın parmaklarını baştan sona birinci sayfanın üstünde dolaştırdığını, Jordan adına hafifçe dokunduğunu gördü. Sık sık nefes almaya başlamıştı.

"Dana."

"Onu hissediyorum. Sıcacık. Bekliyor. Cam kutudaki kız da bekliyor."

Sayfaları okşar gibi çeviriyordu. Sonra dehşete kapılmış gibi bir ses çıkardı ve kitap elinden düştü. Jordan ona tekrar seslendi ve tam yere düşerken onu yakaladı.

Şaşırmış ve korkmuştu. Kızı halının üstüne yatırdı. Dana nefes alıyordu. Jordan onun nefes alışını duyuyordu ama yüzü sararmış ve bedeni buz gibi

olmuştu.
"Kendine gel, Dana. Allah aşkına! Kendine gel." Dehşete kapılarak genç kadını sarstı. Kızın başı yana düştü.
"Onu nereye götürdün, o.....çocuğu?" Kızı doğrultmaya çalışırken gözü yerde açık olarak duran kitaba takıldı. "Aman Tanrım!"
Onu kucaklayıp doğrulttu. Isıtmak, korumak için kendi bedenine yasladı. Dışarıdan sesler geliyordu. Sendeleyerek kucağında Dana'yla koşup, Flynn'ın zili tekrar çalmasına fırsat kalmadan, kapıyı açtı.
"Dana!"Flynn kardeşine doğru atıldı, yüzünü elledi. "Hayır!"
Jordan, "Onun ruhunu çaldı," diye kükredi. "O.... çocuğu onu kitabın içine çekti. Onu, o lanet olası kitabın içine hapsetti."
Dana, Kane'ın kendisini alıp götürdüğünü hissetmişti-Kane, onun bunu fark etmesini istemişti. Dana da hemen anlamıştı. Genç kadını alıp götürürken ona acı vermişti. Böylece Dana, Kane'in neler yapabileceğini kavramış olacaktı. Kötü ruhlu bir çocuğun sineklerin kanatlarını koparman gibi, o da Dana'nın bilincini koparıp almıştı.
Acıdan sonra soğuğu hissetmişti. İnsanın ili|efine ie~ yen, kemiklerini cam gibi ince ve kırılgan halejetiren> acı ve vahşi bir soğuk. Mavi sisin ıslak ve acımasiMrmakları tarafından sıcak ve ışıktan koparılıp, soğuk ve jC)nın i?me atılmıştı. Sanki sis onun etrafını kuşatıyor, kollarıe bacaklarını bağlıyor, Dana o soğuk havadan içine birl6fes çekebilmek için çırpınıyor, buz tutmuş jiletleri yutar ti °'sa da bir nefes daha çekmek istiyordu.
Sonra, sis de kaybolmuş, genç kadın tir tir tierek karanlıkta tek başına kalmıştı.
Önce büyük bir korkuya kapılmış, tostoparlak c>luP inım inim inlemek istemişti. Ama nefes aldıkça, havajjçine ?ek-tikçe, ağzında çam ağaçlan ve sonbaharın tadımpsetmişti. Orman... Elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu. Eıtt, ellerinin altında, çam iğneleri ve dökülmüş yapraklar varıiL İlk anda duyduğu korku hafifleyince, ağaçların arasındarsiizülen ay ışığını gördü. Havanın artık o kadar soğuk olmdığını fark etti. Hayır, soğuk değil serindi. Berrak bir sonıar gecesi böyle olurdu. Gece kuşlarının cıvıltılarını ve bj baykuşun uzaklardan, çok uzaklardan gelen çığlığını, rüzgji, ağaçların arasından gelen hafif müziğini duydu.
Biraz sersemlemişti. Elini bir ağacın gövde%e dayadı. Sert ağaç kabuklarına dokununca rahatladı. Ner<i(jeyse ağlayacaktı. Ağaçlar o kadar somut, o kadar normaldı|ciBaş dönmesiyle mücadele ederek ayağa kalktı ve gözlen karanlığa alışırken ağaca dayanıp bekledi.

Yaşıyordu. Bunu kendi kendine birkaç kez telrladı. Yaralı da değildi. Başında hafif bir sersemlik vardı, ,jraz sarsılmıştı ama aklı başındaydı. Evine dönmesi gerekiyordu. Bunun tek çaresi ise hareket etmekti.

Hangi yöne gidecekti? Sorun buydu. İçgüdülffine güvenerek ilerlemeye karar verdi.

Gölgeler o kadar koyuydu ki, birine çarpıp, bıfdana doğ-rulamayacak biçimde düşebilirdi. Ağaçlar arasının süzülen ışık, parlatılmamış kılıçlar gibi mat gümüş rengiydiKafasından rasgele bir düşünce geçti. Ekim soında ağaç309

İçinden kendine, odaklan, dedi. Bütün ruhunla odaklan. Anahtar oradaydı. Sadece, genç kadının onu görmesi gerekiyordu.

Jordan, Dana'nın parmaklarını baştan sona birinci sayfanın üstünde dolaştırdığını, Jordan adına hafifçe dokunduğunu gördü. Sık sık nefes almaya başlamıştı.

"Dana."

"Onu hissediyorum. Sıcacık. Bekliyor. Cam kutudaki kız da bekliyor."

Sayfaları okşar gibi çeviriyordu. Sonra dehşete kapılmış gibi bir ses çıkardı ve kitap elinden düştü. Jordan ona tekrar seslendi ve tam yere düşerken onu yakaladı.

Şaşırmış ve korkmuştu. Kızı halının üstüne yatırdı. Dana nefes alıyordu. Jordan onun nefes alışını duyuyordu ama yüzü sararmış ve bedeni buz gibi olmuştu.

"Kendine gel, Dana. Allah aşkına! Kendine gel." Dehşete kapılarak genç kadını sarstı. Kızın başı yana düştü.

"Onu nereye götürdün, o.....çocuğu?" Kızı doğrultmaya çalışırken gözü yerde açık olarak duran kitaba takıldı. "Aman Tanrım!"

Onu kucaklayıp doğrulttu. Isıtmak, korumak için kendi bedenine yasladı. Dışarıdan sesler geliyordu. Sendeleyerek kucağında Dana'yla koşup, Flynn'ın zili tekrar çalmasına fırsat kalmadan, kapıyı açtı.

"Danaî'Tlynn kardeşine doğru atıldı, yüzünü elledi. "Hayır!"

Jordan, "Onun ruhunu çaldı," diye kükredi. "O.... çocuğu onu kitabın içine çekti. Onu, o lanet olası kitabın içine hapsetti."

Dana, Kane'ın kendisini alıp götürdüğünü hissetmişti. Kane, onun bunu fark etmesini istemişti. Dana da hemen anlamıştı. Genç kadını alıp götürürken ona acı vermişti. Böylece Dana, Kane'in neler yapabileceğini kavramış olacaktı. Kötü ruhlu bir çocuğun sineklerin kanatlarını koparman gibi, o da Dana'nın bilincini koparıp almıştı.

Acıdan sonra soğuğu hissetmişti. İnsanın iliklerine işleyen, kemiklerini cam gibi ince ve kırılgan hale getiren, acı ve vahşi bir soğuk. Mavi sisin ıslak ve acımasız parmakları tarafından sıcak ve ışıktan koparılıp, soğuk ve acının içine atılmıştı. Sanki sis onun etrafını kuşatıyor, kollarını ve bacaklarını bağlıyor, Dana o soğuk havadan içine bir nefes çekebilmek için çırpınıyor, buz tutmuş jiletleri yutar gibi olsa da bir nefes daha çekmek istiyordu.

Sonra, sis de kaybolmuş, genç kadın tir tir titreyerek karanlıkta tek başına kalmıştı.

Önce büyük bir korkuya kapılmış, tostoparlak olup inim inim inlemek istemişti. Ama nefes aldıkça, havayı içine çektikçe, ağzında çam ağaçları ve sonbaharın tadını hissetmişti. Orman... Elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu. Evet, ellerinin altında, çam iğneleri ve dökülmüş yapraklar vardı. İlk anda duyduğu korku hafifleyince, ağaçların arasından süzülen ay ışığını gördü. Havanın artık o kadar soğuk olmadığını fark etti. Hayır, soğuk değil serindi. Berrak bir sonbahar gecesi böyle olurdu. Gece kuşlarının cıvıltılarını ve bir baykuşun uzaklardan, çok uzaklardan gelen çığlığını, rüzgârın, ağaçların arasından gelen hafif müziğini duydu.

Biraz sersemlemişti. Elini bir ağacın gövdesine dayadı. Sert ağaç kabuklarına dokununca rahatladı. Neredeyse ağlayacaktı. Ağaçlar o kadar somut, o kadar normaldi ki.

Baş dönmesiyle mücadele ederek ayağa kalktı ve gözleri karanlığa alışırken ağaca dayanıp bekledi.

Yaşıyordu. Bunu kendi kendine birkaç kez tekrarladı. Yaralı da değildi. Başında hafif bir sersemlik vardı, biraz sarsılmıştı ama aklı başındaydı. Evine dönmesi gerekiyordu. Bunun tek çaresi ise hareket etmekti.

Hangi yöne gidecekti? Sorun buydu. İçgüdülerine güvenerek ilerlemeye karar verdi.

Gölgeler o kadar koyuydu ki, birine çarpıp, bir daha doğ-rulamayacak biçimde düşebilirdi. Ağaçlar arasından süzülen ışık, parlatılmamış kılıçlar gibi mat gümüş rengiydi.

Kafasından rasgele bir düşünce geçti. Ekim sonunda ağaçlarda bu kadar çok yaprak olması doğal değildi. Bir çam kozalağına bastı ve silah sesine benzer bir gürültü çıktı. Dana öne doğru irkildi.

"Bir şey yok, bir şey yok." Kendi sesi yankılanarak kendine döndü. Bir daha konuşmamak için ağzını sıkı sıkı kapadı.

Bastığı yeri görebilmek için ayaklarına bakıyordu. Birden, ayakkabıları onu şaşırttı. Ayaklarında, o akşam giymiş olduğu, yüksek topuklu siyah ayakkabılar değil, kahverengi yürüyüş çizmeleri vardı.

Bu gece şık giyinmek istemişti çünkü... düşünceler kafasının içinde birbiri ardınca dolaşıyor ama netleşemiyordu. Nihayet onu yakaladı. Evet, yüzüğünü herkese göstermek istiyordu ve nişan yüzüğüne uyacak şık bir kıyafet giymek istemişti.

Ancak elini kaldırdığında, parmağında yüzük olmadığını gördü.

Kalbi tekledi ve Jordan'ın ona aldığı yüzüğü kaybetmiş olmanın korkusu yanında bütün diğer korkular önemini yitirdi. Hızla dönüp, düştüğü yeri bulabilmek için, ormanın içinde geriye doğru koşmaya başladı.

Orada uyanmıştı, değil mi?

Yerlerde bir altın pırıltısı arayarak koşarken, ilk kez arkasında bir hışırtı duydu ve tepeden tırnağa ürperdi.

Yanılmıştı. Yalnız değildi.

Koşmaya başladı ama paniğe kapılmamıştı. Kaçmak ve kurtulmak için telaşla koşuyordu. Onun arkasından geldiğini duyuyordu. Kane telaşa kapılmayacak kadar kibirli ve küstahtı. Aynı zamanda bu yarışı kazanacağından da fazlasıyla emindi.

Ama kaybedecekti. Dana kendine söz verdi. Kane, bu yarışı kaybedecekti. Kaybedecekti çünkü Dana burada ölmeyecekti.

Nefesi ıslık çalıyordu. Ağaçların arasından sıyrılarak, parlak beyaz ay ışığına çıktı.

Bu yanlış bir mehtaptı. Çimenlerin üstünde koşarken, zihninin bir kısmı bunu fark etmişti. Dolunay zamanı değildi.

Ay son çeyreğinde olmalıydı. Bir süre sonra yeni ay görünecek ve onun dört haftalık süresi dolacaktı.

Anahtarı arayıp bulması için kendisine verilen süre..

Ama burada dolunay vardı. Siyah camdan bir gökyüzünde, Warrior's Peak'in gölgesi üzerinde yüzüyordu.

Yavaşladı. Şimdi yürüyordu. Elini böğrüne bastırarak duyduğu ağrıyı hafifletmeye çalıştı.

Kulede, üstünde anahtar amblemi bulunan beyaz bayrak dalgalanmıyordu. Pencerelerde altın gibi parlayan ışıklar yoktu. Dana, şu anda orası boş olmalı, diye düşündü. İçeride örümceklerle fareler cirit atıyordur.

Çünkü Jordan böyle yazmıştı.

Kitabın içindeydi ve Jordan'in kitabının sayfaları arasında yürüyordu.
"Çok güçlü bir beynin var."
Dana hızla döndü. Arkasında, ormanın tam kenarında Kane duruyordu.
"Bu gerçek değil. Sadece yeni bir fantezi."
"Öyle mi? Yazının gücünü, sayfalar üstünde yaratılan gerçeği bilirsin. Bu onun dünyası ve Jordan onu kurduğunda, bu dünya kendisi için gerçekti. Ben sadece seni buraya getirdim. Zihninin uyum sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyordum. Görüyorum ki sağladı. Buna sevindim."
"Niçin sevindin? Bu beni anahtara daha da yaklaştırıyor."
"Yaklaştırıyor mu? Bundan sonra neler olduğunu hatırlıyor musun, merak ediyorum."
"Bu konuşmanın kitapta olmadığını biliyorum. Sen kitapta yoksun."
"Birkaç küçük değişiklik yaptım." Kane zarif bir hareketle kolunu kaldırıp elini salladı. "Bu sonucu da değiştirecek. İstersen koşmaya başlayabilirsin. Sana spor yapman için bir şans vereceğim."
"Beni burada tutamazsın."
"Tutamayabilirim. Belki buradan kurtulacaksın. Ancak, gidersen, kaybedersin." Ona doğru bir adım attı. Elinde tuttuğu beyaz bir bezi salladı. "Kalırsan da, öleceksin. Erkeğinin yazdığı Hayalet Peşinde kitabında ölüm var." Jordan'ın romanında sözünü ettiği büyük evi gösterdi. "Bu evin bir gün senin olacağını nereden bilecekti?"
Dana, hızla eve doğru döndü ve koşmaya başladı.

"Onun kendine gelmesini sağlamalıyız." Flynn, çaresizlik içinde Dana'nın elini ovalıyordu. Genç kadını yatağa yatırıp, üstüne birkaç battaniye örtmüşlerdi.
Brad, "Yapmak istediği bu idiyse," diye söylendi. "Bunu yalnızken yapması gerekmezdi."
"Onu yalnız bırakmayacağız." Jordan, sadece tek bir çözüm olduğunun farkına vararak ayağa kalktı. "Onu ayıltmamız mümkün değil. Bunu, ona dokunarak, yanında olarak, ona seslenerek yapamayız. Brad, gidip Rowena'yı buraya getirmen gerekiyor. Onu hemen getirmelisin."
Zoe, yatağın ayak ucunda duruyordu. Yan tarafa geçti. "Bu bir saat sürer," dedi. "Bir saat çok uzun bir zaman. Malory, Rowena daha önce de bizim yanımıza gelmişti. Onu tekrar yanımıza getirmeyi denemeliyiz. Dana'nın

yalnız kalmaması gerek. Kane bunu yapıyor. Bizi birbirimizden ayırıp tek başımıza bırakıyor. Bunu yapmasını engellemeliyiz."

"Deneyebiliriz. Hep birlikteyken daha güçlü oluyoruz." Malory yatağın üzerinden uzanıp Zoe'nin elini tuttu. Diğer eliyle de Dana'nın elini tutuyordu. "Rica edelim, gelsin."

"Hayır bu kez rica etmeyeceğiz." Zoe, Malory'nin elini sımsıkı tutuyordu. Gözlerinde savaş ışıkları yanmıştı. "Bu kez ona buraya gelmesini söyleyeceğiz."

Flynn, "Bir tanrıya ev ziyaretine gelmesi konusunda emir vermeyi nasıl düşünebiliyorlar?" dedi.

Brad, elini onun omzuna koydu. "Bu işin üstesinden geleceğiz, Flynn," dedi. "Onu ayıltacağız."

"Bir resme benziyor." Kız kardeşinin bembeyaz ve ifadesiz yüzüne bakarken boğazı yanıyordu. "Kızlardan birinin ruhu çalındıktan sonraki hali gibi."

Brad, daha güvenli bir sesle, "Onu ayıltacağız," dedi. "Bak, ben şimdi çıkıyorum. Dosdoğru Warrior's Peak'e gidip, silah zoruyla da olsa, Rowena ya da Pitte'i, veya ikisini birden buraya getireceğim."

"Buna gerek yok" Rowena kapıda duruyordu. Pitte de arkasındaydı.

Dana, taş duvarların ve pencerelerin onu koruyacağını umarak uçar gibi eve doğru koşuyordu.

Kitapta ne oluyordu? Hangi bölümün içine düşmüştü? Merak ediyordu, hareketleri kendi iradesinden mi kaynaklanıyordu yoksa yazılanlara göre mi davranıyordu?

Kendi kendisine Düşün! diye emretti. Düşün ve hatırla. Eskiden bir hikâye okumuş, bu hikâye onun bir parçası haline gelmişti. Aklındaydı. Korkudan kurtulup onu hatırlamalıydı.

Çok korkuyordu. Bir baykuş çığlığı duydu ve kalbi boğazında atmaya başladı. Sis yere inmeye başlıyordu. Sisin kenarları maviydi. Koyulaşıyor, sanki ayaklarının etrafında fokurduyordu. Artık dumanlar içinde koşuyordu.

Sis, Dana'nın ayak seslerini kamufle ediyordu. Genç ka-» din, Kane'in ayak seslerinin de sisin içinde kaybolduğunu fark etti ve, "Tanrım," diye inledi. "Onunkilerin de duyulmasını engelliyor."

Eve varabilseydi, ah, eve varabilseydi, biraz dinlenip, nefes alabilecek hale gelene kadar saklanacak bir yer, kendisini savunacak bir silah bulabilirdi.

Çünkü Kane onu öldürmeye niyetliydi. O uzun beyaz bezi boğazına dolayıp, nefesi kesilene kadar sıkacak, bu arada Dana'nın gözleri fırıl fırıl dönüp, damarları havasızlıktan çatlayacaktı.

Çünkü Kane çıldırmıştı ve Dana bunu çok geç fark etmişti.

Hayır, Hayır. Bunlar Kate'in düşünceleriydi. Gerçek olmayan bir dünyadaki, gerçek olmayan bir kahramanın düşünceleri. Ama şu anda peşinde gerçek bir katil vardı. Kane'di bu.

Eğer becerebilirse, onun hayatından daha değerli olan bir şeyini, ruhunu alacaktı.

Son anda, kapıya yönelmekten vazgeçti. Hatırlıyordu. Nihayet , bu son şansı ve savaşı hatırlamıştı. Kate ahşap kapıyı yumruklayıp yardım isteyen çığlıklar atarak çok değerli olan zamanı yitirmiş, sonunda ona yardım edebilecek kimse olmadığını anlamıştı.

Dana, romanın burasını değiştirelim, diye düşündü ve dişlerini sıkarak, dirseğiyle pencere camına yüklendi. Paramparça olan pencere camının parçalan koluna saplanarak ona dayanılmaz bir acı verdi ama Dana bunu yok sayarak uzanıp mandalı açtı, inleyerek pencereyi yukarı kaldırdı ve sıçrayarak içeri atladı. Hızla yere düştü. Öyle ki, kendi kemiklerinin çatırtısını duydu ve dehşet içinde, olduğu yerde kalakaldı. Duyduğu acıyla boğuşurken, gözleri bu yeni karanlık ortama alışmaya çalışıyordu.

Hava ağır ve rutubetliydi. Ellerine dayanarak doğrulmaya çalışırken, yerdeki kalın toz tabakasını hissetti. Yerler pırıl pırıl cilalı değildi. Avizeler ışık saçmıyordu. Baş döndürücü antika eşyalar yoktu. Şöminede ateş yanmıyordu.

Aksine, evin içi rutubetli ve soğuktu. Örümcek ağları ve hayaletlerin nefesi hissediliyordu.

Burası onun dünyasındaki Warrior's Peak değil, Jordan'ın yarattığı evdi. Ayağa kalktı. Zonklamakta olan sağ kolunu sol koluyla tutuyordu. Çatırdayan ve homurdanan tahtaların üstünde topallayarak yürümeye başladı.

Dik durmaya çalışırken, müthiş bir atmosfer yaratmışsın, Hawke, diye düşündü. Buraya birinci sınıf bir perili ev kondurmuşsun. Kahramanımızın, manyak katille boğuşması için ideal bir ortam.

Gözlerini kırpıştırarak eğilip berelenmiş olan dizini ovaladı. Dana, Kate'in de dizini vurduğunu hatırladı. Ama bu Kate'i durdurmamıştı.

Sahanlığa geldiğinde nefes aldı ve tozlu camlara vuran ay ışığında gölgeler gördü.

Dana, en sevdiği şeyin bir kitabın içine dalmak olduğunu hatırladı. Ama bu biraz fazlaydı.

<.',' . , Bir an gözlerini kapatıp durum değerlendirmesi yaptı. Dizini vurmuş, omzunu berelemişti; kolunda kesikler vardı. Korku içindeydi. O kadar korkuyordu ki nefes almak bile ona acı veriyordu.

Ama bütün bunlar doğaldı. Canı acıyabilir, korku duyabilirdi. Bunlara izin vardı, ama paniğe kapılmamalıydı. Paniğe kapılmaya ve teslim olmaya izin yoktu.

"Bu hikâyenin sonunda kimin kazanacağını görürsün, alçak. Bu kahrolası eski kütüphaneci senin popona tekmeyi basacak."

Üstüne basılan bir cam parçasının çıtırtısını duyup merdivenlere doğru atıldı. Ve olan oldu.

"Geldiniz." Zoe, Malory ve Dana'nın ellerini bıraktı. "Bir şeyler yapın."

Rowena yaklaştı ve parmaklarını hafifçe Dana'nın bileğine değdirdi. Sanki nabzını ölçüyordu. "Burada ne oldu?"

"Tanrı olan sensin." Flynn dayanamamıştı. "Neler olduğunu sen söyle. Ve onu ayılt. Onu, hemen şimdi ayılt."

Jordan, Flynn'ı kenara iterek araya girdi. Rowena'ya "Neler olduğunu neden bilmiyorsun?" diye sordu.

"Kane bazı şeyleri bizden saklamayı beceriyor."

"Siz de bazı şeyleri ondan saklayabiliyor musunuz?"

"Evet, elbette," dedi Rowena ve Flynn'a bakıp yumuşak bir sesle, "Onun ruhunu çalmamış," dedi.

"Her ne yapmışsa, onu geri al." Flynn, Malory'nin onu engellemek isteyen elini iterek öne doğru birkaç adım attı. Pitte'e buz gibi bakışlarla baktıktan sonra, Rowena'nın yanına gitti. "Ne kadar endişeli olduğumu biliyor musun?"

"Kardeşin için duyduğun korkuyla boş yere vakit harcıyorsun."

"Bedeni soğudu. Eli ayağı buz gibi. Belli belirsiz nefes alıyor."

Jordan, "Kane onu kitabın içine çekti," dedi.

Bu sözler üzerine, Rowena ilgiyle ona döndü. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum." Daha önce yerden alıp komodinin üstüne koyduğu kitabı eline aldı. "Bunu açar açmaz kendini kaybetti."

Rowena kitabı onun elinden aldı. "Gitmiş. Anahtar buradan gitmiş. Böyle olmamalıydı," diye mırıldandı. "Kane anlaşmaları bozuyor, kuralları çiğniyor. Niçin engellenemiyor? Bu şaşırtmaca, gözdağı verme hatta tehdit değil. Kane çok daha ileri gidiyor."

Pitte'e döndü. Gözlerinde bir korku pırıltısı belirmişti. "Alanı değiştirdi ve nasıl becerdiyse, anahtarı yerinden oynattı."

.Tordan söze karıştı: "Anahtar kitabın içinde miydi?"

"Evet, ama şimdi, nasıl olduysa, onu ve Dana'yı alıp hikâyenin içine attı. Bunu yapmasına izin verilmemeliydi."

"Dana orada yapayalnız. Hikâye nedeniyle, ya da Kane yüzünden, hayatı tehlikede." Jordan, Dana'nın ellerini avuçları içine aldı. "Onu kurtar."

"Kane'in yaptığını bozamam. Bu benim gücümün ötesinde. Onu ancak Kane geri getirebilir. Ya da Dana kendini kurtarabilir. Ama onu ısıtabilirim."

"Allah kahretsin." Jordan kitabı onun elinden çekip aldı. "Beni de onun yanına gönder."

"Bu mümkün değil." Rowena dönüp Dana'nın üstüne eğildi. Elini hafifçe genç kadının yüzünde gezdirdi.

Jordan bir küfür savurarak Rowena'nın koluna sarılıp onu kendine çevirdi. "Bana onu ayıltmanın mümkün olmadığını söyleme." O anda kolunda, omzuna doğru tırmanan bir akım hissetti. Ama genç kadının kolunu bırakmadı.

Pitte, yumuşak bir sesle, "Sevgilime dokunma," dedi.

"Ne yapacaksın bana? Dövecek misin? Benim sevgilim, size bir söz verdiği için, şurada kendinden geçmiş olarak yatıyor ve Tanrı bilir ne acılar çekiyor. Sen orada öylece durup, hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Kane, Dana'yı içine çektiği dünyayı kendi sihirbazlık gücünü kullanarak yarattı. Bu gücü kullanarak onu orada tutuyor." Rowena, sinirlenmişti ki, nadiren yaptığı bir şeyi yaptı.

Kendi saçlarını çekiştirdi. "Onun orada neler hazırladığını bilmemiz mümkün değil. Seni oraya göndermeyi denesem bile, başına gelecekleri bilemem. Üstelik seni kendi dünyanın dışına çıkarmama izin yok. Bunu yaparsam, anahtarların bekçisi olarak buraya gelirken verdiğim sözü tutmamış olurum."

Jordan geri çekildi ve kitabı yatağın üstüne, Dana'nın yanına attı. "O dünyayı ben yarattım," dedi. "O benim beynim, benim dünyam ve orada, bencil bir tanrı sevgilimi tehdit ediyor. Benim eserimi kendine mal ederek değiştirmeye çalışıyor. Böylelikle, beni de kendisiyle işbirliği yapmaya zorlamış oluyor. Sizin verdiğiniz sözler umurumda değil. Dana'yı orada yalnız bırakmayacak, beni de onun yanına göndereceksiniz."

"Bunu yapamam."

"Rowena." Pitte onu omuzlarından kavrayarak kendisine çevirdi. "Onun buna hakkı var. Dinle." Rowena konuşmak istedi ama genç adam buna fırsat vermedi. "Sevdiği kadın tek başına mücadele ederken, erkeğin ona yardım etmesi engellenmemen. Antlaşmayı bozan Kane oldu. Bunu yaparak verdiği şeref sözlerini hiçe saydı. Onu öldürmeyecekti. Anahtara eliyle, zihniyle ya da büyü yoluyla dokunmayacaktı. Şimdi savaşın şekli değişti. Ya onun kurallarıyla savaşacağız ya da savaşı kaybedeceğiz."

"Sevgilim." Rowena'nın parmakları Pitte'nin kollarını kavradı. "Bunu yaparsam, başarılı olsam bile, bize neye mal olacağını biliyorsun."

"Bu hapishanede, hiçbir şey yapmadan yaşamaya devam edebilir miyiz?"

Rowena, başını onun göğsüne dayarken öyle derinden içini çekti ki, yüreği sızladı. "Sana ihtiyacım olacak."

"Ben her zaman yanındayım."

Rowena başını sallayıp derin bir nefes aldı. Sonra alev saçan gözlerle Jordan'a baktı. "Şundan emin ol. Eğer bu işi yaparsam, Dana'nın hayatı senindir ve her şey tehlikededir."

"Yap."

"Hepimizi onun yanına yolla." Zoe, tekrar Dana'nın eline sarıldı. "Hepimizi birden oraya yolla. Hep birlikteyken, daha güçlü olduğumuzu söylemiştin. Hepimiz gidersek, onu geri getirme olasılığımız güçlenir."

"Kahraman savaşçı." Pitte ona bakıp gülümsedi. "Bu senin görevin değil. Ama tanrılar isterse, sana da sıra gelecek."

Brad, "Ona bir silah ver," diye söze karıştı.

"O beraberinde zihninden başka hiçbir şey götüremez. Dana'nın yanına uzan, Jordan." Rowena kitabı eline aldı. Gözlerini kapattı ve pırıltılar belirmeye başladı. "Ah evet, görüyorum. Onun elini tut."

"Tuttum."

Rowena gözlerini açtı. Parlak mavi gözleri, bembeyaz yüzünde neredeyse simsiyah görünüyordu. Saçları ise, görünmeyen bir rüzgârda uçuşur gibiydi. "Hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

"Onu geri getir." Flynn, Jordan'a bakarken, Malory'ye sarılıp onu kendine çekti. "Onu geri getir."

"Bundan emin olabilirsin."

Jordan, hızla esen sıcak bir rüzgârın iliklerine işlediğini, bu rüzgârın onu zamanın, boşluğun, denizin sesine benzer bir ses çıkararak aralanan parlak gümüş perdelerin içinden geçirdiğini hissetti.

Şimdi mehtaplı geceye ulaşmıştı. Warrior's Peak'in simsiyah kubbelerini ve kulelerim seyrediyordu.

Bir dumanı andıran sisi fark etti, bir baykuşun çığlığını duydu. Romanı hatırladı. Bir köpek havlayacaktı dolunaya karşı. Onun havada yankılanan sesini duyunca, içini garip bir tatmin duygusu kapladı.

Kitabın son bölümünde olduklarını fark etti. Kırık camı görünce de bundan kesinlikle emin oldu.

Biraz değişiklik yapmanın zamanı geldi, diye düşündü ve camı kırılmış olan pencereye tırmandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ne yapabiliriz? Malory, Flynn'a sokuldu. "Burada durup beklemek yerine yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

Pitte, "Onlara iyice yaklaşın," dedi.

Rowena yatağın kenarına oturmuştu. Kitap kucağındaydı. Pitte'e, "Nasıl olsa yeminimizi bozduk," dedi. "Eğer cezalan-dırılacaksak, biraz daha ileri gitmemiz bir şeyi değiştirmez."

Pitte, "Seyret öyleyse," diyerek Rowena'nın yanına geldi. "Ama bunu kendi başlarına kazanmak onların hakkı. Her neyse... Oku." Ellerini genç kadının omzuna koyarak kendi gücünü onunkiyle birleştirdi. "Oku da, diğerleri de seyredebilsin."

Rowena başını sallayıp kitabın son bölümünü açtı.

"...Topallayarak merdivenlerden yukarı koşuyordu. Korku, evin gölgelerine sinmiş, Dana'nın dört bir yanını sarmıştı..."

Dana, merdivenin tepesine gelince sağa saptı. Düzinelerle oda, saklanabileceği yüzlerce yer vardı, ama ne kadar süre için?

Kane onu bulacaktı. Karanlık onu engelleyemezdi.

Dana'yı öldürecek miydi? Bunu yapabilir miydi? Kate sonunda kendini kurtarmıştı ama o bir insanla savaşmıştı. Kendisi gibi eti kemiği olan bir insanla.

Bunun ne kadarının Kane'in, ne kadarının Jordan'ın dünyası olduğunu nereden bilecekti? Hatta, kitaptan hatırladığı kırıntıları kendi korkusuyla daha da dehşet verici hale getirerek, bu dünyanın bir kısmını da kendisi yaratmış olabilirdi.

Alt kattan gelen bir ses duydu. Dönüp baktığında Kane'i ve elindeki, ay ışığında mavimsi bir renk almış olan beyaz bezi gördü.

Ve, soğuk ve mavi renkli sisin, merdivenleri tırmanarak kendisine doğru geldiğini fark etti.

Kane, "Seni bulacağım, Kate," diye mırıldandı. "Seni daima bulacağım."

Dana, "Katilin sözleri," diye düşündü. Düşünmeye fırsat bulamadan, cevap dudaklarından döküldü. "Bu senin için kolay olmayacak. Başkalarına yaptıklarını bana yapamayacaksın."

Sahanlığa döndü ve üçüncü kata çıkmak üzere merdivenleri tırmanmaya başladı.

Mesafeye ihtiyacı vardı. Bunu düşünüyordu. Mesafe ona zihnini boşaltması için vakit kazandıracaktı. Korku beynine bir bulut gibi

çökmüştü. Bu da, kendini ve davranışlarını roman kahramanından soyutlamasını güçleştiriyordu.

Örümcek ağlarına karşı çılgınca savaşıyor, onlar saçlarına ve yüzüne yapıştıkça çığlık atmamak için kendini güç tutuyordu. Ama, nasıl olduysa, çok insani bir duygu olan tiksinti onu güçlendirdi.

Nefesi ince çizgiler halinde buharlaşırken hatırladı: gerçeği onun yalanlarında bul.

"Ben Dana'yım," diye haykırdı. "Dana Steel'im. Seni gidi cehennemden gelen alçak! Bu savaşı kazanamayacaksın."

Kane'in kahkahası, geniş koridor boyunca Dana'nın peşinden geliyor, koridorun iki yanındaki kapılar, silah sesine benzer gürültüler çıkartarak açılıp kapanıyordu. Sis, karanlığa korkunç bir pırıltı katıp, Dana'nın ayaklarını dondurarak emekler gibi ilerliyor, genç kadın, koridorlardan oluşan bir labirentte düşe kalka yürümeye çalışırken, sırtından ve şakaklarından süzülen ter soğuktan yoğunlaşıyordu.

Nefes nefese daireler çizerek dönüp duruyordu. Düzinelerle koridor vardı. Her biri, çılgın bir rüya gibi bitip tükenmek bilmiyordu.

Dana, Kane'in hikâyeyi değiştirmekte olduğunu fark etti. Genç kadını şaşırtmak için kendinden bir şeyler katıyor ve başarılı oluyordu.

"Seç." Kane beyninin içinde fısıldıyordu. "Yanlış bir seçim yaparsan, dünyanın kenarından aşağı uçabilir ya da ateşle dolu bir çukura atlayabilirsin. Ama sadece durup teslim olursan, o zaman her şey sadece bir rüya olacak."

"Yalan söylüyorsun."

"Koş ve hayatını tehlikeye at. Teslim ol ve hayatını kurtar."

Kane, tekrar, "Seç," dedi ve Dana, ipekli kumaşın boynuna dolandığını hissetti.

Dehşete kapılarak, elleriyle kumaşa yapıştı ve tırnaklarıyla kendi boğazını tırmaladı. Boğuluyordu. Başının içinde kan deniz gibi kükrerken, Dana, kendisini boğan kumaşın hayalini yenmeye çalışıyordu.

Birden kurtuldu. Önünde son merdivene giden koridor vardı.

Gözlerinden yaşlar akarak merdivene doğru koştu ve yaralı dizi artık gücünü yitirdiğinden trabzana tutunarak yukarı çıktı.

Terli ve kaygan elleriyle karşısına çıkan kapının tokmağını çevirdi. Ciğerleri yanıyor, hıçkırır gibi nefes alıyor, boğazı acıyordu. Kapı açılınca, kendini ayın gümüş rengi ışığının içinde buldu.

Evin en üst katında, vadinin tepesindeydi. Vadide, karanlığın içinde ışıklar parlıyordu. Bu evlerde yaşayan insanlar var, diye düşündü. Güvenli ve sıcak bir ortamdalar. Dana onları, onlar da Dana'yı tanıyorlardı. Arkadaşları, ailesi, sevgilisi.

Şimdi hepsi, ulaşamayacağı kadar uzakta, onun dünyasının dışındaydılar.

Yapayalnızdı ve koşup gidebileceği bir yer kalmamıştı.

Kapıyı hızla çarparak kapattı. Kapının arkasına dayayabilecek bir şey bulmak için taş duvarı gözden geçirdi. Katili, gün ışıyıncaya kadar kapının dışında tutabilseydi...

Hayır, katili değil, Kane'i... O Kane'di.

Kendisi Dana'ydı. Dana Steel. Onu kovalayan kişi ise bir katilden daha beterdi.

Kapıya dayandı. Kane'in kapıyı açamaması için kendi ağırlığını kullanacaktı. Sonra, yanıldığını anladı. Yalnız değildi.

Ay ışığı bir şelale gibi akarak, pelerin giymiş bir kadını aydınlatıyordu. Bir eliyle alçak taş duvarı tutarak yürüyen kadının parmaklarındaki yüzükler parlıyordu. Pelerini, sessiz bir rüzgârın etkisiyle uçuşmaktaydı.

Bu evin hayaleti, diye düşündü bir an huzur duymak için gözlerini kapattı. Hayalet. Jordan'ın hayaleti.

"Beni öldürmeye, ya da durdurmaya ya da ruhumu çalmaya geliyor," dedi. İntikam peşindeki bir tanrı ya da çılgın bir katil peşinde, bir ölünün ruhu karşısındayken nasıl olup da bu kadar sakin olabildiğine kendisi de şaştı. "Sonuçta hepsi aynı şey. Yardıma ihtiyacım var."

Ama hayalet dönmedi. Olduğu yerde durmuş, iki yüz yıl önce aşkın onu öldürdüğü aşağıdaki ormana bakıyordu.

"Sen Jordan'a aitsin. Seni, Kane değil, o yarattı. Romanda yardım ettin ve bu davranışın seni özgür kıldı. Özgür olmak istemiyor musun?"

Ama hayalet hiçbir şey söylemiyordu.

Dana, "Kate'in sözleri," diye mırıldandı. "Kate'in sözlerine ihtiyacım var. Ne demişti?"

Hatırlamaya çalışırken kapı, onu taşların üstüne savurarak, ardına kadar açıldı.

"O sana yardım edemez." Kane dışarı çıkarken, beyaz bezi elinde evirip çeviriyordu. "O sadece bir sahne donanımı."

"Her şey öyle." Dana bir yengeç gibi geri çekildi. "Hepsi yalan."

"Evet ama yaralanmışsın. Kanın akıyor." Kızın kolunu gösterdi. "Duyduğun acı yalan mı? Korkun yalan mı?" Dana'ya yaklaşırken

gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Sen insanı

tahrik eden bir rakipsin. Parlak bir zekân ve güçlü bir iraden var. Benim yarattığım resmin bazı küçük parçalarını değiştirebilecek kadar zeki ve güçlüsün. Bunu yapabildin. Buraya çıkan merdivenleri ve bu kapıyı hayal edebilmek hatırı sayılır bir güç gerektiriyordu. Onu buraya getirmekse..." Pelerinli kadını gösterdi, "daha zordu. Sana emrediyorum."

Dana'nın ağzı titreyerek açıldı ama sonra hemen kapattı. Yolu ve kapıyı kendisi mi hayal etmişti? Hayaletin görünmesini kendi iradesiyle mi sağlamıştı?

Hayır, böyle olduğunu hiç sanmıyordu. Kendisi şaşkınlık içinde dönüp duruyordu.

Bunu Jordan yapmıştı. Jordan'ın kitabı. O zeki bir adamdı ve iradesi güçlüydü. Şöyle ya da böyle, kendisine yardım etmeye çalışıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kendine hatırlattı: O Dana'ydı. Ve Kate'ti -Jordan'ın Kate'i. Her ikisi de. sonuçta yenik düşmeyeceklerdi.

"Belki de şimdi, senin şu duvardan aşağı, kanlı ve pis bir ölüme atladığını hayal edeceğim," dedi.

"Hâlâ köşeye sıkıştırılmış bir kedi gibi hırlıyorsun. Seni burada, kitabın derinliklerinde bırakıp gidebilirim. Kitaplar senin en büyük zevklerinden biri olduğuna göre, bana teşekkür etmelisin."

Dana'nın ayağa kalkarken, duyduğu acı nedeniyle yüzünü buruşturduğunu görünce, "Ya da geri çekilip, katilin sahneye çıkmasını sağlayabilirim," dedi. "Onunla mücadele edişini seyretmek ilginç olur. Ama, benim yarattığım hikâyede onu yenemeyeceksin. Eğlenceli olacak. Evet, bunu seyretmek hoşuma gidecek."

Elindeki beyaz kumaş kayboldu. "Onun merdivenleri çıktığını Kate'in nasıl duyduğunu, kapana kısıldığını anladığında neler hissettiğini hatırlıyor musun?"

Merdivenleri ağır ağır çıkan ayak seslerini duyunca, Dana'nın nefesi yine daralmaya başladı.

Kane'in onu hiçbir şeye zorlayamayacağını hatırladı. Sadece zihnini yanıltabilirdi.

"Tam da onun istediği yere koşmuş olduğunu fark edince, korkunun midesini tırmaladığını hatırlıyor musun? Ve aşağıda sevgilisi onu ay ışığı altında yanıbaşındaki katille birlikte görür. Tek yapabildiği umutsuzca ona seslenmektir, zamanında yetişip onu kurtaramayacağını bilmektedir."

"Hiç de değil. Son bölümü yeniden yazarım, olur biter."

Jordan sıçrayarak kapıdan girerken, Kane olduğu yerde fırıldak gibi döndü.

Genç adam Kane'in üstüne öyle bir çullandı ki, kötü ruhlu büyücü arkasındaki duvara yapıştı.

"Sana burada yer yok!"

"Burası bana ait." Jordan öfkesini şiddete dönüştürerek Kane'in suratına yumruğunu patlattı. Yumruğu, elini ateşe sokmuş gibi yandı. Buna rağmen, ona bir yumruk daha atmak için geri çekildi. Ama ayakları yerden kesildi ve arkaya doğru itildiğini hissetti.

"O zaman burada kal ve öl."

Kane'in havaya kaldırdığı elinde bir kılıç belirmişti. Dana ayağa fırlayıp ona arkadan saldırdı. Büyük bir öfke içinde, dişleri ve tırnaklarıyla savaş veriyordu. Vahşi bir ses duydu ve bu sesin kendi gırtlağından çıktığını fark ederek dehşet içinde kaldı.

Kane elini arkaya uzatarak onu öyle bir itti ki Dana havada uçup hızla Jordan'a çarptı. O sırada, Kane'in yüzünde Jordan'ın ve kendisinin açtığı yaraların kanadığını gördü.

Buna çok sevinmişti.

"Acının ne demek olduğunu öğreneceksin," diye haykırdı.

Kane kılıcı havaya kaldırırken gözleri simsiyah parlıyordu. "Sen daha büyük acılar çekeceksin. Kendi kanın seni buraya mıhlayacak."

Ama, kılıç darbesini indirirken elinin boş olduğunu fark etti.

Jordan, "Bakalım tanrılar uçuyor mu?" dedi. İkisi birden öne doğru atıldılar.

Dana, Kanc'i itmek için uzattığı ellerinin birbirine değdiğini ve Kane'in içinden geçtiğini gördü. Sonra Kane kayboldu.

Helezon biçiminde bir duman göründü. Mavi bir ışık görünüp kayboldu; ay ve gölgelerden başka bir şey görünmez oldu.

"Bunu ben mi yaptım?" Konuşmakta güçlük çekiyordu. "Yoksa sen mi yaptın?"

"Bilmiyorum."

Dana'nın dizlerinin bağı çözülmüştü. Tam düşecekken Jordan onu tuttu ve ikisi birden taş zemine çöktüler. "Kimin yaptığı umurumda değil.

Tanrım, kan kaybediyorsun. Ama yanandasın." Jordan genç kadını kollarıyla sımsıkı sardı. "Yanımdasın."

"Benim yanımdasın!... Yanımda olman her şeye değer." Dana başını genç adamın göğsüne gömdü. "Buraya nasıl geldin? Seni o getirmedi. Senin gelmeni beklemiyordu."

"Bu günlerde Vadideki tek tanrı o değil." Jordan, kızın başını kendine doğru kaldırıp dudaklarını onun yanağına, şakaklarına değdirdi. "Ne yapıp edip geri dönmeliyiz, Dana. Bir hikâyenin içine çekilmeye itirazım yok ama bu biraz fazla kaçtı."

"Önerilere açığım." Dana kendisine, dayan, diye talimat verdi. Bu iş bitene kadar dayan. "Bu hikâyenin sonu sayılır. Kadın kahraman kötü adamla boğuşur ve hayaletin de yardımıyla -aslında hiç yardım etmedi- onu yener. Erkek kahraman onu kurtarmak için sahneye çıkarken, o, kötü adamı duvardan aşağı yuvarlar. Öpüşmeler, öpüşmeler. Çılgın ilanı aşklar. Sonra, ikisi birden perili evin hayaletinin kayboluşunu seyrederler. Son insani davranışı onu özgür kılmıştır."

"Altı yıl önce okuduğun romanı oldukça iyi hatırlıyorsun." Jordan kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra aşağıya baktı. Pelerinli hayalet ayakta durmuş, ormana bakıyordu.

"Kaybolmamış."

"Biraz daha zamana ihtiyacı olabilir." Dana'nın dizi o kadar ağrıyordu ki gözleri yaşardı. "Ah! Lanet olsun! Hikâyeye dizim için bir buz torbası ekleyebilir misin?"

"Dur." Jordan büyülenmiş gibiydi. Öne doğru birkaç adım attı. "Rowena."

"Onun adı Rowena değildi. Onun adı... hatırlayamıyorum, ama Rowena değildi..." Pelerinli kadın ona doğru dönüp gü-lümssyince, Dana'nın cümlesi yarım kaldı, gözleri büyüdü. "Ama bu Rowena'nın ta kendisi."

Rowena, "Seni yalnız başına gönderemezdim. Sizi burada öldürmesine göz yumamazdık," dedi. "Anahtarı aramaya devam edecek misin?"

"Bu noktaya kadar geldikten sonra vazgeçecek değilim. Ben de..." Yine cümlesini yarıda kesti. "O artık kitabın içinde değil. Üstünde siyah kelimeler olan beyaz sayfada değil. O şimdi burada. Bizler gibi, o da bu hikâyenin içinde."

"Yapmamam gereken şeyleri yaptım. Gücümün sınırlarını aştım. Sana ancak şunu sorabilirim: Anahtarı aramaya devam edecek misin?"

"Evet, edeceğim."

Rowena kayboldu. Arkasında, Kane gibi duman ve ışık bırakmadı. Sanki hiç görünmemiş gibi, birden görünmez oldu.

Jordan, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Kitabın başına gidip anahtarı aramaya mı başlayacağız? Senin hatırladığın satırlar önsözdendi."

"Hayır, kitabın başına gitmemiz gerekmez. Bana biraz zaman tanı. Kısa bir süre. Bir dakikacık." Alçak duvarın üstüne çıkıp derin bir nefes aldı. "Havada sonbaharın dumanı var," diye şakıdı. "Mehtap kusursuz bir yuvarlak olarak gökyüzüne kazınmış. Her şey, ağaçlar, vadi... bak, nehri görebilirsin. Şurada kıvrılarak akarken, ay ışığı nasıl da sulardan yansıyor. Her şey tamam, her ayrıntı."

"Evet. Güzel bir görüntü. Haydi işimizi bitirelim ve bu görüntüye kendi dünyamızdan bakalım."

"Kitabını çok beğeniyorum, Jordan. Burada yaşamak istemem ama ziyaret için gelindiğinde insanın başını döndürecek kadar güzel bir yer. Tam düşündüğüm gibi. Müthiş bir roman yazmışsın."

"Dana bunu benden bekleme. Evde, yatakta hiç kımıldamadan yattığını düşünmeden edemiyorum. Rengin bembeyaz, vücudun buz gibiydi. Sanki... şey gibiydin..."

"Brad'in tablosundaki Niniane gibi, değil mi? Biri yürür," Rowena'nın biraz önce durduğu yeri gösterdi, "biri bekler. Bu Niniane olmalı. Ya da, ben." Dönüp elini uzattı. "Anahtarı istiyorum, Jordan."

Jordan ona bakakalmıştı. "Tatlım, anahtar bende olsaydı, sana onu, bütün bunlardan çok daha önce verirdim."

"O daima sendeydi. Ancak, sen bunu bilmiyordun. Ben anahtarım ve sen benimsin. Onu benim için yaz, Jordan. Elime ver ve eve gidelim."

"Peki." Jordan zihnini yönlendirmeye çalışıyordu. Sonra kızın yüzüne dokundu ve onu görmeye çalıştı. "Ay ışığıyla yıkanmış olarak duruyordu. Tanrıça ve sevgili. Derin ve karanlık gözleri gerçeklerle yüklüydü. Ona âşık olarak doğmuş olabilirdi. Emin değildi. Ama ona âşık olarak öleceği kesindi. Bundan emindi."

Dana'nın dudakları kıvrılırken, Jordan, "Gülümsedi," diye devam etti. "Ve ona elini uzattı. Avucunda, aradığı, uğruna savaş verdiği anahtar parlıyordu. Küçücük, gösterişsiz bir şeydi. Eskiydi ama umut saçtığı için ışıldıyordu. Zaman kadar eski, ince bir altın çubuk ve birbirinin içine geçmiş ince halkalar."

Dana avucunda onun ağırlığını ve hacmini hissetti. Onu avucunun içine hapsedip diğerini erkeğe uzattı. "O bizi geri götürecek," dedi. "Sonsöz için."

Dana gözlerini açtı. Karşısındaki yüzleri görünce gözlerini kırpıştırdı. Sonra ağabeyine göz kırptı. "Em Hala."

"Ah ulu Tanrım! Dana!" Flynn kardeşini kucaklayıp doğrulttu ve birlikte bir öne bir arkaya sallanmaya başladılar.

"Of!" Ama Flynn onu kemiklerini kırarcasına sıkarken, Dana gülüyordu. "Yavaş ol. Yeterince berelendim."

"Yaralandın mı? Neren berelendi?"

Rowena, Flynn'in omzuna dokundu. "Onu bir dakika rahat bırakırsan tedavi edeceğim."

"Anahtar elimde."

"Evet, biliyorum. Şimdi onu bana teslim eder misin?"

"Elbette." Dana tereddüt etmeden anahtarı Rowena'nın avucuna koydu. Elini arkaya uzatıp yanında yatmakta olan Jordan'a dokundu ve arkadaşlarına bakıp gülümsedi. "Müthiş bir yolculuktu."

Malory, göz yaşlarını saklamaya çalışarak, "Ödümüzü patlattınız," dedi. "İkiniz birden."

Zoe, "Yüzün berelenmiş," dedi. "Yüzün..." Ona doğru atıldı. "Kolu kanıyor. Ah! Boğazı da morarmış. İlaç dolabı nerede?"

Pitte sakin bir sesle, "İlaçlara ve sargılara ihtiyacın olmayacak, küçük anne," dedi.

"Kolumu, Warrior's Peak'e girebilmek için camlardan birini kırarken kestim. Ya da belki, ondan Perili Ev diye söz etmeliyim. Dizim de karpuz gibi şişti. Bu deneyim çok korkunç ve tuhaftı, ama aynı zamanda çok etkileyici olduğunu itiraf etmeliyim. Şey, ben..."

Sözü yarıda kaldı. Rowcna eliyle dokunur dokunmaz şişi inen dizine bakıp şaşakalmıştı. "Vay canına! Ağrısı geçti. Eskisinden iyi oldu."

"Bana kalırsa, yine de şunu içsen iyi olur." Brad ona bir kadeh konyak uzatıyordu. "İçkileri nerede sakladığını hatırlıyordum." Uzanıp onu öptü. "Evine hoş geldin, bebeğim."

"Geri dönmek güzel." Dana bir yudum konyak içti. Sonra kadehi Jordan'a uzattı. "Anlatacak çok şey var."

"Burada kalıp dinlenmeyi mi tercih mi edersin, yoksa bu gece, Warrior's Peak'e gelip anahtarı kullanmak mı istersin?"

Rowena parmaklarını Dana'nın berelenmiş yanağında gezdirirken, genç kadın onun yüzüne bakıyordu. "Beklemek ister misin? Seçim senin. Her zaman öyleydi."

"Peki, bu işi bu gece bitirmeye hazırım." Dana başını kaldırıp saate baktı ve inlemeye benzer bir ses çıkardı. "Saat dokuz. Nasıl olur da hâlâ dokuz olur? Sanki günler geçmiş gibi."

Flynn, "Altmış sekiz dakika," dedi. "Hayatımın en uzun altmış sekiz dakikası. Eğer bu işi bu gece bitirmek istiyorsan, biz de seninle geleceğiz."

"Çocuk bakıcısını çağırmalıyım." Bütün başlar kendisine çevrilince, Zoe kızardı.

"Bu saçma gelebilir size ama..." Rowena ayağa kalktı. "Bir çocuğun iyi bakılmasını ve güvende olmasını sağlamanın hiç saçma bir yanı yok. Pitte ile ben anahtarı alıyoruz. Sizi bekleyeceğiz."

Brad, "Eğer çocuk bakıcısı konusunda bir sorun çıkarsa," diye söze başladı; "Ben Simon'la kalırım. Sen arkadaşlarının yanında olmalısın."

"Ah, şey..." Zoe ne diyeceğini şaşırmıştı. Geri geri giderek odadan çıkarken, "Bayan Hanson'un biraz daha fazla kalmak konusunda sorun çıkaracağını sanmam. Yine de teşekkür ederim. Gidip telefon edeyim," dedi.

"Zoe hazır olur olmaz yola çıkarız," Dana, Rowena'ya bakmak için döndü. Ama, Pitte ve Rowena kaybolmuşlardı. "Vay canına! Bir anda ortaya çıkıp, bir anda kayboluyorlar. Değil mi?"

"Bizi de yanlarına alsalardı bir saatlik yolculuktan kurtulmuş olurduk." Jordan elini uzatıp yavaşça Dana'nın yanağına, sonra da boynuna dokundu. Morluklar ve yara izleri kaybolmuştu. "Oraya kadar gidebileceğinden emin misin?"

"Sadece oraya kadar gidip anahtarı ait olduğu yere koymakla kalmayıp, Warriors Peak'e vardığımızda, herkese başımıza gelenleri de anlatacağız. Anahtarı kilide soktuktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim."

Tablonun bulunduğu salonda kahvelerini içip, küçük keklerini yerken, Dana ile Jordan, birbirlerinin sözlerini tamamlayarak, altmış sekiz dakika içinde başlarından geçenleri anlattılar.

Zoe, "Ne kadar akıllıymışsınız," dedi. "Nasıl olup da aklınızı oynatmadığınıza şaşıyorum."

"Aklımı yitirdiğim anlar oldu. Şaşkınlığa ya da korkuya kapılıyordum. Kane, bir anda benim için hazırladığı senaryoyu değiştiriveriyordu. Jordan'ın ya orada olduğunu, ya da bir şekilde olayları yönlendirdiğini hissettiğimde ferahladım. Bunun bana çok yardımı oldu. Kane'in yarattığı o labirentten kurtulmam ve doğru kapıyı bulmam, birçok şeyi değiştirdi."

"Onun romanda yaptığı değişiklikleri reddettim." Jordan, Dana'nın elini tutup, yakut yüzüğün biraz üstünü öptü. "...Ve kitabın kahramanının daha faal bir rol oynaması gerektiğine karar verdim."

"Bu konuda bir şikayetim yok."

Malory merak ediyordu. "Onu duvardan aşağı ittiğinde, düşüp öldüğü kanısında mısın?"

"Hayır, sanmıyorum. Anlarsınız ya, ortadan kayboluver-di..." Dana baş parmağıyla Rowena ve Pitte'nin biraz önce durdukları yeri gösterdi. "Pufff!"

Jordan, "Ama onun canını yaktık," diye söze karıştı. "Sadece gururunu kırmakla kalmadık. Ona yumruk attığımda ve Dana yüzünü tırmaladığında acıyı hissetti. Yaraları kanadı. Kanı aktığına göre, öldürülebilir de."

"Tam olarak değil." Rowena, ikinci kez kahve ikram ederken, parmaklarındaki yüzükler parlıyordu. "Bizim ölümümüz farklıdır. Bir parçamız, ağaçlarda, kayalarda, toprakta, suda ya da rüzgârda yaşamaya devam eder."

Jordan, "Ama Kane'i yenmek mümkün," diye ısrar etti. "O alt edilebilir."

Rowena, sakin bir sesle, "Bu mümkün olabilir," dedi. "Belki de sonuçta böyle olacak."

"Geri çekilip kaçmış olmalı." Brad kahve fincanını kaldırdı. "Kaçtı, çünkü ikinizin birden ona saldırmasına hazırlıklı değildi,"

Dana, "O kılıçla ikimizi de öldürebilirdi," dedi. "İşin bu kısmı için Rowena'ya teşekkür borçluyuz."

"Ölümlü birinin kanını akıtmaya ya da onu öldürmeye hakkı yoktu. Buna asla izin verilmemesi gerekirdi. Buna niçin izin verildiğini bilmiyoruz ama durum böyle olduğuna göre, onun tekrar böyle bir şeye kalkışmasını önlemek için elimizden geleni yapacağız."

i Brad, "Ne pahasına?" diye sordu.

Pitte, kısaca, "Bunun sorumluluğu bize ait " "Ve bedelini ödeyecek olan da biziz."

"Kendi dünyanıza dönemeyebilirsiniz, Zoe arkadaşları için duyduğu korkuları bir kenara bırakmaya çalışarak, bu sonuca varmıştı. "Kuralı bozdunuz Verdiğiniz sözü tutmadınız. Bu nedenle, bütün anahtarları bulunca ,kutudaki Kızlar'ın ruhları özgürlüğe kavuşsa bile siz gerİ dönemeyebilirsiniz. Burada, bu boyutta sonsuza dek kalabilirsiniz."

"Bu haksızlık olur." Zoe, gerçeği görerek ayağa kalktı. "Bu büyük bir haksızlık yanlış bir şey," dedi.

"Tanrılar her zaman adil değildir. Hatta çoğu adeletten uzak olduklarını söyleyebilirim." kn<iln" den yana çıkması, Rowena'ya dokunmuştu "r pz:im5e~ çimimizdi. Gerçeği gördüğümüz andı \ dtyebrj- : ŞiA sen, başladığın işi bitir."

Anahtarı Dana'ya uzattı.

Dana, tuhaf diye düşündü. Dizleri titriyordu ayağa kalkıp dik durmaya çalışarak Rowena'ya tuttu' "Kuralları bizim hayatımızı kurtarmak için çiğnediniz.Bunun için cezalandılırsanız, eğer sizin dünyanızda işler yürüyorsa, burada kalsanız sizin için dah a iyi olur ,»

"Onları daha iyi korusaydık, bu durijm Corta J1/a" cak, kilit olmayacaktı. Günahsız olan onlaJ-, Ç)an û&nk\/a~ yıflığım yüzünden onlar acı çekiyorlar."

"Bunun cezasını çekmeniz ne kadar s%eck? "

"Yasaya göre, onlar acı çektiği sürec, h,att $P'dh \ Bu anahtarı al ve ikinci kilidi aç. Onlara \e bna ..Â1 v \fli olacaksın."

Pitte, içinde mavi ışıkların oynaştığı Q;am h $ s:>. s/ tan çıkardı. Büyük bir özenle masanın üssüne <<. m v\cfm çekilip bir asker edasıyla dimdik, beklenmeye ba, \ft- #V£" na ise, kutunun diğer yanında duruyordu.

yoyu değiştiriveriyordu. Jordan'ın ya orada olduğunu, ya da bir şekilde olayları yönlendirdiğini hissettiğimde ferahladım. Bunun bana çok yardımı oldu. Kane'in yarattığı o labirentten kurtulmam ve doğru kapıyı bulmam, birçok şeyi değiştirdi."

"Onun romanda yaptığı değişiklikleri reddettim." Jordan, Dana'nın elini tutup, yakut yüzüğün biraz üstünü öptü. "...Ve kitabın kahramanının daha faal bir rol oynaması gerektiğine karar verdim."

"Bu konuda bir şikayetim yok."

Malory merak ediyordu. "Onu duvardan aşağı ittiğinde, düşüp öldüğü kanısında mısın?"

"Hayır, sanmıyorum. Anlarsınız ya, ortadan kayboluver-di..." Dana baş parmağıyla Rowena ve Pitte'nin biraz önce durdukları yeri gösterdi. "Pufff!"

Jordan, "Ama onun canını yaktık," diye söze karıştı. "Sadece gururunu kırmakla kalmadık. Ona yumruk attığımda ve Dana yüzünü tırmaladığında acıyı hissetti. Yaraları kanadı. Kanı aktığına göre, öldürülebilir de."

"Tam olarak değil." Rowena, ikinci kez kahve ikram ederken, parmaklarındaki yüzükler parlıyordu. "Bizim ölümümüz farklıdır. Bir parçamız, ağaçlarda, kayalarda, toprakta, suda ya da rüzgârda yaşamaya devam eder."

Jordan, "Ama Kane'i yenmek mümkün," diye ısrar etti. "O alt edilebilir."

Rowena, sakin bir sesle, "Bu mümkün olabilir," dedi. "Belki de sonuçta böyle olacak."

"Geri çekilip kaçmış olmalı." Brad kahve fincanını kaldırdı. "Kaçtı, çünkü ikinizin birden ona saldırmasına hazırlıklı değildi,"

Dana, "O kılıçla ikimizi de öldürebilirdi," dedi. "İşin bu kısmı için Rowena'ya teşekkür borçluyuz."

"Ölümlü birinin kanını akıtmaya ya da onu öldürmeye hakkı yoktu. Buna asla izin verilmemesi gerekirdi. Buna niçin izin verildiğini bilmiyoruz ama durum böyle olduğuna göre, onun tekrar böyle bir şeye kalkışmasını önlemek için elimizden geleni yapacağız."

Brad, "Ne pahasına?" diye sordu.

Pitte, kısaca, "Bunun sorumluluğu bize ait," dedi. "Bedelini ödeyecek olan da biziz."

"Kendi dünyanıza dönemeyebilirsiniz, öyle mi?" Brad, arkadaşları için duyduğu korkuları bir yana bırakmaya çalışarak, bu sonuca varmıştı. "Kuralı bozdunuz, verdiğiniz sözü tutmadınız. Bu nedenle, bütün anahtarlar bulunup, Cam Kutudaki Kızlar 'in ruhları özgürlüğe kavuşa bile, siz geri dönemeyebilirsiniz. Burada, bu boyutta sonsuza dek kalabilirsiniz."

"Bu haksızlık olur." Zoe, gerçeği Rowena'nın yüzünde görerek ayağa kalktı. "Bu büyük bir haksızlık olur. Bu, yanlış bir şey," dedi.

"Tanrılar her zaman adil değildir. Hatta çoğu zaman adaletten uzak olduklarını söyleyebilirim." Zoe'nin kendilerinden yana çıkması, Rowena'ya dokunmuştu. "Bu bizim se-çimimizdi. Gerçeği gördüğümüz andı da diyebiliriz. Şimdi, sen, başladığın işi bitir."

Anahtarı Dana'ya uzattı.

Dana, tuhaf diye düşündü. Dizleri titriyordu ama ayağa kalkıp dik durmaya çalışarak Rowena'ya doğru yürüdü. "Kuralları bizim hayatımızı kurtarmak için çiğnediniz. Bunun için cezalandırılırsanız, eğer sizin dünyanızda işler böyle yürüyorsa, burada kalsanız sizin için daha iyi olur."

"Onları daha iyi korusaydık, bu durum ortaya çıkmayacak, kilit olmayacaktı. Günahsız olan onlar, Dana. Benim zayıflığım yüzünden onlar acı çekiyorlar."

"Bunun cezasını çekmeniz ne kadar sürecek?"

"Yasaya göre, onlar acı çektiği sürece, hatta daha fazla. Bu anahtarı al ve ikinci kilidi aç. Onlara ve bana ümit vermiş olacaksın."

Pitte, içinde mavi ışıkların oynaştığı cam kutuyu sandıktan çıkardı. Büyük bir özenle masanın üstüne koydu ve yana çekilip bir asker edasıyla dimdik, beklemeye başladı. Rowe-na ise, kutunun diğer yanında duruyordu.

Dana kutunun içinde oynaşan ışıklara bakarken yüreğinin sızladığını hissetti.

Üstünde anahtar olmayan iki kilit vardı. Genç kadın birinci kilide anahtarı sokunca, teninde madenin sıcaklığını hissetti. Bileğini çevirirken de, anahtarın ışık saçtığını ve bu ışığın parmaklarına yayıldığını gördü.

İç çekmeyi andıran hafif bir tıkırtı duydu. Sonra o üç ışık çılgınca hareketlendi. Sanki, bir şimşek çaktı ve göz açıp kapayana kadar, hem kilit hem de anahtar eriyip yok oldu.

Artık bu cam hapishanenin tek bir kilidi kalmıştı.

Rowena birkaç adım atıp Dana'nın yanına geldi ve onu yanaklarından öptü. "Vizyonun için sana teşekkür ederim," dedi. Sonra, dönüp Zoe'ya gülümsedi.

Zoe, "Sanırım sıra bende," dedi. Elindeki fincan tabağın içinde bir tıkırtı çıkardığı için onu kenara koydu.

"Yeni ay görünmeden bir gece önce, saat yedide, hep birlikte buraya gelir misiniz?"

Zoe, "Yeni ay görünmeden bir gece önce mi?" diye tekrarladı.

Brad, "Cuma akşamı, saat yedide," diye açıkladı.

"Ah, evet. Tamam."

Rowena, "Oğlunu da getirir misin? Çocukları severim. Onunla tanışmak isterdim," dedi.

"Simon'ı mı? Onu tehlikeye atmak istemiyorum."

Rowena, "Ben de istemem," diye cevap verdi. "Onunla tanışmak ve onun güvende olmasını sağlamak için elimden geleni yapmak istiyorum. Ona hiçbir zarar gelmemesi için her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum."

Zoe başını salladı. "Buraya bayılacak. Şimdiye kadar hiç böyle bir yer görmedi."

"Onu sabırsızlıkla bekliyorum. Dana? Seninle özel bir şey konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Rowena uzanıp Dana'nın elini tuttu. Birlikte odadan çıktılar.

Dana, "Burayı çok güzel döşemişsin. Bunu sana daha

önce söylemiş miydim?" derken, zemindeki renkli mozaikleri, ipek görünümündeki duvarları, pırıl pırıl parlayan mobilyaları seyrediyordu.

"Burayı başka koşullarda gördükten sonra, bu durumunun değerini daha iyi anlıyorum."

"Burası yakında senin olacak."

"Buna hâlâ inanamıyorum."

"Sana göstermek istediğim bir oda var." Rowena kapının çifte kanadını itti.

Açılan kapılardan, Dana'yi bir kitap âşığının cenneti sayılabilecek bir mekana buyur etti. Burası iki katlı bir kütüphaneydi. Zarif bir merdivenle çıkılan ikinci kattaki rafların önünde bir koridor uzanıyor, kırmızı granit şöminede yanan ateşin ışığı ve bir düzine lambadan yayılan aydınlık, parlak ahşap zeminin üstünde parlıyordu.

Kubbe biçiminde yükselen tavanda bir fresk vardı -en romantik peri masallarından düzinelerle kahramanın resimleri. Saçlarını altın kulenin penceresinden aşağı sarkıtan Rapun-zel, biraz önce bir öpücükle uykusundan uyandırılmış olan Uyuyan Güzel, camdan bir ayakkabıyı ayağına giymekte olan Cinderella.

Dana, "İnanılır gibi değil," diye fısıldadı. "Olacak şey değil!"

Şarap rengi deriyle kaplı rahat ve geniş koltuklar, uzun kanepeler, her biri birer küçük hazine olan sehpalar, halılar, sanat eserleri büyüleyici güzellikteydi. Ama Dana'nın başını döndüren kitaplar olmuştu -yüzlerce, binlerce kitap.

Rowena hafif bir kahkaha atarak, "Bu odayı beğeneceğini biliyordum," dedi. "Aşk oyunlarda usta bir âşığın kollarına atılmaya hazırlanır gibisin."

"Biliyor musun, senin tanrı oluşunun etkileyici olduğu kesin. Ama, bu her şeyi aşıyor. Önünde saygıyla eğiliyorum."

Bu sözler Rowena'yı sevindirmişti. Bir koltuğun koluna ilişti. "Malory anahtarı bulduktan sonra, ona bir seçim yapabileceğini, benden, yapabileceğim herhangi bir şeyi istemesini söylemiştim. Bu benim ona hediyem olacaktı. Şimdi sana da aynı şeyi öneriyorum."

"Ama biz bir anlaşma yaptık ve ikimiz de anlaşmanın koşullarını yerine getirdik."

"Malory de aynı şeyi ya da buna benzer bir şey söyledi. Ona, Kane'in tutsağı olduğu süre içinde yaptığı tabloyu verdim. Buna sevindiğini sanıyorum. Sana da bu kitapları, bu odadaki her şeyi vermek istiyorum. Bu evin hanımı olduğunda, bunun mutluluğuna katkısı olur, umarım."

"Hepsini mi vereceksin?"

Rowena yine bir kahkaha atarak, "Evet, hepsini," dedi. "Bu odada ne varsa, hepsini. Kabul ediyor musun?"

"Bunu kabul etmem için beni zorlaman gerekmez. Teşekkür ederim." Dana kitap raflarından birine doğru yürüdü ama hemen durdu. Rowena'ya, "Hayır, şimdi başlarsam iki üç yıl bu odadan çıkamam," dedi. "Onlara iyi bakacağım. Bu odanın ve içindeki her şeyin değerini bileceğim."

"Bundan eminim. Simdi erkeğin seni eve götürsün ve bu gece seni nasıl isterse öyle yüceltsin."

Dana odadan çıkarken, "Evet," dedi; "Artık gitsek iyi olur. Sen bana zaten bir armağan vermiştin. Jordan'ı bana geri getirdin."

"Onu sen geri aldın. Bu tamamıyla farklı bir şey." Salonun kapısına vardıklarında, Rowena bir an durdu. "Senin savaşçın çok yakışıklı bir adam," dedi.

"Evet." Dana, Jordan'a baktı. Genç adam başını çevirdi ve bakışları karşılaştığında hafifçe gülümsedi.

Dana, Rowena'ya, "Yüzündeki şu ifadeye bak," diye fısıldadı. "İşte bu ifadeyi görünce eriyorum. Bilse, istediğini yaptırmak için sürekli kullanırdı bunu."

Jordan, "Rowena ile birlikte salona girerken, niçin sırıtıyordunuz?" diye sordu.

"Bu bizim küçük sırrımız." Dana arabanın kapısını açacağına geriledi ve Warrior's Peak'e baktı. "Burası bizim olacak. Hâlâ bu düşünceye alışmaya çalışıyorum. Burada yaşayacağız, Jordan."

Genç adam onun arkasına geçip kollarını beline doladı ve

onu kendine çekti. "Burada mutlu olacağız," dedi. "Bu evin mutluluğa ihtiyacı var."

Dana içini çekerek başını çevirdi ve dudaklarını erkeğin yanağına değdirdi. "Ben şimdiden mutluyum."

Arabaya binip "Warrior's Peak'ten uzaklaştılar. İkisi de, duvarın üstünde duran pelerinli hayaleti görmemişti.

Hayalet onların gidişini seyretti ve onlara mutluluk diledi. Savaşçı sevgilisi omzuna dokunduğunda döndü, yanağını onun kalbine dayadı. Geçmişte olanlar ve gelecekte olabilecekler için biraz ağladı.

Her zaman İrlanda efsanelerinden etkilenmiş ve kendini o sihirli öykülere yakın hissetmiş olan Nora Roberts, 'Anahtar' üçlemesinin ikinci kitabı olan 'Bilgeliğin Anahtarı'nda da dizinin ilk kitabı Işığın Anahtarı'nda olduğu

gibi. hayal gücünün sınırlarını zorlayarak bir yirmi birinci yüzyıl masalı anlatmaya devam ediyor.

Kişilikleri birbirinden fazlasıyla farklı üç genç kız, hayatı aydınlatan sanatın, bilgi ile gerçekliğin ve cesaretle yiğitliğin anahtarlarını ararken, kendileriyle yüzleşip mutluluğu ve aşkı buluyorlar.

Bu kez, ikinci kitabın baş kahramanı olan kitap kurdu Dana, Bilgeliğin Anahtarı'na ulaşmak için, kitap sayfaları arasında zorlu bir yolculuğa çıkmak zorunda kalıyor....

Erkek kahramanlarını çok iyi anlayan ve anlatan; güçlü kadın kahramanlarını hayata çok yakın çizen ve aşkı en güzel yazan

Nora Roberts, bu üçlemesinde okurunu hem heyecanlandırıyor ' hem de düşündürüyor.